

E. BALODIS

Joga

Jnigaes Noimantagara
mācība

KOSMOSOFIJA

Atreferējumi iz otrā lekciju cikla:

Dievs,
pasaule un cilvēka
stāvoklis tānī

1935.

Autora izdevums
RIGĀ, BUĻĀU IELĀ 12

Satura rādītājs.

	Lpp.
Priekšvārds	7
1. Aura	15
2. Auras klišejas	45
3. Egregori	71
4. Kosmoss	113
5. Dievs, engeli, cilvēki un daimoni	135
6. Kosmiskā evolūcija	153
7. Elle	187
8. Karma	223
9. Inkarnācijas	243
10. Aurredzība	255
11. Atpestīšana	275
12. Relīģija	323
13. Kristus	357
14. Ego	369
15. Atpestīšanas aktīvitāte	399
16. No atreferētāja	409
17. Latvijas gars	417
Pēcvārds	449

PRIEKŠVĀRDS

Kosmosofija
ir mācība par
Dievu, pa-
sauli un visu,
kas tānī at-
rodas.

Pirma reizi joga zināšanas un iekšējā pie-
redze atklājas eiropiešu izteiksmē. Līdz šim Dievu, pa-
ir iespiestas tikai jogas mācības, metožu kopo-
jumi un aicinājumi pielietot tās. Līdzīgu darbu
nav nevien latviešu, bet arī cittautu eiropejiskā
literatūrā. Šinī grāmatā puslīdz sistematizēta
neliela daļa no j o g a I n i g a e s N o i m a n t a-
g a r a mācības. Viņas priekšrocība ir tās lielā
skaidrība. Tagadējās mācības par garīgo pa-
sauli klivo miglainībā. Daļa šādu publicējumu
rodas aiz nezināšanas, tiešo piedzīvojumu trū-
kuma dēļ. Daļa aiz pilnīgi saprotamas apmaldi-
šanās bezgalīgajā kosmisko parādību plašumā.
Parasti uzķerto daļu pieņem par veselu, par gal-
veno, īsto, vienīgo; tad vairs nekā jauna ne-
meklē, negaida, pat apkaņo. Tomēr lielākā
daļa rodas kā īpatnējs jaunās pasaules cīņas
paņēmiens, kā intrīģējoši noslēpumi lasītāja
domu saistīšanai vampiriskos nolūkos.

Kosmosofijas radītājs, līdzīgi Ramakriš-
nam, varētu teikt, ka pats redz, runā ar Dievu.
Viņa izteiksmes un tēlošanas veids ir tāds, kas
mūs pā lielākai daļai apmierinās. Viņa mācība
par bezgalīgo attīstību, pretēji tagad parastām
t. s. filosofiskām skolām, mācībām un t. t., ne-
kad nav, nevar būt nobeigta. Tāpēc tā atver
mums un visiem citiem neaprobežotas darbī-

bas, līdzradīšanas un aktīvitātes iespējas. Tagadējā okultisma un vispār gara zinātņu sniegumi, mācības un reliģijas kosmosofijā noder kā elementi, kā sistēmas sastāvdaļas. Zinām, ka tagadnes okultismā trūkst koordinētu sistēmu, skaidru pārskatu par garīgo pasauli un nav īstu mērķu. Gluži otrādi tas šīnī mācībā. Patiesībā visi skārtie jautājumi prasa bezgala daudz pētījumu viņu noskaidrošanai un konkretizēšanai. Tas ir darbs daudzām paaudzēm un tautām. Šī darba plašumu varbūt nojēgsim, ja atcerēsimies, ka visu mūsu tagadnes zinātņu ietvertais horizonts ir maza, visai maza daļīja no zināšanu nākošās pakāpes aploka — kosmiskām zināšanām, kosmosofijas.

Redzēsim, ka arī jogā pieredzei ir robežas, kurās gan tālu pārsniedz ikdienās cilvēka sniegtās. Jutīsimies aicināti nevien šīs robežas sasniet, bet pārsniegt! Tas baltās rāsas, un sevišķi latvju, uzdevums. Dievs lai piepilda šo mūžības dyēsmu mūsos!

Blakus tam ar izbrīnu atklāsim, ka absoluīti brīvās gribas princips, atrasts jogā tieši nāšanas ceļā — pilnīgi loģiski novēd mūs pie kosma iekārtas, kas attēlota turpmāk.

Pozitīvi noskaņotam cilvēkam var likties, ka šī grāmata pārāk pildīta negatīviem tēlojumiem: elle, chaoss, u. t. t. Mūsu sfairas stāvoklis, cilvēces gṛūtības, prasa taišni šos atklājumus vispirms. Un ar to mūsu Guru mums atklāj mūsu pretinieku, ļaunā principa izvedēju noslēpumus. Šīs domas, pat ja skaram

tās neticot skolotāja spilgti-konkrētiem tēlojumiem, rada mūsu dvēselē šermuļus. Ja ne par mums pašiem, tad par vājiem un mūsu aizsardzībai paļavušamies, mūsu brājiem, māsām un bērniem. Un pāri visam — par mūsu garā nabādzīgāko līdzcilvēku daļu.

Par domu un ideju trūkumu mūsu dienās nesoda, un iekams paši neredzam, un neviens mums nesaka — mūsu sirdsapziņa klusē. Bet tikko ir radies cilvēks, kas sakas redzam, zinām kautko, — mums vairs nav tiesību teikto ignorēt. Mūsu pienākums meklēt, kontrolēt sacīto, — bet vairāk taču neprasa arī Guru! Tikai kad mūsu «es» mācību atzīst, tikai tad mums mūsu dzīve jāpārveido, — bet tad gan negrozāmi, ar visu mūsu spēku un pieķeršanos, ar sirdi un dvēseli. Ja mūsu pašu piedzīvojumi — kaut sapņos, jo sapnis pa lieлākai daļai ir dzīve augstākās (parasti astrālā) pasaulei — kādā punktā saskan ar Guru tēlojumiem, — neaizmirstat iedomāt, ka tā ir likteņa labvēlība Jums. Turpināt kontroli jo cītīgāk! Lai nebiedē mūs iespējamie maldi. Maldu maiņa ir cilvēces attīstības celš. Bet Jūs, kas nōturēsiet šo domu inspirētāju par kādu murgotāju — neaizmirstat, ka Nīcše, piem., bij garīgi slims cilvēks. Viņa domas to mērā apsver ikviens garīgi vesels cilvēks, kuŗš pretendē uz kautcik aptverošu pasaules uztveri. Un neviens lai nedara tagad tik parasto kļūdu: prāta nozīmes pārspilēšanu cilvēka dzīvē. Jūs redzēsat, ka prāts ir tikai $\frac{1}{7}$, aug-

stākais $\frac{1}{5}$ daļa no visa cilvēka. Piegriežat vērību arī citām savām cilvēka būtnes spējām, citām Dieva izpausmēm. Sajūtas, jūtas, iztēles vara, nojautas, sapņi, intuicija, kosmiskā apziņa, iekšējā ticība, tiešzināšana — «ģenija dzirksts» u. d. c., taču arī pelna mūsu ievērību! Neprasīsim ļapēc pierādījumu, bet būsim pateicīgi arī par parādīšanu.

Autors nepolemizē. Kritizēt visas pastāvošas teorijas un uzskatus aizņemtu tūkstots reiz lielāku lappušu skaitu. Kā skaja pāriet un pieaug rezonancē noskaņotā stīgā, tā tēlotās ainās radniecīgās dvēselēs izsauks, inducēs, intuitīvi rosinās lieliskas atskaijas. Atvieglot nojautu izlaušanos garīgi dīgstošās dvēselēs, tāds ir autora — un Guru — nolūks pirmā izdevumā. Mūsu laikmetu sauc par radio, auto laikmetu. Tad arī uztversim bez vadiem un brauksim bez sledēm! Vārds «saprāst» lie-tots šinī grāmatā vairāk nozīmē: prasme izsaukt sevī līdzīgu jūtu, sajūtu, parādību, — nekā parastā bazēšanā uz jau zināmo, sakarībā ar pazīstamo.

Ir daudz slinku cilvēku, kas mūsu dienās saka: pierādat man! Viņi aizmirst, ka jā pierāda sev. Kas «pierādīja» pirmam meklētājam viņa atziņas? Kuŗa atziņa cilvēcē dzimumi piérādišanas ceļā? Mūsdienu daudzslavētā «loģiskā domāšana» tāpat sastāv no intuicijas graudiņiem. Katrs mūsu vārds, katra doma pa sevi ir intuicija mazā mērogā. Arī soļojot kājas jāatdala no zemes. Kāpēc vairi-

ties vesela, atzīt tik drumslas? — Kāpēc nedomāt bez vārdiem? Vai nespējam vairs pa-skriet?

Meklējošiem cilvēkiem, kas parasti gadiem alkst cita dzīves saturu, kuļu sirdis plosa tagadnes bezcerību padošanās bezmērķa dzīves uztverei, — šādiem cilvēkiem noskaidrosies ļoti daudz, varbūt pat viss, bet katrā ziņā pa-sas bezcerību dzīves veida iemesli.

Guru lieto salīdzinājumus, bilžainus tēloju-mus, lai aizpildītu garīgo jēdzienu trūkumu, kāds Eiropas valodām raksturīgs. Ja nav jē-dzienu, nav arī vārdu, bet radīt jaunus vai ie-vest sanskrita nosaukumus — iepriekš vaja-dzētu nodrukāt otru grāmatu, pirmās tulku.

Dabīgais izteiksmes veids būtu tāds, kādā tiek saņemtas inspiracijas. Tas būtu simbo-liski-allegoriskā forma, pieietama vienīgi tīri intuitīvi domājošiem, «lidojošā prāta» cilvē-kiem. Tā būtu apm. Bībeles izteiksmes forma, atmetot tās archaismus, vai Nīc̄es lietotā utml. Savrūp paliktu mūsdienu izplatītā saprāta veida pārstāvji, loģiski-matēmatiskās, soļos ejošās domas cilvēki. Tas apstāklis, ka skolo-tājs cenšas apvienot abus izteiksmes veidus, kas vienai personai īsti nemaz nav veicams, — spiež mūs daudz piedot un, galvenais, daudz domāt. Kas pieraduši pie tagadnes zinātņu tradiciju norobežotiem saprāta līdzekļiem un metodēm, tiem silti ieteicam grāmatiņu (latv. val.): prof. O. Chvolsons. «Zinātne, un reli-gijas problēms.» Tur Dievs uzskatīts par domu

avotu. Domājams, autors bijis ierobežots politiskiem apstākļiem. Varbūt kosmosofijā lasītājs skatīs soli tālāk: kā dā ceļā domas nonāk mūsos.

Šī grāmata sastāda daļu no nodomātās sērijas otrā cikla. Pirmā ciklā tiek apskatītas mūsu materiālās pasaules, Eiropas kultūras attiecības ar garīgo, un skicēta pāreja uz jaunu, sintezētu veidojumu no abām minētām. Trešā ciklā sakopota visas mācības praktiskā, pielietotā puse. Tā skaņ psīchisko spēku attīstīšanu, atdzimšanu kā personīgā nozīmē, tā sabiedrības un cilvēces apmēros, cīņu ar jauno pasauli un jauno pasaulei.

Kā pirmās nodrukātas svarīgākās domas un atzīmes iz otrā cikla — lai parādītu priekšā stādamās mācības īpatnības. Interesei mosto ties varēs parādīties 1., 3. cikli, iztrūkstošais 2. ciklā un tālāk, pēc vajadzības. Mūsu gara nabadzības laikmets, vadošo ideju trūkums, steidzina un nedod iespēju sakopoties kādā pakāpeniskā saskanīgā sistēmā. Labāk kaut kas, nekā nekas. Nav iespējams visu nodrukāt. Kosmosofija ir pati dzīve, — izejot no tās koldola. Vai censties visu dzīvi pārdrukāt uz papīra?

Rīgā, 1935. g. jūlijā.

Aura.

Jautājumam — «kas ir Dievs un kāda garīgā pasaule?» — bezgala daudz atbilžu. To starpā daudz skaistu, zinātniski pamatotu darbu, bet mūsu laika cilvēki ar to neapmierinās un nepacietīgi sauc: «Mums — ikdienas cilvēkiem, kas esam vairākums, nav laika nodoties lielo rakstu kaudžu izpētišanai un iestudēšanai; mums nav iespējams iegūt saprātīgu ticību uz Dievu un garīgo pasauli zinātniskas pētišanas ceļā. Dodiet mums bildi par Dievu un garīgo būtību īsā, skaidrā, viegli un ātri uztveramā veidā. Arī to, kā iegūt pārliecinātu skaidri izjustu ticību uz Dievu, dodiet mums īsiem viegli saprotamiem vārdiem un rādiet to visīsāko ceļu uz Dievu un debesīm!»

Šī prasība dibināta, un zinātnē neradīs mieru cilvēkos agrāk, kamēr ātri un viegli uztverama «debesu bilde» netiks parādīta. Gara pētniecības sasniegumi pēc Indijas jogu mācību virziena dod iespēju uzgleznot dažas ainas no tā, ko var šaredzēt cilvēks, kas ieguvis pilnīgu garīgās uztveres spēju. Bet te jāsaka, ka arī viisspligtākā un vispareizākā «debesu bilde» nevar cilvēku atsvabināt no rūpēm par izjustas ticības iegūšanu, kaut arī tie būtu stingri

racionalā zinātniski atklajumi, vai arī abstrakti logiska saprāta slēdzieni, vai nepamatoti minējumi un tēlojumi. Viss tas var cilvēkam dot tikai atziņas ievirzi, bet pati atziņas izjūta jā-iegūst paša personīgiem spēkiem mācoties, pētot, iedzīlinoties un iejūteties dotā patiesībā ar reāli izjūtamu ticības pārliecību. Prasības pēc tādas «debesu bilda», kuŗa varētu ātri, viegli un skaidri iedot ticamu un izjūtamu sajēgu par Dievu un debesīm var apmierināt tikai pa daļai. Mācišanos un meklēšanu var atvieglināt. Var parādīt īsāku un vieglāku ceļu, var iedot līdzekļus ātrākai ceļa gabala veikšanai, bet nevar no tā atsvabināt. Un tad arī viens ceļš neder visiem. Daudzi šo ceļu, kuŗu šeit rādišu, uzskata par visīsāko, visātrākō, bet arī par visbīstamāko un visvairāk apdraudēto. Viņi saka, ka tā esot iešana pāri bezdibenim pa drāti un atvērtām acīm. Piekrītu, ka viņiem taisnība, un tamdēļ iepriekš brīdinu šī virziena atziņu meklētājus, ka praktiski okultā veidā ieteicams iet tikai tiem, kas sevī sajūt pietiekošu garīgu stiprumu. Vājākiem labāk iet aizsegto, intuitīvās ticības ceļu un apmierināties ar «gleznas» apskatišanu. Arī tas var dot ļoti daudz vērtīgu atziņu. Pateicoties tām klūs skaidri daudzi citi ceļi, kaut garāki, bet drošāki. «Glezna» apskatišana dos daudz skaidrības dažādu tāgad nesaprotramā dzīves pārādību izprāšanai un intuitīvās dievticības attīstīšanai un stiprināšanai. Daudz norises un lietas, kas tagad liekas dzīvē nenozīmīgas un

nevērtīgas, pateicoties redzētai «bildei» iegūši lielu nozīmi un vērtību. Tās varēs bagātīgi pakalpot dzīves miera iegūšanai, tās satura izprāšanai un reliģijas nostiprināšanai.

Tas, ko var parādīt kā garīgās pasaules bildi, ir līdzīgs tam, kad rāda ar pirkstu tumsā un saka: «Lūk, skatāties, redziet tur šai melnajā tumsā ir interesanta ainava spožām gaismas svītrām, spilgtām krāsām un dailām formām!». Ja uzmetuši paviršu skatu teiksiet: «Tur ir tikai tumsa un vairāk nekā, viss tēlojums tukša fantāzija,» — tad, bez šaubām, arī nekā nerēdzēsiet. Ar rūgtas vilšanās vaibstu novērsīsaties un turpināsiet savu izmisušo gadīšanu, kad pārdabīgais nāks pie jums un pārvērtīsies dabīgā. Bet šīnī gadījumā — cilvēka un Dieva attiecībās — tas nevar notikt. Tas var gan notikt cilvēka un velna attiecībās, bet tad tam vairs nav nozīmes, jo cilvēks jau pazudis. Kā kalns pie cilvēka neiet, tā arī tas, ko saucam par «pārdabīgo pasauli», nenāks pie mums bez pūlēm. Pūloties cilvēks pats ies pie tā. Cilvēkam sava «dabīgā daba» jāveido uz «pārdabīgo» un jāķūst par pārdabīgu. Tad pārdabīgais viņam kļūs dabīgs. Mums jāķūst garīgi redzīgiem! Tikai tad redzēsim cauri šķietamai tumsai un skatisimies garīgo pasauli.

Bieži dzīvē atgadās, ka cilvēks, no gaišas telpas piepeži iekļuvis tumsā, nekā nerēdz. Ja viņš apmierinas ar to domu, ka šāt tumsā nekā nav, tad arī neka nerēdz. Bet ja viņš sāk visiem spēkiem ar skatu urbties tumsas bie-

zoknī, drīz vien sajūt, ka acis pierod pie tum-sas un viņš sak redzēt. Pamazām klūst redzami tuvākie priekšmeti, tad tālākie: ceļi, mājas, pilsētas, torņi u. t. t.

Kādreiz skatoties dzidrajā debesu velvē, gaišā Saulainā dienā, kad nav neviena māko-nīša, mums liekas, ka zilajā izplatījumā nekā vairāk nav, kā tikai dzidrais gaiss. Te sākam dzirdēt no «tukšās augšas» rūkoņu. Tas ir lidmašīnas troksnis, bet viņas pašas neredzam. Sākam piespiest redzi, ar skatu urbjamies tukšajā dzidrumā un tiešām ieraugām ne tikai vienu, bet pat vairākas lidmašīnas.

Ja no gaišas telpas iekļuvuši tumsā mēs atsacītos piepūlēt acis un teiktu: «Pierādiet, ka mūsu tuvumā ir ceļš, kas ved uz kādu pilsētu, un ka tāda pilsēta patiesībā ir!», ko citu gan varētu sniegt kā pierādījumu, ja ne vienīgi: stāstišanu un tēlošanu par ceļa un pilsētas izskatu? Vai tas dotu pārliecinošu ticības izjūtu? — Nekādā ziņā! — Izjust šīs reālitātes īstenību varētu tikai tad, ja to paši ar savām acīm redzētu. Nebūtu nekāda cita līdzekļa šīs izjūtas iegūšanai, kā piepūlēšanas, piespiest savu skatu ieurbties šķietamā tumšā tukšumā tik dziļi un tāli, lai acis saskatītu tos priekšmetus, kurus rādītājs saka tur esam. Tač arī var apskatīt šos priekšmetus un aplūkot tik tālu, cik tas vajadzīgs un izlemt, vai pa to ceļu iet, vai neiet, un vai no tā var jemt atzinās citam ceļam. Tāda analogija pievedama attiecībā uz turpmāk rādāmo.

Iesāksim no pieskaršanās pie vistuvākā un visvieglāk racionāli uztveramā garīgās esamības priekšmeta — domu un jūtu faktoriem. Domas un jūtas redzam, dzirdam tik reāli, ka to reālās eksistences patiesībā esam jau ieju-tušies ar pilnīgi pārliecinātu ticības izjūtu. Mēs sakām: «Domas un jūtas parādās neredzamā enerģijā. Kāda izskatītos šī ener-ģija, ja mēs varētu to redzēt?»

Atbildot uz šo jautājumu gluži tā, kā tas uzstādīts un formulēts, jāsaka, ka cilvēkam, kuŗš spēj pilnīgi redzēt, dzirdēt un just ar garīgiem maņu orgāniem, atverot acis uz mums parasti neredzamo, «nefizisko» sfairu, «garu pasauli», pie domu un jūtu enerģijām, ir redzams, ka šīs enerģijas caurauž cilvēka galvu un visu ķermenī, viļņo pa to un apkārt tai, kā krāsaina gaisma, gāze, vai uguns svītras bezgalīgi daudzās krāsu un formu variācijās. Lie-lākai daļai no šīm gaismojošām krāsām un formām nav mūsu fiziskā sfairā atbilstošas līdzī-bas, lai tās varētu aprakstīt. Krāsu ziņā va-rētu nosaukt sekošas izšķirības: violeta, zila, rozā, zeltīta, dzeltena, ugunīgi balta, vienkārši balta, zaļa, sarkana, rūda, pelēka, melna. Šādu mums pazīstamu izšķirību apjomā var apzīmēt viņu galvenākos veidus, bet bez tiem ir vēl daudz tādu, kādus mēs savā fiziskā krāsu iz-jūtā nevararam stādīties sev priekšā. No formām varētu rādīt šādas līdzības: stars, staru svītra, gaismas svītras, gaismas plankumi, krā-sainas gāzes strūklas, sabiezējums, viesuļi,

Domu un
jūtu enerģi-
jas izskats.

virpuļi, mākoņi, tvaiki, sniega pārslas, lietus pilieni, peldoši pa gaisu gāzveidīgi visādās krāsās vizuļojoši viļņi, liesmas u. t. t. līdz neizsakāmai formu bezgalībai. Krāsas satur sevī gaismu un spīd pašas no sevis. Visas šīs krāsas un viļņu formas nemītīgi vizuļo, vibrē, kustas, viļņo, griežas viesuļos, traucas kā bultas, kā lodes un gredzeni apkārt un cauri cilvēkam. Tās laistas kā ūdens strūklas, kā liesmas šaujas zibenātrumā prom, tad lēni kustas un beidzot stāv uz vietas nekustīgi, kā piekaut kā piekaltas. Visvairāk tās vijas ap cilvēka ķermenī, sevišķi ap galvu. Vienā vietā un laikā, pie viena cilvēka tās ir skaisti mierīgi, ritmiski viļņojošas, sakarīgas, harmoniskas kustības. Citā vietā un laikā pie cita cilvēka tās ir mutuļojošas, nesakarīgi verdošas, liesmojošas, dūmojošas disharmonijā, haosa neglītumā un riebjumā. Daudzreiz cilvēka domu un jūtu enerģiju darbības izskats ir kā riebīgs čūsku un dažādu tārpu mudžeklis. Drusciņ Šeit varētu atrast līdzību ar cilvēka fizisko stāvokli, ja pie visa redzamā vēl pieliktu klāt sev priekšstatu par to, kas apslēpts cilvēka ķermenī. Viens cilvēks ir skaists, apgarotu seju, mierīgs un graciozs ķermeņa kustībās. Viņš ir noteikts, patīkams, tīrs un glīts. Otrs, turpretīm, ir neglīts, uzbudināts, izķēmotu, zvēriņu sejas izteiksmi, nemierīgs, nesakarīgs, neveikls, rupjš un riebīgs. Kā šinī, mums «dabīgajā» stāvoklī varam saskatīt pie cilvēka dažādu nokrāsu-noskaņu parādību, tāpat arī tanī

metafiziskajā, mums «pārdabīgā», neredzamajā stāvoklī, pēc būtības ir tas pats, tikai daudz pastiprinātākā veidā. Dažreiz no fiziskā izskata cilvēks ir glīts, harmonisks, tīrs, bet garīgajā viņa domu enerģijas bango, jaucas, spraigo, vijas kā čūskveidīgas lentas, rada ap sevi riebīgus sarkanus kūpošus darvas dūmus, kvēpus un glotas.

Ir arī no fiziskā izskata saknupuši, slikti apģērbti, netīri cilvēki, bet garīgā stāvoklī, domu enerģijas krāsās un formās izskatās skaisti, tīri, spoži. Ir tīri cilvēki i fiziskā, i garīgā izskatā. Ir neglīti, sakropļoti, riebīgi abos stāvokļos. Šeit ir variāciju bezgalība.

Skatoties «viņpasaules» apkārinē resp. telpā, krāsu gaismas un formu stāvoklis pēc būtības ir līdzīgs fiziskās pasaules izskatam. Pie katras priekšmeta — mājas, vai koka ir atiecīgs nokrāsas atspīdums, ēnas u. t. t. Starpība tikai dažādības vairākumā un tur, ka viņas, bez miera stāvokļa, ir vēl kustošas, drobošas un vibrējošas.

Okultisti, kas jau sen atklājuši domu un ^{Aura.} jūtu izstarojumus un ar gaīšreģu palīdzību novērojuši viļņu krāsainās, gaismojošās parādības, devuši tām apzīmējumu «aura». Pieņemsim arī niēs šo terminu un lietosim tanī pašā nozīmē.

Cilvēka auras izskatu fiziski attēlot nav ^{Cilvēka auras izskats.} iespējams, bet var dot kādus pieturas punktus, lai ar to palīdzību radītu sev vismaz kādu iespēju iegūt priekšstatu. Vispirms jāievēro, ka

auras gaisma pie cilvēka neizskatas it kā tā būtu viņā vai ārpus viņa. Tā ir i viņā, i pie viņa un ne viņā un ne pie viņa vienā un tanī pašā brīdī. Tas nav tāds izskats, kādu mēs esam paradusi redzēt «iekš» vai «ārpus» priekšmeta. Varētu teikt, ka abos reizē, t. i., i iekšā, i ārpusē, bet tas nebūs tas, ko no šāda teiciena varētu izjušt un stādīties sev priekšā ar to uztveri, kas kalpo fizisko priekšmetu aptveršanai. Es gan lietošu izteicienus: (jo citādi nav iespējams par šo priekšmetu nemaz runāt) «galvas aura», «sirds aura», «ķermeņa aura», «galvā», «virs galvas», «ap galvu», «ap sirdi», «sirdī», «ap acīm», «acīs» un t. t., bet jāzin, ka šie apzīmējumi neatbilst mūsu sajēgai «ap», «iekš», «virs», «apakš» u. t. t. Tas ir kaut kas tāds, ko nevar ietēpt mūsu valodas vārdos tamdēl, ka mums nav nemaz tādu vārdu, ar kuriem varētu izteikt šos jēdzienus. Tikai to nevajag saprast tā, ka tur, garīgā pasaulē mūsu jēdzienu un formu nav. Nē! Tur absolūti viiss tas pats, kas pie mums, bet bez tā ir vēl kaut kas vairāk, kā pie mums nav. Un tieši šis vairākais ir mums grūti saprotams.

Jūs jautāsiet: «Kāda tad nozīme šīm stāstījumam, ja to nevarēs saprast un stādīties sev priekšā?»

Lūk, tāda: attīstot sevī domāšanu par auru, par domu un jūtu auras krāsām, formām, domājot par «viņpasaules auras» izskatu pēc ga-

tava nobildējuma un vērojot ar šādu domu dzīvi, dabu, apkārtni un cilvēkus, psīchē pamazām izaugs un izveidosies auras sajušanas un redzēšanas spējas. Dzīvojot ikdienas parasto dzīvi un turot prātā, ka apkārt vizuļo, mirdz, laistas, bango un virpūjo dažādu auru enerģijas, ka apmums esošā neredzamā pasaule ir redzama, nemanoš, pamazām sāks attīstīties intuicija un manu organi garīgās sfairas uztverei. Tad varēs to saprast un iegūt vajadzīgās aptveres sajēgu. Tikai tad paši zināsiet un redzēsiet to, kas tagad neredzams, nejūtams un neaptverams. Šīnī darbībā liela līdzība piemēram par tumsu un dzidro gaisu. Viņos skatīdamies ar negrozāmu pārliecību, ka tie tukši, patiesi neko neredzam. Pielaižot varbūtību, ka tur kaut kas ir, piespiežot redzi, ieraugām, ka tiešām, ne tukšā necaurredzamā tumsā, nedz necaurredzamais tukšais gaiss nav tukši. Necaureddzamio tumsu tomēr varain caurredzēt, tāpat arī neredzamo «viņpasauli», ja tikai piespiežam savus redzes, dzirdes un citus manu organus un vingrinam šīnī virzienā savu intuitīvo izjūtu. Pēc tam iegūstam spējas uztvert un sajust «neredzamo». Domu un jūtu aura un daudz citu krāsainu gaismas vielu auras pārklāj cilvēka ķerimeni un visus priekšinetus, kā drēbes, lapas, spalvas, salmi, zāle, uguns liesmas, tīkli, glotas, striķi, spalvainas ādas u. t. t., neskaitāmās formās un izskatu variāci-

jās, sākot no visskaistākām līdz visneglītākām un izķēmotākām. Cilvēka ķermenī viņas pārklāj, apņem, ietin un caurauž vienā un tanī pašā laikā. Gluži tāpat šīs krāsainās gaismas vielas apkālāj, apņem un caurauž visus priekšmetus, visu apkārtni — mājas, kokus, drēbes arī dzīvniekus u. t. t. Ir krāsas, kas neatdalāmī vienmēr paliek pie cilvēka vai priekšmeta. Ir krāsas, kas peld, tek, no viena priekšmeta vai cilvēka pie otra. Ir arī tādas auras, kas, palikdamas savā vietā, atdala no sevis daļījas, un pat veselas kopijas. Šo krāsaino gaismu-auru saturs, zemes virsas apkārtnē līdzinas elektriskās strāvas laukumam ap elektrisko mašīnu, magnetiskam laukumam ap magnetu, vieglam šķidrumam, kas it kā pārklāj visu zemes virsmu un tajā viss peld kā gāzē, ūdenī, tvaikā, dūmos, skatoties pēc auras no krāsām, biezuma, šķidruma, retuma, blīvuma u. t. t. Dažās vietās šī auras masa ir dzidra, tīra; gaiša, dažās sadūļkota, tumša, netīra, kā dūņains ūdens. Auras masas krāsu un formu nozīme ir bezgala dažāda, bet visas viņas redzami padodas, pakļaujas tām strāvām, kas sastāv no domu un jūtu enerģijas. Var redzēt, ka cilvēks sevī rada un no sevis izstaro dažādas krāsainas gaismas strāvas, dūmus, fluidus. Fluids — nozīmē šķidru strāvu jeb plūsmi, bet okultisti ieveduši viņu savā lietošanā auras sabiezējumu apzīmēšanai. Magnetizētāji praktizē no sevis dziedinošas auras izstarošanu un

Aura priekš-
metos un ap-
kārtnē.

viņus vērojošie, gaišreģi stāsta, ka redzot savādas, smagas, blīvas, gāzveidīgas masas izplūsmi no magnetizētāja uz slimnieku. Šo blīvo gāzveidīgo masu okultisti nosaukuši par fluidiem. Tā kā auras masās ir ļoti daudz tādu veidu, kas izskatās kā blīvas smagas gāzes masas, lietosim šo terminu arī šīnī apcerējumā. Auras masas, plūsdamas pa zemes virsmu un pieskārdamās pie cilvēkiem un priekšmetiem, dažreiz no tiem atlec atpakaļ, dažreiz atstāj, pielipina vai iespiež viņos daļījas no sevis, dažreiz visas salien vai aplīp ap šo priekšmetu vai cilvēku. Piekļuvušas pie kāda priekšmeta vai cilvēka, bieži tās rada ap viņu un viņā daudz tādu pašu fluidu. Šeit liela līdzība raugam un uguns dzirkstelēm, piem., ķemsim zilas auras daļīju. Tā, līdzīgi uguns dzirkstēlei, ieķļuvusi cilvēka aurā, bieži izsauc tur zilas auras uzliesmojumu tik lielā mērā, ka cilvēks viss ar viņu pārklājas un ietinas tanī, kā mākonī. Gluži tāpat ir ar citām auras krāsām. Bieži novērojami šādi auras procesi. Cilvēks pārklāts, apņemts ar lielu sarkanas auras liesmu, kas mutuļo kā vārošs ūdens. Tanī brīdī nāk no otra cilvēka cieta zila dzirkstelite, ieskrien sarkanā mutulī un no tā notiek kaut kas līdzīgs sprādzienam. Sarkanā liesma momentā apdziest. Tās vietā rodas šķidru pelēku pelnu masa un cilvēks sabrūk, paliek slābs, nokar galvu un jūtas slims.

Auras izskati ir tāpat bezgalīgi dažādi, kā paši cilvēki fiziskā izskatā.

Auras plūs-
mju īpat-
nības.

Ir cilvēki, kuļiem auras izskats ļoti skaists: krāsas vibrē, mirdz, laistās apžilbinošā spīdumā, kā drānas, izaustas no dārgakmeņiem; krāsu sagrupējums kārtīgs, sistēmatisks un nozīmīgs; kermenis apņemts ar skaistu mirdzošu mantiju, ap galvu mirdzošs aurās krāsu pinums līdzīgs kronim; sejas aura spilgti apgarotas izteiksmes savādā apmirdzumā.

Ir cilvēki, kuļiem auras izskats nav skaists. Krāsas nemirdz, bet gaismo pietiekoši stipri, vibrēšana un sagrupējums apmierinoši kārtīgs. Kermenis apņemts ar ovālveidīgu vai apaļu lodveidīgu, caurspīdīgu mākonī.

Ir cilvēki, kuļu ķermeņi izskatās kā iebāzti auras cilindros, podos, spaiņos vai salmu kūlos. Krāsas nesakarīgas, bālas, nespīdīgas, galvaš un sejas pārklātas it kā novītušām lapām.

Ir ķermeņi, kuļu auras izskats neglīts un krāsu jucekļi. Viņi izskatās kā iebāzti maisā. No viņiem pastāvīgi atdalas gлотas, kvēpi un pelni. Paši viņi it kā aplipuši ar mālu, piķi un darvu. Sejas līdzinas saburzītām papīrim.

Ir ķermeņi, kuļu auras izskats drausmīgs un nepanesams. Viņus apņem kaut kas līdzīgs lielai netīru lupatu pikai, piebāztai žagariem, akmeņiem un tārpiem. Viss auras ķemenis noklāts strutojošiem trumiem, vātīm, kārpām un netīru gloatainu vilnu.

Starp šiem attēliem ir bezgala daudz variāciju tāpat kā pie cilvēka fiziskās miesas

un drēbēm. Starpība tikai tā, ka auras skaitums pārsniedz visas iespējamās domas par skaistumu. Cilvēka prāts nevar pāt fantazijā iedomāties šo skaistumu, tāpat kā neglītumu. Tas sasniedz tāda izķēmojuma pakāpi, kuļu nemaz nevar attēlot. Bet par visu to vēlāk.

Tagad izskaidrosim auras krāsu nozīmi attiecībā uz domu un jūtu enerģijām.

Violetās krāsas aura ir visur, kur Auras krāsu nozīme. producējas tā izjūta, ko mēdzam apzīmēt ar vārdu «intuicija». Šīs krāsas aurai vienmēr ir kaut kāda noteikta un skaista forma. Cilvēki, kuļiem galvas aurā šī krāsa, spēj viegli sajust un aptvert dažādu būtību esamību, bez redzamas aplūkošanas, vai izpētišanas. Šādi cilvēki bieži saka: «Es zinu, ka tur ir tas un tas, ka ar to lietu ir tā un tā, bet es nēzinu, kā es to zinu.» Pozitīviem, harmoniski noskaņotiem cilvēkiem intuicijas izjūtas vienmēr izteicas ar violētās domu auras enerģiju. Stiprie violētās auras tipi vienmēr ir intuitīvā kontaktā ar kosmisko harmoniju un absolūto kosmisko saprātu — radošo spēku.

Melnā aura arī ir galvenā kārtā intuitīvās izjūtas enerģija pie negatīviem cilvēku tipiem, kas noskaņoti uz jaunu. Viņi arī ir ļoti asi priekšnojautēji, kas ar izjūtu atmin daudzas lietas un saprot tās. Viņi intuitīvi aptver dažādu lietu būtību, bet tikai disharmoniskā, ārdošā virzienā. Melnās auras cilvēki ir kontaktā ar kosmiskā haosa ģēniju, ārdošo sākumu. Tamdēļ viņi ļoti spējīgi darīt nozie-

dzības. Melnā aura (tikai jāievēro, ka šī melnā auras krāsa un tāpat visas domu auras krāsas nav pilnīgi identiskas parastai fiziskai melnai krāsai ne pēc izskata, ne nozīmes) izteic visuto, ko var apzīmēt vārdiem: «noziedzības gudrības», «ārdošais ģenijs». Šīs auras stiprie pārstāvji veikli visādās noziedzībās, ģeniāli viltībās un noziegumu apslēpšanā.

Zilā aura ir piekļāvības, padevības, paklausības, dievināšanas un pielūgšanas izjūtu izteiksme. Katrā stāvoklī, kur cilvēks griežas pie kāda cita cilvēka vai simbola ar izjūtu: «Es tev piedero, paklausu, es tevi lūdzu» — ir zilās auras iedarbība. Šī aura piespiež padoties kāda cita cilvēka vai spēka rīcībai un līdz ar to izteic mīla, padevīga lūguma jūtu izplūsmi. Dievlūgšanā, reliģiozā ekstāzē, sevis atdošanā Dievam; cilvēki pārklājās un bieži pavism ietinas zilā aurā. Tāpēc tie, kas spēj auru redzēt, ir iesaukuši to par lūgšanas auru.

Zaļā aura nozīmē podošanos, bet negatīvā nozīmē. Zilās auras podošanās, piekļaušanās, lūgšana, dievināšana tīra un patiesa, kas nāk no sirds, bet šīs auras padevība viltīga, nepatieta, lišķīga. Tās izjūtai pamatdoma ir: «Ne es tevi atzīstu, ne mīlu, bet gan nicinu, nīstu, labākā gadījumā tu man esi vienaldzīgs. Tā kā man zināmu interešu dēļ tev jāparāda padevība, draudzība, pielūgšana, tad nem manu vārdu un mākslīgu izjūtu, padevību un godināšanu. Sirds dzīlumos savai rīcībai ne-

piekrītu, domāju citādi.» Zaļā aura ir vienmēr viltības, lišķības un krāpšanas domu enerģija. Gaišos, tīros un dzidros toņos tā nozīmē gan harmoniju, saskaņu, mīlestību, bet ne īstū. Cilvēki, kuŗi izjūt viens pret otru draudzību, mīlestību un labvēlīgu harmonisku noskaņu pret citiem cilvēkiem un pasauli, daudzreiz var gan būt paši pārliecināti, ka viņi to patiesi tā izjūt, bet ja šīs izjūtas izteicas zaļā aurā, pamatu pamatā izjūtas nav tādas, par kādām viņas tur. Pie pirmā pārbaudījuma tās pierādīsies par ne īstām. Gaiša dzidra zaļā aura ar vieglu rozā nokrāsu ir tīrām erotiskām tieksmēm, bet ar melni sarkanu nokrāsu izvirtībai un seksuālam sadismam.

Rozā aura ir īstas patiesas harmonijas, saskaņas un tīras mīlestības jūtu aura. Labīsība, līdzcietība, žēlsīdība, žēlošana, iecietība, gādība, draudzība, uzticība un viss tas, kas rada un uztur cilvēku esību harmonijā saskaņā ar kosmosu, izteicas rozā auras krāsā.

Uzupurēšanās idejas un milama cilvēka labā izteicas spilgtos rozā uzliesmojumos.

Sarkanā aura ir pretstats rozai aurai. Tā nozīmē naidu, dusmas, nicināšanu, niknumu, neiecietību, nepacietību, cietsīrdību un egoismu. Cietsīrdībai ir melni zaļgans tonis, egoismain melni iedzeltens, melni rūds.

Zeltītā aura nozīmē domāšanas, prātošanas un plānošanas enerģiju. Viss, kas cilvēka psīchē izteicas kā prātošana, loģiska domāšana pozitīvā virzienā, t. i., domāšana par

labām radošām lietām, radošu darbību, izpaužas gaiši mirdzošā zeltītā aurā.

Rūdā rūsas netiri dzeltenā aura ir savāds netīrs, melni-iesarkans, dulķains dzeltēnumis, kas atgādina joda plankumus uz miesas, dzeltēnu trūdošu sūnu un visvairāk rūsu. Tā nozīmē, tāpat kā zeltītais dzeltenums, prātošanas, domāšanas, gudrošanas enerģijas izplūsmi un darbību, bet tikai negatīvā, jaunuma virzienā. Te ir domāšana, gudrošana par lietām un darbībām, kuļu nolūks blēdība, krāpšana, noziedzība. Melnā aura ir noziedzības dvēsme, bet rūdā, rūsaini-dzeltenā — noziedzības izdarīšanas, plānošanas un gudrošanas māka.

Baltā aura izpauž spēku. Visur, kur producējama spēka izplūsme, piespiešanās, centība, tur izstarojas ugunīgi balta gaisma. Ķermenja veselības, spēka sajūta, muskuļu vingrums, gribas spēks, izturība — viss tas ir baltās auras krāsās. Krievu valodā šim baltās auras apzīmējumam ļoti labi iederas vārds «usīlīje».

Pelēkā aura ir — vājums, slimība, pagurums, izmisums, bailes. Slimnieki, piedzērušie, izmisušie, bez gribas, bez rakstura, glēvuļi, bailīgie — visi zināmā mērā apņemti, caurausti vai piepildīti ar šo pelēko auru. Visvairāk tā ietin slimniekus. Slimo vietu aurā pelēkās krāsas sabiezējumi bieži pēc formas atgādina miesā iekodušos sikspārņus, zirnekļus un dēles.

Visās šīs domu un jūtu enerģijas auras krāsas pie, ap un iekš cilvēka ķermeņa izpaužas bezgala daudzās nokrāsās un formās, un sastāda cilvēka garīgās miesas formu. Auras gaismojumu audus ap cilvēka ķermenī var salīdzināt ar drēbēm. Kāda doma, kāda izjūta, tāda auras forma ap cilvēku. Arī fiziskā ūjairā varētu saskatīt to pašu: kā cilvēks domā, tā viņš ģērbjas. Drēbes varētu uzskatīt par cilvēka domu un jūtu atspoguļojumu, jo tās ir domu produkts. Tā tad drēbes ir domu aura fiziski sabiezīnātā drēbju veidā. Tomēr šis pielīdzinājums ir neizdevīgs. Ar viņu bīstami operēt, jo var sastādīt nepareizu jēdzienu. Garīgā nozīmē gan to tā var uzskatīt. Domas un jūtas producē auras enerģisko staru vielu un šīs vielas audumus. Audumi saskaņā ar domu un jūtu saturu uzbūvē starvielas ķermenī. Starvielas ķermenis zināmu apstākļu dēļ sabiezē līdz fiziskās pakāpes blīvumam un mums ir bieza miesa, cieti kauli, šķidras asins. Sākums ir tomēr domu un jūtu enerģijā.

Vērojot auras dažādo domu un jūtu stāvokļus, var redzēt, ka ikkatram cilvēkam viena auras daļa stāv mierā, nekustoši vienā formā — audumā. Tad sākas pakāpeniska kustība. Ir tādas auras, kas lēni kustas. Ir arī tādas, kas ātri vibrē un beidzot nonākam pie tādām, kuļas mirdz, vizuļo, zibējo un zvaigžņo bezgalīgā ātrumā. Vērojot domu iespāida izskatu aurā, var atzīmēt sekošus attēlus.

Cilvēkam, kas lūdz Dievu, izstaro no galvas un no sirds zilās auras krāsas. Šīm auras krāsām ir visādas formas: viegli uz augšu lidojošas sniega pārslījas, skaisti tvaiki, spilgti cieti stari u. t. t. Stiprā ekstāzes lūgšanā zilā aurā it kā izrūgst no ķermeņa, izplūst kā dzidra zila gāze, ietin lūdzēju un plūst uz klātesošiem. Tie, kas to uzņem, sāk ar viņu pārpildīties, sevī tālāk viņu radīt paši un, izplūdinādami pa savu apkārtni, piepilda to ar zilu gaismu. Šī gaisma apņem visus klātesošos, kā ūdens. Viņa atmieksķē ķermeņos cietās sabiezējušās auras daļas, izkausē sarkanos, melnos, zaļos, pelēkos un rūsainos audus, izdeldē, izdedzina tos un nogludina, sakārto rozā, violeto, zeltīto un balto auras krāsu audus un vietas. Lūgšanas ekstāzē, kad cilvēks ietīts zilās auras tvaikos, garīgais ķermenis it kā izmazgājas, iztīras, izremontējas. Ja līdz lūgšanai cilvēkam domu un jūtu stāvoklis aurā bija neglīts, nekārtīgs, saķepis, slims, pelēks, pēc lūgšanas redzams, ka viss tas ir izlabots un auru strāvas savestas kārtībā. Var redzēt, ka, patēicoties tam, cilvēks vieglāk, labāk, gudrāk domā, spēcīgāk, enerģiskāk strādā. Viņu nemūč bēdas, nesaprašana, šaubas, bet prieks, prāta ķsums un ticība valda pār to. Daudzreiz aura pirms lūgšanas līdzinas skaistam, lapām un ziediem klātam kokam, kas saburzīts, apklāts netīrumiem. Lapas tam pieķepušas, salipušas, savītušas, zariņi saliekti, ziedi saburzīti. Pēc tam, kad ar lūgšanas ekstāzes palī-

dzībū cilvēks ietīnas zilās auras dzidrajā miglā, salīdzinot ar savītušo, saburzīto kociņu, tas kļūst svaigs, izmazgāts, augošs un zaļojošs.

Skaistā Saulainā vasaras rītā, pie krāšņas dabas ainavas, kas bagāta zaļojošiem kokiem, briestošām druvām, visur darbības priekā spraigojošu dvēsmi, uz ķeblīša, zēm liela, balta izplētna sēd cilvēks un glezno. Viņam aura dzidri roza, kas viļņo visapkārt ķermenim kā vizuļojoša mantija, skaistām zilas, violētas un zeltītās auras mirdzošām svītrām. Viņa ķermenī spraigo kaut kas līdzīgs zili-baltām liezmām. No sirds apvidus plūst uz galvu spilgti maigi rozā gaisma. Galvā viņa sajaucas ar violētām, zilām, zeltītām un ugunīgi-baltām strāvām un izveido ap galvu skaistu mirdzošu kroni, no kuļa šī brīnišķīgi mirdzošā strāva plūst uz gleznaudeklu. Ar katru pindzeles vilcienu šīs gaismas plūsme iespiežas, ieaužas, iesūcas audeklā un krāsu masā. Pēc dažām stundām ir glezna gatava. Kas tur ir auras saturā? Kaut kas brīnišķīgs! Rozas, zilas, violetas, zeltītas, baltas mirdzošas liesmas, stari un viļņveidīgi auras mākonīši vibrē pa visu gleznu, kustas un met no sevis uz visām pusēm šo mirdzošo gaismu.

Iet gařām cilvēks, ierauga gleznotāju un pienāk apskatīt gleznu. Viņš pienāk drūms, nervozs, dusmīgs, saviebtiem sejas vaibstiem. Aurā: pārsvars pelēkām un sarkanām krāsām. Viņš apstājas un sāk raudzīties gleznā. Pelēkā auras mētelī kaut kas sadreb, sapurinās un sāk izstarot kāda jau-

Laba
cilvēka aura
iemiesojas
viņa ra-
žojumos un
iedvēsmo uz
labu citus
cilvēkus.

tājoša izjūta, kuru pārvēršot vārdos iznāktu: «Nu, kas tad te nu ir?» Pēc šīs izjūtas atkal viņa aurā kaut kas sakustas un izveidojas, ko pārvēršot konkrētā formā iznāk: «Esmu sagatavojies uzņemt!» Labāk būtu teikt, ka šī doma viņam gan ir, bet viņš to slēpj un grib ārēji parādīt citu, kuŗa būtu: «Niekviens Jums te ir!» Pēc šīs sakustēšanās glezna spraigojošie izstarojumi pēkšņi ietriecas pelēkajā aurā, kā elektrība spuldzē pēc slēdzēja podziņas piespiešanas. Pelēkums izgaro, kūst kā sniegā, vai vaska dūmi. Izteiciens «sniega vai vaska dūmi» liksies gluži nesaprotais, bet jau sākumā aizrādīju, ka auras izskats ir dažreiz tāds, ka to nevar fiziskiem attēliem izteikt. Šinī gadījumā lūkojiet iedomāties dūmus no sniega, vaska un pelēkā krāsā. Grūti tas ir, bet ticiet, ka piespiežoties šinī domā galu galā radīsies patiess priekšstats par šādu auras stāvokli. Galu galā pelēkums sāk izgarot, notečēt un tā vietā iestājas burtiska glezna auras kopija. Cilvēka sejas vaibsti izgludinas un drūmā dusmu izteiksme pārvēršas smaidā. Acīs iemirdzas labsirdība. Viņš pastāv vēl brītiņu, tad izstiepas visā augumā, saslienas, vairāk reizes ievelk dziļi elpu. Pēc tam izdara kustības it kā kaut ko purinātu no sevis. Viņš nezina, ka ar šo kustību tas nopurina sadegušās pelēkās auras pelnus. Pateicis dažus laipnus vārdus māksliniekam, viņš aiziet vingrs, smaidošs, rozi-balti-zili zeltītas auras ietinumā. Pārvēršot šo stāvokli domu izskaidrojumā iz-

nāk, ka šis cilvēks bija pārpūlējies, noguris un apbēdināts no neveiksmēm. Tādā stāvoklī viņš nevarēja nekā atrast, kas viņu apmierinātu un turpināja uzbudināties, nervozēt un uztraukties. Gleznas auras staru iespaids, kurš bija īemts, pateicoties mākslinieka starpniecībai, no kosmiskās enerģijas plūsmes, ievadīja viņa aurā savu kopiju. Auras stariem piemīt ugūnij līdzīga īpašība. Maza dzirkstelīte, aiznesta no sārta uz citu vietu, rada tur tādu pašu liešmu jūru. Šīs glezna auras uguns izdedzināja pelēko un sarkano auru. Tā iznīcināja pagurumu, uzbudinājumu, iztīrija domu mēchanismu, iedeva no jauna cilvēkam enerģiju, prieku un saprašanu, ko tālāk darīt.

Šī glezna noklūst kādā istabā pie sienas. Ienāk ļoti sagurusi sieviete, kas redzami cieš no slimības un izmisuma. Viņa atlaižas dzīļā mīkstā krēslā, aizver acis, nokar galvu un iegrimst drūmās, bezcerības pārdomās. Skatoties viņas aurā, redzams tikai pelēkums un vietām pat melnumi. Krūtis piepildītas zaļimeliņi-pelēku, netīru gaismas gruzdoņu, līdzīgu tam, kā purvā gruzd kūdra. Tā ir plaušu slimība. Bez visa tā, ap sirdi liela, gaļa pelēki-zaļa lenta. Tā kustas, staipas kā tārps un žņaudz sirdi. Šī ir kāda cilvēka pārestība. Pa galvu šaudas mazi iesarkani-iedzeltēni-pelēki burbuliši. Tās ir atriebšanās, dusmu, izmisuma, pašnāvības domas, vēlēšanās izbeigt dzīvi, bet ne nopietnas. Iegrimšana dusmīgās pārdomās, rūgtumā, kurnēšanā visam šim

Glezna var
izstarot
fluidus,
kuŗi
izklīdīna
izmisumu,
iedvēsmo
un
dziedīna.

auras maisījumam piedod lielu spēku un tas sāk mutuļot kā vērdošs dūņains ūdens. Pēc dažiem mirklkiem auras vārišanās attīstas tik stipra, ka liekas, cietējas galva tūlīt pārsprāgs un sirds nožņaugts pati sevi. Viņu pārrjem izjūta, ka nu būs jāmirst. Prātā iedrāžas šausmīga baiļu sajūta. No šīs sajūtas kaut kur sirds dziļumos kaut kas it kā atmostas. Tā ir maza, maza varavīksnas krāsas dzirkstelīte. Zibeņātrumā viņa iemirdzas. Šis iemirdzējums, pārvērts domās un jūtās, ir kā kliedziens. Vārdos to varētu izteikt: «Palīgā, glābjiet!» un izšķēl no sevis zilu liesmiņu, bet tā tūlīt nodziest un atkal pazūd. No zilās liesmiņas tomēr viss sievietes ķermenis nodreb. Viņa saraujas, plaši atver muti, acis un... skats sastopas ar gleznu. Notiek atkal kaut kas līdzīgs elektrības ieplūdumam spuldzē pie kontakta ieslēgšanas. Gleznas stari sāk plūst uz sievieti. Viņa atrīt atpakaļ un paģībst. Ķībonis pamazām pāriet miegā, bet stari no gleznas turpina plūst un piepildīt viņas ķermenī. No šīs plūsmas pelēkie fluidi, lenta, sulas un dūmi sievietē kūst, dziest, izgaro, iztek, izzūd. Gruzdošā liesma krūtīs pilnīgi neizdziest, bet ievērojami samazinas. Pēc dažām minutēm viņa lēni uzmostas un jūtas atspurgusi. Izmisums pārgājis pilnīgi. Ir pat prieks, cerība, ticība un gudras domas, kā glābties no nelaimes. No šī brīža viņa bieži nāk šai istabā, liek krēslu tanī pašā vietā, atlaižas un šad tad palūkojas gleznā, bet nekā nezina no tā, kas te ir noticis un notiek auras stāvoklī.

Vējaina, putekļaina diena; sasmacis, netīrs, nepatīkamīs elpošaņai gaiss. Pie skaistas dabas ainavas sēd uz ķebliša zem liela balta izplētna mākslinieks un glezno. Ieskatoties viņa aurā, ieraugam ap galvu netīri-orānzas rūdas krāsas ragainu vaiņagu. Šī ir lepnības, iedomības, egoisma, cilvēku nicināšanas, izsmiekla aura. Vaiņags laistas un mirdz oranži sarkanās un sarkani-zalās krāsās. Tas nozīmē, ka viņš ir ļoti aktīvs un varens savā stāvoklī. No vaiņaga uz zemi nokaras zaļi-raibs plīvurs, ar neglītu, saplucinātu, saburzītu un saķepušu, zaļām glotām pārkļātu garu vilnu. Tam arī sava nozīme. Tā ir ļoti izvirtušas dabas seksuālitāte. Ap viņu vijas spēcīgas, netīri-zalgani-baltas ie-sarkaniem plankumiem svītrās un mutuļi. Tā ir viņa spēcīgā auras izteiksme, iespaids, vara, dvēsme. Viņš spēcīgi ziež ar pindzeli stiprus, biezas krāsu traipus uz audekļa. Audeklis un krāsas iesūc šo auru un pieņem pilnīgi savu gleznotāja auras kopiju.

Arī šī glezna ir nokļuvusi kādā dzīvoklī pie sienas. No viņas uz visām pusēm plūst auras izstarojumi. Tiklīdz kāda cilvēka aura sastopas ar šo gleznu, tūdaļ starp viņiem iesākas cīņa. Gleznas izstarojumi, ietērpti vārdos, skan: «Es esmu ko vērts! Es tikai esmu kaut kas, bet tu esi nieks, muļķis, nabags auša! Nekas tu nebūsi!» Cilvēks nezina no kā un kā, bet viņš jūt sevi šīs balsis kā savas domas un pretojas. Ja tās viņu pieveic, viņš pađodās šim iespaidam, saplok, sāk sevi suģestēt, ka

Glezna var
būt aura,
kuļas izsta-
rojumi
nomāc cil-
vēka garu
un
iedvēsmo
uz jaunu.

viņš ir muļķis, nieks, nelga un nabags visu stipro priekšā. Un gadās vēl jaunāk. Gluži vājas gribas un bezrakstura cilvēks pārņem šo plātības un iedomības auras kopiju savā raksturā un paliek pats par tādu pašu uzpūtiņu ķēmu. Stipras gribas, noteikta, nosvērta rakstura cilvēks kļūst tādas auras staru sfairā nervozs. Viņš sajūt kaut kādas neizprotamas netīrības, apvainojuma pieskāršanos un censās izkļūt no tās. Šādas auras izstarojumi ir ļoti bīstami vājiem cilvēkiem, sevišķi ja tie slimī. Tie nokauj katru mēģinājumu pretoties slimībai.

Niknā no skapojumā taisīts priekšmets izstaro auru, kura var radīt slimību.

Galdnieks taisa krēslu. Viņa auras stāvoklis nikns. Viss viņš deg sarkanās auras liesmās, kuļas griezdamās virpuļos, rada čūskveidīgas zaļas, sarkanās, melnas, pelēkas lentas, striķus, bultas, ķvēpus u. t. t. Viss šis maišums virpuļo, griežas un sprakst ap taisāmo krēslu un iejet viņā. Krēsls gatavs, pārdots un ievietots kādā dzīvoklī. Viņā ir niknā cilvēka dusmu un lāstu mutuļu kopija. Tā sprakšķ, mutuļo un vijas. Kuļš cilvēks pie viņa pieskaras, tam niknās auras mutulis brūk virsū. No uzbrukumiem auras krāsas sāk vīst, aplikt riebīgiem taukiem, gлотām, kvēpiem, pēlēkiem tārpiem — slimības dīgļiem. Cilvēks, sēdēdams uz krēsla, nekā nenojauž un cīnas šim iespaidam pretīm. Viņš nemierīgi beržas, kustas un brīžiem tam liekas, ka viņā liet kādi kukaiņi, brīžiem trūkst gaisa, nevar elpot. Piecēlies no krēsla, viņš ilgi purinaš, tīras un, aizgājis mājā, grib mazgāties. Vājas gribas un

bezpretestības spēka cilvēks pieceļas no tāda krēsla jau saguris un jūtami slims. Gluži pretejs stāvoklis, ja mīš, labs, priecīgs un vēlīgs cilvēks pagatavojis krēslu. Tanī ieplūst rozā, zili, balti, gaiši auras fluidi, kuŗi katram dod šīs auras kopiju un viņas iespāida noskaņu.

Ienāk istabā kāds cilvēks. Viņš izjūt lielu erotisku kaislību un viss vārās zaļās auras izstarojumos. Tie sviežas no viņa uz visām pusēm, bet sevišķi uz tiem priekšmetiem, pie kuŗiem pieskaras un uz to cilvēku, kuŗu viņš tur par savas kaislības objektu. Uz to plūst, peld, velkas pa gaisu, pa zemi zaļie fluidi, spiežas viņā un censās izsaukt tādas pašas izjūtas. Bieži zaļā aura ir kā degoša liesma, kā rakete un iet ļoti tālu. Ja šis cilvēks paņem no galda zīmuli, patur viņu rokās un noliek atpakaļ, tas pārpildas ar šī cilvēka zaļo auru, jo ir uzņēmis sevī zaļās auras fotografiju. Tiklīdz kāds pie tā pieskaras, šī kopija tūlit spiežas viņā un modina, kairina erotiskas kaislības.

Mīš, labs, vēlīgs cilvēks mīl ar tīru, rozu auru un deg, laistas rozās, zilās, baltās un skaidri zeltītās auras izstarojumos. Stiprā dievišķīgo jūtu izplūsmes momentā viņš saker savā kabatā kādu mazu priekšmetiņu, saspiež viņu stipri rokās, noglauda, noskūpsta un sniedz savam draugam sacīdams: «Lai šis ir tev par talismanu. Viņš tev nesīs laimi!» Kas tanī brīdī notiek auras enerģijas darbībā? Lūk, kas! Šis priekšmetiņš iedegas un staro gluži tādā pašā mīlas, labas, velīgas auras liesmā un

Auras lādiņi talismanos.

apmirdz to cilvēku, kam viņš veltīts. Pāriet labs laiks. Kā viens, tā otrs no draugiem aizmirsuši talismanu iedošanu. Bet te kādā brīdī talismanu turētājam uzbrūk liels, melnas auras mākonis. Tas rada ap viņu neveiksmes, izmisumu un slimības. Jau viņa sirds sažņaudzas pelēkā izmisuma lentē un viņš sāk grīmt pazušanas domā. Kā tas parasti, dvēselē pamostas kaut kas un iekliedzas: «Palīgā, glābjiet!» Viss auras saturs nodreb un atveras kaut kā nezināma, bet spēcīga uzņemšanai. Talismanu auras lādiņš, kas līdz šim bija pārklāts ar aizmirstības plēvi, kā liekas, to vien tikai gaidījis. Viņš uzliesmo kā brīnumsvecīte un rada pelēkajā masā eksploziju, iekurina cilvēka ķermenī baltas, rozas, zeltītās auras liesmu strāvas. Nepāiet ilgs laiks, kad izmisušais un bezcerībā iegrimušais atspirkst un sajūt savā prātā svaigu domu pieplūdumu. Tā viņš izglābjas no nelaimes.

Talismanu
auras
iespāiðs.

Talismani, kas iedoti bez karstas, tīras mīlestības un vēlības, vairāk neizstaro no sevis, kā tikai to, ko došanas laikā cilvēks par savu draugu patiesi domājis un jutis. Bieži redzams, ka došanas brīdī talismanu devējs ir pilnīgi vienaldzīgs, kaut gan saka: «Lai tev šis talismans nes laimi!» Viņš pat nopietni par šo cilvēku nav padomājis, bet dara aiz liekulības. Tam auras lādiņa saturs auksts, glēvs, egoistisks. Tāds devums ne tikai nevar nekā laba izstarot, bet rada sliktu, lišķīgu iztapšanu, glēvumū, vienaldzību, egoismu. Šāds talismana

lādiņš nenovērš, bet veicina nelaimes uzbrukumus.

Tāda izskatās mums neredzamā domu un jūtu auras enerģija. Minētie attēli ir mazi gabaliņi no tā neskaitāmā daudzuma variāciju, kādā domu un jūtu enerģija izteicas savā darbībā. Kādas domu un jūtu krāsas no sevis izstarojam, tādas ap mums formējas, vijas un iet uz apkārtējiem priekšmetiem un cilvēkiem. Tās līp pie tiem, iet viņos, iesūcas un ieiet kā kopijas. Kā fotografiski attēli viņas ražo no sevis un ap sevi tādas krāsas un raida uz citiem priekšmetiem. Ja cilvēks pieskaras pie kāda priekšmeta, tūlīt tanī plūst viņa auras izstarojumi un galvenā kārtā tie, kuŗus viņš sakarā ar šo priekšmetu izjūt. Tāpat priekšmets savukārt raida cilvēkā, kurš pie viņa pieskāries, savus izstarojumus. Notiek vai nu harmoniska auras kopiju-fotografiju apmaiņa, vai cīņa. Priekšmets nelaiž sevī auras krāsu, bet cilvēks to spiež. Varbūt arī otrādi. Cilvēks nelaiž sevī priekšmeta auras izstarojumus un grūž tos prom. Notiek, ka ne viens, ne otrs nekā no sevis neizstaro, nedod citam un neņem. Ir arī stāvokļi, kur viens nedod, bet otrs sūc, rauj, rij kā izbadojies vamps. Tāpat ir stāvokļi, kur viens labprāt dod savus izstarojumus, bet sev nekā neņem pretī. Cīņā vienmēr uzvar tas, kam lielāks auras spraiguma spēks. Daudzreiz redzams, ka cilvēks vai priekšmets, sadūries ar otru, izvērd tādu spēcīgu staru liesmu, ka pie šī otrā noslāpē, izde-

dzīna, iznīcina visas viņa auras krāsas un to vietā pārnes pilnīgi savas. Gadās, ka viens priekšmets vai cilvēks, pieskāries ar savu auru pie otra, izsūc visus viņa fluidus. Sevišķi interesants šis stāvoklis pie cilvēkiem. Redzam, iet spīgts, spēkā spraigojošs cilvēks. Viņa aura mirdz un vilpojas enerģijas plūsmē, bet pie viņa pieskaļas vājš, pelēks, izdēdējis cilvēks. Notiek kaut kas līdzīgs tam, ka no viena piepūsta gumijas maisiņa viss gaiss pēkšņi pāriet uz otru, kas ir tukšs, un ieplūst viņā. Cilvēks piepildas ar enerģiju, bet iztukšotais sabrūk un sajūt pēkšņu nogurumu. Viņam līst sviedri, gribas tūlīt apsēsties, apgulties un aizmigt.

Jūtīgi cilvēki bieži auras saturu izjūt. Tādos gadījumos, ja auras saturs priekšmetā ir slikts, cilvēks saviebjas, nervozē, berzē rokas, slauka seju un meklē mazgāties. Tas viss norit neapzinīgi. Viņš tikai daudzreiz brīnas: «Hm... rokas taču nupat mazgāju, neesmu viņās nekā netīra turējis, bet sajūta tāda, ka viņas būtu nosmērētas taukiem. Liekas, ka seja aplāta zirnekļu tīkliem. Vakar biju vannā, esmu tīrs. Tīras arī drēbes, bet ir tāda sajūta, ka viss būtu piedzīts putekļiem, glotām un kvēpiem. Istaba bagāti, grezni mēbelēta. Visur valda tīriba. Viss spīd un laistas, bet ir nesaprotama netīribas, neērtības un caurvēja sajūta.» Kādreiz satiekoties ar laipnu, smaidošu, glīti ģērbušos, tīru cilvēku, sajūtam, ka no viņa iet kaut kas atbaidošs. Viņš pieska-

Auras izjūtas
pazīmes

ras ar savu labi kopto roku laipni smaidīdams pie pleca, bet sajūta tāda, it kā krupis, varde vai zirneklis uzlikts uz muguras. Gadās iejet uabadzīgā netīrā istabīņā, bez grīdas, ar māla klonu. Viņā atrodas nekrāsots rupjš galds, blukis krēsla vietā, kaktā divas vistas un aita ar jēru. Logi mazi. Gaisma ieplūst pa saplīsušo rūti, bet viņā valda brīnišķīgi laba, tīribas, ērtības, mājīguma, miera un drošības sajūta.

Tā nav tukša sajūta, nedz iedomā, kā arvien mēdzam to izskaidrot. Visur te reāls auras saturs pariemēslu tādām vai citādām izjūtām. Zinot šo noslēpumu un vērojot ar šādas zināšanas uzmanību dzīvi un tās norisi, ātri vien iegūstam psīchisku spēju auru izjust un pat redzēt reālām acīm bez speciāliem vingrinājumiem.

II.

Auras krāsas nozīmē jūtas un izjūtas, bet krāsu forma — domu, t. i. kaut ko konkrētu. Tā ir izjūta ar attiecīgu jēdzienu. Tuvu šai nozīmei ir jēdzieni «percepcija» un «apercepcija». Auras krāsā ir tas, ko varētu saukt par percepciju, bet formā tas, kas atbilst apercepcijai.

Pie auras krāsas un viņas formas jāatzīmē tā īpatnība, ka ne krāsa, ne forma nekad nav viena bez otras. Atšķirība var būt tikai vienas vai otras daudzuma pakāpē un iespaida pārsvarā, kas no tā izriet. Skatoties uz kādu bezformīgu auras krāsu masu sakām gan, ka tā ir bez formas, bet tas jāattiecina tikai uz masas visumu. Viņas sastāvdaļas tomēr ir formīgas. Tāpat novērojot bezkrāsainu, dzidru, ūdeņainu auras audumu, kuŗš no izskata ir skaidru un noteiktu šūniņu sakārtojums, tomēr jākonstatē, ka arī šeit ir krāsa. Var saukt viņu par dzidru ūdens krāsu, bet tā ir krāsa. Šeit var minēt salīdzinājumus. Pavirši uzskatot bezformīgu gružu čupu, liekas, ka tā ir «bezformīga», ka tur viss tikai juceklis. Tomēr te atkal jāsaka, ka arī juceklis ir forma — juceklīga forma. Bez tam šai bezformīgā gružu čupā atrodam daudz priekšmetu, kuŗiem joti noteiktas formas. Varam īemt kaut smilšu graudiņus,

kas tur atrodas. Visiem tiem ir formas. Bezformīgo, bezkrāsaino ūdeni ķīmiski analizējot atrodam formīgas, noteiktas molēkulas, atomus, elektronus u. t. t.

Aplūkojot kādu bezformīgu, piem. sarkanās auras krāsas izplūsmi pie cilvēka un jautājot — ko tā nozīmē, uztveram, ka šis cilvēks pašlaik pārdzīvo pats sev neizskaidrotu niknuma izjūtu. Šī niknuma sarkanā auras masa nekad nestāv mierā. Viņa vienmēr vāras. Rūpīgi apskatot šo «virumu», redzam, ka tam ir neitrāla, ne ar kādu domu jēdzienu vai priekšmetu nesaistīta niknuma izjūta. Līdz ko cilvēks šo izjūtu uzņem, tūdaļ viņš sāk meklēt objektu, ar kuru palīdzību dot niknumam formīgu izteiksmi, attaisnojumu. Tā tad niknuma izjūtu auras mutuli tūlīt ieaužas domu audi, kuŗi piedod viņam formu un attēlu uz ko, par ko un kā niknuma darbojas. Apskatot niknuma auras mutuli tanī momentā, kad viņš pieskāries cilvēka izjūtai un nav vēl no pēdējā apercepcēts, ir tikai neitrāls niknuma, redzam, ka tomēr tas tā nav. Mutulim nav formas uz āru, bet pašam sevī tā tomēr ir. Izsekojot niknuma fluida izcelšanos redzam, ka viņa bezformīgajā masā slēpjas formas no pirmatnējā avota. Pirmatnējais avots var būt dažāds. Var apskatīt šādu piemēru. Sastrīdējās divi strādnieki. Abi kļuva joti nikni. Viņi sāka raidīt no sevis asus liesmojošas sarkanās auras mutuļus. Viens no viņiem pazaudēja apziņu, kēra lāpstu un sita

Auras formas
un viņu
veidošanās.

otram pa galvu. Otrs izvairījās un lāpstus satvēra. Abi viņi sāka raustīties ap lāpstu, kamēr tos pamanīja darba uzraugs un pavēlēja ķildu pārtraukt. Viens no viņiem vēl paguva dusmās izraut lāpstu no otra rokām un to aizmest prom. Lāpstā tanī momentā sakoncentrējās ķildas niknuma sarkanās auras mutulis, kas tur ieaudās un iezīdās. Pēc kāda laika gāja gaļām lāpstai kāds cilvēks. Ieraudzījis, viņš to pacēla un nolika savā vietā. Šinī īsajā pieskāršanās brīdī niknuma auras dzirksteles paguva ielekt šī cilvēka aurā. No sākuma viņš sajuta tikai nemieru, tad uztraukumu un vēlāk dusmas. Pēc tam viņš šim bezformīgam niknumam ieauda formu, atrada iemeslu un uzbruka kādām cilvēkam.

Ir arī otrādi. Ne auras krāsa ir par cēloni formai, bet forma auras krāsai. Iet cilvēks pa ielu. Viņu sastop kāds dauzoņa un apvaino. Cilvēks kļūst dusmīgs un rada sarkanu auru. Šāds apvainojums sastāv no noteikti izveidotās domas un formas. Tā, saduroties ar saprātu, tūlīt viņā izsauca dusmu resp. sarkanās auras producēšanos. Tā tad domas, domu auras enerģija var radīt caur cilvēku izjūtu auras enerģiju. Var būt arī otrādi. Izjūtu auras krāsas var izsaukt cilvēkā un caur to radīt domu enerģijas formas.

Šeit atzīmējami divi raksturīgi auras enerģijas stāvokļi, vai momenti pie viena un tā paša auras priekšmeta: 1) Ikkatrs auras izplūsmes vai iedarbības faktors var izteikties tikai ar

izjūtu iespāidu bez gātavā domu jēdziena, 2) auras plūsmes vilnis var izteikties, resp. iedarboties ar gātavu, kopīgu jūtu un arī jēdzienu saturu, radot cilvēkā konkrētu veselas domas, idejas izpratni. Auras faktorā konstatējam īpašību veidoties gatavos izjūtu un domu attēlos. Šie gatavie attēli aptverami kā auras ķermenī, kuŗi satur sevī izjūtu un domu vibrāciju lādiņus. Tiem varētu dot dažādus apzīmējumus: «auras vielas sabiezējums ar domu un jūtu audumiem», «auras krāsu izveidojums, kas satur sevī domu un jūtu raidviļņus», «auras fluidi, kas satur sevī domu un jūtu fotogrāfijas», «runājošas un vibrējošas domas, kas ieaustas auras staros», «runājošas domu jūtu fotogrāfijas, kas ieaustas auras starveidīgā vielā.» Bez tam, šiem auras domu un jūtu lādiņiem, sabiezējumiem un audumiem piemīt īpašība vibrēt, liesmot, starot, vilnot pašiem no sevis. Pats galvenais tomēr ir tas, ka viņiem piemīt tādas pašas īpašības, kā ugunij. Tie liesmo, peld, kustas, nerēdzami staro cilvēka apkārtnei un raida no sevis savu attēlu kopijas. Šīs kopijas, līdzīgi uguns dzirkstelēm, traucas uz visām pusēm un tiklīdz saskaņas ar kādu priekšmetu vai cilvēku, tuliņ spiežas, aužas, sūcas viņā, un tiecas izplēsties, iedegties un liesmot, kā īsta uguņs liesma. Priekšmēti un cilvēki, pie kuŗiem dzirksteles piekļūst, tiecas viņos ieplēsties un ieausties, pret tām izturas dažādi. Vieni tās, kā izslāpuši, iesūc, otri uzņem tikai

dažas daļīgas, trešie raida, stum prom no sevis, bet ceturtie tās satver, pieauž viņām klāt vēl kādas domas vai jūtas no sēvis un raida izplatījumā. No jūtu un domu auras enerģijas darbības visa pasaules telpa savā eteriskā pildījumā vibrē, viļnojas, vizuļo. Domu un jūtu virpuļi traucas kā zibeņi, peld kā mākoņi, laistas kā ugunīgas krāsainas gaismas svītras, vai stāv kaut kur uz vietas kā nekušamas klintis, stabī, akmeņi. Šie domu un jūtu auras ķermenī ir tie, kas izteic cilvēka dzīvības saturu, jo tieši tā ir dzīvības izteiksme, ka šie ķermenī, kā liesmojošas strāvas, kā zibeņojošas dzirksteles spiežas, no kaut kāda neredzama spēka dzīti, cilvēku smadzenēs, pavēl domāt, just un, saskaņā ar šo domu un jūtu saturu, darboties, kustēties un dzīvot.

Auras
klišejas.

Okultisms runā par «astroidejām». Okultisti māca, ka tās ir astrālā sfirā iegravētas gatavas idejas, kuļas vibrē atmosfīrā. Cilvēki, kuŗi ar savu domu aparātu spēj šīs vibrācijas uztvert, atmin tur atrodošās idejas un var viņas pievilk savā apziņā. Domas un jūtas, ar kuļām cilvēki dzīvo, ir gatavas jau astrālā sfirā kā idejas. Ar vibrāciju veidu, kā radioviļi tās spiežas smadzenēs un caur tām dod dzīvību. Tas ir viens no dzīvības norises galveniem faktoriem. Tāda ir okultistu pamatdoma attiecībā uz «astroideju» teoriju, bet daudzi okultisti šo domu tulko dažādās variācijās. Vienā no šīm variācijām pie vārda «astroidejas» tiek likts vārds «klišeja». Pēc šīs

teorijas astroidejas iegravējas astrālā sfirā kā klišejas, no kuļām var nemt bezgala daudz kopiju. Šādas kopijas kā domu viļņojumi izplātas pa visu pasauli.

Kā redzams no sacītā, atreferējamai domai pēc būtības gan nav līdzības ar okultistu astroidejām un astroideju klišejām, iegravētām astrālās sfirās, bet ir daudz kopēja ar astroideju klišeju jēdzienu. Domu un jūtu enerģijas aura ir gan nepārtraukta viļņojoša auras plūsme, bet izteicas dažādos krāsu un formu sabiezējumos, blīvumos, retinājumos, strāvās un it kā dalītos ķermenīos, dalās u. t. t. Šie dalījumi katrs par sevi izteic vienu noslēgtu izjūtu un domu kopību. Katra izjūtas kopība atkal dalās dažādos noslēgtos jēdzienos, veidos un variācijās līdz bezgalībai. Visi dalījumi kopā mainas savā starpā ar izjūtu un domu dalījām un, nokļuvuši kopā organizētā vai neorganizētā stāvoklī, sastāda atkal noslēgtas domu un jūtu vienības. Šīs vienības katras par sevi vienmēr ir līdzīgas attēliem un fotografijām, no kuļām cilvēks nem kopijas. No kopijām atkal rada kopijas un jaunus pārveidotus, izmainītus attēlus, kuļus raida no sevis uz visām pusēm, spiež un dzen kur vien tik var tās iemiesot. Tādām domu un jūtu, kā arī veselu ideju kopijām ikkatrai ir oriģināla īpašības un pilnīgas klišejas nozīme citam cilvēkam. Viņām kā apzīmējums labi atbilst, jau šīnī virzienā pieņemtais, vārds «klišeja», jo tam ir daudz kopēja ar šī vārda nozīmi. Klišeja ir lieta, kuļa spēj dot

lielu daudzumu zināma, viņā iegravēta attēla kopiju. Pēc būtības katrs auras graudiņš ar savu domu un jūtu saturu ir ar tādas «klišejas» īpašībām. Tā tad domu un jūtu enerģijas auras «starus», «audumus», «sabiezējumus», «strāvas», «gaismojumus» u. t. t., kas satur sevī noteiktu domu un jūtu kompleksu, apzīmēsim par «klišeju». Lai šo terminu atšķirtu no parasiās tipografiskās klišejas, pieliksim vēl klāt. papildus apzīmējumus: «auras klišeja», «domu klišeja», «jūtu klišeja», «idejas klišeja» u. t. t.

Pie šīm auras klišejām vēl jāievēro tas, ka viņu līdzība tipogrāfiskām klišejām ir tikai tanī nozīmē, ka tās var dot neskaitāmi daudz kopiju, bet viss pārējais ir gluži citāds. Vispirms visas auras klišejas parastajām klišejām neatbilst pēc lieluma apmēra. Viņas savā starvielas konstrukcijas īpatnībā var izplēsties liecas kā milzu liesmas un sarauties kā mikroskopiskas dzirkstelītes, paturot katrā stāvoklī savas raidīšanas un vibrēšanas īpašības. Atrazdamās mikroskopiskas dzirkstelītes lielumā un ieausta kniepadatas galviņā, auras klišeja, saduroties ar tādu priekšmetu, kas viņu velk, uzsūc, var vienā mirklī izšaut no sevis lielu apžilbinošu liesmu un izmest veselu dzirkstelu lietu. Kā lielā apžilbinotā liesma, tā neskaitāmo dzirksteļu lietus katrā savā dzirkstošā daļinā satur gluži tādu pašu klišeju, no kurās viņas tikko izdalījušās un eksplodējušās. Sa-

stapušās ar objektiem, kas viņas uzsūc un pievelk, tās eksplodē no sevis liesmu un dzirksteļu masas, piesātina ar savām kopijām priekšmetus, kas šīs daļinā uzsūc. Šīs kopijas, gluži tāpat kā oriģināli, spēj radīt atkal bezgalīgu daudzumu tādu pašu kopiju tos priekšmetos, kas viņas uzsūc. Ir stāvokļi, kuŗos auras klišejas, traucoties kādā iemiesojumā, attīsta sevī ilgstošu eksplozijas liesmojumu, kāmēr piesātina ar savu auras klišeju saturu visus tos priekšmetus, kas viņas velk vai arī gadas ceļā. Noskatoties šādos procesos liekas, ka par tiem priekšmetiem, vai cilvēkiem plūst apžilbinoša liesmu uguns jūra. Tie pārpildas ar šīs liesmas gaismu, bet nedeg. Te sevišķi jāievēro tas, ka auras klišeji ir tā uguns īpašība, ka viņa gluži tāpat kā uguns, kas piekļuvusi degšanai derīgam priekšmetam, ar mazas dzirkstelītes lielumu var izveidot no sevis veselu uguns jūru. Piem., ar sērkociņu var aizdedzināt lielu sausu salmu čupu. Sērkociņa liesma paliks tāda pati maza, bet šī viņas daļīna, kuŗā aizgāja pie salmiem, drīz izvērtīsies daudzreiz lielāka un varēs dot uguni citu priekšmetu aizdedzināšanai. Gluži tāda pati īpašība ir auras klišejām. Bez tam vēl jāievēro, ka ar zināmu paņēmienu var no katrā priekšmeta, kuŗā ir ieausta kāda auras klišeja, šo klišeju izskauzt, izdzīt, iznīcināt, paralizēt viņas iespaidu, iemiesojot tur citu klišeju.

Skaidrākai šī priekšmeta izpratnei var vēl ^{Auras klišeju būtība.} ddot plašākus paskaidrojumus. Auras klišeja

var izteikties kā tīra auras krāsu plūsme un iedarbties uz cilvēka psīchi tikai kā percepčijas iespāids, jūtu pamudinājums un izjūtu process. Tā pati auras klišeja var izteikties kā kopējs jūtu un konkrētu jēdzienu komplekss un radīt psīchē pilnīgi apercepcētu iespāidu. Tāpat viena un tā pati auras klišeja cilvēka psīchē var izteikties, tapt uzņemta no pēdējās pilnīgi bez jūtu pārdzīvojuma tikai ar kailiem, sausiem prāta jēdzieniem. Šis stāvoklis atkarājas no abām pusēm, t. i. no klišejas un no tās uzņēmēja — cilvēka. Ir klišejas, kuļām piemīt īpašība radīt un izteikt tikai izjūtas plūsmi bez jēdzieniem. Jēdzienus un formas šai izjūtai viņa atļauj radīt cilvēkam pašam no sevis, kuŗā tā ieplūst. Ir klišejas, kuļām piemīt īpašība izteikties tikai sausiem kailiem jēdzieniem. Tāpat ir klišejas, kuļas izteicas jauktā saturā, t. i. ieved cilvēka psīchē i jūtās, i domās attiecīgu jēdzienu. Vienas vai otras īpašības daudzums, daudzuma pārsvars variē līdz bezgalibai. Ir cilvēki, kuŗiem piemīt tādas rakstura īpašības, tāda viņu auras konstrukcija, ka viņi visās klišejās uztver tikai jūtu daļu, bet jēdzienu, prāta audus raida prom. Šie cilvēki negrib domāt, gudrot, prātot, bet tikai just, operēt ar auras krāsu plūsmes iespāidiem. Viņi nevēlas zināt kādas šīm jūtām ir formas apercepcijas stāvoklī. Ir cilvēki, kuŗi uztverot klišejas, atmet no tām visus izjūtu elementus un nēm tikai kailu jēdzienu skeletu. Bez mīetiem, ir cilvēki, kuŗi nēm abas klišeju īpatnī-

bas. Arī šeit ir vidus variāciju bezgalība. Dažs uztver jūtas mazāk, bet jēdzienus vairāk. Cits turpreti jēdzienus uztver mazāk, bet jūtas vairāk. Vienam cilvēkam ir īpatnība viegli padoties klišeju iespāidam, otram pretoties. Klišeju divējādās nedalāmās īpašības dažā nozīmē varētu analogizēt sekošiem pielīdzinājumiem. Auras plūsmes krāsas ir vārdi, bet auras plūsmes formas teikumi. Var arī salīdzināt burtu un vārdu attiecības, teikumus un veselus apcerējumus, skanās un melodijas, grāmatas kā auras krāsu graudiņus un grāmatu komplektus — bibliotēkas, kā auras formu veidojumus. Aura — viela, viņas forma kieģelis. Auras krāsu graudiņi ir kieģeļi un auras krāsu formas ēkas no šiem kieģeļiem. Vienmēr viens enerģijas veids pats sev ir viela un otram vielas veidojums, vai arī sev veidojums, bet otram viela, energija un enerģijas formas, materija un materijas formas. Enerģijas plūsme rada jūtu, bet energijas forma jēdzienu. Materija vielā rada izjūtu, bet formā jēdzienu. Māls kieģeļim, bet kieģelis ēkai ir viela, tās sastāvdaļa — materiāls. Viena ēka veselā pilsētā ir tās vielas elements, sastāvdaļa. Pilsētas pilsētu grupā ir vielas vienība, šīs grupas daļa. Materija, enerģija, viela un forma būtībā ir viens un tas pats, bet izšķiras tikai kustībā, sadarbībā. Tomēr atšķirība ir tikai dominējošā momenta punktā. Ārpus tā tas ir citādi. Gluži tāpat aura, auras krāsu plūsmes, viņu formas, veidi un klišejas. Tās vienā momentā, vienā vietā

ir klišejas, otrā vietā un momentā tikai auras plūsmes vibrējumi un otrādi. Pie kāda momenta un vietas apstājamies, no tāda interešu viedokļa jāuzlūko auras vibrāciju stāvoklis. Šī apcerējumā esam pie tā momenta, kurš izteic un apzīmē dzīvības sajūtu un norisi. No šī viedokļa apskatīsim un pētīsim auras klišeju saturu un viņu darbības norisi.

Dzīvības faktoram, dzīvības dzirkstelei piemīt spēja radīt auras klišejas. Katra izjusta jūta un izdomāta doma ir auras klišeja. Ar savu pamatorīginālu tā paliek pie cilvēka un iecaužas viņa auras ķermenī. Viņas kopijas plūst ar savu izstarojumu spēku uz visām pusēm, pa visu izplātījumu un spiežas katrā vietā, kur vien var iekļūt. Iespiedušās, viņas visiem spēkiem tiecas pamudināt šo priekšmetu uz tādu pašu darbību, kādū veicis to pirmcēlonis — cilvēka dzīvības atomis «ego». Izsekosim šo darbību reālās dzīves norisēs dažādos stāvokļos.

Cilvēks iet pa ielu. Viņš sastop raudošu sievieti ar mazu bērnu uz rokas. No visa redzams, ka viņai bēdas, izmisums un trūkums. Cilvēkam paliek viņas žēl. Viņš tver pēc māka, iedod tai dažus latus un aiziet tālāk. Vērojot šī notikuma auras stāvokli, redzam: vīrietim, kad tas ieraudzīja raudošo sievieti, pēkšņi no sirds apvidus izšāvās, spilgta rozā liesma, izmeta uz visām pusēm spožas dzirksteles, pacēlās virs galvas un savījās skaistā mirdzošā vijumā, līdzīgi indiešu galvas segai —

Auras klišeju
jedarbība uz
cilvēku.

čalmai. Šis vijums, kā starumētējs, apspīdēja bēdu nomākto sievieti. Pēc tam viņš sāka kust un kūstot izveidoja kaut ko līdzīgu mazai, skaisti mirdzošai, rozai dzirkstelītei un lēni ie-gāja cilvēka ķermenī, ieguļās sirds auras apvidū, kā spīdošs dārgakmens. Katru reizi šo cilvēku satiekot, ieskatoties šai punktiņā un domās koncentrējoties: «kas tas ir?» — garīgo acu priekšā atkārtojas līdz pēdējam sīkumam tā aina, kuŗa pāris gadus atpakaļ norisinājās uz ielas starp šiem cilvēkiem.

Laužu drūzma. Pa vidu spraucas kāds cilvēks. Viņš iebāž tuyāk stāvošā cilvēka kabatā roku, izvelk maku un nozūd. Šī notikuma auras norise pretēja tikko aprakstītam. Cilvēks, kurš spraucas cauri pūlim, viss aplāts zaļi melnām glotām un ar kaut ko līdzīgu dubļiem pieķepinātai vilnai. Te no galvas auras uz sirdi izskrien brūni, netīri iedzeltēns, iemelns ķermenis, līdzīgs duncim. Tanī pašā laikā no sirds izvijas riebīgi zaļās krāsas čūskveidīgs striķis. Tas triecas preti sarūsējušam «duncim», apvijas ap to un abi paceļas virs galvas. Tur tie sagriežas savādā formā, kas līdzīga apgāstam podam. Pods pārplīst, izšķīst un izsviež uz visām pusēm zaļu glotu lāses. No galvas uz leju nokūnojas kāds priekšmets līdzīgs tārpam, krupīm vai zirnēklīm. Šis priekšmets nonāk sirds apvidū un pieplok pie kādas vietas, kā pie audu sienas. Katru reizi šo cilvēku satiekot, ieskatoties šīnī riebīgajā kāpurā un domās koncentrējoties: «kas tas ir?» garīgā

Auras klišejas
lādiņš, iemie-
sots grāmatā,
palīdz
mācīties.

skata priekšā pazib un parādas līdz pēdējam sīkumam tā aina, kuŗa notika vairākus gadus atpakaļ pūlī, kad viņš nozaga naudas maku.

Vēlā vakarā pie galda sēd students un mācas. Viņš jau vairākas reizes pārlasa kādu mācības gabalu, bet nevar viņu saprast, ne iegaumēt. Ieskatoties aurā redzams, ka viņš ar visiem spēkiem spiež no smadzenēm zeltītās auras starus, bet tie savādi pastiepas, pakustas, tad nodziest un salokas bezformīgā čupā. Students pieleik visas pūles, lai izspiestu no savas auras baltu gaismu. Tas sacel no jauna saplakušos zeltītos starus, kā saliekušos salmus, un iztaisno tos, bet līdz ko viņi kārtībā, no augšas kāds pelēks tvaiks, kā vējš, tos atpūš atpakaļ, sapurina un saspiež kušķi. Students sāk nogurt, klūst miegains, bet negribēdams padoties, piecejas un pastaigājas pa istabu. Viņa skats izklaidīgi klīst pa istabas sienām un vienaldzīgi apstājas pie kādas mazas grāmatiņas uz plaukta. Viņš paņem grāmatu rokās un, it kā rotājādamies, ar to pavīcina pa gaisu, pagriež ap galvu, paberž ar viņas cietā sējuma stūri sev pakausi un paklapē par pieri. To izdarījis viņš apstājas, sastingst domā, strauji met grāmatiņu zemē, skrien pie galda, kēr baltu papīra lapu, zīmuli un steidzīgi sāk rakstīt. Viņš raksta arvien enerģiskāk, drudžaināk. Viņa sejā sāk rasties smaids, beidzot prieks un gavilējoša līksmība. Izrādas, ka viņš uzdevumu izpratis, iegaumējis un tagad labi viņu saprot. Viņš ir pārsteigts par tādu negaidītu

izdošanos. Un, lūk, kas notika šīnī laikā auras saturā. Kad students piecēlās, viss viņa auras stāvoklis bija jautājoša, velkoša, sūcoša, prasoša zīme. No viņa galvas un augšējās kermeņa daļas stiepās, kā staraini diegi, uz visām pusēm meklējošie domu audi un taustīja katru priekšmetu. Plauktos bija daudz grāmatu. Grāmatas ikkatra pa sevi un visas kopā, kā jau parasti, raidīja no sevis katrā savu auras attēlu. No šīs grāmatas, pie kuŗas apstājās studenta acis, nāca ārā īpatnējs, violeti zeltītās auras audums — izstarojums. Līdz ko ar šo izstarojumu sadūrās studenta auras pavedieni, tie savā starpā it kā sakusa un saķēdējās. Kad students paņēma mazo grāmatiņu rokā, tās auras klišeja sāka spiesties viņa galvas aurā tanīs daļās, kur bij saplakušo, zeltīto staru kušķis. No šīs spiešanās viņam radās kaut kāda niezoša sajūta. Aurā tā izskatījās tā, it kā pa galvas virsu un seju skraida dzirkstošas zeltītas skudras. Viņš berzēja pakausi un pieri. Pateicoties tam, grāmatiņas violeti-zeltītās klišejas ieklūšana paātrinājās un tā ieplūda saburzītajā kušķī kā šķidra uguns. No šīs tvaikveidīgās uguns saķepušie zeltītie stari pēkšņi sāka taisnoties, celties uz augšu, pieņēma violetu nokrāsu, sāka mirdzēt, vizuļot un laistīties spīdumā. Viss studenta aurā atdzīvojās, it kā uz dziestošā sārta būtu uzlieta degviela. Galvas aura sāka kūsot, skaisti mutuļot. Apmēram pēc stundas tanī vietā, kur bij pakulains zeltīto fluidu kušķis, ieaudās skaisti gaismo-

jošs violeti-zeltītu staru ornamenti. Pēc auduma un formas viņš līdzinājās tam, kāds bij mazajā grāmatiņā. Apskatot grāmatu, izrādījās, ka tā bija kāda slavena matemātikas profesora īsa biogrāfija. Violeti-zeltītā klišeja bija viņa matemātiskās zināšanas klišeja, kuļa tur iemiesojusies. Studenta mācības gabals bij saistīts tieši ar matemātikas klišejas nepieciešamību.

Grāmata kā starpnieks
auras klišeju
apmaiņai
starp
skolniekiem.

Internāts. Vakara stundas klasē, kad skolēni sagatavo savus uzdevumus. Kāds skolēns pūlas ap vēstures gabalu un nevar iemācīties. Viņš nožāvājas un neapnieriņāts domā. Paitē brītiņš. Pēkšņi viņš pieceļas, iet uz pēdējo solu pie sava skolas biedra un saka: «Iedod man savu vēstures grāmatu. No viņas vieglāk iemācīties!» Saņēmis grāmatu, viņš aiziet uz savu solu un sāk atkal mācīties. Pēc maza laiciņa viņš apmierināts un aplaimots aiznes draugam grāmatu. Esot izmācījies. Paskatīsimies tagad auru, bet vispirms pie pirmā skolnieka. Viņa auras staru izskats mīksts, slapjš, ievīts un caurausts viegli samanāmu pelēku gāzi. Tas ir slinkums. Viņa mācības grāmata pārklāta ar tādu pašu savītuša iespaidu, nolaidības auru. Skolnieks pūlas iedarbināt zeltītos starus, lai ieaustu savās smadzenēs vajadzīgō vēstures gabala klišeju, bet slinkuma fluidi, ar kuļiem pārklāta grāmata, to stipri traucē. Viņš tomēr grib piespiesties, jo ir brīdināts un zina, ka stundas jāsagatavo. Viņam ir bailes. Aiz bailēm viņš sāk izstarot

arī meklēšanas klišejas, kuļas staro pa visu apkārtni un tausta: vai nav te kur līdzeklis, kā pārvarēt slinkuma pelēkos fluidus un šo vēstures klišeju ieaust? Tās saduras ar viņa klasses biedra enerģisko, spēcīgo izstarojuma auru un satausta, ka viņa grāmata piesātināta spragojošiem gribas, spēka un cītības izstarojumiem. Skolnieks to neapzinīgi izjūt, un izjūtas pamudināts iet, un lūdz grāmatu. Tiešām, grāmatas spēcīgie cītības izstarojumi, līdz ko aura sāka šos pievilk, ieplūda viegli smadzenēs, izklaidēja slinkuma pelēkos puteklus un dūmus, ieauda skolnieka saprātā vajadzīgo klišeju.

Divas grāmatas. Abas gluži vienādās. Viens un tas pats autors, izdevējs, vienāds grāmatas formāts, izskats, tā pati drukātava u. t. t., bet auras izskatā pārsteidzoša starpība. Vienā skaista zeltīti-zili-roza aura, kas ir kādas gudras domas klišeja, vilņojošiem maigi glāstošiem stariem, īpatnējā audumā, otrā zaļi-rūsaini, netīri rūda taukaina masa. Tā pārklāj visu grāmatu un caurauž katru lappusi. Pieškaroties pie pirmās, auras plūsme maigi, ar patīkamu aromātu, plūst kā uguļojošs tvaiks parokām uz galvu un sirdi, sūcas tur iekšā un iemieso savu attēlu. No šīs plūsmes auras stari sāk it kā atdzīvoties, vairāk un skaistāk gaismot, liesmot un vilņot. Sejā parādas apgarots smaids; acis iemirdzas savādā spēcīgā miera mirdzumā. No tā viss cilvēks kļūst mierīgs, svētlaimīgs un priecīgs. Redzams, ka viņā ir pašlaik harmoniska spēka izjūta. Pie-

Divām, gluži
vienādām
grāmatām,
dažāda satura
auriski lādiņi.

skaroties pie otrās grāmatas, no taukainās masas sāk izgarot savāds, biezs riēbīgs tvaiks. Tas, kā mikrobu mudžeklis, žigli, zaglīgi steidzas ieplūst cilvēka aurā, apķep ap galvu un iesūcas smadzenēs. No šī tvaika biezumiem izveidojas kaut kas līdzīgs pelēki rūdam piķim un saķepina cilvēka domu starus, no kā seja saraucas nervozitātes vaibstā. Viņš klepo. Kaklā tam kaut kas riebīgi knieš. Acis saraujas, kļūst flegmatiskas, kašķīgas. Šī cilvēka izskats atgādina kaut ko skābu, nepatīkami čirkstošu, kā ar pelniem un māliem piebērtu mašīnu.

Pirmo grāmatu lasot, tās satura domā ātri un viegli uztverama, saprotama. Var gandrīz pilnīgi iejusties autora domā un izjūtā. Grāmatas klišēju var pilnīgi ieņemt savā aurā. Lasot otro grāmatu, pārņem vienaldzība, uzmācas miegs un domas nekoncentrējas pie lasāmās vielas. Daudzreiz var lasīt vairākas lapas neapzinīgi un neatminēties ne vārda no izlasītā. Ieskatoties otrajā grāmatā dziļāk, redzams, ka ir gan viņā pirmās grāmatas auras klišēja, bet tā tikko saredzama un visa pārklāta ar rūdi-zaļu plēvi. Auras izskats ir tāds, it kā grāmata un visas lapas būtu nokrāsotas ar netīru zaļi-rūdu krāsu, tā kā burtus vairs nevar redzēt. Ja grāmatu labi notīra, var redzēt, ka uz lapām ir bijis agrāk drukāts cits saturs. Izsekojot šo parādību ar aurredzības spēju, atklājas, ka grāmatas īstās klišējas ir aizklātas ar zādzības

un blēdības klišēju — rūdi-zaļo apķepumu. Autors nav savu auru saistījis ar šo grāmatu. Viņš nav devis piekrišanu viņas nodrukāšanai un pārdošanai. Blēdīgi cilvēki to slepeni nodrukājuši, ar nolūku nedot autoram honorāru un laiduši to savas peļņas dēļ tirgū. Pirmā grāmata ir drukāta ar autora atļauju. Viņš tai ir pieskāries ar savu labvēlibas domu. Pieskāršanās grāmatā spilgti un spēcīgi ir iegravējusi autora ģeniālās domas klišēju. Tādā kārtā visas šī izdevuma grāmatas staro īstā autora klišejā. Slepēni autoram iespiestās grāmatas ir piesātinātas ar blēdības auras klišejām. Tās grāmatās ir iezīdušās, ieķepušas un pilnīgi aizsedz autora klišēju. Viņas izstaro tikai duļķainos tauku, kvēpu un glotu tvaikus.

Attiecinot šo piemēru uz visumu, jāpiezīmē, ka īstās, autora domu klišējas aizsegšana grāmatās notiek arī tad, ja tās izplāta netīras auras blēdīgi tirgotāji. Šīs aizsegšanas stiprums un biezums dažāds. Dažās grāmatās tas biezāks, gūtāk pārspējamis, dažās plānāks, viegli izklaidējams. Citās viņš tikai apgrūtina lasāmā uztvēršanu, bet daudzās raida no sevis iespaidus uz lasītāju. Vājie segumi ir no netīras auras tirgotājiem, kuŗi pieskārušies pie grāmatas bez stipri saistošas domāšanas par to. Stiprie apsegumi un apķepumi ir, ja pie grāmatas pieskārusies zādzības vai blēdības klišēja. Tā raida lasītājam virsū savus netīru-

mus, kuŗi daudzreiz izsauc nelaimi, slimības, ķildas u. t. t.

Aktieris. Viņam pašlaik jāiestudē grūta loma. Viņš uztraucas un baidas, ka nevarēs pietiekoši labi lomā iejusties un to nospēlēt. Šaubas viņu tik stipri nomāc un uztrauc, ka tas sāk krist izmisumā. Viņš staigā pa istabu, murmīna savās lomas dialogus, žestikulē un sāk redzami pagurt. Paguruma nomākts, tas sāk sevī gausties un neapzinīgi no kaut kā, kaut ko lūgt. Šī neapzinīgā lūgšana rada zilās auras izstarojumus un tie sāk vilnot, kā mākonīši, ap aktiera galvu un izsauc tur dažas zeltītas svītriņas. Pēdējās «izmirdz» no sevis pa starīnam, kuŗi pazibējuši nodziest. Tā tas turpinas dažus mirklus, bet tad atmirdzējumi sāk uzliesmot biežāk, ilgstošāk un starīji kļūst garāki. Tie sāk sasniegt sienas. Te kāds no starīniem it kā piesienas pie portrejas, kas piekārta pie sienas. Šinī momentā arī klīstošais aktiera skats apstājas pie portrejas. Tā ir slavena aktiera portreja kādas lomas tērpā. Šo lomu viņš kādreiz labi izpildījis. Aktieris, nekā neapzinādamies, piesteidzās pie sienas, nonem ieraudzīto portreju, ieskatas viņā, nes to rökā sev līdzi pa istabu un turpina murmināt kaut ko no savas lomas.. Kādu laiciņu pastaigājies ar portreju rokās, viņš to piekaļ pie sienas, apģērbjas un aiziet no mājas. Aiziedams viņš domā: «Gan jau būs labi.» Un patiešām, labi arī bija. Lomu viņš nospēlēja teicami.

Ko te varētu teikt par auras klišēju līdz-

dalību? Lūk, to: mākslinieks ar portrejas starpniecību ietvēra savā aurā klišēju, kuŗa ar savu izstarojumu lādiņu radīja viņā vajadzīgo izjūtu un jēdzienu par uzdotās lomas būtību. Tiklidz aktiera auras izdvēstais starījiš pie-skārās portrejai, tās auras saturs izplūda uz viņa auru. Pēdējā ieauda sevī ģeniālā mākslinieka klišējas to daļu, kuŗa bija vajadzīga, lai uzdotā lomā iejustos un izprastu to.

Cilvēks stipri pārpūlējies un saguris. Viņam vajadzīga atpūta, bet nevar to sev atlaut. Viņš turpina strādāt un izlieto savas auras spēkus tik lielā mērā, ka viss viņa auras saturs izsīkst. Pie visa tā, viņš vēl ir saaukstējies. Pateicoties tam iēt bojā dažādi ļermenē audi — šūniņas, attīstas pelēka slimības tvana aura un cilvēks tuvu nesamaņai. Visiem spēkiem viņš saņemas. Kaut kur auras dziļumos redzams, ka ļermenis cenšas attīstīt kādu nepieciešamu enerģijas veidu, bet tas neizdojas. Pagurušais ir stiprs, bet galu galā sāk nākt pie domām, ka pats saviem spēkiem vairs nekā nevarēs līdzēt. Kā jau parasti tādos gadījumos, viņam sāk pamosties neapzinīgs lūgšanas impulss. Lūgšana neizjusta un ne ar kādu personu nesaistīta, bet izdveš zilu auru. No zilās auras sāk rasties pazīstamie zeltībaltie starīji — atmirdzējumi. Ilgi viņi, mirdzēdami un dzisdami klejo pa apkārtējo telpu, līdz beidzot sāk apstāties un koncentrēties pie kādas nenozīmīgas bronzas figūriņas, kas atrodas uz rakstāmgalda. Figūriņa pavism ne-

Nejauša
pieskāršanās
pie svešas
vēstules
ietriec veselā
cilvēkā
ārdošu auras
klišejas
lādiņu.

nozīmīga — cilvēks cīnas ar zvēri un to uzvar. Piekusušais jau sāk sajust slimības iestāšanos. Viņš gurdeni paskatas uz figūriņu un lēni pamēni to rokās. Nezin kamēdēl, bet viņš sajūt interesī un sāk viņā ilgi un dziļi raudzīties. Viņš cenšas uzminēt, kā viņa te nokļuvusi, bet nogurst, noliek figūriņu un sajūt nepārvaramu miega uzplūdumui. Neizgērbies viņš apgulstas uz dīvāna un aizmieg. Viņš guļ ilgi, līdz otram rītam, visu dienu, līdz nākošam vakaram. Pēc tam viņš uzmostas un jūtas vesels, spīrgts un stiprs.

Vai še arī bija auras klišejām kāda loma? Izsekojot šo norisi, redzams sekošais. Enerģijas krājums bija patēriets tik lielā mērā, ka dabīgā celā viņa mēchanisms tam vairs to nevarēja piegādāt. Vajadzēja ilgāku laiku atpūsties, baudīt mieru un svaigu gaisu. Organisms jau sāka sabrukst un slimība užmācās. Gaidīt vairs nevarēja. Vienīgā izeja bija enerģijas pieplūdumu iegūt kādā neparastā ceļā un ļoti ātri. Figūriņā, vai nu pateicoties attēlotai cīņas klišejai, vai arī tās pagatavotāja iedvesmai, atradās koncentrētas enerģijas klišejas lādiņš. Līdz ko pie tā pieskārās tāda cilvēka auras taustekļi, kuļam enerģija bija vajadzīga, šis lādiņš ar «aurisko» eksplozijas veidu iedeva savu dzīvības uguns raugu tam ķermenim, kuļam tā trūka. Vajadzīgo spēku saņēmis, viņš tūlīt laida darbā visus ķermeņa auriskos mēchanismus, piespieda cilvēku iemigt, atjaunoja pagurušos audus un izdeldēja slimības

digļus. Viss tas norisinājās neticami ātri un fizioloģiskā veidā.

Stiprs, enerģisks, vesels cilvēks. Viņam nodrošināts stāvoklis, gudras domas, labs dzīves plāns un lielas izredzes. Viņa auras tērps spīdošs, kārtīgs, noteikts, harmonisks un skaists. Tas ir parastais mūsu dienu godīgais, turīgais pilsonis. Atnes pastu. Viņš bezrūpīgi pārskata korespondences saturu un apstājas pie kādas vēstules, kuŗa nav nemaz viņam adresēta, bet aiz pārskatīšanās nokļuvusi viņa rokās. Pakavējis pie vēstules dažus mirklus no savas uzmanības, viņš to atdod kalpotājam un liek nodot pastniekiem. Paiet pēc šī notikuma daži mirkļi. Straujais enerģijas izplūdums cilvēkā un tā darbība klūst lēnāka. Viņa seja pārklājas ar kaut ko līdzīgu apslēptai uztraukuma ēnai. No šī brīža liksmais noskaņojums klūst arvien vājāks un grūtāks. Prāta apkērība paliek vājāka, enerģija mazāka, optimisms dziest un pesimisms aug. Līdz ar to arī viņa darbības rezultāti mainas no labiem uz slikiem. Paiet ilgāks laiks. Cilvēks jau vājš, saguris, slimības pazīmes redzamas viņa sejā. Vēl paiet laiciņš un viņš jau ļoti slims ar nezināmu iekšēju kaiti. Drīzi viņš arī materiāli izpostīts. Līdz ar labā noskaņojuma izzušanu, izzudis arī veselais saprāts, apkērība un gudrība. Pateicoties tam pielaistas nelabojamas veikalnieciskas klūdas, kas pievedušas pie posta un katastrofās.

Kāda nozīme te auras faktoram? Apska-

tīsim viņa slimību no auras stāvokļa. Redzams kas briesmīgs un nesaprotams. Ap mugurkaulu apkēries pelēks, melni spīdošām sarkānām, mazām, tievām dzīsliņām auras plankums. Ja šo plankumu apskata pēc formas, viņa izskats atgādina ķirzaku, kurai daudz kāju. Galvas vietā viņai zirneklīts. No visa šī ķirzakveidīgā plankuma stiepjas kā mati pelēkas, melni-sarkanā spīduma dzīsliņas. Ķirzakas galva atrodas uz krustiem, pretīm nierēm, bet aste uz augšu. Tā ir pārkārusies pāri galvai, noliekusies pār pieri un karājas virs acīm un deguna. Pelēkās melni-sarkanā spīduma dzīsliņas iet no ķirzakas ķermenē uz visām organizma daļām. Tās aptinas viņam apkārt kā asi zirga astes sari. Visur, kur šīs dzīsliņas iesēdušās, miesas audi lēnām panīkst, nomirst un rodas augoni, jēlumi un vātis. Tā tas ir sirdī, aknās, plaušās, nierēs, kuņģī, zarnās un t. t. Gandrīz katrs iekšējais organs lielākā vai mazākā mērā bojāts un sirgst ar kādu vainu.

Iedziļinoties jautājumā «kas tas ir?» un izsaucot garīgā skata priekšā tās auras klišejas, kurās saistas ar «ķirzaku», redzams sekošais. Vēstuli, kurai dažus gadus atpakaļ pieskārās nelaimīgais, bija rakstījis kāds politisks fanatīķis. Fanatīķis līdz ārprātam bij pārpildīts ar šausmīga niknuma klišēju pret to ļaužu šķiru, kurā ieņem dzīvē pie vērtību radišanas un dališanas aktīvu lomu. Citiem vārdiem, viņš bij nikns pret visu darba devēju šķiru. Vēstule bij domāta kādai viņa piekritēju grupai. Tā

saturēja sevī niķus pārmetumus, brēcošus aicinājumus uz asins izliešanu un izteica drausmīgus lāstus pretiniekim. Šie draudi un lāsti bij producēti ar tādu dvēseles spēku, ka viņi vēstulē radīja drausmīgu auras lādiņu. Brašais pilsonis bija visā juridiskā likumībā taisns un humāns cilvēks, bet, kā jau tas dzīvē gadās, bij arī viņš pielaidis dažus mazus morāliskus «grēciņus» pret saviem darba nēmējiem. Šie mazie robiņi viņa gaišajā sirdī radīja tikai nedaudzus mazus zaļi-melnus kāpuriņus, bet to pietika, lai šausmīgā lāsta klišeja ieģūtu tiesības un iespēju iemiesot savu kopiju viņa aurā. Sākumā no vēstules ieskrēja viņa aurā tikai maza melni-spīdoša iesarkana, kā čūskas acs, dzirkstelīte. Viņa ietaisīja ligzdu zaļajos kāpuros un sāka aust savu veidojumu. Nemieru un nesaprotamu uztraukumu viņa radīja tūlīt, bet par briesmīgu auras augoni izauga tikai dažu gadu laikā.

Pietiks nedaudzo piemēru, lai saprāts stādītos priekšā auras klišēju jēdzienu. Izteikto var papildināt tikai ar dažiem aizrādījumiem. Domu un jūtu klišejas, jaunas vai labvēlīgas, cilvēkā ieklūst tikai tad, ja viņa aura tās uzņem. Labas, radošas, iepriecinošas un progresējošas klišejas uzņem pilnīgi katra tāda cilvēka aura, kurā nav noziegumu kāpuru u. t. t. Pa daļai labās klišejas uzņem arī tādu cilvēku aura, kurā noziegumu tārpu ir samērā maz. Lauņās klišejas pilnīgi uzņem tādu cilvēku

Auras klišēju
lādiņu liejos
spēkus
cilvēks var
pakļaut savai
gribai un
izmantot savā
labā.

aura, kuŗa jau pārpildīta ar noziedzības kāpuriem un mezgliem. Pilnīgi jauna cilvēka lāstu un noziedzības klišejas nevis viņus ārda, bet uztur, atbalsta un spēcina. **L a u n a s k l i š e j a s p a d a l a i** uzņem arī tādu cilvēku aura, kuŗā sāmērā maz noziegumu mezglu klišeju vai arī kuŗiem ir kādu labu darbu klišeju spīdumi — liesmiņas. Ārdošās, nosodošās, nāvējošās klišejas var iekļūt ik-katrā cilvēkā, kuŗam ir kāds noziedzības kāpuriņš. Ja cilvēks izdarījis kaut mazāko pārkāpumu, ieperinājis kaut putekliša liejumā kāpuru, pie viņa var pieklūt un saārdīt, salaust vislielākā, visbriesmīgākā ļaunuma klišeja. Kā labo, tā ļauno klišeju uzņemšanu aurā ar sevišķiem auras technikas paņēmieniem var veicināt. Tāpat var klišeju iemiesošanos paralizēt, novērst, aizkavēt. Iemiesojušās klišejas var iznīcināt, izdzīt, izdedzināt. Kā ar vienas domas palīdzību daudzreiz var iznīcināt vai samazināt otras domas iespaidu, tā ar vienas klišejas palīdzību var to pašu izdarīt pie auras klišejam. Auras klišejas var radīt katrs cilvēks, ar savas dzīvības spēku, tāpat kā domas. Auras klišejas var cilvēks ņemt gatavas nodāžādiem priekšmetiem, kuŗos viņas ir iemiesotas. Gatavas auras klišejas var ņemt no citiem cilvēkiem. Stiprināt, vai vājināt auras klišejas var cilvēks pats ar savu personīgo griķību un arī ar dažādu priekšmetu palīdzību, kuŗos iemiesoti auras lādiņi. Var arī to darīt ar citu cilvēku auras palīdzību. Auras

klišeju iemiesošanās, ielādēšanās un izlādēšanās pie cilvēkiem ir analogiska visai redzamās fiziskās dzīves norises darbībai. Gluži tāpat kā cilvēks sevī var uzņemt labas un ļaunas liecas, dot tās citiem un mainīt vērtības, arī auras klišejas viņš var dot, dāvāt, pirkst. mainīt, ražot un iznīcināt.

Dzīvē vērojam cilvēkus, kuŗiem bez kāda redzama izskaidrojuma ļoti labi klājas. Viņiem viss viegli izdodas, un pat visbīstamākos stāvokļos viņi laimīgi paliek neaizskārti. Daudzos gadījumos pie šiem stāvokļiem lielu lomu spēlē aurās klišejas. Pateicoties nejaušībai vai apzinīgai gādībai, šie cilvēki ir nokļuvuši labu auras klišeju strāvā un tās viņus nes pa dzīves jūrām kā likteņa izredzētos lutekļus. Tāpat bieži sastopam gadījienus, kur cilvēki bez redzama izskaidrojuma perās pa dzīvi kā nolādēti. Nelaime pēc nelaimes, slimības, neveiksmes, traģēdijas, šausmas, iznīcība, mocības bez apstājas. Arī šeit tas pats. Papētot auras klišeju stāvokli, atklājas, ka pietiek pagriezt tikai vienu mazu auriskās uzbūves kloķīti, un viss mainīsies uz labo.

Ja ņemsim vērā to, ka katram mūsu pieskāršanās pie otra cilvēka izsauc auras izstārojumu apmaiņu un katram mūsu doma un jūta, ar pilnīgu savas norises bildes attēlu, iegravējas kermenā auras audumos un paliek tur neizdzēšama tā, ka viņu var izsaukt,

skatīt un lasīt kūrā katrā laikā līdz mūža beigām, un varbūt arī vēl ilgāk, atklāsies tādi dzīves noslēpumi, kuri visos pamatos pārgrozīs tagadējo dzīves izpratni, likumus, morāli, tikumību un zinātni. Ir tam pienācis arī laiks. Vēlaties lai tas ātrāk iešķotos un veiciniet šīs domas izplatīšanos un piepildīšanos! Tā jaunā dzīve, kura celsies no šīs idejas, būs cilvēces ofrā pestīšana.

Egregori

Materiālās dzīves process izteicas vērtību radīšanā un to izlietošanā dzīves uzturēšanai. Izejot no materiālās pasaules un ieejot garīgā, atrodam tur to pašu. Dzīvas būtnes — garīgās pasaules cilvēki rada dažādas vērtības, tās savā starpā maina, uztur ar tām dzīvi un pašā radīšanas un mainīšanas darbā gūst savas dzīves piepildījuma sajūtu.

Garīgā pasaulē, tāpat kā materiālā, viens cilvēks var radīt tikai daļu no visām tām vērtībām, kas vajadzīgas visas dzīves uzturēšanai. Tamdēļ arī tur, tāpat kā zemes virsū, cilvēks viens pats nevar dzīvot. Viņam jādarbojas kopā ar citiem. Sadarbības formas noteic to vērtību saturs, kuļas darbojošies cilvēki savā starpā maina. Ar katras jaunas vērtības vai vērtības jēdziena iegūšanu, kopības uzbūvē rodas vajadzība pēc cilvēku attiecību pārmaiņām. Kādreiz jāpārgroza likumu normas un morāliskie principi.

Auras klišeju jēdziens, pieņemts kā reāla atziņa un ievests zemēs cilvēku savstarpējo attiecību saturā, rada jaunu vērtības jēdzienu. Viens cilvēks spēj radīt zināmu «auriskās» enerģijas izplūsmi, otrs gatavas auras klišejas, trešais i vienu, i otru un tie var ar tām savā starpā mainīties. Ar auras enerģijas klišejām

cilvēki var darīt viens otram labu — sliktu, prieku — bēdas, atnest laimi — nelaimi, veselību — slimību, dzīvību — nāvi u. t. t. Šis apstāklis izvirza jautājumu: kā auras un auras klišēju faktors izteicas ar savu iedarbību cilvēku attiecībās un kā cilvēkiem jārīkojas savā kopības organizācijā, lai, apzinīgi izlietojot auras klišēju spēkus, gūtu panākumus dzīves veidošanā uz pilnību, labklājību un veicinātu vispārējās kultūras attīstīšanos?

Zemes dzīvē vērtības faktors iesākas no preces jēdziena. Vērtība šinī stāvoklī cilvēku savstarpējās attiecībās ienes tikai aukstas, bezjūtīgas, vienaldzīgas saskāršanās raksturu. Pie vērtību apmaiņas, preces jēdziena pakāpē, cilvēki viens otru var nerēdzēt, nepazīt un būt savā starpā viens otram naidīgi. Citādi ir ar vērtībām energijas stāvoklī. Šeit vajadzīgi jau zināmi noteikumi. Jānorunā, jānolīgst kādā veidā, ar kāda saturā energiju-pakalpojumiem cilvēki savā starpā mainīsies. Šeit vienam otrū vajag pazīt. Tie nevar sadarboties, mainīt savas energijas vērtības, ja ir viens otram naidīgi. Vajadzīga, mazākais, formāla savstarpēja cienīšana un tiesību respektēšana. Pie vērtību izmaiņas tanī pakāpē, kur darbojas domu auras klišejas, vajadzīga izjusta, patiesa, ne tikai formāla sadraudzība. Jo dzīlāks, augstāks garīgā nozīmē domu un ideju saturs mainamām klišejām, jo dzīlākai, patiesākai un sirsnīgākai jābūt draudzībai. Augstākā garīgā rakstura klišejas cilvēki savā starpā nevar iz-

mainīt, nedz arī iegūt bez sirsnīgas, īstas, patiesas un dzīļas savstarpējas mīlestības. Šādas attiecības jāattīsta, jākultivē. Zemes virsū krisīgā ticība ir dota šo sadzīves likumu ievešanai. Sabiedrības iekšējās attiecības, saskaņā ar Kristus mācību, raksturo dzīļa savstarpēja harmonija, — tā nosaukta par tuvāko mīlestību. Ja kristīgās ticības noteiktās cilvēku savstarpējās attiecības reālizētos, zemes virsū iestātos pavissam citāda dzīve. Tagad tas tik sveši un tāli, ka cilvēku vairākumam liekas pat neiespējami pārveidoties šinī virzienā. Un tomēr šī saskanīgā dzīve «1000 g. miera valstī» iestāsies. Tā nāks — un, varbūt — Latvijā vispirms! Jo harmonijas likums ir augstāko, garīgo plānu, sadzīves stūrakmens, bet uz turieni mums celš nenovērsa mīs. Jautājums vienīgi, kād? Vai tagad, šinī gadu desmitā, vai — ja latvji paliks vienaldzīgi pret kosmosofiju, kā pret visīsāko pārveidības ceļu, tad arī pēc gadu tūkstošiem, vai miljoniem, varbūt pat pēc tagadējās zemes planētas iziršanas un jaunuzbūves. Cilvēces grēks pret kosmisko, dievišķo harmonijas saskaņas likumu ārda planētas līdzsvaru. Tā vairs daudz izturēt nevar! Vēl viņu lāpa un stutē, kā irstošu trauku, saujiņa harmonisku būtīju, kuŗu sirdis piesaistījušās cietošai cilvēcei ar nolūkū palīdzēt un paglābt to no bojāejas, bet cik ilgi tā var turpināties? Ja cilvēce neapstāsies savā grēkošanā un neuzklausīs kosmosofijas balsi, katastrofa var no-

tikt loti drīzi. Turpmāk attēlotās reālās dzīves ainas palīdzēs iegūt izpratni par auras klišēju iedarbības nozīni cilvēku savstarpējās attiecībās.

Auras klišēju
izmaiņa starp
cilvēkiem,
kuŗi viens
otru mil.

Cilvēks grūta un pat bīstama uzdevuma priekšā. Viņa auras izstarojumi pastiprināti mirdz, vibrē, kustas, liesmo un, kā staru metēju taustekļi, aizspīd kaut kur tālumā un nozūd apkārtējās auras dzelmiņes. Pēc brītiņa viņi atkal atgriežas no auras horizonta smadzenēs. Atgriežas viņi ne vairs tik spīdīgi, bet it kā apdedzināti, apkvēpuši un salocīti. Tas nozīmē, ka cilvēks iespaido savas smadzenes, lai tās raidītu domu taustekļu starus aptaustīt, apskatīt to vietu un apstāklus, kur viņam jāpilda bīstamais uzdevums. Stari atgriežas atpakāl, bet nav varējuši iekļūt vajadzīgā vietā. Tur ir bijusi nepārvarama pretestība. Tā viņus apdedzinājusi, appūtusi ar pelēko gāzi, salauzījusi un saliekusi. Cilvēks nekā no tā nezina, bet staru atgriešanos un pieskāršanos smadzenēnī sajūt kā ievainojumu. Viņš savelk nervozi pieri, iesmēkē papirosu, pastaigājas pa istabu un raida atkal no smadzenēm staru taustekļus izlūkus. Tie iziet gan, bet, tālu neaizgājuši, sabruk. Cilvēka aura pamazām kļūst pelēka. Nespēkā viņš pagurst, sāk izmīst un krist šaubās. Ienāk apkalpotājs un atnes tēju. Viņš uzreiz pamana sava kunga rūpes un pārpildas ar dziļu sirsnīgu līdzjūtību. Sirds aura izstaro no viņa milzīgu rožbaltu liesmu. Tūlīt tā apņem un aptin izmisušo kungu ar saviem gai-

smojošiem izstarojumiem. No šo izstarojumu izplūsmes viņš atdzīvojas. Viņa drūmā, izmīsušā seja pārvēršas apgarotas enerģijas izteiksmē. Viņš pieskaras pie sava kalpa pleca, jautri pajoko un parāda tam sirsnīgu labvēlību. Ienestā tēja paliek nedzerta. Steidzīgi viņš ker papīru, zīmuli un sāk taisīt dažādas atzīmes. Pēc tam, kad viņā ieplūda sulaiņa rozā gaismas izstarojumi, kunga asinis aizdegās un sāka riņķot ne kā asinis, bet kā šķidras rozbaltas elektrības strāvas. Viņš atkal raidīja no smadzenēm starus. Tie izlauzās spēcīgāki, mirdzošāki, ugunīgāki, atgriezās no tālēm ātrāk un bija kļuvuši vēl stiprāki. Bez tam, pie viņiem bija pielipuši vēl citu staru audi, kādu klišēju attēli. Tā viņi gāja un ātri atgriezās un kunga galvas aura spraigoja liesmās ilgāku laiku. Pēc tam viņa galvas auras stari noliecās uz zemi. Līdz tam tie bija sacēlušies uz augšu un izplētušies. Skaistā vizuļojumā tie nokārās, kā zīda matu plīvuris pār pleciem. Ko tas nozīmē?

Uzdevuma veikšanai šim cilvēkam bija nepieciešams labi pārdomāts, smalki aprēķināts darbības plāns. Vajadzēja iepazīties kaut drusciņ ar tiem apstākļiem, kādi pretinieka pusē. Protams, cilvēks ar savu racionālo apziņu nevarēja iedomāties, ka viņam būtu iespējams pretinieka stāvokli redzēt. Viņš gudroja tikai par savu darbības plānu, bet šī prātošana iedarbināja tos saprāta centrus, kuŗi izraidīja no sevis taustošos starus uz to vietu,

kuļa bija jāizpēta. Pretinieks tāpat neapzinīgi sajuta ienaidnieka domu staru pieskāršanos un ar savu auras spēku tos trieca prom. Kad pirmajam nāca palīgā viņa sulaiņa auras enerģija, otrs vairs tā taustekļus nespēja atsist. Tie ielauzās viņa aurā, paņēma no tās aizsardzības plāna klišejas attēlus un aiznesa savam kungam. Tas neapzinīgi to uztvēra un tāpat neapzinīgi, vadoties no šīs nojautas, kā no parastas izjūtas, sastādīja sayu uzbrukšanas plānu un juta, ka tas ir pareizs.

Auras klišeju izmaiņa starp cilvēkiem, kuri viens otram naidigi.

Tagad apskatīsim tā cilvēka auras stāvokli, pret kuļu norisinājās augšā minētais bīstamās cīņas darbības uzdevums. Pieņemsim, ka viņš bij saņēmis uzdevumu sagatavoties pretinieka uzbrukumam un to atsist. Savs stāvoklis viņam bij skaidrs un stipri nodrošināts pret visām varbūtībām. Tamēl viņš nemaz nebij norūpējies, bet gluži otrādi — priečigs, bezbēdīgs blindāžā spēlēja kartis. Kad pie viņa pirmo reizi pieskārās pretinieka raidītie domu stari, viņš tikai sapurināja galvu un tie atlēca. Tānī momentā, kad tie nāca otrācīz, sagadījās, ka arī viņa apkalpotājs tam pienāca klāt. Te bij lūgums, bet kungs savā bezbēdības aizrautībā rupji noraidīja savu kalpa lūgumu un, pie tam vēl, to dziļi apvainoja. Bez šaubām, no kalpa nevarēja izstarot rozā mīlestības aura un savam kungam nekādu fluidisku spēku iedot tas vairs nespēja. Otrādi — no kalpa auras izdrāzās sarkans niknuma mutulis un metās virsū kunga aurai. Šīs mo-

ments sakrita ar to staru pieskāršanos, kuļus raidīja viņa pretinieks. Cits nekas nevarēja notikt, kā viņa auras staru salocišana, saplosīšana un aizsardzības klišēju nokopēšana. Mīlestības fluidi deva uzvaru, bet naida un brūtlītātēs zaudējumu.

Šī piemēra aina rāda auras klišēju faktora lielo nozīmi. Neskatoties uz ārējo, oficiālo kopības saistību cilvēku starpā, ir nepieciešama iekšējā, dvēselīgā saistība. Pie mērā apskatītie cilvēki, ar saviem kalpiem, ārēji bij pretinieki, bet iekšēji izrādījās citādi. Ar auras saturu kalps sev nezinot palīdzēja ienaidniekam iegūt uzvaru par savu kungu.

Kaļa laikā kaujas laukā, kur cilvēku psīche sasprindzināta līdz augstākai pakāpei, daudzreiz kaļa vadoņi ir pārdzīvojuši brīžus, kur pirms uzbrukuma ilgi, ilgi mocījušies izmīsumā un skaidri sajutuši, ka kauju zaudēs. Bet tad pēkšņi sajūta ir mainījusies un pārņēmis nevaldāms prieks, stipra pārliecība, ticība, ka uzvarēs cīņā. Un ir bijuši gadījumi pilnīgi pretēji. Komandieris līdz pat uzbrukuma sākumam ir sajutis mierīgu uzvaras pārliecību, bet tad, uz reiz tā ir zudusi. Tās vietā iestājusies pilnīga pārliecība, ka kauju zaudēs. Lielā kaļa dalībnieki, pakavējoties pie savām atmiņām, daudzreiz atcerēsies līdzīgus piedzīvojumus. Jūs vaicāsiet: «Kāds sakars tam ar auru un auras klišēju spēkiem?» Lūk, tāds: briesmu sajūtas brīžos auras darbība ir pastiprināta un daudzreiz tuvas nāves brīžos pat tik stipra, ka

Auras klišējas
kaļā.

cilvēks klūst gaišredzīgs-aurredzīgs. Daudzreiz kauju klišejas uzsāk cīņu jau stundas un pat dienas pirms nolemtā uzbrukuma. Komandieri drudžaini domā, prāto, plāno un līdz ārprātam sasprindzinātā uzbudinājumā urbjas ar neapzinīgu izstarojumu taustekļiem pāri pozicijām pretinieka apkārtnē un nodomos, lai labāk izvadītu savu kaļaspēku ofensivi. Pretinieki dara to pašu. Domu starī resp. gatavas klišejas saduras, cīnas savā starpā. Kurām izdodas pārvarēt, to raidītājs jau pirms kaujas sajūt savu uzvaru, bet pretinieks nokar galvu, paliek drūms, pelēks. Pienākums dzen, jāiet un jāmirst kaut arī iepriekš zin, ka veltīgi... Šo patiesību kaņa mākslas lietpratēji ir uztvēruši un atzīmējuši par «morālisku iespaidu». Tie savus kareivjus mēģina iespaidot uzvaras sajūtā, bet pretiniekus iebiedēt un novest pie šaubām un panikas. Šim paņēmiejam ir lieli panākumi, bet ja to izlietas zinot auras un auras klišeju iedarbības likumiņu, panākumi būs lielāki. Jāpiezīmē iespējamība, ka var radīt tādas auras klišejas, kuŗas ne tikai sabaida pretinieku, bet iznīcina viņu kā kaujas spēku, neaizskarot nemaz ar fiziskiem ierociem.

Darba cilvēks. Viņš dzīvo savu parasto darba dzīvi un ir pietiekoši gudrs, stiprs un saprātīgs, lai sekmīgi veiktu savu pienākumu un iegūtu vajadzīgās dzīves vērtības. Reiz viņš nejauši sastopas un iepazīstas ar kādu cilvēku. Jaunais paziņa nav godīgas dzīves veidotājs.

Sādraudzība
ar citiem
cilvēkiem
veicina klišeju
izmaiņu tik
lielā mērā, ka
izglābj no
nelaimes.

Viņš nodarbojas ar krāpšanu un visādām blēdībām. Arī šeit viņam nolūks izdarīt blēdību — apkārpt godīgo darba rūķi.

Ieskatīsimies tagad auras attiecību stāvoklī. Godīgajam pilsonim auras ietērps dzidrs, balts, zeltīti ziliem un roziem ieaudumiem. Blēdim tas rūdi-zalš, duļķains melni šarkaniem ieaudumiem, savādā izskatā un atgādina vilka ādu. No blēža uz godīgo pilsoni plūst skrandainas auras zaļuma piki un cenšas viņā ieaust padevības, paklausības un uzticības noskaņu. No blēža galvas uz godīgo pilsoni iet rūdas spalvainas grīstes. Kā āki tās cenšas savīt viņa galvā kādu zeltīto staru kušķīti un pakļaut to savai gribai. No sākuma godīgais cilvēks ir vēss, atturīgs un blēža runas plūdiem nav panākumu, bet pēc kāda laiciņa viņš sāk pagurt, nervozēt un padoties. Iekšēji viņš gan jūt pret šo cilvēku riebju, bet ārēji sāk viņam uzsmaidīt. Viss virzas uz to pusi, ka blēdim arvien vairāk izdodas pakļaut zem sava iespāda krietnā pilsoņa saprašānu, kuŗš jau ir gatavs, kā saka, «bāzt galvu cilpā». Blēža rūdi-zaljie striķi sava upura galvas auru jau sapinuši. Visi zeltītie saprāta starī un plankumi vibrē un lokās pēc blēža gribas. Atliek vairs tikai aptīt un sasiet vienu savādu auras izstarojumu virs kreisās auss. Šim izstarojumam ir ozola lapiņas izskats. Tas ir baltā krāsā, apvilkts rozā plankumiem un apkalts ar zeltītu malu. No lapiņas atdalas dzirkstoši staru kušķi. Viņi iet un no-

zūd apkārtējās auras dzelmēs un no turiēnes atkal atgriežas. Atgriežoties tie atnes sev līdzi vēl kādus savādus auras krāsu pieaudumus. Šie pieaudumi iet caur lapiņu cilvēka auras masā, dedzina rūdos striķus un jauc viņu pinumus.

Izsekojot šo parādību, atklājas šāda aina. Daudzās vietās un pie dažādiem cilvēkiem viņu galvas aurā, virs kreisās auss, atrodas gluži tādas pašas lapiņas. Tieši pie šīm lapiņām iet un pieskaļas tie staru kuški, kuŗus raida no blēža apsēstā cilvēka auras lapiņa. Citi cilvēki visi ir aizņemti kādā darbā, bet līdz ar to no viņu galvas auras uz lapiņām iet kāda zeltīti-balta staru viela. Tā pieaužas pie ienākušiem staru kušķīšiem un aiziet tiem līdzi. Atgriezīsimies ar gara acīn pie pirmā cilvēka, ap kuŗu cīnas blēdis. Redzam, ka tas raida no sevis pēdējos spēkus. Ar sevišķa niknuma sparu viņš dzen virsū savani upurim rūdi-zalās auras masas un runā ar putām uz lūpām. Tomēr, viņa rūdie striķi netiek tālāk par lapiņu. Arvien tā pastiprinās un izdod no sevis vairāk un vairāk zeltīti ugunīgo staru — dzirksteļu, pārdedzina rūdos striķus un izjauc viņu audumus. Te pēkšņi visa rūdo striķu un zaļo dubļu čupa atdalas no pilsoņa auras un pāriet uz blēža galvas auru. Blēdis apmulst, pārtrauc savu sarunu, bikli paskatas zemē, atvadas un steidzas prom. Rūdo auras striķu un zaļo pakulu čupa virs viņa galvas kūst un rada savādu duļķainu auras šķidrumu.

Tas tek viņa galvā, tai cauri uz sirdi. Nonācis pie sirds, tas izsauc sirds auras drebūlus. Tā paliek baigi pelēka. No visa tā blēdis izjūt šausmīgas bailes, apjukumu un bēg paniskās bailēs. Viņš klejo visu nakti. No rīta pārnācis mājās, viņš paliek slims un nogūl vairākas dienas.

Izskaidrojums. Savādās auras lapiņas pie šiem cilvēkiem ir īpatnējs auras mēchanisms. Visi cilvēki, kuŗiem ir minētās lapiņas, sastāv draudzīgās attiecībās savā starpā. Viņus vieno kāda kopēja dzīves ideja, resp. doma. Viņi ir savienojušies, sabiedrojušies kopīgā darbā un viņiem ir kopīgs mērķis. Pateicoties tam, viņi viens otram dod aurisku palīdzību, ja tāda vajadzīga. Šī lapiņa satur sevī to klišēju, kuŗā izteikts viņu savstarpējais vienības zvērasts-soliņums — būt visiem par vienu un vienam par visiem. Kad vienam no viņu organizācijas locekļiem uzbruka briesmas, viņš bija par vāju pretoties. Viņu pievarēja blēža auras izplūsmes un tā iespaids. Šo cilvēku, kā vienu personu, pieveica, bet vajadzēja vēl pieveikt to klišēju, kuŗā viņu sargāja kā organizācijas locekli. Līdz ko rūdās auras stari pie tās piešķāras, tā tūlīt izsaucā citu locekļu palīdzību. Pārējie organizācijas locekļi savā darbā tik uz ūsu mirkli domāja par savu biedri, bet ar to piekrita, lai no viņu auras atdalītos staru lādiņš un aizsteigtos palīgā tam, kas atradās briesmās. Līdz ko šie lādiņi pienāca pie viņa auras, tie viegli nocēla uzkrauto negantības mudžekli un

Sadrundzības
noīgums iz-
veido sevišķu
aurisku
lādiņu, kas
iemiesojas
locekļu aurā
un tos sargā
no naidīgiem
uzbrukumiem.

uzmeta to blēdim, kas to bija radījis. Blēdis pats izbaudīja savas negantības augļus, baiļu, nemiera, moku un slimības veidā.

Cilvēks grūti saslimis. Viņa organisms izlieto visu auras enerģiju cīņā ar slimību un sāk padoties galīgai iznīcībai. Melni-pelēkās auras fluidi pārpilda viņa ķermenī un pienāk arī pie tās vietas, kur ir ieausta tās apvienības klišeja, kurā viņš ir par locekli. Šoreiz tā nav lapiņa pie auss, bet savāda, ugunīgi balta stīpa ap gurniem. Līdz ko melni pelēkās nāves auras plūsme skaļi stīpu, tūdal tā sāk spēcīgi vibrēt, raidīt no sevis liesmu kušķīsus. Tie atlec no loka, izzūd apkārtējās auras biezoknī un pēc brītiņa nāk atpakaļ. Viņi atgriežas spožāki, stiprāki un tūlīt uzsāk cīņu ar pelēko masu. Pēc dažām dienām viņa jau pieveikta. Tās izskats ir it kā no saules stariem caururbts ledus. Tā ir trausla un kūst stiepīgā šķidrumā, pārvēršas izgārojumos un pēlnos. Pēc kādām nedēļām slimais jau staigā un jūtas tuvu izveselošanai.

Izsekojot šo parādību, atklājas gluži tas pats, kas iepriekšējā gadījumā starp godīgo pilsoni un blēdi. Slimais sastāvēja ciešā draudzībā ar kādu grupu, kurai kopīgs mērķis, domas, idejas un, pats galvenais, savstarpējs solījums palīdzēt cits citam visos dzīves gadījumos. Baltās auras stīpa ap gurniem bij viņu kopīgā solījuma klišeja. Līdz ko vienam no locekļiem radās vajadzība pēc palīdzības, tā nolemtajā uzdevumā darbojās automātiski.

Ja sadraudzības loceklis blēdīgs pret savu organizāciju, kopības klišejas lādinš to nepasargā. Redzam līdz nāvei no slimības nomāktu cilvēku. Arī viņam ir klāt kādas biedrības klišeja. Pie viņa tā ir maza, varavīksnas krāsās, vaiņadziņa veidā un atrodas uz sirds. Bet savādi, to pārkāj zaļa rūdas auras plēve kā maišiņš. Iet virsū viņai melni pelēkā nāves aura, bet tā uz to ne ar ko nereagē. Pelēkā aura to brīvi apņem un apsedz ar biezu kyēpu kārtu kā elektrisko spuldzi. Tās gaismas spīdums nemaz nav vairs redzams. Slimnieks nomirst. Neviena drauga palīdzības fluidi pie viņa neatnāca.

Tuvāk apskatot šo gadījumu, atklājas, ka organizācija, pie kurās slimais piederēja, bija gan ļoti stipra, bet viņš pret to slepeni noziedzies, apkāpis savus biedrus. Nozieguma dēļ, viņā biedriskā klišeja — auras vaiņags virs sirds, aplipis ar zaļi-rūdo auras biezumu un automātiski šo klišeju paralizējis. Tā nevar nedz palīdzību izsaukt, nedz saņemt, ja tādu viņam sūtītu yeselie draugi bez prasišanas.

Izpētot cilvēku savstarpējas sadraudzības, sabiedrošanās norisi, auras un klišeju pasaulē redzams sekošais. Tiklīdz divi, trīs vai vairāki cilvēki sabiedrojas kādā savstarpējā nolīgumā vai nodomā, apņemas strādāt kopā, noteikta kopēja mērķa sasniegšanā, tūdal viņu aurā ieaužas nolīguma klišejas. Tās automātiski regulē šo cilvēku domu un jūtu attiecības ar neizsakāmi precīzitāti un rada pie viņiem nolīguma fluidisko, aurisko uzbūvi. Tā ir savāda auras uzbūve. Kā jau minēts, katras cil-

Organizāciju vēka aurā ir nolīguma klišeja. Bez tam vēl, aurisko klišēju veidojumi. ārpus visu šo cilvēku aurām ir gluži tāda pati milzīga apmēra klišeja, kas ieausta sevišķā auras mākonī, kā kaut kādā telpā, kuļa atrodas visur tur, kur ir viņas locekļi. Nav iespējams vārdiem to izteikt un izskaidrot. Var tikai dot dažus pieturas punktus, pēc kuriem var radīt kādu līdzīgu priekšstatu. Domāju, palīdzēs šādi paskaidrojumi.

Skatoties uz cilvēka auru ar domu: kāda viņam aura? — skata priekšā atsedzas tikai vispārējais auras ietērps. Ja grib zināt kotonuvāk, jāuzstāda sev attiecīgi jautājumi, jāspiež gribas starī, lai tie ietapskatāmā cilvēka aurā, pašķir tās audus un atver skata ni vajadzīgās klišejas. Tos gadījumos, kad cilvēks pretojas, negrib savu iekšējo domu saturu rādīt, grūti to redzēt.

Raugoties uz cilvēku ar jautājumu: vai viņš pieder pie kādas apvienības, vai viņam ir kāda organizātoriskas vienības klišeja? — skatam atklājas šī klišeja un no tās redzams: 1) kāds ir viņas idejas saturs un 2) cik sirsnīgs, uzticīgs vai nolaidīgs šīs organizācijas loceklis attiecībā pret savu organizāciju un ideju. Ja tālāk uzstāda jautājumu: kādā stāvoklī pati organizācijas kopība, viņas visums? — virs šī cilvēka galvas, vai blakus tam izpeld no auras dzelmēm īmilzīgs mākonis un tanī, milzīgā apmērā, parādas gluži

tā pati klišeja. No tās var redzēt: 1) kāda viņa pēc idejiskās būtības un 2) kā organizācija pilda savā visumā uzņemto darbību. Ja organizācija stipra, rosīga un uzticīga saviem mērķiem, kopējā auras klišeja mirdzoša, tīra, harmoniska. Turpreti, ja organizācijas visums slinks, nolaidīgs, blēdīgs, arī klišejas izskats apķepis, apkvēpis, netīrs. Pie visa tā, organizācijas klišejas milzu attēlā atrodas katra organizācijas locekļa auras attēla punktiņš. Ja uz šo klišēju skatas ar jautājumu: kāds ir organizācijas loceklis X. kungs, labs, sliks, uzticīgs? — skats ievelkas attiecīgā punktā un tur var saredzēt šīs personas attēlu, uzzināt kā viņa izturas pret organizācijas visumu un mērķi.

Jūs jautāsiet, kur tad tieši atrodas milzīgais organizācijas klišejas sakopojums-attēls? Lielākais grūtums ir tas, ka to nevar pateikt. Viņš ir izsaucams pie katra organizācijas locekļa, pie visiem reizē dažādās vietās, bet kur viņš mājo, to nevar pateikt. Tas ir visur un nekur. Viņš ir līdzīgs gaismas uzliesmojumam no sērkociņa uguns. Aizdedzinot sērkociņu, parādas liesma. Nodzēšot to, liesmas gaisma pazūd. Kaut kas līdzīgs arī te. Ar attiecīgu gribas auras staru palīdzību pagriežams cilvēka auras mēchanismā kāds kloķis, kurš tāpat kā sērkociņa liesma, spēj izsaukt un nostādīt cilvēka acu priekšā veselas organizācijas kopības klišejas attēlu-bildi. Viņa rodas kā uguns un tāpat arī nodziest. Jāpielaiž, ka tā kaut

kādā neizprotamā potenciālā veidā atrodas pie katra organizācijas locekļa auras un pie tiem organizācijas priekšnietiem, kas uzskatāmi kā tās simboli. Sevišķi stipras organizātoriskās klišejas ir pie tiem priekšmetiem, kuros tur par galveniem simboliem, piem. pie karogiem, emblēmām u. t. t.

Okultisti šo parādību ir labi izpētijuši un devuši tai nosaukumu «egregors». Sauksim arī mēs to tāpat. Egregors ir kādas organizātoriskas kopības auriskais saturs, attēls, uzbūve. Tas ir arī auras klišeja, bet ar dzīvu būtu saturu. Egregors ir organizācijas auriskais rāmis un auriskā uzbūve, mēchanisms un saturs. Tas ir kollektīva dzīva būtnē, kas sastāv no citu dzīvu būtu sastāvdaļām. Tā varētu formulēt jēdziena «egregors» apzīmējumu plašākā izteiksmē.

Vienas krāsas auras plūsme var dot jūtu vielu daudzām klišejām. Klišejas var dot ideju un vielu daudziem egregoriem. Viens egregors var radīt un izpaust visāda veida auras plūsmes, visādas ideju klišejas. Var teikt: vēstures klišejai ir daudz egregoru, resp. cilvēku apvienību biedrību, kurās nodarbojas ar vēstures klišeju pētišanu, radīšanu un izteikšanu. Var arī teikt: N. vēsturnieku egregoram, biedrībai ir daudz vēsturisku klišeju. Kristīgā mācība ir ideju klišeja. Šī klišeja ir radīusi daudz egregoru, dzīvu būtu apvienību, kurās sevi uztur no klišeju energijas. Visu to dzīvo

būtu apvienība, kas lieto savai dzīvei kristīgās mācības klišejas, Kristus idejisko enerģiju, ir kristīgais egregors. Gluži tas pats pie visām pasaules idejām, mācībām, ticībām, reliģijām, biedrībām, apvienībām u. t. t.

Auras plūsmes enerģijas, spiezdamās smadzenēs, rada dzīvības izjūtu. Dzīvības izjūta rada kustību. Kustība auras plūsmi pārvērš par sajēgu, domu, klišeju. Klišejas spiežas smadzenēs un vieno cilvēkus sadarbības kopībās — egregoros. Neviens cilvēks nevar būt ārpus egregora. Tas jāsaprot — ārpus kādas citas cilvēku grupas kollektīvā iespaida. Ja cilvēks saka: «Es esmu viens pats ar sevi, es esmu ārpus visām cilvēciskām sabiedrībām, ārpus visiem egregoriem,» viņš maldās. Vislabākā gadījumā viņš ir tādā egredorā, kurš saka: «Lai ir mūsu egredoriskā uzbūvē paredzēta speciāla iebūve tādiem cilvēkiem, kuri saka, ka viņi nekur, ne pie kāda egregora nepieder un negrib piederēt. Gan nāks brīdis, kad mēs viņus varēsim izlietot savām vajadzībām.»

Cilvēki, kas domā, ka viņi nepieder ne pie kāda egregora, līdzīgi bezpavalstniekiem, kuri tomēr dzīvo kādās valstīs. Kā tādi viņi ir padoti pilnīgi to egregoru varai, kuriem rodas interese viņus verdzināt. Tā tad arī viņi tomēr ir egregors. Tie, kuriem aurā ir šī bezpavalstnieku egredorā zīme, ir atklāti visādiem ļaunu klišeju un arī ļaunu cilvēku domu uzbrukumiem. Tā

Cilvēku
attiecības ar
eggregoriem.

kā nevienam cilvēkam zemes virsū nav pilnīgi bezgrēcīgi tīra aura, kurā katrā laikā, ja tas nav egregora aizsardzībā, to var mocīt visi jaunumi, kādi vien iedomājami zemes virsū. Kas grib dzīvot vientulībā un justies brīvi ārpus visiem cilvēkiem, nesaistoties pie tiem ne ar kādiem pienākumiem, vienīgais glābiņš iestāties tādā egredorā, kas savā uzbrūvē paredzējis tādu vientulības stāvokli un tur uzņemtos cilvēkus apsargā un gādā par to, lai viņi varētu savu vientulības tieksmi izjust. Visa pasaule ir nepārtraukts egredors.

«Bezegregorības» jēdziens var piepildīties tikai ar iepriekšēju norunu starp kāda egredora vadību, ka šinī egredorā tiek iebūvēta sevišķa telpa, kur egredora locekļi var dzīvot un justies kā «bezegregoriski». Bez tādas norunas un ārpus tāda egredora visas iedomas par «bezegregorību» un vientulību ir rūgti maldi.

Egregoru locekļi iegūst un bauda tik daudz aizsardzības, apgādības, drošības un dzīves labklājības: 1) cik dzīves gudrības klišēju ir egredora vadonim un visuma kollektīvam, 2) cik viņi kā atsevišķi egredora locekļi var būt paklausīgi vadonim un iekļauties viņa labvēlības aurā, 3) kā egredora locekļi spēj sa-dzīvot un mīlēt citus locekļus, 4) cik sirsnīgi,

patiesi un cītīgi viņi spēj pildīt egredoriskās likumības pienākumus.

Pasaule egredoru bezgala daudz. Ir labi, dievišķi egredori un ir jauni, velnīšķi. Visi viņi ir bezgala daudzās variācijās un nemitīgi cīnas savā starpā. Labie egredori pūlas ieaust, iemiesot cilvēku aurā violētās, zilās, rozā, zeltītās un baltās auras krāsas un izveidot radošās idejas klišejas. Viņi cenšas ievadīt cilvēku dzīvi radošā, harmoniskā darbībā. Jaunie egredori pūlas ieaust, iemiesot cilvēku aurā melnās, zaļās, sarkanās, rūdās un pelēkās auras krāsas un izveidot ārdošu tieksmiju, ideju klišejas. Tie cenšas ievadīt cilvēku dzīvi ārdošā, haotiskā, postošā, noziedzīgā darbībā.

Pēc iekšējās uzbūves starp jauniem un labiem vēl tā starpība, ka visi, dažnedažādie labie egredori iekļaujas vienā, kosmiskā mēroga bezgalīgā, cilvēkiem nepieietamas harmonijas labā egredorā — Dieva debesu valstībā. Jaunie egredori nav šādi centrālizēti. Viss padotais harmonijai, saskaņai, jau pēc šī principa, iekšēji logiski, dabīgi, automātiski sakļaujas, sabūvējas vienotā, kopīgā, īziļi saskanīgā centrālizētā sistēmā. Jaunā principa ārdošā daba izpaužas konsekventi arī uz viņa egredisko iekšieni. Ja redzām arī lielus (bet ne-

Egregoru
stāvoklis
pasaulē.
Labie un jaunie
egredori.

kad bezgalīgus! Tikai tagadnes sīkai cilvēcei ļaunie spēki liekas lieli, nepārspējami) demoniskos egregorus, tad tik tāpēc, ka šo egregoru centri atkāpjas pa daļai no ļaunā principa savā iekšējā jerarchiskā uzbūvē. Viņi lieto tiem pieietamo, no neapzinīgiem cilvēkiem, no Dieva atbalstītām vājām būtnēm — atkritējiem iegūto enerģiju, vai arī savu aurisko, vēl pēc savas krišanas nepatērēto rezervi. Tomēr, cik dabīgi, ka divas dievišķas būtnes, pakļaujoties harmonijas likumam, vienojas vislēlākā saskaņā, tikpat dabīgi divi demoni apkaņo viens otru, tikko rodas mazākās izredzes uzvarēt. Uz mūsu planētas, kā labais valdošais ir Aghartas egredors, bet par to turpmāk.

Egregoru organizātoriskā uzbūve ir tikai jerarchiska. Katram egregoram ir sava vadošais punkts. Šinī punktā kā vadošais elements ir viena, ne vairāk, bet tieši viena vadošā persona — individuālītāte. Ap šo personu koncentrējas visu egregora locekļu domu auras pavedieni un viņu aurā krustojas visas egregora locekļu jūtas, domas, idejas u. t. t. Pie egregora vadoņa glabājas visa egregora auras rezerve. Visa egregora labklājība, stiprums, drošība un darbības panākumi ir absolūtā atkarībā no vadošās personas. Ja tā ir apveltīta ar stipru, apzinīgu personīgu gribu, bagātu piedzīvojumiem pieredzi,

jerarchija.
Vadonības
princips.

gudrām klišejām, egredors ir stiprs, varens, darbīgs un viņa locekļi savus spraustos mērķus saņiedz. Tie dzīvo labklājībā un laimē.

Ja egregora vadonis ir bez personīgas gribas, gudrības un pieredzes, ja tas nespējīgs, viņu nes egregora masu domas un jūtas. Viņš kā nedzīvs robots automātiski laiž caur sevi pūja domas, turēdams tās par savām un dod tās pūlim, kā vadošās pavēles. Ja tāda vadoņa iecelšana notiek tanī laikā, kad egregorā gudri, piedzīvojumiem bagāti locekļi, šo apgaroto cilvēku domas iespaido aprobežoto vadoni. Izteikdams viņu domas, kā savas, viņš rada arī kārtību un labklājību, bet tas nav ilgi. Iedamas caur glēvām smadzenēm, gudrās, stiprās domas apķep ar mulķības auru un ienes tautas masās glēvuma indi. Tautas masas deģenerējas un egregorā rodas juceklis. Egregors galu galā izirst.

Tādos gadījumos masas, runājot par valsts egregoru, egregora «galvu likvidē» un sāk «balsot». Balsojot pilsoņi domā, ka nu viņi paši ir tiešie valdnieki, bet tie ir dzilji maldi. Viņiem tā tikai liekās, bet patiesībā pie kāda no egregora individiem ir koncentrējies visu egregora locekļu domu un jūtu auras mezglis. Cilvēku kopības domu auras plūsme neiespējama kā kopība bez sava kopības centra un apkārtnes — aploka. Tāds centrs izzūd tikai tad, kad izirst kopība.

Kamēr cilvēki domā un darbojas kopībā, tiem ir viens kopējs domu koncentrēšanas centrs. Iedomā, ka tāda nav, neko nemaina. Neskato ties ne uz ko, visa kopības locekļu domu un ideju darbība norit viena individu smadzenēs, smadzeņu aurā. Sliktākā gadījumā tā koncentrējas ap kāda dzīvnieka vai nedzīva elka auru. Daudzreiz šo patiesību nemaz neniana tā persona, pie kurās egregoriskais mezgis koncentrējies un nezina, ka viņš ir egregora vadonis. Tas dzīvo savu parasto dzīvi, bet caur viņa auru norit visa egregoru locekļu domu un jūtu plūsme. Viņa aurā tā savienojas, apmainas ie spaidiem un izplūst uz egregora locekļiem gatavu slēdzienu un klišēju veidā. Egregora locekļi arī nekā no tā nezina. Viņi domā, ka valda parlamenta runātāju pūlis. Gadās arī, ka egregora locekļi par savu vadoni tur vienu personu, bet patiesībā ir otra.

Ir novērots gadījums, kur kādas fabrikas egregora locekļi turēja par savu priekšnieku, fabrikas īpašnieku, bet auriskā nozīmē bij cītādi. No fabrikas īpašnieka, viņam pašam nezinot, egregoriskie auras pavedieni bij ar savu mezglu piesaistījušies pie fabrikas vārtu sarga auras. Tas bij vienkāršs, vecs, godīgs, neizglītots, bet piedzīvojumiem bagāts cilvēks. Īpašnieka-direktora aurā ieplūda fabrikas darbinieku domu strāvas. Nō turienes tās gāja uz veco vārtu sargu un tas, nekā neapzinādamies, klusībā domāja par dažādiem fabrikas darbības jautājumiem. Prātotams viņš pats savām do-

mām deva attiecīgas, sev saprotamas atbildes. Šīs atbildes gāja uz direktoru-īpašnieku. Viņš tās izjuta neapzinīgi, telepātiski un, vadoties no šīm izjūtām, rīkoja fabrikas darbību. Sagadījās, ka sarga spriedumi bij gudri un uzņēmums plauka. Nomira sargs — uzņēmums izputēja. Gandrīz viss fabrikas personāls dvēseles dzīlumos izjuta, ka uzņēmuma katastrofa saistīta ar vecā sarga nāvi, bet neviens neuzdrošinājās šīm izjūtām piegriezt nopietnu vērību, jo racionalam uzskatam tā ir neprātīga, absurdīga doma.

Līdzīgi gadījumi dzīvē dažreiz novērojami tik spilgti, uzkrītoši, ka daži egregora locekļi uzdrošinas taisīt pat piezīmes. Zināms, to viņi dara ar iepriekšēju aizbildināšanos, ka šo domu uzskata par joku, bet atzīmē tikai ievērojamāko sakarību. Sevišķi ģimenes egregoru lietās tas bieži atgadas. Ir dzirdēts no vienkāršu ļaužu vidus, sevišķi no zemnieku aprindām, ka sakarā ar kāda mājas kustoja nāvi, vai kāda veca mājas sētas koka nociršanu ir sākusies ģimenes egregora jukšana, radušās nesaskaņas, ienaids un šķiršanās. Ir arī gadījumi, kur ar kādas jaunas personas vai jauna priekšmeta ierašanos egregora saimē radies miers, saticība, laba noskaņa un vienprātība, lai gan šī persona vai priekšmets egrēgorā ie nem gluži neievērojamu stāvokli — piem., jauns kalps, gans vai jauna kuļmašīna.

Apskatot šo dzīves pusī ar aurredzības skatu atklāsies daudz jauna un radīsies gudrība

sadzīves jautājumos. Tāda ir egregoru auriskā likumība. Visai egregora auras izplūsmei ir sava forma. Šai formai ir centrs — auriskā mezgla punkts un apkārtne — auriskās plūsmes kollektīvs. Ja egregora kollektīvs apzinas šo patiesību un savas domu auras strāvas raida apzinīgi uz vadošo punktu, kuļu iepriekš izvēlas kādā zināmā personā, egredors plaukst, veidojas stiprumā, solidaritātē un saņiedz savus spraustos mērķus sekmīgi. Ja egregora kollektīvs šo patiesību ignorē, vai neapzinas, viņa auras plūsmes koncentrējas ap kādu punktu pašas no sevis. Tās savijas ap to priekšmetu, pie kāda neapzinīgums pieved. Tādā gadījumā liktenis ir bēdīgs. Neziņas, nesaprāšanas un mulķības klišejas, kurās kollektīvs producē (jo bez vadonības principa atziņas, gudras klišejas nevar izstarot), īsā laikā savij ap savu egredorisko mezglu mulķības klišeju centru. Nobriedis, tas raida uz savu kollektīvu nejēdzības domas un vai nu to izārda kā egredoru, vai ieved fanatiskā stūbumā.

Sevišķi grūti klājas tādiem egredoru kollektīviem, kuri ar niknumu raida vadonības principa nosodišanas domas. Šīs domas tomēr ap kādu punktu koncentrējas un apvienotās klišejas iet atpakaļ uz raidītājiem — kollektīva

Vadonības
principa apziņas
nozīme
pie egredora
locekļiem.

locekļiem. Tā kā vadonības princips ir katrā cilvēkā, kā viņa dzīvības organizācija, cilvēks, kurš šo principu nīst, saņemdamas no nezināmā egredoriskā centra savas domas pastiprinātā veidā ar citu kollektīva locekļu auras spēku, sāk nīst pats sevi un arī savus biedrus. No šīs naida auras plūsmes izzūd katra sajēga par sadraudzību un līdz ar to arī par morāli. Visi kopā cilā dūres, sauc cits citu uz cīņu, viens otru vil, māna, apzog, un galu galā, piedzīvojuši sāpīgu dzīves vilšanos, ciešanas un mokas, egredoriski izirst un izjūk.

Nav labāks liktenis tiem egredoriem, kuļu kollektīvās domas filtrējas caur dzīvnieku smadzeņu vai kādu elku kluču aurām. Tie nevar nedz izirt, nedz iziet no savas fanātiskās apmātības kopības. Sevišķi bēdīgi tad, ja šīnē egredorā, kā tas notiek pie mežoņu tautām, gadās aurredzīgi cilvēki. Tie redz, ka ap kādu dzīvnieku vai kluci koncentrējas savādas auras plūsmes pavedienu spīdums, kurš nāk no egredora kollektīva domu enerģijas. Aurredzētāji atklāj šo redzējumu masām un tās sāk dzīvnieku vai kluci pielūgt kā svētu, kā dievu. Fanātisko sektu aizrautība arī izskaidrojas ar šo pašu auras enerģijas koncentrāciju. Starpība tikai tā, ka mežoņu gaišreģi auru redz, bet sektantiskie fanātīki izjūt.

Tomēr visbēdīgāk klājas tiem, kas domā, ka viņi ir «bezegredoriski» paši par sevi. Neapzinīgo egredoru kārtība un visa likumība atkarājas no kollektīvās domas, katras egredora

personas atseviški, bet pa lielākai daļai no gadijuma. Apzinīgo egregoru kārtība atkarājas no vadoņa personības. Šeit viss pādols vadoņa personīgiem uzskatiem un visi locekļi atkarīgi no vadoņa ieskata. Vienigi viņš lenij par visu. Šādā egregorā var iekļūt tikai caur vadoņa auru. Nepieciešams, lai katrs loceklis apzinīgi pierādītu vadoņa atzīšanas izjūtu un ieaustos ar savas auras saturu vadoņa aurā tā, ka pēdējais to labprāt uzņem savā izjūtā kā vēlamu.

Kā jau minēts, egregors nevar būt bez vadoņa, bet tiklīdz egregorā rodas divi vai vairāki vadošie punkti, pie kuriem egregoru locekļu domu pavedieni saistas ar vienlīdzības saspasāšanu — izjūtu, tūdaļ egregors savā auriskā uzbūvē sašķelas, izirst un sabrūk. Tas sabrūk tik daudzās daļās, cik vienlīdzīgu vadošo personu. Pie katras no šīm personām paliek viņa piekritēju auras daļa.

Visa vadonības uzbūve vienmēr jākonstruē tā, lai egregora locekļu apziņā nekad nebūtu divu vienlīdzīgu vadoņu. Vienmēr vieniem vadošiem punktiem-personām ikkatra egregora locekļa darbības līnijā jābūt pakāpeniskā kārtībā vienam par otru augstākam. Vis-tuvāk ir tiešais vadonis, tālāk augstākie tiešie vadoņi. Tā pakāpeniskā svarīguma kārtībā līdz virsvadonim, kā egregora centrālam vadošam spēkam. Egregors jāuzskata, kā virsvadonā auras personīgs saturs, egregora locekļi kā viņa

auriskā ietērpa sastāvdalas-kli-
šejas.

Katrā egregorā ir mazāki egregori, labāk sakot, katrs egregors sastāv no egregoriem. Valsts egregorā atrodas tautu, tautu egregoros cilšu, cilšu egregoros ģints, ģints egregoros ģimeņu, egregori. Pēdējie sadalās atkal mazākās daļiņās — ģimenes atsevišķo locekļu nogrupējumu egregoros. Bez tam, valsts egregoros ietilpst vēl dažādi biedrību, savienību, visādu valstiskās darbības nozarojumu, dažādu uzņēmumu un pasākumu apvienību egregori. Kā redzam, viens egregor atrodas otrā vai nu viss pilnīgi, vai pa daļai. Tie viens otru caurauž ar savu saturu līdz bezgalīgām variācijām, viens otram kalpo par pamatu, mērķi vai saturu. Piem., tirdzniecības klišejas rada daudz tirgotāju apvienību, egregori. Pēdējie, katrs ar savu attiecīgu daļu, iekļaujas rūpniecības klišeju un razojumu patēriņā egregoros. Dažādu zinātņu klišejas rada bezgala daudz zinātnieku apvienību-egregoru un tie savukārt iekļaujas tirdzniecības un rūpniecības egregoros. Kā atsevišķi cilvēki savā starpā, tā egregori, kā atsevišķas vienības, darbojas ikkatrs sava mērķa interesēs. Atsevišķu tautu un valšķu egregoru jautājums ļoti plašs. Tas jāapskata īpaši. Latviski lasošos interesēs latvju tautas egregora stāvoklis, būtība, uzdevums. Tas līdzīgs svekmalkas čupiņai milzīga, jau sakrauta, ugunkura aizdedzināšanai. Nedegs skali —

nebūs uguns; aizdegsies vēlāk — uguns būstikai vēlāk. Un baltā rāsa nepacietīgi gaida šo gara siltumu no latviešiem. Klūst saprotams, kādēļ kosmiskās-internacionālās mācības pirmavots parādas vispirms latviski.

Kur egregora vadība apzinīga, gudra un sprātīga, tur darbība sekmīga. Egregors savā visumā saskaņojas ar citiem egredoriem produktīvā līdzsvarotā sadarbībā un gūst sekmes. Kur egredoriskā esamība neapzinīga vai ar neprātīgu vadību, tur chaoss, jukas un neveiksmes. Egregora visuma stāvoklis atkarīgs no vadoņa personības, bet atsevišķo locekļu arī no pašiem locekļiem. Kā egregora loceklis pilda savus pienākumus, kurus iestādamies egredorā uzņēmies, tik labi arī viņam klājas. Še jāsaprot nevis ārējā; redzamā jurisdiskā pienākumi pildīšana, bet iekšējā, dvēselīgā, domās un jūtās. Jūridiski daudzreiz var visus nelabos darbus attaisnot, ja tie ir veikti iekombinēti jurisdiskās normas formulējumos, bet tēno svara auras stāvoklis. Tiklīdz parādas ikkatra locekļa domu auras klišeja, tā ieaužas viņa aurā un arī egregora klišejas auriskajā būvē. Tādā kārtā katrā pārkāpuma auriskie starī tūliņ sastopas ar citu locekļu auras starīiem un izsauc savu darbu nosodīšanu. Līdz ar to cīlēks tiek auriski ievainots. Šis ievainojums, auriska traipa veidā, pats no sevis

Egregora
locekļu perso-
nības loma
un nozīme
egregorā.

agri vai vēlu rada vainīgajam ciešanas un ne- laimes. Viņš no tām nevar tikt vaļā, iekams tās nav izciets vai izdzēsis ar piedošanas izlūgšanu — auriski izlabojis savus noziedzīgos pārkāpumus.

Pie radošiem, labo tieksmju egredoriem, katras locekļa labā doma — violētās, zilās, rozā, zeltītās vai baltās auras krāsā ieaužas egredora auriskajā uzbūvē. Tā stiprina, pušķo to ar savu harmonisko spīdumu, kā ziedu un ceļ līdz ar to arī visa egredora labklājību. Katrā launā, blēdīgā doma rada netīru auras traipu un pārklāj egredora aurisko uzbūvi ar glotām, aizsprosto, saķepina viņa izstarojumus. Tas paralizē visa egredora darbību un rada viņā klizmas, postu, nelaimes. Launie egredori no savu locekļu labām domām un darbiem klūst vājaki. Tiem der, kad viņu locekļi auriskajās būvēs ieauži izveicīgākas noziedzības un blēdības klišejas, lai visi egredora locekļi no tām smelto gudrības noziedzību izdarīšanai.

Katram egredoram labs viss tas, kas:
1) veicina viņa gudrības klišeju rašanos,
2) rada un veicina egredora sastāva, vienības, solidāritātes stiprumu, uztur sadarbības un kārtības disciplīnu, 3) sekmē reālo vērtību rašanos un uztur visas reālās dzīves saturu.

Labajiem egredoriem pirmā ne pieciešamība — gudrības klišejas. Atziņas tiek iegūtas ar zilo auru no Dieva, pakļaujoties svētbijības un pazemības noskaņā Dievam. Atdodams sevi ar visu savu auras saturu Die-

Labā un jaunā
jēdziens
egredoriskā
nozīmē.

Labo
egredoru
darbības ap-
stākļi aurisko
enerģiju
izmantošanā.

vam, kā visa kosmosa radošā spēka izplūsmei, cilvēks iegūst violēto auru, pēc tam intuiciju. Ar intuicijas palīdzību viņš uztver kosmosa radošās gudrības klišejas.

Otro nepieciešamību — savstarpējo attiecību un sadarbības likumu, iegūtās gudrības reālizēšanai un egregoriskās vienības uzturēšanai, iegūst ar zilo auru no vadoņa. Noskaņojoties cienīgā pakļāvībā, paklausībā un padevībā, egregora loceklis gūst kontaktu ar vadoņisko centru. Pēdējais, pateicoties šai piekļāvības noskaņai, apstaro padevīgos locekļus ar savstarpējas mīlestības rozā auru un dod šim rozajam izplūdumam arī spēku — balto auru, kā disciplināro saturu egregora locekļu savstarpējai harmoniskai saskaņai un sadarbībai.

Trešo — reālo vērtību, dzīves reālo pamatu, zemi, telpu, kurā pirmie — gudrība un darbs sevi reālizē, kā redzamas vērtības un gūst spēkus jaunai ierosmei, egregors uztur ar vispārējās rozā auras izplūsmi, tēvzemes patriotisko mīlestību egregora locekjos, prieka un apmierinājuma noskaņu reālo vērtību iedzīves iejūtās.

Visu šo triju egregoriskās izteiksmes kopību (gudrību, darbību, rezultātu) apņem zeltītās un baltās auras rāmis, kā reālās un konkrētās sajēgas un spēka izjūta. Zeltītā aura regulē un pavāda visas izjūtu auras strāvas — zilo, violēto, rozo. Baltā aura, kā spēka izjūta, visur pavada un ierāmē zeltīto. Bez zel-

tītās neiespējama zilā, jo piekļaujoties kaut kam, vajaga šo piekļaušanos vadīt kaut ar mazu daļiju saprāta. Nemot ar intuiciju no kosmosa violētās auras plūsmes, kā gudrības izjūtas, tām tūlīt jāpiedod attiecīgs saprāta jēdziens: ko? kam? kā? Izplūdinot rozā auru — mīlestību, arī tai jādod kaut mazākais jēdziens: kam? uz ko? kamdēļ? Tāpat arī baltais spēks jāregulē ar zināmu prāta daļu: kurp? kam? kā? Zeltītai aurai — saprātam vienmēr ir pretestības «neprāta» strāvas. Lai šo pretestību pārvarētu, saprāta auras plūsmes jāierāmē baltajā spēkā. Tā auras krāsu plūsmes vibrē, aužas, saplūst un izplūst, vijas, vizuļo viena aiz otras, viena par otru. Egregora aūriskā uzbūvē viņas vada, regulē tā locekju gudrības klišejas, darbību un reālizēšanos. Jo pareizāk auras plūsmes tiek vadītas, jo lielākas sekmes egregora darbībai, jo nepareizāk, jo mazākas.

Daudziem egregoriem ir vienas vai otras auras par daudz un citas par maz. Piem., dažiem reliģiozu apvienību egregoriem daudz zilās auras, pakļāvības Dievam, bet maz zeltītās. Viņi gudrību gan saņem, bet nav praktiskā prāta tās reālizēšanai un izteikšanai. Dažiem praktiskās dzīves egregoriem daudz zeltītās, praktiskā saprāta auras, bet nav zilās. Viņi nedabū kontaktu ar kosmisko gudrību, jo vada savu darbību pretrunā ar kosmisko ritmu un tāpēc cieš neveiksmes. Dažiem daudz zel-

tītās, zilās, violētās, rozā auras, bet nav baltās. Katra pretestība pie viņu gudro nodomu reālizēšanas tos satriec. Tie krīt nespēkā un maz no savām gudrībām var reālizēt.

Launo egredorū darbības
apstākļi
aurisko enerģiju pie-
totošanā.

Sacītais bija par labo virzienu egregoriem. Labo egredoru sekmes atkarājas arī no tām zināšanām, ko viņi ieguvuši par saviem pretiniekiem — jaunajieši.

Arī jaunie egregori savu kopību sastāda no trim pamatveidiem — zināšanas, zināšanu reālizēšanas darbības un reālām vērtībām, kā pirmo divu rezultāta.

Pirmo — zināšanu viņi iegūst ar zaļās auras pieklāvību, padevību kosmosa ārdošo klišēju ģenijam. Pateicoties šai zaļai padevībai, viņi iegūst melno nozieguma intuīcijas auru.

Otro — darbības regulētāju, vadonības principu viņi uztur ar zaļo paklausības auru un iegūst kontaktu ar viņā atrodošos egredorisko mezglu. No tā viņi dabū radošās likumības spēku un darbojas.

Trešo — reālo vērtību saturu viņi izbauga ar tās pašas zaļās auras mākslīgās mīlestības pašiedvēsto prieku.

Jaunajos egredoros galveno, savstarpējās saistības un solidāritātes lomu izpilda zaļās auras spēks. Ar zaļo auru viņi neīstā, mākslotā svētbijībā pakļaujas savam elles dievam. Tāpat arī lišķīgā bijībā viņi kalpo vadonim. Savā starpā viņi producē kaislības, erotikas izjūtas un sauc tās par mīlestību. Vērtību, savu darbu rezultātu izbaudīšanas prieku

viņi panāk ar erotiskām, sadistiskām orgijām. Visas viņu vērtības ir vērtības tikai šinī nozīmē — erotiskā pseudo mīlestībā, sadismā. Ieskatoties apašu dejās, tās ir mazs atspoguļojums no lielās demoniskās ālēšanās reibuma. Savstarpējs spēks viņiem ir dusīnu, niknuma sarkanajā aurā. Ar niknās, nežēlīgās sodīšanas palīdzību viņi uztur savu disciplīnu un pakaļsību. Arējais spēks viņiem ir pelēkā aurā. Saviem pretiniekim viņi grūž virsū pelēko vājuma, slimību, slinkuma, baiļu, glēvuma auru un ar to viņus pieveic. Launo egredoru devīze ir: «Mūsu spēks ir pretinieka nespēkā. Lai tos veiktu, pretinieks vispirms jādegenerē.»

Saprāta elementu viņiem izpilda rūdā aura. Tā ir noziedzību izvešanas praktiskā mākslas klišēju aura. Melnā aura viņiem dod izjūtu ierosmi, bet reālizēšanas mākslu rūdā: Rūdā aura, pavadīta un ierāmēta sarkanā niknumā, caurauž un savij jauno egredoru auriskās uzbūves. Ir pilnīgi tīri un labi egredori. Tāpat ir pilnīgi jauni egredori. Ir arī jaukti, pa daļai labi, pa daļai jauni, vai ar mazu pārsvaru uz vienu vai otru pusī.

Ar aurredzības skatu uz cilvēku savstarpējo attiecību norisi, skaidrākai egredoriskās būtības izpratnei, attēlosim vēl dažas ainas nodzīves.

Mierīgs mazās dzīves pilsonis. Viņa domu saturs: «Esmu godīgs, mierīgs cilvēks, nevienam jaunu nedaru, dzīvoju savu mazo dzīvi ar savām mazajām dzīves prasībām un nekā vai-

Cilvēks, kas iedomājas sevi bezegredorisku, padots jaunai varai, kaut arī viņš pats nav jauns.

rāk negribu. Man nevajag ne draugu, ne ie-naidnieku. Varu iztikt viens pats. Kas ir dzīve, kamēdēl cilvēks dzīvo, vai ir kāds aug-stāks spēks, vai ir Dievs, par to es neinteresē-jos. Kaut tik būtu man labi, es neviena neaiz-tikšu.» Viņa auras izskats iepelēki-balts, lieis-maiss. Tanī ķermeņa aura noaugusi ar zaļu gludu spalvu, kājas zaļi-iesarkana aura, galvā oranži saķepušu pakulu piki. Pa visu ķermeņa spalvu ložņā kukaiņi, kāpuri. Ko tas nozīmē? Iepelēki baltais maiss — stiprs cilvēks, bet slinks. Tā viņa dominējošā noskāja. Zaļā spalva uz ķermeņa — pastiprināta erotika. Tas viņa dzīves interešu dzenulis. Iesarkanās kājas — egoisms, cietsirdība, nežēliba un nik-nums pret citiem. Oranžā galvas aura — muļķīga iedomība, seklums, cietsirdība, egoisms. Vai ir pie viņa kādas egregora zimes? Jā, ir gan. Zem krustiem sarkans trīsstūris ar ra-giem. No trīsstūra nokarājas rūda striķa ga-bals. Ko tas nozīmē? Viņu ir apzīmogojis kāds demonisks egregors, kā savu nākošo ie-guvumu.

Šis cilvēks mierīgi pastaigājas pa ielu. Tanī pašā apkārtnē klejo piedzēruši dauzoņas. Viņi pielādēti ar sarkanās auras kvēli tik lielā mērā, ka nevar valdīties, un grib jau kerties pie laternu stabiem un gāst tos. Viņu sarkanie uzliesmojumi, kā prožektoru starī tausta visu apkārtni un saskaras ar sarkano trīsstūri pie cilvēka, kurš pastaigājas pa ielu. No šī trīsstūra izšaujas sarkanu liesmu strūkla. Tā ap-

vijas ap' dauzoņu galvām un sāk sprakšķēt, kā raketes uguns. Dauzoņas iebrēcas, palecas uz augšu, un ar šausmīgu rēcienu metas cilvēkam virsū. Viņi sit to, plēš, spārda kājām, piekauj līdz nesamaņai, pamet un rēkdamī aizskrien.

Apskatīsim tādas pašas mazas dzīves cil-vēku, kuŗš tomēr domā citādi: «Es gribu turēties sadraudzībā ar citiem cilvēkiem un kalpot ar savu mazo dzīvi lietderīgiem mērķiem. Es eju sadarbībā ar citiem cilvēkiem, gribu palīdzēt un vēlos saņemt vajadzības gadījumā palīdzību arī sev.»

Viņa auras stāvoklis pavism citāds. Ap ķermenī zeltīti-balts plīvuris, galvā violētu, zilu, rozā un zeltītu lenšu pinums, ap krūtīm rozā aptinums, ap gurniem balta josta, kājas ie-zaļgani rozā ietinumā. Ko tas nozīmē? Zeltīti baltais plīvuris — apzinīgs, saprātīgs spēks, griba. Tas viņa galvenais dzīvēs saturs. Violēti-zilās, zeltītās lentas — intuicija, reli-giozitāte, gudrība. Rozais aptinums ap krū-tīm — humānisms, laipnība, iecietība, mīlestība pret cilvēkiem. Baltā josta ap gurniem — viņa egregora klišēja. Iezaļgani-rozā kāju krāsa — normāla laulības erotika.

Šis cilvēks, tāpat kā pirmais, iekļūst kādas klaidoņu grupas auras izstarojumu apvārksni. Dauzoņu vairāk un tie vēl niknākī nekā pirmie. Viņi noņēmušies pirmo cilvēku, kuŗu satiks, sadauzīt. Viņu sarkanās auras starī viegli sa-tausta ejošo cilvēku. Pilnā sparā viņi drāžas uz to pusī, kur to ierauga. Pēdējais no sarkano

Cilvēks,
kas apzinīgi
ir iekļāvies
egregorā,
bauda lielu
aurisku aiz-
sardzību.

izstarojumu pieskāršanās sajūt nemiešu, uztraukumu un jūt, ka draud briesmas. Viņš jau redz dauzoņas, kuji brēkdami skrien uz viņa pusī. Uztraukuma auras savijnojums pieiet pie baltās gurnu jostas. Tā uzliesino, kā no zībeņa spēriena, un mēt uz dauzoņiem apžilbiņoši balti-zeltītas liesmas. No šīm liesmām dauzoņu auras sarkanie mutuļi sasprāgst un izjūk. Viņu vietā paliek pelēks, riebīgs tvaiks un iet uz sirds apvidu. No pēdējā dauzoņām rodas bailes un ar katru mirkli tas tos pārņem stiprāk un stiprāk. Tie vairs neskrien, bet iet. Piegājuši pie izraudzītā upura, viņi kaunīgi pieiet tam gaļām.

Egregoriskās kopības lieč
nozīme cilvēku dzīvē.

No sacītā redzam, ka auras un auras klišēju enerģijas vērtības jēdziens rada cilvēkiem nepieciešamību turēties kopā netik pēc formas, bet arī pēc domu un jūtu patiesā saturā. Tas māca turēties tādās kopībās, kuriās patiešām ir vērtīgs auras klišēju saturs un ieņēmības cienīgs dzīves mērķis. Visas cilvēka dzīves sekmes atkarājas tikai no tā, cik labi un pareizi viņš var domāt un just. Citiem vārdiem — no tā, kā viņš spēj pievilkta savam sāprātam gudras, ģeniālas domu klišējas, un kā prot ar šīm klišējām rīkoties savā dzīves darbībā.

Auras un klišēju plūsmes cilvēkus ielenc no visām pusēm un spiež darboties sev par labu un slīktu. Nekādā ziņā cilvēks viens nevar turēties pretim sliktajām klišejām. Viņas

to nomāks un pazudinās, ja nebūs auriskās saistības ar citiem cilvēkiem. Lai cik stiprs cilvēks arī nebūtu savā auras strāvuspēkā, tomēr ir tādi auras jauno klišēju viesuļi, kas stiprāki par cilvēka pretestību. Tik līdz tie pieklūst viņam, tūdaļ lauž to un ārda. Sevišķi bīstams tāds «vientulības» stāvoklis tiem, kam ir ienaidnieki, kas spēj ar domu niknumu radīt jaunumu. Cilvēks var glābties tikai tad, ja ir saistīts ar draugu auru īpašā egregoriskā noligumā. Katrā gadījumā, tad viņu auras spēki var nākt palīgā un atsist jauno klišēju uzbrukumu. Ja cilvēkam trūkst dzīves padoma, viņa egregora locekļu gudrības klišejas var pamācīt, apskaidrot prātu un vest pie uzvaras. Tikai tad varēs pārvarēt jaunumu, postu, neveiksmes un tikt pie labklājības. Tad varēšo labklājību nostiprināt un pasargāt. Līdz ko cilvēks bez egregora, viņš katru mirkli apdraudēts no visām jaunām varām.

Izejot no visa teiktā, jāatzīst, ka katram paciņām un katram attiecība ar citiem cilvēkiem ir visā nopietnībā jāizpēta. Tāpat nopietni jānoskaidro vai satiksme ar zināmu cilvēku nevar radīt aurā nevēlamas klišejas, vai viņš ar savu domu stariem nesajauks, neparalizēs, neaptumšos veselo domu starus. Ikkatra pieskāršanās neš cilvēka aurā jaunas auras strāvas un tās var būt labas, vai jaunas. No visām tām jāprot aizsargāties.

Pirmais solis šīnī nolūkā ir noteikti

skaidra, apzināta sadraudzības nodibināšana ar tādu cilvēku kopību, kurai labs, gudrs, spēcīgs idejisko klišēju saturs, un kas solidārizējušies stiprā egregoriskā sadraudzībā. Protams, pie tā stingri jāuzmanās, lai, ieejot kādā egregorā, nepielaistu kļūdu un neieietu tādā, kurām sliktas domu klišējas. Te ir risks iekļūt tādu cilvēku auras kopībā, kur var izrādīties daudz sliktāk, nekā atrasties vienām.

Otrais solis ir steidzīga auriskās satiksmes pārtraukšana ar tiem cilvēkiem un egregoriem, par kuŗiem nav pārliecības, ka to klišējas labvēlīgas. Sevišķi neizdevīga ir pierība pie organizācijām, kurās pārpilnam slinkuma, glēvuma un muļķības klišēju. Viss šādu egregoru negatīvais auras saturs ar pilnām tiesībām plūst tā cilvēka aurā, kurām ir šī egregoriskā zīme un iespaido viņa raksturu.

Tāds visumā ir stāvoklis cilvēku savstarpējās attiecībās, kuŗu atklāj auras un auras klišēju atziņas pieņemšana. Protams, viņš tāds ir arī tad, ja šo atziņu nepieņem. Cik šodien vienam dzīve labvēlīga, laimi un prieku nesoša, tik rīt tā var būt nelabvēlīga un pārsteigt ar visdrausmīgākām pārmaiņām. Cilvēks savā attīstībā progresē un arvien iegūst jaunas atziņas, kas ir ierocis cīņai ar dzīves pretestībām. Katru jaunu atziņu cilvēces visums saņem ar neuzticību un naidu, bet patiesība galu galā uztvar un rezultātā skāde tikai no-

liedzējiem. Pašlaik vispasaules egregoriskais stāvoklis trāģisks. Cilvēces vienība šķēlas un par nabaga cietušo cilvēci velas pāri pašiznīcības vilnis. Cilvēku vienību uzbūves brūk, kā šķībibūvēti torņi. Kas viņos paliek, tos aprok drupas. Klišēju stāvoklis vēl traģiskāks. Cilvēks ar tām vairs nevar nodrošināt rītdienu. Pēdējais laiks nākt pie apziņas, ka bez gara materiālā dzīve nedzīva, un atgriezties pie Dieva garā un patiesībā, uzņemt jauno garīgo atziņu klišējas un apvienoties jaunā egregorā.

Kosmoss

IV

Tas, ko varam iedomāties un reāli stādīties priekšā kā kosmosu, universumu un visu pasauli, ir tāds, attiecibā uz ko nevaram savā prātā ietvert sākumu un galu. Varam tikai relatīvi iestākt ar kādu prātam aptverēmu izējas punktu un nobeigt ar kādu «iedomāto» galu. Par kosmosu varam sākt domāt un to apskatīt no tā punkta, kur sevi sajūtam kā dzīvu esamību. Nobeigt varam ar to robežu, līdz kuŗai sniedzas mūsu apziņa ar savu prāta aptveri.

Šo reāli apzināto gabalu no vispasaules telpas varam schēmatizēt šādi: mēs stāvam centra punktā A un redzam tā apkārtni ar horizonta loku B. (1. zīm.)

Tad redzam, kas atrodas tanī telpā, kuŗā starp A centra punktu un B loku. (2. zīm.) Šī telpa C ir piepildīta ar kaut ko. Nosauksim šo «kaut ko» par esamību. Mēs stāvam centra punktā. Visapkārt mums esamības un ap tām horizonta robeža, aiz kuŗas neko nezinam. Visas šīs esamības, kādas redzam centrā un aploka tilpumā arī, ir katru ar savu centru A, aploku B un pildījumu C. Tā tad pildījumu varam gluži tāpat schēmatizēt kā atsevišķus A B C, citos A B C tilpumos. (3. zīm.)

Kas ir dzīlāk tanī punktā, kuŗu aptveram kā mazāko izējas punktu A un kas ir aiz hori-

conta B, to nezinam. Nekādā ziņā nevararam teikt, ka tur ir gals un iesākās «nekas». «Nekas» arī ir «kaut kas».

Attiecībā uz kosmosa pētišanu mums jāņem mazākais, tuvākais izejas punkts — mēs paši, mūsu dzīvības dzirkstelīte un jāiet no šīs vietas uz abām pusēm — t. i. jāurbjas ar savām domām dvēseles dzīļumos un jāpēta. Tad jāiet ar prāta tausti savā apkārtnē, pāri galējam horizonta lokam un jāpēta, kas tur ir. Nātā, par cik izpētīsim savu dvēseli un apkārtni, kļūsim gudrāki, stiprāki un dzīvot spējīgāki, valdīsim par likteni un gūsim vairāk laimes, mazāk nelaimes. Ejot šāda veida atziņu meklēšanā, vienmēr atrodam, ka tas centra punkts, kuŗš mums likās galīgais un mazākais, izrādās aploka robeža B, kaut kam vēl mazākam A par viņu. Vēl dzīļāk ejot atrodam, ka arī šis A punkts ir aploks B vēl mazākam par viņu centram A. Cik tāli ejam, vienmēr atrodam vēl mazākus un mazākus punktus un tas, kuŗš likās galējais A, izrādās par aploku B vēl mazākam A. Uz otru pusē ejot, aploka B robežām, atrodam to pašu, tikai otādi. Viss plašais, mums redzamais aploks B, izrādās par mazu centra punktu A vēl lielākam aplokom B. Un šim lielākam A ir vēl liejāks B, un tā līdz bezgalībai.

Visas kosmosa esamības, sākot no vismazākās un beidzot ar vislielāko, padotas pastāvīgai kustībai. Mūžīgā esamību ku-

stība ar savu nemītīgo kustēšanos rada savā starpā veidus un formas un ar to izteic kosmosa dabu un izskatu.

Esamību savstarpējās attiecības attāluma nozīmē atklāj cilvēka apziņai telpas, bet kustības nozīmē laika jēdzienu.

Esības telpa, kustības ritms - laiks kopībā izteic kosmiskā procesa būtību - dzīvību un pašu dzīvi kā dzīvības saturu.

Kosmosa pētišanas nolūkā iziesim no tā punkta, kur konstatējām vismazāko dzīvības sākumu. Tas ir cilvēka domu sākuma punkts. Iesim šim punktam apkārt un pētīsim, ar ko viņš pats sevi, kā dzīvas domas punkts, izteic un kas ir viņam tālāk apkārt.

Atrodam, ka pašas mazākās dzīvības kustības domu punkts ir kāds domu auras graudiņš, kuŗa jūtisko dvēsmi var pārvērst šādos vārdos, labāk sakot, šādu vārdu jēdzienos: «Es esmu», «es esmu dzīvība», «es esmu dzīvības spēka dzirkstelīte». Ar aurredzīgi attīstītu skatu var cilvēka aurā šo punktu saredzēt. Tas izskatās mikroskopiski maza, apžilbinoši mirizoša, visās varavīksnes krāsās vizuļojoša dzirkstelīte, kuŗa spēj izplēsties plaša kā liesma un nodziestot klūt neizsakāmi maza. (4. zīm.) Ja drīkstētu dot viņam kādu fiziskas esamības salīdzinājumu, būtu jāsaka, ka viņš ir, labāk teiksim, spēj būt tik mazs, ka liekas,

Dzīvības
sākums.

elektrons, salīdzinot ar viņu, ir liela plaša māja.

Ego klišeja. Atšķirsim šo dzīvības graudiņu «es esmu» kā atsevišķu auras daļiju un nosauksim to par pirmo dzīvības auras enerģijas ieaudumu klišeju. Okultisti arī te kaut ko uztvēruši un cilvēka dzīvības graudiņam devuši nosaukumu «ego». Atstāsim arī mēs šo terminu un pirmo dzīvīguma ieaudumu nosauksim par ego personīgo klišeju. Kas seko tālāk? Redzam, ka ego sevi, kā veselu dzīvīguma izdvēsmes klišeju, var apzināties tikai tad, ja tas saskāries ar savu apkārtni un dabu. Šīs apkārtnes pretejā auriskā dvēsme, pārvērsta vārdos, izskan it kā ego atbalss un saka: «Jā, patiešām tu esi — «es esmu»».

Ieticības klišeja. Starp ego un viņa apkārtni ir viena auras klišeja, kura it kā nes ego dvēsmi «es esmu» uz apkārtni. Tā pieliek šo «es esmu» klišeju pie apkārtnes sienas un izprasa, saņem no tās atzinumu, apstiprinājumu. Kad ego auras dvēsmi «es esmu» otrā klišeja salīdzinājusi ar apkārtnes pretdvēsmi un atnesusi atpakaļ pie ego graudiņa, pēdējais sevī izdvēsto «es esmu» it kā iefiksē, iestiprina, ietic. Atzīmēsim šo starpklišeju par ego izdvēsto domu strāvu pārbaudes un reālas atzināšanas iefiksēšanas apkalpi. (5. zīm.) Līdz ar to jāuzsver, ka bez šīs klišejas ego savas domu jūtu dvēsmes var gan izdvēst, bet nevar un jūtu dvēsmes var gan izgravēt, iestiprināt, ieticēt. Šī otrā klišeja it kā kalpo ego izdvēsmu kontrolei-pār-

baudei, vai tie atbilst tai reālitātei, kāda ir ego apkārtnē. Ja ego izdvēstais «es esmu» iekļaujas savā apkārtnē, kā iespējams faktors, šī otrā apkalpe to pārbauda un līdz ar to pārliecina, ieticina, ka tas ar savu izdvēsmi var justies kā ar reālitāti. Nosauksim šo otro ego klišeju par ieticīguma, ticības klišeju un skatīšīties, kāda klišeja nāk tālāk.

Gribas klišeja.

Redzāms, ka ego izdvēš domas. Ieticēšanas apkalpes klišeja nes šo domu auras strāvu uz apkārtni un pēta, vai tā var iegribēto kušību izdarīt un vai apkārtnes auras blīvums to ietilpinās sevī kā ciešamu iekustēšanos no ego puses. Noskaidrojas, ka to pilnīgi var pieplaist. Tas nekā savain ego un tām auras masām, kuŗas ego ielenc, pretešķīga nerada, bet šīm izdvēsmēm stājas ceļā kāds auras kunkulis. Bez kāda dibināta patiesības iemesla, viņš neļauj ieticības klišejai sava ego auras izdvēsmi iefiksēt apkārtnē, kā ego auras ieaudumu. Rodas vajadzība pēc speciāla spēka, kas nāktu ieticības klišejai palīgā, novāktu no ceļa šķērsli un palīdzētu iegravēt ego dvēsmi sevī un apkārtnē, kā abejādi saskaņotu reālitāti. Rodas trešā ego apkalpes klišeja, kuŗas uzdevums gādāt par to, lai ego izdvēsmes gribai būtu iespējams savas auras dvēsmes reālizēt arī tad, ja apkārtnes auras masas tam pretojas. Šī trešā klišeja ir ego gribas spēka sagādātāja, apkalpe. (6. zīm.)

Saprāta klišeja.

Tālāk atklājam sekošo. Ego no sevis dvēš auras dzīvības strāvas. Ar ieticības un

spēka apkalpi tās iet uz apkārtni, iespiež tur savus attēlus un, sakarībā ar šiem pieskāriņiem pie apkārtnes, no pēdējās arī rodas auras dvēsmes. Tās savukārt iet ar šo divu apkalpu starpniecību pie ego graudiņa un izsauc viņā jaunas domu enerģijas dvēsmes. Rodas auras iespaidu apmaiņa starp ego dzirkstelītes klišēju, apkārtnes auras masām un veidojumiem. Tas rada ego vajadzību ziņāt, kā rīkoties ar šo auras iespāidojumu izmaiņā. Šāda vajadzība rada ceturtās apkalpes klišēju. Šī klišēja analizē auras iespāidus un dod ego saprāšanu kā rīkoties. Izveidojas ceturtā apkalpe — klišēja, kā ego saprāts. Ar saprātu ego regulē un veido savu auras uzbūvi.

(7. zīm.)

Saprāta klišējas uzdevums ir gādāt par to, lai ego iegūtu pareizu apziņu par savas auras dvēsmes izveidošanu veselā apzinīgā dzīvīguma klišēju kompleksā. Saprāta klišejai jāgumina klišēju darbības saturs. Šo uzdevumu viņa veido ego apziņas saturs. Šo uzdevumu viņa pilda krājot, aužot ego personas, ticības un gribas spēka klišējas sevišķu loģiskas domāšanas auras audumu. Pateicoties šādai saprāta klišējas darbībai, ego iegūst savam pirmdvēsumam «es esmu» vēl daudz citu jēgumu klāt, kuŗi plaši atbild uz jautājumiem: «kas es esmu», «kāds es esmu», «ko es daru», «ko es varu izdarīt», «kas man jādara» u. t. t. Ticības klišējas rāmī saprāta klišēja ieauž sajēgu, kuŗa dod sevis apzināšanos pašai ticības klišejai. Tā var sevī izdvēst «es esmu ego

galvenākā klišējas sastāvdaļa», «es apzinīgi varu izdarīt savam ego ieticības sajēgu viņa auras izplūsmes procesā», «es zinu, kā to izdarīt», «es māku ar saprāta klišējas palīdzību zināt, kas ieticams kā tāds, vai citāds u. t. t.» Gribas klišējas rāmī saprāta klišēja ieauž saprāšanu kā gribēt, ko gribēt, kur gribēt u. t. t.

Milestības
klišēja.

Saduroties ar apkārtni, ego dvēš uz to savas atziņas. Tās iet ar ieticīguma un gribas spēka klišēju pavadību un saprāta klišējas regulējumu. Saprāta klišēja «iemāca» ticību un gribu, kā ego dvēsto auras plūsmi reālizēt par reālu domu un piespiest apkārtējo auras masu un viņas veidojumus padoties ego dvēsmes ie spādam. Ar šo loģikas saprāta klišējas uzbūvi ego ticības un gribas rāmjos, pēdējiem rodas iespēja saprast un pieveikt tās pretestības, kuŗas turās preti ego auras domu dvēsmēm.

Gadās, ka, tādā kārtā labi izveidots, ego ar gudras ieticības, gribas un saprāta klišēju mākslu, pārvār savas apkārtnes auras blīvuma pretestību un iespiež viņā savu dvēsmju ie spāidu. Šis iespiedums, iegājis kā ego auras dvēsmes strāva kosmiskās auras masā, rada tur kādu lielāku pretspēku, kas nāk atpakaļ uz ego un to dragā.

Saprāta loģiskais mēchanisms var līdzēt tikai aprēķina robežās. Tas var ego iegribu reālizēt un pārvārēt tās pretestības, kas stājas ceļā. Bet ko lai ego grib dvēst kā domu strāvu, lai iegūtu apmierinājumu, to loģiskais saprāta mēchanisms bez sevišķas pa-

pildu klišejas palīdzības aprēķināt nevar. Ego jābūvē vēl viena klišeja — piektā pēc kārtas. (8. zīm.) Šīs klišejas uzdevums ir noskaidrot, kādus domu auras izplūdumus ego var raidīt uz ārpasauli, lai tie, tur ienākuši, neradītu atpakaļsietenus. Izrādas, ka ego nevar raidīt tādas domu iegribu strāvas, kurās drāgā cita, viņam līdzīga ego auras uzbūvi.

Piektā klišeja katru ego izraidīto domu apskata no tā viedokļa, kā būtu, ja šāda auras strāva pieskārtos pie paša ego uzbūves. Ja tā viņa klišejas uzbūvi ievaino, klūst skaidrs, ka aizgājusi apkārtnē, saņēmusi savas apzinātības akceptējumu, tā nāks atpakaļ kā auras apkārtnes pretstrāva uz to centru, kas viņu izraidījis, un to iznīcinās. Tādu domu nedrīkst izlaist no ego iegribas, lai cik loģiski izdevīga viņa arī neizliktos no pirmsākuma. Ego iegribās jālaiž tikai tādas domu strāvas, kas ieiet kosmosa auras masā, iefiksējas, ieticas un nāk atpakaļ kā ego uzbūvi ceļošas, veidojošas un harmonizējošas. Ego ar visu savu apkārtni uztur harmonisku līdzsvaru. Ja tas no sevis uz apkārtni ko raida, tam jābūt tādam, kas, tur ieķluvis, nerada nekāda disharmoniska pārsvara.

Piektā ego apkalpes klišeja, līdzsvarotības filtrs, ieaužas ego auras sastāvā kā harmonijas izjūta. Tā dod pie katras ego iegribas sākšanās priekšizjūtu, vai šī iegriba, nākdamā atpakaļ kā atbalss no kosmiskās masas, neievainos viņa uzbūvi. Šai klišejai to viegli ap-

tvert. Tā tikai paskatās uz sava ego uzbūvi un to zina. Viņai nevajag iet uz kosmosu un tur pētīt tā bezgalīgās auras esamības. To viņa noskaidro pati sava ego auras uzbūvē, jo ego ir kosmosa mikrokosms, t. i. visa kosmosa kopija mazā apmērā. Kad šī piektā apkalpe stāsta ego par viņa iegribas saturu, tas gūst attiecīgu izjūtu. Ja ego iegribas līdzsvarīgas, tas izjūt sevišķa prieka un laimes noskaņojumu. Laižot no sevis uz kosmosu radošas līdzsvarotības domu strāvas, tas izjūt, ka tās nāks atpakaļ arī pie viņa kā radošas, pie tam vēl daudzkārt pavairotas. Ego, kā personai, tas dod prieku un divu vai vairāku ego stārpā rada mīlestības izjūtu.

Tālāk vērojam, ka šīs piecas ego dzīvības izpausmes klišejas, labāk teiksim, ego auras uzbūves klišejas pamatelementi, savā starpā darbodamies, rada sevišķu auras kermenī. Visu piecu klišeju auras plūsīnes aizņemtais ar savu speciālu darbu. Viņām nav laika nodarboties ar citām lietām. Te, lūk, no to auras izstarojumiem, audumiem, fluidiem un no viņām pāšām izveidojas kaut kāds auras starvielas kunkulis. Rodas vajadzība šo kunkuli pataisīt par tādu, lai tanī varētu visas piecas klišejas ar saviem ieaudumiem ērti iekārtoties un produktīvi strādāt. Šī vajadzība rada sesto klišequ, kā ego auras formas, uzbūves apkalpi. (9. zīm.) Šī apkalpe ego auras vielu un pirmo piecu klišeju saturu sagrupē tādā formā, ka ego pieņem cilvēka izskatu. Zemes cilvēka stā-

Kermenī
klišeja.

voklī šī apkalpe izveido cilvēka miesu-organismu un kalpo uzdevumam gādāt par to, lai šīs auras sakārtojums turētos savā nolemtajā formā, neirtu, nebojātos un sekmīgi būtu parligzdu ego ar viņa auras darbības klišejām.

Pēc šīs sestās klišejas — ego ligzdas izveidošanas, rodas vajadzība to ietērpt attiecīgā apģērbā un sagādāt arī viņa mitināšanai mājas vietu. Rodas septītā klišeja; kuļas uzdevums apkalpot ego uzturēšanās ligzdu-miesu, dot tai drēbes, dzīvokli, rēgulēt miesas un mājas vietas saskāršanos ar citu ego miešām un mājas vietām, noslēgt ego uzbūves visumu, kā atsevišķu auras uzbūves kompleksu. (10. zīm.)

Ego attīstības veidošanās. Ego miesa ar apģērbu un mājas vietu, kā viņa ārējā izteiksmes čaula, ir ego dzīvības kompleksa noslēgums. Tālāk visa ego darbība tiek veltīta tādu vērtību radīšanai, kuļas sekਮētu ego septīnu klišeju auras satura veidošanos un padarītu tās pilnīgākas. Ego grib klūt mūžīgi dzīvs un laimīgs. Tā ir viņa pilnības izteiksme. To viņš var sasniegt tad, ja savu «es», «ieticības», «spēka», «prāta» un «līdzsvara» iejūtas klišeju saturu attīsta tik pareizi, ka spēj just, domāt tā, ka viņa domas un jūtas, ejot kosmiskā visumā, atgriežas daudzkārt pavairotas ar to idejisko saturu, kas viņu kā ego dara apzinīgu, gudru, līdzsvarīgu, harmonisku, daiļu, skaistu un varenu valdnieku par visu kosmisko dabu. Šādu vērtību iegūšanas nozīmē ego darbība notiek tālāk pēc septītās kli-

šejas aploka. (11. zīm.) Tur tas saskaras ar plašāko apkārtni, citām esibām, maina ar tām savas auras un gatavu izveidojumu vērtības. Šīnī darbības procesā tas sevi attīsta tālāk.

Redzam, ka auras graudiņš «es esmu» ir ego centrs A savām sešām apkalpes klišejām. Pēdējā no tām, septītā, ir «es esmu» punktiņa beidzāmais aploks, apvārksnis B. Vidējās piecas, 2., 3., 4., 5., 6. ir šī aploka pildījums C. Aiz šī septītās klišejas aploka redzam citu aploku B, kurā pirmais septīnu klišeju komplekss B ieiet kā punktiņš A. Šie septīni klišeju riņķi te klūst par kopīgu punktu kopā ar ego. Tie sastāda jaunu ego lielāku tilpuma laukumam.

Pēc personas auras uzbūves analizes, nemēsim tūlīt tālākai apskatei cilvēka darbības egregorisko uzbūvi. (12. zīm.). Mūsu priekšā zemkopis. Viņam daudz ģimenes locekļu, kalpu, lopu, māju, mēbeļu, zemkopības darba rīku, plašu lauku u. t. t. Tas ir viņa egregors. Centra sākumā zeinkopja persona. Tā ir egredora ego. Viņš izdvēš no sevis: «Es esmu zemkopis X» un tūlīt viņa egregoriskais saturs — kalpi, lopi, māja, mantas šo izdvēsmi atbalso ar apliecinājumu: «Jā, tu patiesi esi mūsu kungs, zemkopis X.» Šīs izdvēsmes saskāriens ar zemkopja ārējo saturu un tā atbalss, kas liecina, ka tiešām tā ir, izpilda otras klišejas funkcijas — ieticēšanu. Ja šo izdvēsmi kāds kalps nerespektē un saka: «Nē, tu neesi mūsu saimnieks X», tūdal vistuvākie ģimenes locekļi un citi kalpi šo kalpu piespiež atzīt

Ego līdzība
ar egregoru ī
uzbūves
zīņā.

saimnieka izdvēsmes gribu. Ja tas neatzīst, viņu izmet no egregora un tas vairs zemkopja ieticību netraucē. Šis akts un darbības iespēja šinī egregorā ir gribas spēka klišeja. Pati darbības norise — saimniecības vadīšana, sēšana, plaušana u. t. t. ir ceturtās klišejas izpausme. Tā ir praktiskā darbība, kurā saimnieka «ego» auras dvēsmes dod jespaidus uz apkārtni un saņem pretim. No šīm dvēsmēm rīkojumiem kustas, darbojas saimniecības saturs. Tālāk, šī saimniecība un tās personāls savā visumā saskaras ar kādu citu saimniecību. Šī saskāršanās un vērtību izmaiņa norit pēc kādas pārbauditas kārtības, kuŗa māca, kā saskārties, lai būtu vērtību un attiecību līdzvars. Līdzsvaru rēgulējošā saprašana, instrukcija un uzraudzība ir piektā klišeja. Saimniecības personāls un dzīvais inventārs savā kopībā ir sestā klišeja-miesa. Ēkas, dzīvoklis un dzīvais inventārs ir septītā klišeja — miesas ietērps.

Apskatīsim vēl pēc šīs auras schēmas egregorisko uzbūvi. (13. zīm.)

Rūpnieks-īpašnieks ir ego savai rūpniecībai. Uzņēmuma redzamā reālitāte, vērtības un darbojošais personāls ir ieticības klišejas elementa balsts, kurš dod īpašniekam pārliecību, ka tā domas par viņa īpašumu ir reālas. Administrācija, kuŗa nodarbina fabrikas personālu un piespiež to izpildīt īpašnieka rīkojumus, ir gribas klišeja. Pati darbība un darbības māka ar attiecīgiem darba izvedējiem spe-

Rūpnieka
egregors.

ciālistiem, inženieřiem un meistariem ir egregora saprāta klišeja. Darbinieku savstarpējo sadarbības attiecību instrukciju izpildīšanas uzraugi ir līdzsvarotības klišeja. Uzņēmuma dzīvais personāls savā egregoriskajā uzbūvē un reālajā kopībā ir egregora miesa. Ēkas, mašīnas, fabrikāti ir septītā klišeja.

Valsts egregorā tās vadonis ir valsts egregora ego. (14. zīm.) Visi valsts pavalstnieki, viņu reālās esības un apliecinājums, ka vadonis viņu valdnieks, ir ego vadona ieticības klišeja. Administrācija, kaļaspēks, kas piespiež visu egregorū paklausīt ego vadona gribai ir gribas spēka klišeja. Izglītība un viss tas, kas kalpo izglītībai, audzināšanai, dod saprašanu valsts aparāta pārvaldišanai un pati pārvaldišanas darbība ir saprāta klišeja. Attiecību instrukcija, likumi, morāle un to reālizēšana ir līdzsvarotības klišeja. Pavalstnieku egregoriskā kopība ir valsts egregorā dzīvā miesa — sestā klišeja. Valsts inventārs, mantas, mājas, pilsētas un territoriālais apgabals ir septītā klišeja — tās ietērps un noslēgums.

Pēc šāda auras klišeju sakārtojuma uzbūvēta cilvēka dvēsele, pats cilvēks, cilvēciskās apvienības — egredi un viss tas, kam dzīvības esības raksturs savā būtības kopības nozīmē.

Cilvēka dvēseli ir radījis Dievs. Tamē! tā savu dzīvību nezaudē, nemirst un nesairst. No kādas auras materiāla Dievs to veidojis,

Vaists
egregors.

Cilvēka
dvēsele.

tas Viņa noslēpums. Cilvēka dvēsele, kā atsevišķs ego kosmiskā telpā, ceļ sev apkārt jaunus auras veidojumus, bet tie izirst un sabrūk. Lai tie pastāvētu, cilvēkam jāiemācas tos būvēt pēc savas dvēseles uzbūves parauga. Iemācīties to var meklējot un krājot savā saaprāta klišejā atziņas par kosmisko būtību un Dievu.

Kosmiskais
egregors.

Dievs.

Dieva
mājošanas
vieta.

Kosmoss savā egregoriskā uzbūvē identisks cilvēka auras klišeju uzbūvei, bet Dievs cilvēka dvēseles auras uzbūvei. (15. zīm.) Dieva personības punktiņam A kosmoss ir tas pats B, kas zemes valsts valdniekam A viņa valsts B. Dievs ir reāla apzinīga personība. Viņš ir visa kosmosa ego A un mājo kosmosa telpā B, kā visa kosmosa radošais, pārvaldošais un veidojošais ģenijs, pirmsākums, spēks, saimnieks un valdnieks. Dieva telpiskās atrašanās vietas apzīmēšana cilvēka saprātam riskanta, bet no mēģinājuma jaunuma nebūs. Nenotiks nekāds jaunums, ja teiksim, ka Dievs, līdzīgi kādas muins zināmas zemes valsts valdniekam, var mājot kuņā katrā savas valsts pilsētā, mājā, dzīvoklī, ištabā, laukā, mežā, zemē un visur savā valstī. Dievs savu dzīves vietu var izvēlēties uz katras planētas. Viņš var sev uzbūvēt jaunu planēti, vairākas planētas, apmesties kafrā laikā uz mūsu zemes planētas un dzīvot tur. Kosmisko pārvaldi Viņš var ierīkot tā, ka tā valda, rēgulē un veido visu kosmisko dzīvi un procesu patstāvīgi. Dievs tikai no tālienes to uzrauga, bet

pats dzīvo kādā niecīgā būdiņā. Katrā laikā Viņš var nemit personīgu un aktīvu dalību kosmiskā procesa vadīšanā, stāties visas vadības priekšgalā un tā līdz bezgalībai, gluži tāpat kā kāds absolūts monarchs valda zemes valstī.

Visas šīs hipotezes iespējamas. Bez šaubām, Dievs dažādos laikos ir gribējis rīkoties un dzīvot dažādi, ir arī darījis to, ko gribējis un dara to, ko tagad grib. Kur Viņš šodien mājo, rīkojas un dzīvo, kur un kā mājos, darbosies rīt, parīt, par to gan nevar spriest. Tas nav arī vajadzīgs. Mums jāzin tikai tas, ka kosmiskās pārvaldes aparāts darbojas absoļuti precīzi, neatkarīgi no tā, kur arī neatrastos Dievs. Kosmiskā pārvalde visas mūsu taisnās un netaisnās prasības visprecīzāki piepilda, kā to Dieva prāts noteicis.

Dieva
izskats.

Kāds Dieva izskats, Viņa ego, no kādiem auras elementiem un kādā ceļā Viņš radies, uzbūvējies, par to varam zināt tikai tik daudz, cik izpētām savu dvēselīgā ego uzbūvi, jo Dievs ir teicis, ka cilvēka ego Viņš ir radījis pēc sava vaiga un līdzības. To nav grūti stādīties sev priekšā, ja nemam vērā, ka Dievs cilvēkā radījis tikai to labo, ģenīalo, gudro, taisno, spēcīgo, mūžīgo, skaisto. Ľauno, neprātīgo, netaisno, vājo, mirstīgo un atbaidošo, kas mājo cilvēkā un ap cilvēku, cilvēks ir pats radījis. Dievs ir gudrības, spēka, mīlestības, ģeniālitātes, skaistuma, mūžības un pilnības pilnība. Viņš var būt mūžīgi jauns, pieaudzis un arī vecītis ar garu baltu bārdu, kā to tēlo pa-

sakās. Viņš var būt, kāds grib. Viņa iespējamības neaprobežotas. Savu auras ietērpu Viņš var mainīt pēc patikas un vieglāk, nekā zemes cilvēks maina savu apģērbu.

Kosmosa visums ir egregors. Tas ir identisks cilvēka auras klišejū uzbūvei un līdz ar to zemes egregoru uzbūvei. To var izpētiņ, nemot par paraugu cilvēka personību un zemes egregorus. Vislabāk šim paraugam noder zemes valstiskais egregors. Valsts sastāv no valdnieka kā ego, kosmoss no Dieva kā personības, ego. Valsts visums valdniekam sastāda viņa ieticības klišejū. Kosmiskais visums to pašu sastāda Dievam. Valsts pārvaldība, administrācija, izglītība, darbība, likumība, likuma uzturēšana satur gribas spēka, saprāta un līdzsvarotības klišejas. Kosmiskā pārvalde to pašu nozīmē Dievam. Valsts pilsoniskais sastāvs ir valsts miesa — sestā klišeja. Kosmosā brīvā debesu pilsonība — enģeli ir kosmiskā miesa, sestā klišeja. Valsts territorija, pilsētas, mājas, zemes, lauki, valsts mantas u. t. t. ir valstiskais miesas ietērps. Kosmosā tās ir sauļu sistēmas, planētas, komētas un viss tās, kas uz šīm plānētām atrodas, kā reālas vērtības uzbūves, ierīces, iedzīves saturs u. t. t. Ap valsti ir robeža. Pie robežas izbeidzas valsts likumīgā kārtība. Aiz tās sākas jauni likumi. Arī kosmosā tāpat. Dieva mājoklis, kosmiskās pārvaldes un debesu atrašanās territorija, atrodas normālā kultūrālā stāvoklī. Tur valda dievišķīga kārtība. Šai debesu kārtībai

Kosmosa
egregoriskā
uzbūve.

ir liela atšķirība no zemes kārtības. Zemes kārtība maza un patiesībā var būt tikai par īstās kārtības vāju pakaldarinājumu.

Debesu kārtība ir absoluīta. Pie šīs kārtības un iekārtas debesu valstības pilsoni-enģeli savu dzīvi izjūt, kā bezgalīgu svētlaimību. Tur viss tā ierīkots, ka enģeļu vajadzības piepiļdās bez mazākā grūtuma. Nav tur jēdzienu grūti, rūpes, bēdas, slimības, ciešanas, mokas un nāve. Ir tikai vieglums, visa pilnība, prieks, veselība, skaistums, dailums un mūžība. Zemes planētā ir valstis, aiz kuļu robežām daudzās vietās nav vairs valstiska, bet mežonīga kārtība, jo valsts kārtības prestatīs ir nekārtība, mežonība un chaoss. Tāpat ir kosmiskā egregorā. Aiz debesu kārtības robežām iesākas kosmiskie džungļi, kas ir prestatīs debesu harmonijai. Zemes valsts pārvalde sūta uz nekultivētiem, necivilizētiem apgabaliem savus ierēdņus ar uzdevumu kultivēt šo zemi, ievest tur valstisku kārtību un civilizēt tur mītošos mežoļus, kolonizēt tos. Gluži to pašu dara kosmiskā pārvalde. Tā sūta pāri debesu robežām uz chaotisko bezgalību savus darbiniekus ar uzdevumu būvēt tur jaunas planētas, sauļu sistēmas, radīt dzīvības iespējamību un kolonizēt.

No izteiktā gūstam saprašanu, ka viss kosmoss ir Dieva valstības īpašums un pats Dievs ir visa kosmosa valdnieks. Dieva mājoklis, kosmiskā pārvaldība un brīvā debesu pilsonība ir kosmosa izkultivētais apgabals. Ap

Debesu
kārtība.

Kosmoss —
Dieva
īpašums;
Dieva un
enģeļu no-
darbošanās.

šo kultūrālo, civilizēto kosmosa apgabalu atro-das kosmiskās telpas bezgalība. Šī bezgalība kā telpa ir pildīta ar pirmmaterijas un pirm-enerģijas sākumu chaotiskā stāvoklī. Debesu valstības darbinieki, Dieva sūtīti, dolas pāri harmonisko debesu sfairu robežām uz kosmi-skajiem džungliem, tos kultivē un kolonizē. Tā kā šī kosmiskā telpa bezgalīga, šim kultivēša-nas un kolonizēšanas darbam arī nav gala. Šis darbs ir mūžīgs. Ar to nodarbojas Dieva en-ģeli-darbinieki un enģeli-pilsoņi. Ar to Viņš vairo savu pilnību. Dieva Tēva vadībā tādā kārtā viss kosmosa evolū-cionēšanas darbs nekad nebeig-sies. Sagādādams arvien jaunus iespaidus, iedvēsmes, atklājumus Dieva un enģelu apziņai, kosmi-skais process garantē viņiem mū-žīgu darbības un līdz ar to mū-žīgu pilnības, attīstības, laimes un svētlaimības nodrošinājumu. Tāds ir kosmoss un kosmiskais process pēc savas būtības.

Jāpiezīmē, ka šī nodaļa «Kosmoss», ir gal-venākā un visplašākā sastāvdaļa otrā lekciju ciklā. Viņā ietilpst visi galvenie kosmosa ele-menti: laiks, telpa, materija, enerģija, pamat-atomi, kustība, ritms, ego elements, viņa īpatnības, veidi, polāritāte, dzīvās un ne-dzīvās būtnes un enerģijas kosmosā, evolūcija-involūcija, dzīvības likumi, loģika, prāts, kau-zālitāte u. t. t. Plašāk par šiem elemen-

tiem šinī nodaļā pašlaik nevar izteikties, kamēr lasītājs nav iepazinies ar pārējām des-mit nodaļām no 5.—14. Kosmosa — mikro-kosma un makrokosma aprakstīšana pielīdzināma komplicēta mēchanisma apskatīšanai. Vispirms jāmet vispārīgs skats pār mēcha-nisma kopizskatu, jāievēro galvenākās sastāv-daļas, jāiegūst jēgums par visumu. Pēc tam jāatgriežas pie tās daļas, no kurās iesākta ap-skate un tad jāpēta sīkumi. Tā tas arī šinī ga-dījumā. Pēc galveno kosmosofījas daļu visuma aptveršanas, atgriezīsimies pie sākuma — auras un atkārtosim visu 15 daļu apskati sīku-mos. Nāks klat vēl daudz papildinājumu, kuri noskaidros visus radušos jautājumus. Tas būs trešā izdevumā. Šī izdevuma turpmākās daļās arī tiek izteikts tikai nepieciešamākais kopai-nas radīšanai.

Dievs, enģeļi, cilvēki
un daimoni.

V.

Dieva personība zemes cilvēka saprātam ir noslēpums. Tas nav tomēr egoistisks noslēpums. Dievs labprāt grib savas personības un visas savas būtības noslēpumus cilvēkam atklāt, bet nevar to paša cilvēka dēļ. Cilvēks to nespēj saprast. Kad tas atkal kļūs par enģeli, viņš to sapratīs. Tagad tam jāiet gaļām kā noslēpumam un jācenšas aptvert kosmosa visums. Pēc tam varēs atgriezties un nodarboties ar sīkumiem. Dievs rada domu un jūtu enerģijas auras plūsmi un dod to enģējiem. Tie no šīs auras plūsmes iegūst dzīvības atziņu. Dieva radītā domu un jūtu auras plūsmē veidojas klišejas un attīsta enģējos darbības sajēgu. Viņi sāk darboties. Dievs rada arī enģēlus. Kā Viņš enģēlus rada un to auras domu plūsmi, ar kuļu tie veido domu klišejas un sevi atzīst, tas arī cilvēkam jāpacieš, kā neaptverams noslēpums tik ilgi, kamēr neatgriezīsies atpakaļ debesīs un nekļūs par enģeli.

Enģēlus Dievs rada debesīs tai kosmosa daļā, kuļa izkultivēta un pārvērsta par paradiži. Viņš rada tos pilnīgus, sevis apziņā, ticībā, gribā, saprātā, līdzsvarā, formā un ietērpā, visās septiņās ego auras uzbūves klišejas. Debesu sfairu robežās un visur tur, kur kosmiski izkultivēta telpa, enģēji var rīkoties pilnīgi kā Dievam līdzīgi radoši spēki. Visu

viņi var iegribēt, jo griba viņiem ir absolūti brīva. Visu savai svētlaimības piepildīšanai viņi var iegūt bez mazākā grūtuma vai neerītības. Tie var sev par prieku būvēt planētas un radīt uz tām dzīvību. Visu, ko vien vēlas, viņi var sasniegt. Viņi var priečāties par to un liksmoties. Pa visu pasaules telpu, pa visiem džungļiem, viņi var brīvi ceļot bez mazākā riska un būt visās pasaules malās, kur vien ie-patīkās. Tiem ir brīv radīt, veidot, tāpat brīv arī lauzt un ārdīt visu, ko vien vēlas, arī pašu debesu iekārtu. Līdz ar to viņiem ir dota sa-prašana par to, kādas sekas būs radīšanai un kādas ārdīšanai.

Daudzi no enģeļiem apmierinas redzēdami tās sekas, kas rodas no ārdošas darbības un nekā neārda. Tie dzīvo svētlaimīgi Tēvam par prieku debesīs un liksmojas. Debesu pār-valdes darbinieki brauc uz visām debesu ma-lām. Džunglos no chaotiskās masas viņi būvē jaunas planētas, kultivē tās un rada uz tām dzī-vību, veido to pilnīgu un pievieno debesu val-stībai.

Ar šo rīcību evolūcē pats Dievs, jo katra jaunradīta planēta un viņa darbinieku prakse dod jaunus ieguvumus. Tāpat evolūcē ar šo darbību visas debesis un kosmoss. Debesis plešas plašumā kosmosa telpā un kosmosa bez-galības chaoss klūst kārtīgs, izkultivēts un ci-vilizēts. Pie visas šīs darbības veidojas visa kosmiskā sastāva saturs un attīstās kosmiskās dzīvības kultūra.

Tagad paceļas liels jautājums no zemes cilvēka: «Kā rodas tas, ko virs zemes sau-cam par ļaunumu un kāda tam nozīme?»

Starp visiem radītiem enģeļiem rodas arī tādi, kuŗi grib eksperimentēt ar ārdošiem prin-cipiem. Tie dodas uz džungļiem, uzbūvē tur sev planētas, rada uz tām dzīvību un sāk eksperimentēt. Eksperimenti bieži pieved pie tā, ka rodas elle. Tas notiek gluži tāpat, kā pie mums zemē. Lai arī cik labi dažam labam turīga tēva dēlam neklātos paša dzimtā zemē un valsts likuma aizsardzībā, tomēr tam prāts nesās no spožas pilsētas uz mežonīgiem džung-ļiem. Viņš grib meklēt dēkas un pārdzīvoju-mus. Daudzreiz šie mūsu zemes dēku meklē-tāji noklūst mežoņu rokās un sauc pēc glābiņa no tēva mājām. Cik labi arī neklātos dažam labam civilizētas valsts pilsonim, bet viņa prāts alkst pēc dēkām. Viņam ir veselība, viņu mī-loša ģimene, draugi, bagātība, bet viņš iegūst pārdzīvojumus no zagšanas, blēdišanas, laupī-šanas un citādām noziedzīgām darbībām. Tā-pat arī pie debesu enģeļiem. Viņi dodas uz džungļiem dēku pārdzīvojumu iegūšanas no-lūkā un rada sev apkārt elles mocības. Tad viņi brēc pēc palīdzības no Tēva, lai Viņš sūta atpestīšanu. Tēvs paklausa un sūta glābšanu.

Glābējiem, cītiem enģeļiem, jābrauc no de-besu mājām uz tām planētām, kur viņu «draugi» sevi iemūrējuši un jāatbrīvo tie. Tas nav viegls darbs un velkas neskaitāmus gadū simteņus. Pie tam, iekams vienā džungļu

Launuma
izcelšanās un
enģeļu
krišana.

malā kāda «iekritušo» grupa tiek atbrīvota, otrā, trešā un t. t. jau divas, trīs, desmit grupas no jauna iekrīt.

Kosmisko džungļu kultivēšanai tiek rīkotas ekspedīcijas uz tāliem kosmiskiem apgabaliem veselu sauļu sistēmu ierīkošanai un debesu valstības dominiju nodibināšanai.

Visos šos uzdevumos, kā iekritušo -atpestišanai, tā koloniju un dominiju dibināšanai, džungļu kultivēšanai tiek sūtīti vienīgi tikai brīvprātīgie enģeli. Kam nav uz šiem darbiem patikas, tie var mūžīgi dzīvot saulainajās debesu paradīzēs un priecāties svētlaimībā.

Ja enģelis, nonācis chaotiskā kosmosa sfirā, šo chaosu neaiztiekt, viņš brīvi, bez briesmām var lidot pa kosmiskās telpas džungļiem un mierīgi vērot materijas un enerģijas chaotisko mutuļojumu. Līdz ko viņš iegrib šo mutuļigo viesulveidīgo bezjēgas auras strāvu plūsmi pievest pie kādas kārtības, tūdaļ šīs strāvas auras saturs sitas viņa aurā. Tas notiek līdzīgi tam, kad cilvēks iejet mūža mežā. Ja viņš nekā nedara, tikai vēro, no stādu dabās viņam nekas pretī nestājas. Tīklīdz viņš iegribēs kādus kokus nogāst zemē, iztaisīt balķus, būvēt mājas, tūdaļ viņš sajutīs daudz pretestības, protams, neapzinīgas. Pie koka nogāšanas, apstrādāšanas un sakraušanas, kā arī dzīvokļa ierīkošanas, šī pretestība viņam nogurdinās muskuļus, radīs nespēku. Pie kādas neuzmanīgas kustības balķis var uzkrust virsū

un ievainot. Tas pats ir enģeļiem kosmiskās auras chaosā, kad viņi no tās grib izveidot ko sakarīgu. Sevišķi spilgti tas redzams, ja no kosmosa puteklīgās masas jābūvē planēta. Darbs grūts, bīstams, prasa ģeniālu zināšanu un augstākās uzmānības spēju. Pie tam, tas turpinas neskaitāmus gadu tūkstošus. Šādā uzdevumiā darbojošās kosmiskās ekspedīcijas saistītas neskaitāmiem piedzīvojumiem.

Gadās, ka darbinieki pagurst un saslimst. Saslimst viņi, protams, auras nozīmē. Šī auras sliminošana zemes cilvēkam grūti aptverama. Tomēr, lūkojiet stādīties sev priekšā šādu piemēru, cenšaties viņā iedzīlināties un vēlaties iegūt tā pārdzīvojumu. Jūs tikko pamozaties no veselīga, atspirdzinoša miega. Ceļaties no ērtas gultas, ar stipru spēku sajūtu ejat vannā, mazgājaties, ģērbjaties tīrās, patīkamās, ērtās drēbēs, ēdat garšīgas, veselīgas brokastis. Pēc tam izejat no mājas. Jums ir veselīga miesas spēka izjūta un skaidra, asa prāta sajūta.

Kādā netirā sētas kaktā samesti čupā netiri koka gabali, akmeņi, pudeles un visādi mēslī. Tie jums jāizšķiro, jāsakrauj katrs savā vietā, mēslī jāsadedzina. Tagad, skatas uz šo netiro gružu kaudzi un cenšaties izjust kādas auras strāvas plūst no smadzenēm uz šo čupu un no tās uz jums. Varu jau iepriekš pateikt, ka tās ir savādu bezvārdu izjūtas, kurās vārdos izteiktas skan: «Mēs, X. kunga auras stari, ejam uz šo chaotisko vielas sablīvējumu — gružu čupū un spiežam to, lai tā iz-

formējas no sava chaotiskā stāvokļa kārtības stāvoklī.» No otras puses, t. i. no čupas uz jums skan: «Mēs, gružu čupas izstarojumi, sviežam sava chaotiskā stāvokļa starus uz visām pusēm. Līdz ko sastopamies ar kādu citu auru, tūdal visiem spēkiem cenšamies tajā iegravēt, iefotografēt, iezīmēt, iespiest un ieaust savas chaotiskās izteiksmes klišeju. Ar šo chaosa klišejas spēku spiežam tālāk, lai visa mums prestatīgā kārtības aura arī paliktu nekārtīga, chaotiska.» Uz šo balsi, kas nāk kā auras staru strāvas plūsme no chaotiskās čupas, apzinīgais darbinieks sacīs: «Nē, tā nedrīkst notikt! Ar savas kārtības auras formu raidīšu uz šo čupu savu kārtības klišeju, izjaukšu nekārtības, chaosa klišeju un no tās auras elementiem sastādīšu jaunu kārtības klišeju.» Jūs saņemāt spēku, ejat un sākat celt akmeņus, kokus, šķirojat stiklus, mēslus un liekat katru savā vietā. Visu šo laiku, kamēr to darat, chaosa auras plūsme nepārtraukti staro ar savu chaosa attēlu uz jūsu ķermenja auru un spiež viņā savu chaotisko zīmogu. Ķermenja aura tam nemitīgi pretojas, bet šī pretošanās tai maksā. Pēc dažām stundām darba sajūtiet nogurumu. Jūsu aurā iespiesti pelēkas krāsas putekļi, kas aizķepina, aizsērina auras izstarojumu poras. No šī chaotisko auras putekļu pelēkā iespaida rodas auras strāvu traucējumi kermenī. Muskuļi nogurst un sāk sāpēt nervi. Paiet darbā vēl dažas stundas, un jūsu auras

stāvoklis jau stipri pelēks. Vietām sāk jau dzirkstīt sarkani uzliesmojumi. Tie ir ar chaotisko auru apķepušo nervu sāpju izsauktie dusmu auras uzliesmojumi. Čupa drīz izkravāta, bet tās auras starī turpina spiesties aurā. Tā ir visa aplipināta ar pelēki melno putekļu masu. Pateicoties tam auras organisms nevar vairs labi vadīt domāšanas un gribas spēka auras strāvas. Rodas nervozi sāpīgs neapmierinājums. Neapmierinājums sāk radīt vairāk dusmas, sarkanos uzliesmojumus. Jūs kļūstiet galīgi nervozs, seja saviebja un tanī atspoguļojas dusmas un galīgs sapīkums. Dažu stundu laikā skaistā, saprātā, pienākuma un vadības padevības noskaņā spraigojošā aura ir pieķepusi ar melni pelēku putekļu masu, lipīgu darvu un aizsprostojuši daudzus auras staru centrus. Jūs izskatāties saburzīts, izvilāts dūņās un mālos. Pastipriniet iedomās vēl šo stāvokli un atzīsiet, ka jūs, veselais, saprāta un pienākuma brūnīnieks, spējet aizmirsties un sacelt pret savu vadību ne tik kurnošu neapmierinājumu, sapīkumu, bet pat dumpi. Ja gadītos, ka darīšana ne ar nedzīvu chaosa gružu čupu, bet ar dzīvu chaosa iemiesojumu — cilvēku, viņa chaotiskās vibrācijas jūs iespaidotu vēl vairāk. Ir zināms, ka vājprātīgo namos slimnieku aura ar saviem izstarojumiem tik cieši iespaido ārstu un apkalpotāju auru, ka tie paši kļūst slimī, ja pārāk ilgi uzturas slimnieku auras izstarojumu tuvumā.

Atgriežaties tagad pie skaistā, mirdzošā

debesu enēja, kas stāv kosmiskā chaosa biezoknī un raida uz to kārtības domu auras vibrācijas. Viņam pretī traucas chaosa mutuļi ar protestu «nē!» un spiež enēja harmoniskajā aurā disharmonijas auru. Uz viņa radošo nodomu kosmiskais chaoss spiežas ar ārdošo klišēju brāzmu. Ar visu savu kosmiskā chaosa spēku tas spiež enēli palikt par ārdošās chaotisksās dārbības kalpu. Uz visām enēja uzbūves klišejām — apziņu, ticību, gribu, saprātu, līdzsvaru, miesu un ietērpu, kosmiskais chaoss dvēš pretējo, t. i. neapziņu, šaubas, neprātu, pārsvaru, miesas formas vietā izķēmojumu u. t. t. Ko arī enēlis nebūvētu, viņam jāvadās pēc savas dvēseles uzbūves principiem un vienīgi tiem savā darbā jāseko. Radot kosmosā kādu uzbūvi, viņas ego klišejas — ieticība, griba, saprāts, līdzsvars, miesa un ietērps jābūvē pēc sava personīgā parauga. Pateicoties tam, kosmiskā chaosa pretestība, auras nozīmē gāžas tieši uz šiem enēja personīgās uzbūves elementiem un tos apķepina ar savu chaotisko pretestību. Zināms, kosmiskais chaoss Dieva radīto enēlu ego var tikai apķepināt saviem chaotiskiem izķēmojumiem, bet ne iznīcināt. Izķēmojumus notīris un enēja ego atkal būs dievišķīgs. Nav grūti saprast, ka enēla spīdošais auras tērps nepaliek bez traipiem un iespaidiem no spēcīgās kosmiskā chaosa auras plūsmes. Cik lielu ievainojumu var nodarīt tādam enēlim? Bez šaubām, šeit nevar likt mēru. Var pilnīgi notikt vislaunā-

kais. Harmoniski noskaņotais, gudrais enēlis var klūt disharmoniski negudrs un kārtības vietā radīt apzinīgu, dzīvu nekārtību. Viņš var palikt pats par chaosa kalpu. Šādā darbā ievainotos enēlus Dieva likums netur par grēcinikiem, bet par slimiem. Tos velk ārā no džungļu ellēm debesīs un dziedina.

Tagad apskatīsim to enēļu apstāklus, kuŗi tiek ievainoti un sakropļoti ne darbā, bet piedzīvojumu tieksmēs un dēku meklēšanā. Debesu valstības sfairās viss ir tā ierīkots, ka visi viņas iemītnieki var bez mazākām grūtībām iegūt sev visus priekus, izpriecas, visas lietas, kādas tikai viņiem iepatīkas un iegribas. Enēļi visi ir radīti ar gatavām pilnīgi patstāvīgām spējām tālākai radišanai. Debesu valstības robežas nav šķēršļu, kas tiem viņu radošā darbā sagādātu kaut mazākās grūtības. Viņi pēc savas dzimšanas un pieaugušā stāvokļa sasniegšanas sāk par visu interesēties un grib izmēģināt, pārdzīvot visu, ko vien viņu prāts spēj izgudrot un iegribēt. Uz visu tiem Dievs atļauj absolūti pilnu brīvību. Daudziem enēļiem rodas interese izmēģināt kādas nepareizas, debesu kārtības likumības nozīmē, dārbības eksperimentus. Tāpat kā zemes virsū māziem bērniem un jaunekļiem iegribās redzēt, kā būs tad, ja izdarīs citādi, nekā šeit, tā arī debesīs jauniem enēļiem. Piemēram, viegli rodas doma: kā būtu, ja māju paceltu gaisā, apgrieztu jumtu uz zemi un tad nosyiestu zemē. Novērojot netik vien bērnus, bet arī pieaugu-

šus, pat vecus cilvēkus zemes virsū, konstatējam, ka dvēsele neliek mieru, iekams nav kaut kādu iegribētu eksperimentu vai stāvokli ar kaut ko personīgi novērojusi, pārdzīvojusi un izbaudījusi ar to saistītās izjūtas.

Viegli saprast, ka «pilngadību» sasniegusajam enģelim, kad viņš izpriečājies ar visiem debesu priekiem, izeksperimentējies ar visām kultūrāla stāvokļa iespējamībām, nāk vēlēšanās paskatīties, kas tur aiz debesu robežām dzunglos. Viņam gan ir pilnīga iespēja tur aizklūt, izlidot un visu novērot, bet tas par maz. Rodas iegribas pašam uz savu roku uzbūvēt dzunglos planētas, radīt tur dzīvību un izvest dažādus iekārotus eksperimentus personīgi. Sastopeties ar dzungļu auras dvēsmi, viņš tāpat kā lietderīgā darbā esošais enģelis, padots šīs dvēsmes chaotiskajam iespaidam. No tā viegli rodas neprātīgas iegribas radīt kaut ko pretēju debesu iekārtai. Viņš uzbūvē elli, atvīlina no debesīm citus enģeļus-jaunekļus, trako un ālējas. No šīs ālēšanās dzungļos rodas apzinīgi radīta nekārtība un izvēršas par veselām nekārtības sfairām — lielām ellēm. Iedzīmītā gudrība dēkās aizklīdušajiem enģeļiem netiek atņemta. Tā paliek pie viņiem vienmēr un, pateicoties tam, dēkās iegrīmušie enģeļi, organizēta chaosa radīšanā sasniedz augstāko pakāpi. Tie rada veselas elles valstības planētu masas, aizvīlina uz tām ne tikai enģeļus no debesīm, bet iejaucas arī kolonizētāju darbībā kā organizēts, dzīvs pretspēks.

Tas sadumpo, sakūda kolonizācijas ekspedīcijas un plašas kosmisko dzungļu bezgalības piepildas šausmīgu daimonu egregoriem-valstībām.

Veseli kosmisko dzungļu apgabali piepildas neizsakāmi drausmīgiem zvēriem un visādiem radījumiem, kuļus daimoni iztaisa no ellē ievīlinātiem cilvēkiem un enģeļiem. Jaunie enģeļi debesīs, līdzīgi jaunekļiem zemes virsū, aizraujas cīnā ar šiem daimoniskiem spēkiem. Cīnoties viņi paši krīt kārdinājuinā un pārvēršas par velniem, tādiem pašiem daimoniem. Viņi jaucas, ālējas, trako pa šiem mežonīgiem dzungļu apgabaliem tik ilgi, kamēr visu izdzīvo, izeksperimentē, kamēr viiss apnīk un apriebjas. Tad viņi sev saka: «Nu esam visu ellē iespējāmo pārdzīvojuši, visu zinām un nu varām mierīgi dzīvot savās debesu pilīs.» Pēc tam viņi tīras no visiem elles sārniem un iet atpakaļ uz debesīm. Citi atkal no debesīm nāk viņu vietā un tā elle paliek mūžīgi. Tie enģeļi, kas pārdzīvojuši elles stāvokļus un, pateicoties šiem pārdzīvojumiem, atgriezušies debesīs, ir kļuvuši stiprāki, spēcīgāki. Viņi spēj radīt ne tikai debesu apgabalos, kur nav pretestību, bet arī chaotiskos dzungļos. Viņu auras starī tik viegli nēlokas un nepadodas chaotisko plūsmju iespajdam. Šādi enģeļi visvairāk tiek uzņemti kosmiskās pārvaldes dienestā. Viņiem uztic jaunu dominiju dibināšanas darbus. Tie organizē un vada kolonizēšanas ekspedīcijas. Tā kā paši viņi kādreiz bijuši velni un daimoni,

tie zina, kā džunglos cīnīties ar šiem daimoniskiem pretspēkiem un visu jaunu.

Bieži enģeli, nonākuši džungļu ellē, sevi un savu auru tā izķēmo, briesmīgu, tiebīgu kuštonu izskatā, ka no tā vien rodas šausmas. Ālēdamies savu auras būvi viņi tā sakroplo, ka pazaudē katru atmiņas iespēju. Zemes cilvēki ir no tādiem enģeliem, kuri, nonākuši džunglos paālēties, salauzījuši savas auras uzbūvi tā, ka nekā vairs nesajēdz. Viņi iemūrējuši sevi tādūk kosmisko strāvu plūsmē, kurā tos nes pa fiziskās dzimšanas un miršanas riņķi bez apstāšanās. Cilvēks piedzimst kā mazs bērns, aug, cieš, mocas, nekā no savas īstās būtības neatmin, sāpīgās mokās mirst un izirdina savu fizisko ļermenī. Tad ar savu ego atkal iemie sojas un atkārto to pašu. Viņš ir pilnīgi aizmirsis savu pirmatnējo enģela stāvokli. Tikai dvēsele-ego kaut ko miglaini nojauš un smeldzīgi sāpīgojas pēc kaut kā cita. Arī tā nezina, nesaprot, kas varētu būt tas «kaut kas» cits. Mocošās ilgāstatas sauc ar savu mēmo, pašam sev nesaprotamo, balsi pēc palīga un lūdz viņu atpestīt. Debesu Tēvs dzird, bet atpestīt viņu nav tik viegli. Gadu simteņiem ilgi viņa auras uzbūve jātīra no elles auras netīrumiem, jātaisno viņa domāšanas starī, jākausē ap tiem aplipušie dubļi, jāraisa valā no

ellišķīgo klišēju mezgliem daudzas auras uzbūves daļas. Tikai tad viņa ego atgūs atmiņu, ka tas patiesībā ir enģelis. Klūs skaidrs, ka sāpīgās ilgas, kurās viņš izjūt savā dvēselē, ir ilgas pēc debesīm, savām īstajām mājām un debesu svētlaimības.

Šī enģela ego auras attīrišana un izdzīdināšana tiek panākta ar sevišķu dzīves veidu. Dāļu no tā mēs redzam pie cilvēkiem zemes virsū. Grūtā zemes planētas fiziskās dzīves procesā cilvēkam tiek potētas atziņas par debesīm, Dievu un atgriešanos no grēkiem. Debesu Tēvs sūta šai zemes chaosa mutulī labākos atpestīšanas speciālistus. Tie nonāk kā kultūras nesēji, pravieši, mesijas, glābēji, pestītāji un dod nabagu cilvēku saprašanai tās domu klišejas, ar kuru palīdzību viņi var atgūt atmiņu un dievišķo apziņu. Neskototies uz to, savā ārprātā glābējuši viņi nomētā akmeņiem un turpina trakot. Tikai mazs procents uzņem pamācības un atbrīvojas. Lēna un grūta ir zemes iemītnieku atpestīšanas gaita, bet tomēr Debesu Tēvs to neatlaidīgi un pacietīgi uztur.

Zeme nav vienīgā vieta, kur debesu «dēku meklētāji» iestiguši sava neprāta radītā purvā. Visās debesu malās ir daudz tādu vietu. Vieni izglābjas, atgriežas debesīs, citi atkal iet meklēt piedzīvojumus un iegāžas bezdzībenī. Uz tiem enģeliem, kuri atgriezušies debesīs un lūko viņus atrunāt, tie saka: «Jūsu nostāsti,

— tāpat kā mūsu novērojumi, kā esat tur pādžungļu elli pērušies, mums nekāda apmierinājuma nedod. Mēs gribam personīgi to pārdzīvot un izbaudīt.»

Tie gari, kas kalpo Dievam, darbojas saķanā ar Viņu kosmosa evolūcijas veicināšanā, vada kosmiskās izbūves radošo procesu, ir enģeli.

Gari, kas atstājuši debesis, aizgājuši uz kosmiskiem džungļiem meklēt dēkas, kas traucē radošo darbību, cīņas pret Dievu, enģeļiem un debesu kārtību un visur dara tikai jaunu, ir daimoni, velni un larvi. Daimoni ir spējīgākie, gudrākie, ģeniālakie jaunuma darītāji — elles kēniņi, ellišķīgo egregoru valdnieki. Velni ir daimonu tuvākie kalpi, ellišķīgo valšķu ierēdņi. Tie ir mazāk spējīgi jaunuma gudrībās. Larvi ir tie paši velni, tikai pavisam zvēriskā izskatā. Tie izpilda rupjākos jaunuma darbus. Viņus daimoniskie elles kēniņi izrauga rupjākiem bendet uzdevumiem, cilvēku mocīšanai un apgānišanai.

Cilvēki. Visi tie gari, kam apnikusi tukšā piedzīvojumu meklēšana, jaunie darbi un dēkas, kas izcietušies un izmocījušies kosmiskās ellēs un galu galā nolēmuši atgriezties debesis, ir cilvēki. Tie tāpat atrodas visās kultivējamās sfairās, pūlas attīrīties no ellišķīgiem auras apķepumiem un darbojas visādos veidos atpestīšanas nolūkos. Atpestīšana tomēr viņiem ir ļoti gausa un grūta. Kaut arī ar visu

Daimoni,
velni un
larvi.

Cilvēki.

sirsnību viņi nolēmuši atraisīties no jauna, atgriezties no grēkiem, tomēr jaunums tos kār-dina un valdzina. Tiem ilgs laiks jādzīvo cilvēku stāvoklī, jāmācās klūt labiem, ar lie-lām grūtībām jāpārvār sava jaunā daba.

No visas šīs kosmiskās nori-ses procesu kopības: debesu veidošanas paplašināšanas, džungļu kultivēšanas, debesu dominiju di-bināšanas, enģelu darbības, cīpas džungļos un viņu ievainojumiem, dēkaino piedzīvojumu meklēša-nas eksperimentiem, enģelu kri-šanas velnu stāvoklī, elles radī-šanas un uzturēšanas, kritušo enģelu glābšanas un cilvēku pe-stišanas, — aiz debesu sfairu robežām izveidojušās septiņas lie-las telpiskas un būtiskas sfiras, kā kultivējamais un eksperimen-tējamais kosmosa apgabals. (15. zīm.)

Kosmiskā evolūcija.

VI.

Kosmosa kultivēšanas būtība galvenā kārtā sastāv no kosmiskās pirmvielas pārstrādāšanas. Tā tiek pārvērsta par tādu vielu, no kurās var kaut ko būvēt, taisīt, veidot. Zemes apstākļos kā salīdzinājumu varētu ņemt dzelzs rūdas pārvēršanu dzelzī un tēraudā, mālu, akmeni un kalķu būvmateriālā — ķieģelos, cementā, smilšu-stiklā u. t. t. Virs zemes daudz vielu, kuras savā pirmātnējā stāvoklī neder cilvēka vajadzībām, ne kā materiāls, ne kā viela. Tās ir negatavas. Attiecinot uz tām psīchisko dvēsmi, tās ir chaotiskās dvēsmes ierosinātājas cilvēka psīchē. Pārstrādātas tās kļūst cilvēkam derīgas. Izveidotas par lietderīgiem priekšmetiem vai būvēm tās dvēš kārtības un harmonijas iespaidu. Līdzīgi tas ir ar to vielu, kuŗa atrodas kā chaotiskā pirmviela kosmiskā bezgālībā. Varētu viņu saukt arī par pirmenerģiju, jo viela no enerģijas nav atdalāma. Vai vielas iespaids rodas no tās graudiņiem vai no enerģijas kustību momentiem, tas ir vēl noslēpums. Tomēr mūsu zemes cilvēku psīchēi vieglāk pieejams jēdziens, ka vielas graudinjs ir pirmsākumā, bet enerģija viņas izteiksmes līdzeklis.

Kosmiskā pirmviela, kā viela, ir ne cieta, ne šķidra, ne gāzveidīga, ne starveidīga. Tai ir gan šie četri pamatsākumi, pamatelementi,

pamatīpašības, pamataomi — cietuma, šķidruma, gāzes un staru, bet vielas pirmstāvoklī tie visi ir jucekļi. Jāatzīmē, ka vārds «pamatatoms» šeit tiek lietots kā vielas galīgās vienības apzīmējums. Pamatatoma galējo mazuma apmēru cilvēka saprašanas spēja nevar uzdrošināties apzīmēt. Mūsu modernā fizika gan rāda elektronus, neutronus, protonus, kā atomu uzbūves sastāvdaļas, bet šie graudiņi vēl nav galējie. Šinī apcerējumā vārds «pamatatoms» jāuzņem kā nekonkrētizēts. Stādaties to sev priekšā tikai kā vielas uzbūves elementu. Cik lielu, tas jūsu fantazijas darbs. Nebūs ļaunums, ja pieņemsiet, ka mūsu fizikai pazīstāmais elektrons īstam pirmvielas pamatatomam ir vesela planēta.

Vērojot šos pamataatomus ar aurredzības smalkuma skatu, liekas, ka viņu savstarpējās attiecības ir mežonīgas. Neizprotama spēka triekti, tie sablīvējas starvielas-uguns slāņos un no tā gāzveidīgās, šķidrās un cietās vielās rodas eksplozijas. Viss izšķist neaptveramā plašumā. Tad pēkšņi milzīgas liesmojošas gāzes masas pieņem it kā sabiezēta blīvuma veidu un rada vakumu. Tas rauj sevī šķidrās vielas ūdeņus un cietās vielas putekļus. Tad atkal starvielu-uguns pamatatomu iejaukšanās, no tās drausmīga eksplozija un atkal vakums. Pēc tam viņa piepildīšanās ar gāzem-gaisu, tvaikiem, putekļiem un atkal eksplozijas. Tā nemītīgi viss riņķo bez apstājas.

✓

Uguņošana, vārišanās, eksplozijas, vākumi, viņu piepildīšanās kosmosa chaotiskajā telpā ir bezgala daudzos lielumos un mazumos. Skatoties uz tām vietām, kur tas notiek telpas ziņā vismazākā apmērā, liekas, ka šie četri vielas pamataomi savā starpā vai nu bezbēdīgi rotaļājas, vai šausmīgi plūcas. Uguns atoms triecas uz gāzes atomu, sajaucas ar to, sakarsēviņu, abi izplešas plaši un izsper no savas izplešanās telpas ūdeni (šķidras vielas sabiezējumu), tvaiku (šķidras vielas izretinājumu), zemi-putekļus (cieto vielu). Tad abi — ugunkārtvielas atoms un gāzes-gaisa atoms pēkšņi izšķirās, saraujas mazi un rada vakumu. Aizspertie tvaika un cietvielas atomi traucas atpakaļ vakumā. Pēc tam atkal viss atkārtojas.

No pirmā acu uzmetiena liekas, ka galvenais nebēdnis ir ugunkārtvielas atoms, bet tad šis iespaids mainas. Ūdens atoms vienmēr it kā meklē iespēju uzbrukt ugunkārtvielam un to saspieš, noslāpēt, lai tas nevarētu ar gāzes atomu rotaļāties un izplesties. Zemes-cietvielas atoms, it kā aizvainots, grib visus ielenkt un iemūrēt. Gāzes atoms ar ugunkārtvielu, liekas, labi satiek, jo sastopoties abi iegūst lielu varu. Bet te atkal pamostas šaubas: vai tik gāzes atoms arī neuzbrūk ugunkārtvielam un pēdējais, lai paglābtos, to nesakarsē, neizpleš lielu un tad neizmūk?

Apskatot katru atomu atsevišķi, no vienas pusēs liekas, ka katrs no viņiem uzbrūk trim pārējiem un tie aizstāvas. No otras pusēs

liekas, ka divi no viņiem ir sabiedrotie pret pārējiem diviem. Uguns ar gāzi spārda ūdeni un zemi. Ūdens ar zemi slāpē uguni un gāzi. Skatoties un vērojot, jānāk pie slēdziena, ka tomēr tā nav. Viņi var būt sabiedrotie visi kopā, var būt pa pāram un arī katrs pa sevi. Nav arī domājams, kā viņi savā starpā kaujas, jo izskatas kā mīli, draiskulīgi bēriņi. Mazā pulciņā — pa divi, trīs no katra vielas veida, viņi daudzīdamies rada mazus sprakšķus, svilpienus, šņācienus un zibeņus. Tas it nemaz nekrīt uz nerviem. To var ne tik panest, bet pat ar patiku vērot, jo dažreiz no viņu «rotalāšanās» rodas skaista mūzika. Tomēr, paskatoties uz viņu «nerātnībām» lielajā kosmisko džungļu bezgalībā, kļūst ne tikai nepatīkami, bet mati saceļas stāvus, kauli dreb un sirds pamirst no skata, kas tur redzams.

Tūkstošu tūkstošiem jūdžu apgabalos šķīst uguns jūru liesmas un eksplozijas. Tvaiku un putekļu viesuļi, kā neizsakāma lieluma virpuļojoši kalni un ūdeņu okeani, traucas viens uz otra, sitas, šķīst un drūp. Rodas bezgalīgas uguns jūras, it kā degtu veseli sēra okeani, bezgalīgi gaisa tukšumi, karstu tvaiku biezokņi-bezdibeņi. Šajos bezgalīgos gaisa tukšumos ūdeņu masas vejas un mutuļo kā šausmīgu auku bangotas. Veseli bezgalības klajumi piepildas ar karstām un aukstām putekļu masām. Milzu akmeņu kalni, planētu lielumos, klīst pa šo jucekli kā meteori, sitas savā starpā, šķīst, drūp, deg un izkūp pu-

tekļos, kuŗi atkal skrien pa bezgalību viesuļos, iekams tos kāda nejaušība sastindzina, sapresē akmeņu milzeņos un svaida atkal pa kosmisko telpu, lauž, drupina, ārda, un tā bez mitēšanās. Jau no šī skata vien cilvēks var uz vietas nomirt aiz šausmām un bailēm. Bez tam, viss tas tiek pavadīts ar šausmīgu troksni. Uguns eksploziju nemitigā sprādzienu dārdoņa tricina visu pasauli. Drausmīga vēju un viesuļu svilpšana un gaudošana, ūdeņu krākšana-šņākšana, zemes dunota un rīboņa var cilvēku padarīt ārprātīgu. Redzām milzīgu uguns jūru, kuŗa traucas pretī vēl milzīgākām ūdens masām. Abas sasitas kopā un viss ūdens pārvēršas karstos tvaikos. Kādi neizprotama vēja sagriezti milzīgi putekļu viesuļi, kas sastindzināti neizsakamā aukstumā, iedrāžas karstajos tvaikos un pārvērš visu cietā ledū. Tam uzdrāžas virsū milzīgs degošs kalns. Rodas atkal šņākšana, tvaiki, putekļi un viss pārvēršas karstā dūņu putrā. Šis daudzās pārvēršanās norisinās dažos mirkļos. Un tā mutuļo, vāras, verd, kā vulkāna lāva, visa kosmosa nekultivētā daļa.

Kultivēšanas uzdevums ir sakert šīs banagojošās pirmvielas masas energetiskās plūsmēs un ievādīt tās noteiktā, kārtīgā kustībā, piespiest vielas pamātatomus sadarbīties savā starpā lietderīgi un kārtīgi. Debesu inženieri prot to izdarīt. Viņi piespiež pamātatomus savā starpā tā sadarbīties, ka rodas patstāvīga, kārtīga, cieta, šķidra, gāzveidīga

un starveidīga viela — zeme, ūdens, gaiss, uguns. No tās tad tālāk debesu inženieri un ķīmiķi rada dažādas starvielas, gāzyielas, šķidryielas un cietvielas veidus: uguni, gāzi, gaisu, zemi, akmeņus, metallu. No šīm vielām tad var būvēt planētas, saules, komētas un visādus planētārus ķermeņus kosmiskā telpā, var radīt uz tiem dzīvību, visādus dzīvības veidus un formas.

Chaotiskās pirmvielas pārbūvē kārtīgā, lietderīgā vielā iet gausi un grūti. Neskaitāmos saules gados debesu inženieri izvilkusi no chaotiskā mutuļa kādu vērdošas vielas piku. Viņi griež to rīnkī, kuļ, raudzē, vada pa sevišķu ceļu apkārt dažādām saulēm, apstaro visādiem siltuma un aukstuma stariem, kā milzīgu planēti, karsē un saldē, sabiezina, sacietina, kaltē, drupina un presē iekams tā kļūst par apdzīvošanai un kultivēšanai derīgu zemi.

Šīs kultivēšanas veids, chaotisko masu izvilkšana no džungļiem un ievirzīšana planētārā kustībā, nav vienīgais. To ir bezgala daudz dažādības nozīmē. Ir darbības veidi, kur debesu būvinženieru ekspedīcijas dodas džungļu biezokņos un rada vajadzīgo uzbūvi turpat uz vietas. Pie tam, viņi nevis griež masu rīnkī, planētārā kustībā, bet presē un raudzē to citādi. Šeit pēc būtības liela līdzība mums pazīstamiem zemes kultivēšanas un uzbūves apstākļiem. Mēs ejam mežā vai tuksnesī, cērtam kokus vai rokam minerālus, vedam tos uz izkultivētās zemes centriem — pil-

sētām, fabrikām un tur pārstrādājam. Daudzreiz to daram turpat uz vietas mežos, tuksnesīs un kalnos. Tad arī ne kātrreiz no kosmiskāchaosa smel un ved uz debesu kultivēšanas laboratorijām un fabrikām to masu, kuŗa pagadās. Dažreiz iesmel līdzīgā proporcijā visus četrus vielu veidus, bet dažreiz tikai vienu vai divus. Sakarā ar mērķa vajadzību, debesu būvinženieri izvelk no turienes milzu degošas sēra jūras, tvaikus, gaisu, putekļus, sagūsta milzīgus akmeņu gabalus, bieži daudz reiz lielākus par mūsu zemes planēti, un ievada tos attiecīgā planētārā kustībā ar visāda veida apstarojumiem, kuŗi rada karstumu, aukstumu un daudz citāda veida iespaidojumus. No tiem milzīgas uguns, ūdens, gaisa un klinšu buumbas dabū to pārstrādāšanas veidu un uzbūvi, kuŗa katrā attiecīgā gadījumā debesu būvmeistariem vajadzīga.

Visā kultivēšanas procesā šinījoslā atzīmējami septiņi posmi-stāvokļi. Tie viens no otra zināmā nozīmē noslēgti. Tam arī ir līdzība mūsu zemes fabrikātu ražošanas apstākļiem. Pirmo varētu pielīdzināt jēlvielas iegūšanai, otro šķirošanai, trešo kulšanai, mīcišanai, ceturto raudzēšanai, piekto kaltēšanai, sesto būvju celšanai, septīto galīgai uzelto būvju, vai pagatavoto mašīnu nogludināšanai, noslipēšanai, uzmontēšanai.

Pirmā nodaļā kosmisko jēlvielu-pirmvielu-iesmel, ievāc un nogādā uz pārstrādājamo vietu. Šinī stāvoklī viela, kaut arī jau

Kultivējamā
josla.
1. kultivējamā
staira.

ievadīta planētārā kermeņa kustībā, ir tāda pat chaotiska. Viņas pamatelementi: starvielas sākums — uguns, gāzvielas — gaiss, šķidrielas — ūdens un cietvielas — zemes masas kosmiskie putekļi, jaucas savā starpā chaotiskā nekārtībā. Šeit nepārtraukti notiek uguns eksplozijas, gaisa vakumi, kuŗi pēc eksplozijas dārdoņas šausmīgā krākšanā un šņākšanā piepildās karstiem tvaikiem un sēra putekļiem. Tad atkal eksplozijas, jaukšanās un mutuļošana.

Planēta šīnī stāvoklī galīgi neapdzīvojama. Gari, kuŗi te nokļūst, atrodas neizsakamās mokās. Viņu ego klīst un svaidas pa šīm eksplozijām tik ilgi, kamēr neatbrīvojas no tām auras ietērpa daļām, kuŗas tos šīnī uguņojošā sēra masā tur. Šeit vēl nevar radīt nekādas dzīvības formas. Turās tikai kaili dēkās kritušo un par velniem pārvērtušos enģeļu ego. Arī tie šeit nedzīvo, bet beidz sava velnišķīgā stāvokļa pēdējo pārdzīvojumu — galīgo miršanu. Šeit viņu velnišķīgās auras mīcas šausmīgās mokās salūst, izkūst un sadeg. Ego nemirstīgais graudiņš atbrīvojas un atgriežas atpakaļ uz debesīm. Atgriešanās ir bezgala dažāda. Vieni, nodedzinājuši savu velna izskatu, laimīgi aizlido, daži, kam auras ķermenis citāds, kas nevar aizlidot atpakaļ. Tēva mājās uz reizes, iet caur nākošās kultivēšanas pakāpes pasaulēm un turpina tur savu atpakaļ atgriešanās gaitu citādā celā. Šis celējs ir ļoti grūts. Tas iet caur minerālvalsti,

kur ego ir kā minerālvielas kopības atomiņš. Tālāk tas iet caur stādu valsti. Tur viņš ir kā stāda embrions. Dzīvnieku valstī tas ir kā dzīvnieka dvēsele. Cilvēku valstī tas ir kā cilvēks. Tālāk, cauri turpmākām kultivācijas pakāpēm-sfairām, viņš iet kā gars-cilvēks ar auras fluidisku gāzvielas ķermenī. Tikai pēc tam tas nonāk debesīs kā enģelis.

Šeit jāapstājas pie, šīnī tematā neietilpstosās, mazas blakus lietas. Tā ir enģeļu, garu un cilvēku ķermeniskā uzbūve. Ego, kā jau minēts, ir būvējis pats Dievs. Kas tā par vielu, no kuŗas Viņš to radījis, tas cilvēkam jāpacieš kā Dieva personīgs noslēpums. Ego spēj no sevis izdvēst jūtas un domas. Pēdējās, kā jau iepriekš apskatījām, izteicas sevišķā krāsainas gaismas auras izstarojumu izplūsmē. Šie dzīvās izjūtas un domu enerģiju auras gaismas izstarojumi spēj sakārtoties savā starpā septiņās noteiktu jēdzienu klišejās un pieņemt cilvēkveidīgu formas izskatu. Tālāk šis auras cilvēks-engelis var ar savu auras domu enerģiju aust ap sevi reālas, taustāmas, mums pazīstamas vielas audumu, ietērpu, miesu. Šis apaudums nāv kā ārēja čaula vien. Tas caurauž arī ego auras mēchanismu. Te varētu iņeklēt līdzību ar kādu mašīnu vai aparātu, kuŗa metalliskās sastāvdaļas — kloķi, riteņi, zobrači, tinumi, vadī u. t. t. no visām pusēm aplātī ar kādu citu vielu, piem., ķitti, māliem, mīklu vai kādu kausējumu. Var salī-

Vielas
kultivēšanas
sakarība ar
garu
ķermenisko
uzbūvi.

dzināt arī kādu stādu, piemēram, puki, kuļai ļoti daudz sīku mazu zariņu, kas visi, līdz pašam vismazākajam, pārklāti putekļu, gлотu vai mīklas kārtu. Iedzilnotinoties enģeļa un cilvēka auras būves starpības jautājuma izprāšanā, šie pielīdzinājumi var dot ļoti pareizu izpratni. Enģeļa auras dzīvīguma mēchanisms ir savā auras uzbūvē un veidojumā apausts ar tādu vielu, kuļa domāšanas un jušanas funkcijas netraucē, bet veicina. Krišanas stāvoklī enģeļa auras būves sastāvdaļas ir pārklātas ar tādu vielu, kuļa ne tikai traucē domāšanu un dzīvības izteiksmes dvēsmi, bet to galīgi noslāpē.

Kā redzam pie sevis, mūsu cilvēcīgā stāvoklī savā dzīvīguma mēchanismā esam piekepuši ar tādu biezū masu, fiziskās miesas audiem, kauliem, asinīm u. t. t., ka mūsu dzīvīguma apziņa ir gandrīz noslāpēta. Ar mokām varam atminēties notikumus, kas norisinājušies 20—30 g. laikā. Kas aiz šiem gadiem, no tā atminamies tikai svarīgākos izcilos momentus. Daudzi pat to nespēj. Kas arīzinas kaut ko vairāk, tas jau ir retums, izcilu individu. No savas dievišķas būtības lielākais, ko cilvēks var sajēgt, ir kādas neizprotamas milainas izjūtas, sāpīgas ilgas, kuļas vārdos varētu izteikt: «Ne es, ne mana dzīve neesam tas, kas tagad esam. Ir kaut kas cits, labāks par to, ko še izjūtam un saprotam.» Tikai reti, dedzīgi meklētāji, nokausē un notīra no savas īstās auras esamības šo apdullinošo māsu,

atgūst apziņu, ticību: «Es esmu pēc būtības nemirstīgs engelis. Tikai dēku meklējumos esmu apķepis visādiem netīrumiem un nekā neatminos.» Šis apkēpuma stāvoklis zemē, fiziskā sfairā ir tāds, kādu pie sevis, kā zemes cilvēki, īzbaudam. Augstākās attīstības pakāpēs tas ir gāzvielas un starvielas veidā.

Kā mēs vērojam, zemē fiziskais ķermenēja apķepums cilvēka izskatā ir dažāds pēc sava smalkuma. Ir ķermeņi vājas, trauslas miesas būves, nestabili, neizturīgi. No mazākiem temperatūras, vai kādiem citiem iespāidiem, tie ātri bojājas, drūp, slimī un sagādā lielas neērtības un pat mokas. Viņu dēļ cilvēkam bieži jānodzīvo piekaltam pie vienas vietas. Ir stabili, spēcīgi, izturīgi, veseli un ilgi dzīvot spējīgi fiziskās miesas būves ķermeņi. Uz mūsu planētas gan normālais maksimums ir līdz 100 gadiem, bet uz citām tanī pašā fiziskā, cietvielas stāvoklī tas ir ilgstošāks — līdz 1.000 un pat 5.000 gadiem. Augstākās pakāpēs, piem., gāzvielīgais ķermenis jau dod daudz plāšākas iespējamības visādā nozīmē. Tas nav padots grūtām slimībām un var pārvietoties pagaisū un cauri tiem fiziskiem priekšmetiem, kuŗi nav pārāk blīvi un caurausti ar starvielu. Vēl augstākās pakāpēs, starvielas ķermenēja stāvoklī, engelis savu apziņu ir jau gandrīz pilnīgi atguvis. Kā starvielas ķermenis tas pārvietojas lielā ātrumā pa telpu uz visām pusēm un iet brīvi cauri fiziskām, gāz-

veidīgām un arī šķidrām vielām. Fiziskais cilvēks to nēmaz nevar redzēt, ja viņš negrib. Zemākā stāvoklī ego apķepums ir vēl biezāks, smagāks un grūtāks. Apziņa viņiem ir velnišķīga un līdz ar to arī ķermeneņa forma. Zemes virsū tie ir, mums pazīstamie, dzīvnieki, zvēri, rāpuļi. «Pazemē», t. i. zemākās kultivācijas pakāpēs, tie, kas saglabājuši savu cilvēcīgo dabu, ir kā ūsīgi, riebīgi, zvērigi milzī pērtīki neizsakāmos izķēmojumos.

Vielas
kultivēšanas
bātība.

Tagad atgriezīsimies pie vielas un pirmvielas, kurās ir ciešā sakarā ar to dzīvību, kas atrodas tās saturā. Kā jau teikts, dzīvības atoms-apzinīgais ego savā dzīvīguma izpaušmē pilnīgi atkarīgs no tās vielas veida, kurā viņš mājo. Tālāk, šīs vielas veids pilnīgi atkarīgs no paša ego brīvās gribas. Viņš sevi var ieaust, iekalt kādā vielā tikai grib. No šī viedokļa tad arī risinās vielas kultivēšana un pārstrādāšana.

Atzīmējām četras pamatvielas: starvielu, gāzvielu, šķidrvielu un cietvielu. Spricēzot pēc zemes dzīves stāvokļa, būtu jāpieņem, ka starviela ir augstākais, pilnīgākais vielas stāvoklis, jo starveidīgie ķermeneņi mūsu fizisko vielu caurauž un pa to pārvietojas bez ierobežumiem. Nevar īsto patiesību izteikt, bet paskaidrojumi var cilvēka saprātam dot ie spēju atrast īsto iedzīlināšanās virzienu.

Cietvielā tās atoms ir kā galvenais punkts, galvēnā ass, ap kuļu griežas, darbojas

pārējie trīs atomi. Šķidrvielā kā galvenā sastāvdaļa ir šķidrvielas atoms. Gāzvielā — gāzvielas un starvielā — starvielas atoms. Citi atomi viņam palīdz. No tā izriet slēdziens, ka katrā attiecīgas vielas veida atomā ir arī pārējie vielas veidu atomi. Pārējos vielas veidu atomos, skatoties pēc vajadzības, uzdevuma un nozīmes, ir savi centra atomi — asis, kodoli. Citi atomi ap to griežas, darbojas, kā palīgspēki. Tādā kārtā var konstatēt sekošo. Piem., akmeņa cietvielas atomam griežas apkārt starvielas atoms, tad gāzvielas un beidzot šķidrvielas. Nemsim pirmo starvielas atomu un vērosim, ka apkārt tam griežas gāzvielas, šķidrvielas un cietvielas atomi savā vajadzīgā kārtībā līdz mums neaptveramai bezgalībai. No šādas četru pamatatomu savstarpējas sadarbības un kārtības stāvokļa viņu griezienos, rodas un pastāv šāds vai tāds vielas veids — akmens, metalls, ūdens, gaiss, gāzes, uguns, starvielas u. t. t. Uztraukta cilvēka saprāts jautās: «Kur tam sākums un beigas?»

Nekas cits neatliek, kā cītīgi mācīties tālāk, pētīt sevi, savu apkārtni, attīstīt prātu, attirīt ego auru un pacietīgi gaidīt, kamēr tas nebūs pilnīgi attīrijies no auras sabiezējumiem. Tad auras stari darbosies brīvi un atklās saprātam šo noslēpumu. Šī atomu darbība atomos un atkal atomu atomos dod domāšanai un intuicijai daudz attīstības. Nebaidaties šīnī vir-

zienā prātot, un jums atklāsies daudz kas jau no šīs domāšanas vien!

Ieteicams iedziļināties prātošanā un nōpietri padomāt, kāds atomu sagrupējums dod cietvielu, starvielu, šķidrvielu un gāzvielu, kāds zeltu, dzelzi, akmeni. Kas iznāktu, ja radītu šāda sagrupējuma masu: centrā starvielas atoms, ap viņu pirms griežas cietvielas, otrs šķidrvielas, trešais atkal cietvielas, ceturtais gāzvielas un tad atkal starvielas atoms? Šādi meditācijas objekti intuicijai var atklāt lielus noslēpumus un pievilkta interesantas klišejas.

Tagad atkal piegriezīsim skatu vielas vi-sumam. Šeit ir tas pats, kas ar atomiskām vienībām. To jau varam racionāli aptvert. Akmēni atrodam gaisu, ūdeni, starvielas. Viela pirmātnējā stāvoklī savā masā ir sajaukta bez-jēdzīgā putrā. Mēs sevi sajūtam uz cietvielas un cietvielā. Nākošās kultivācijas pakāpes ie-iemīniekus-garus redzam gāzvielā un uz gāz-vielas. Augstāko attīstības pakāpu dzīvību un dzīvošanu atrodam starvielā kā telpā un pa-matā, bet zemāko šķidrvielas putrā, dūņās, mīklā. No šiem skatiem rodas iespāids, ka viela pilnīgas dzīves iespējamību rada star-vielas stāvoklī. Iznāk, ka debesīs, kur pil-nība sasniegta, viss sastāv no starvielas veida, bet tā nav. Tā tikai liekas. Debesu viela mums, zemes iemīniekiem, izliekas kā nepārtraukta starviela, bet tai ir gāzvielas — gaisa, šķidrvielas — ūdens, cietvielas — zemes īpašības. Šeit atkal cilvēka saprātam neizpro-

tams stāvoklis. Tomēr, tā tikai liekas. Domā-jiet, iedziļināties, iegūstiet vajadzīgo sajēgu un par lielu gabalu kļūsiet tuvāk atpestīšanai! Pa-gaidām variet pamatoties uz domas, ka viela ir chaotiskā stāvoklī, ja komandējošais ir šķidrvielas atoms. Tas savus palīgus — ciet-vielas, gāzvielas un starvielas atomus kul-putrā. Bet kad to savārēgo, nomierina un pa-kļauj cietvielas atomam, t. i. centrā nostāda cietvielas atomu-zemi, kā tas ir darīts mūsu planētas radišanas procesā pēc Bībeles, sāk rasties kāds jēdzīgs pamats. Šī doma gan nebūs pareiza attiecībā uz visām būvēm, bet šīnī gadījumā zemes cilvēks, pateico-ties tai, varēs tikt pie citām, jo zeme būvēta tieši pēc šādas sistēmas. Tālāk cietvielas atoms jāpakļauj gāzvielas un gāzvielas atoms starvielas atomam. Tad planēti var uzskatīt par uzbūvētu un pievienotu debesu valstībai, kā pilntiesīgu debesu pilsoņu pilsētu.

Tālāk turpināsim kultivējamās joslas sep-tinu kultivācijas pakāpu-sfairy apskatīšanu. O trā sfairy viela savos pamatelementos jau sadalīta un planētas saturs izveidojies uguns, ūdens, gaisa un zemes slāņos. Tomēr ne uguns, ne ūdens, ne gaiss, ne zeme vēl nav pil-nīgi viens no otra atdalīti. Tie savā starpā vēl jaučas, bet tikai kā kārtīgi šīs vielas elementi. Te viņiem ir jau sava personīga atomiskā daba. Varētu teikt: uguns, ūdens, gaiss, zemes ato-miņi ir pieradināti turēties kopā lielākās masās. Līdz šim viņi šķīda un klīda uz visām pusēm,

2. kultivējamā
sfairy.

savā starpā neturējās kopā un, ja nejauši sablīvējās, eksplodēja bez jēgas, bez satura lēkāja un traucās visapkārt. Šeit viņi jau it kā apzinās savu kopību un cenšas turēties savā starpā blīvā veidā. Tie gan cenšas, bet vēl nevar, jo neprot. Tā, uguns atomi turas kādu laiku fiziskās uguns veidā, bet tad, bez kāda iemesla, pēkšni pārvēršas par sēraina tvaika mutuli, elektrības plūsmi, zibeņi u. t. t. Ūdens atomi plūst tīra ūdens straumē, bet tad uzreiz, bez iemesla, izkūp tvaikos, vai sa stingst ledū. Gaisa atomi izretinas, rada vaku, rauj sevī ūdens tvaikus vai sablīvējas un dzen tos ar troksni un sparu ārā, izsauc vēja viesuļus un plūsmes. Zemes atomi sa stingst akmeņvielā un izirst bezgalīgu putekļu tuksnešu masās. No tāda stāvokļa uz šīm planētām bieži ir ilgstoši milzīgi uguns laukumi, ūdens masas, viesuļi un putekļu tuksneši. Arī Šeit dzīvošana neiespējama. Šeit nokļuvušie ego gari, vai nu skrien vēja viesuļos, cep uguns un sēra jūrās, vāras karstos tvaikos, salst, iekalti ledainās masās, vai arī klīst pa putekļu tuksnešiem. Tie, kuri no viņiem vēl neapmierinas, turpina trakot, lādēt Dievu, debesis un patiesību, apaug ar tādu auru, ka arī šis stāvoklis viņus vairs netur, bet izstumj pirmā, kur tos galīgi sadragā, salauž un sakausē.

Trešajā kultivācijas pakāpē viela izveidojusies jau līdz tādam stāvoklim, kur iespējams kaut kas līdzīgs cietzemei, ūdenim un gaismam, kas atdalīti savā starpā. Tomēr zemes

3. kultivējamā sfaira.

cietums turas tikai līdz biezū dūņu pakāpei. Tā ir labākā gadījumā mīkla, vai bieza putra. Nekas tur nevar augt. Uz tās stāvēt arī nevar. Tur mājojošie gari peld pa viņas iekšieni kā krupji, tārpī. Gaiss tumšs, biezš, pilns tvaikiem. Elpošana tur ļoti smaga. Ūdens bieži paliek duļķains, biezš un lipīgs kā darva. Planēta vēl ietīta biezos tvaikos un saules gaisma neiespīd. Šurp nokļuvušiem gariem ir gan vieglāk, nekā pārējās planētās, bet tomēr nevar būt runa par apmierinājumu. Visu laiku tie atrodas necaurredzamā tumsā, smagā gaisā un riebīgā dūņu putrā, kuŗa ir vienīgais uztura līdzeklis, ja nevar nomedīt un apēst viens otru.

Ceturta kultivācijas pakāpē jau sastopam cietzemi ar stādieim. Šad, tad, lai gan reti, iespīd arī saules gaisma. Tā var gan ie spīdēt tikai kā gaisma. Pati saule neredzama, jo visa planētas virsma vēl pārklāta biezū, ne caurredzamu tvaiku masu. Tomēr gaismas ie spīdēšana rada mazu krēslainas dienas ie spaidu. Tas šīs sfairas iemītniekiem jau liels labums. Tiem, kas pārnākuši no zemākām sfairām, te liekas jau paradīze. Sevišķi viņus iepriecina vājā, blāvā gaisma un nedaudzī ērkšķu, vai dadžu sugars stādi. Viņiem iespējams arī taisīt alas un no māliem veidot virs zemes būdas. Tās palīdz dažreiz paglābties no neciešamā karstuma un sala. Zeme, ūdens un gaiss gan stipri atdalījušies. Gaiss elpojams bez mokām, bet ne viegli. Pa zemi var staigāt, ūdeni var dzert un stādus ēst. Šīs pakā-

4. kultivējamā sfaira.

pes planētās ir arī akmeņcietas vietas — klimatis, bet tās kailas un neauglīgas, vienmēr ietītas biezos tvaikos, ledū un sniegā.

Piek tā kultivācijas pakāpē viela jau tik tālu izveidota, ka tur iespējama maza kultūrāla dzīvība. Cietās vielas sastāvs izveidots akmeņos, metallos, vājas auglības spējīgā zemē sagrupēts lielos plašos apgabalos tā, ka uz tiem var noīmetināties iedzīvotāji un ierikot daudz maz kultūrāla veida dzīvi. Gaiss derīgs vieglai elpošanai, ūdens dzeršanai un zemes stādi labai barībai. Pie šīs kultivācijas pakāpes pie-der arī mūsu zeme. Viņas apdzīvotāji bieži ierīkojas diezgan ērti. Tas sakāms sevišķi par tiem gariem, kas te iekļuvuši no zemākām sfairām. Tie te ļoti apmierināti. Viņi jūtas pat laimīgi un skumst tikai par to, ka pēc nāves, fiziskā ķermeņa nonēsāšanās, neiekļūtu atpakaļ zemākās sfairās — «pazemē», kā viņi tās iesaukuši. Mūsu planētas iedzīves patreizējais stāvoklis un mums zināmā cilvēces vēsture dod iespēju labi apskatīt un izpētīt šīs kultivācijas pakāpes īpašības. Mums ir iespējami pat prieki, lai arī mazi. Mēs redzam sauli un saules gaisma mums parasta lieta. Mēs varam paglābties no aukstuma un karstuma, samērā viegli pārvietoties, kā paši savām kājām, tā mēchaniskiem satiksmes līdzekļiem. Varam ierikot savu dzīvi tā, ka atrodamies drošībā un mierā. Mums iespējams celt dievnamus un Dievu lūgt. Pazemes sfairās tā nav. Tur cilvēki ēd cits citu kā zvēri un bez šīm briesmām

vēl bezgala daudz citu. Mēs no tā esam pasargāti.

Sestā sfairā, sauksim kultivācijas pakāpē, ir vēl labāk. Fiziskā sfairā-zemē kaut ar grūtībām, tomēr pārvaldam cietu, šķidru un gāzveidīgu vielu spēkus. Starveidīgas vielas pārvaldam ļoti maz — tikai uguni, elektrību un pa daļai magnētismu. Sestā pakāpē pirmās trīs vielas — cietā, šķidrā un gāzveidīgā gan drīz pilnīgi pakļautas cilvēka kalpībai. Lielā mērā arī starviela kalpo viņiem, kā visu technisko spēku energija dzīvē. Pie tam, ļoti nosvara miesas uzbūve. Mums viņa ir uz fiziska pamata ar šķidras, gāzveidīgas vielas papildinājumiem, bet tur — gāzveidīga, fluidiska vien, bez fiziskās. Tā dod iespēju dzīvot ilgu mūžu. Tur miesa mazāk slimo un mazāk sāp. Mēs gandrīz nepārtrauki ciešam. Ar šādas vielas ķermenī sestās pakāpes iemītnieki var pārvietoties ne tikai pa zemi, bet arī pa gaisu. Ar mēchaniskiem satiksmes līdzekļiem viņi pārvietojas arī uz citām planētām. Mēs to vēl nevaram.

Septītā kultivācijas pakāpe jau gandrīz izkultivēta. Iemītnieku ķermenī būvēti no jaukta starvielas un gāzvielas materiāla. Dzīvības normālais ilgums vairāki desmit tūkstoši gadu un ļoti maz slimību.

Te jāpiezīmē, ka sestā un septītā kultivācijas pakāpē dzīvības ilguma apzīmēšana gados nav domāta par galīgu, uzrādītos skaitļos, un, pie tam, mūsu gadu jēdzienā. Gadi

minēti tikai salīdzinājuma priekšstata radišanai. Zemes planētā maksimālais fiziskās miesas mūzs ir 100 gadi, bet ir arī citas fiziskās planētas un uz tām tādas pašas fiziskas miesas mūzs ir vairāk tūkstoši gadu. Ir arī tādas planētas, kur tikai daži gadu desmiti ir ļoti ilgs mūzs. Ilgs, tūkstošiem gadu, mūzs ir arī «pazemē» — pirmajās trīs kultivācijas pakāpēs. Ir arī tur ūss mūzs. Šeit pareizāk būs, ja mūža ilguma vērtēšanu izdarīsim ne pēc ilguma, bet pēc tām iespējamībām, ko ilgums spēj dot. Piem., zemē 100 gadu ilgs mūzs gandrīz neko nedod. Cilvēks nomirst, nekā vērtīga neiemācījies, neuzzinājis. Pazemē viņš nodzīvo 100 gadus tikai tāpēc, lai mocitos. Augstākās pakāpēs mūža ilguma vērtība ir ne mokas, bet vērtīgā attīstībā-progresā un sevis veidošanas sasniegumos.

Ko sasniegstu savā attīstībā cilvēks, ja varētu dzīvot bez pārtraukuma 10.000 gadus pilnīgi vesels, spīrgts un stiprs? Lūk, šāda jēdziena radišanas nolūkā minēti lielie skaitli mūža ilguma apzīmējumā augstākās kultivācijas pakāpēs. Tie nav jāsaprot burtiski. Septītā kultivācijas pakāpē iespējama pārvietošanās uz lieliem attālumiem. Bez mēchanizētiem satiksmes līdzekļiem var pārcelties uz citām planētām. Tur valda lielas kultūrālas iespējamības. Šīs pakāpes iemītnieki pārvalda laika apstākļus. Tie brīvi, pēc vajadzības, izsāuc lietainu, saulainu, aukstu, siltu, sausu un mitru laiku. Viņi, pēc patikas, var pārbūvēt

planētas virsmu-kontinentus. Tāpat tie pilnīgi pārvalda visas gāzveidīgās vielas enerģijas un daudz starvielas enerģijas veidu. Zemes cilvēka skatam šī sfaira daudzreiz liekas kā paradiže.

Tālāk nāk debesu sākums. Debesis arī dalās sfairās-pakāpēs. Tikai pakāpēm te citāda nozīme. To visumu var raksturot nedaudzos vārdos. Kultivējamās sfairas uzbūves un iedzīves saturs paliek arvien mazāk negatīvs, nestabils, mazāk apdraudošs, mocošs, sāpīgs un grūts. Sākot ar pirmo debesu sfairu, jēdzieni negatīvs, nestabils, apdraudošs, mocošs, sāpīgs un grūts likvidējas. Tur iesākas pilnīga gatavība, stabilitāte, drošība, vieglums un ērtība. Tālāk, visas pakāpenības nozīme ir stabilitātes, drošības, viegluma un ērtības pavairošana, papildināšana.

Pirmā debesu sfairā iesākas paradīzes prieks un svētlaimība. Tālākās notiek tikai šo prieku un svētlaimības pavairošana, padziņināšana un veidošana. Pirmā debesu joslā, pirmās septiņās debesu sfairās, ir brīvas debesu pilsonības, zemes, lauki, mājas, pilsētas, planētas, saules, saļu sistēmas u. t. t. Še derētu pielīdzinājums. Planētas ir debesu valstības sādžas, miestī. Saules ir apriņķi, bet saļu sistēmas — apgabalu pilsētas. Saļu sistēmu saules ir debesu provinču galvas pilsētas. Brīvās pilsonības josla sadalās septiņās pakāpēs-sfairās, jau minētā nozīmē. Aiz šīs joslas

Debesu sfaira.

nāk debesu valdnieku, pārvaldnieku, visādu debesu un visa kosmosa pārvaldes un uzbūves darbinieku, iestāžu un iedzīves josla. Tā arī raksturojas septiņas sfairās. Aiz tām nāk Dieva Tēva, Radītāja un Viņa dēlu, kas līdzīgi Viņam, mājvieta. Ar šo vietu cilvēku ziņkārībai jāapnieriinas un viss prāts jāpiegriež savas atpestīšanas darbībai.

Vēl no svara ir iepazīties ar dažiem kultivējamās joslas kāpinājumiem, dažām vielas uzbūves un iedzīves apstākļu īpašībām. Še nevar uzrādīt nekā konkrēta. Attēli jāsaprot kā piemēra pieturas punkti domas attīstīšanai.

Ja pamostas jautājumi: iekš kā tad tieši pastāv vielas uzbūves pilnība, sākot no chaotiskā līdz debesu stāvoklim, kāda tad ir debesu — tie jālūko atrisināt ar šādu pielīdzinājumu palīdzību.

Pirmvielas stāvoklī viela ir, nekādai sakārīgai būvei nederīga, verdoša putra. Pirma kultivācijas posmā šo putru tikai iesmej, otrā padara spējigu sadalīties cietos, šķidros, gāzveidīgos un šarveidīgos stāvokjos. To gān padara spējīgu par tādu būt, bet šo spēju vēl tai neiēdod. Te ejam cietvielas radišanas līniju, pa kuŗu iet arī mūsu zemes planētārā uzbūve. Trešā dabūjam mīklu, sliktākā gadījumā biezas dūnas, ceturtā jau mīkstas cietzemes mālainas masas un klintis, bet piektā viengabalainu mīkstu cietu zemi, akmenus un metallus. Starp metalliem atrodam

Kultivēšanas
kāpinājumu
būtība.

dzelzi. Dzelzs ir ciets, izturīgs metalls, no kuŗa varam taisīt visādus darba rīkus, mašīnas, būves, tiltus. Tā ir gan stipra, tomēr šim stiprumam savas robežas. Piem., 0,05 mī. biezis, vienu mītr. plats un 100 mītr. garš dzelzs gabals, izstiepts taisnā, horizontālā līnijā, iestiprināts kādā sienā tikai ar vienu galu, savu svaru neizturēs un pārlūzīs. Bez tam, dzelzs «dzīvos» tikai zināmu laiku. Pēc tam sadrups un iznīks. Nākošā kultivācijas pakāpē jau ir citādi. Dzelzs gabals savā stiprumā ir pārāks par mūsu zemes ražoto dzelzi. Ja to pašu $0,05 \times 1$ mītr. $\times 100$ mītr. garu dzelzi savienotu ar vēl gaļāku $0,5$ mītr. $\times 1$ mītr. $\times 1.000$ mītr. un pārliktu pār 1 kilometru platu upi, pa to varētu braukt ar vissmagākiem vezumiem, kā pa drošu tiltu. Tas ne tikai savu svaru izturētu, bet arī vezumus. Septītā kultivācijas pakāpē stiprums un izturības ilgums daudzkārt pavairojas. Ne tik vien kilometru platu upi, bet 1.000 kilometru lielu jūru var ar tādu dzelzs stieni pārtiltot. Debesu sfairu dzelzs stiprumu varam pavairot līdz tādiem apmēriem izturības ziņā, ka tas iztur, kā tilts plāna stieņa veidā, kas pārlikts pār milzīgiem okeaniem un nekad pats nesairst. Tikai debesu kīmikis var viņu izkausēt vajadzības gadījumā. Vielas kultivācijas nozīme ir tās izturības stipruma pilnībā un ilgumā. Mūsu zemes fiziskās vielas savā vielas saturā izirst samērā īsā laikā, bet augstākās kultivācijas pakāpēs ne tik drīzi. Debesīs tās izveidotas par tādām, kas nesairst mūžīgi.

Kultivējamā joslā daba cilvēkam neklausa. Ne daba no cilvēka, bet cilvēks no dabas ir vairāk atkarīgs. Debesīs, turpretim, visa daba atkarīga no enģeļa. Viņš rada sev saulainu, lietainu, vai mākoņainu dienu pēc patikas. Tāpat siltumu un aukstumu, maksimumu un minimumu uz visas planētas viņš var turēt, kādu grib. Mēs to spējam tikai slēgtā telpā un tad arī ar lielām grūtibām. Tāpat attiecībā uz zemes virsmas stāvokli. Mēs varam norakt nelielus uzkalniņus, izrakties, izurbties cauri nelieliem kalniem, uzbērt nelielus paugurus. Augstākās kultivācijas pakāpju iedzīvotāji pēc savas patikas var ierikot lielus kalnus, upes, jūras, okeanus un pārveidot visu planētas virsmas uzbūvi.

Kā jau minēts, dzīves iespējamības un stāvoklis kultivējamās joslās, mocošs. Pirmā kultivācijas sfirā ego dzīve sastāv no neizsakāmām mokām. Tas deg veselus mūžus sēru jūrās, salst iekalts ledus masās, vāras karstu tvaiku bezdibeņos un smok putekļu bezgalībās. Mokas ir drausmīgas. Otrā sfirā moku drusciņi mazāk. Tās nav vairs tik drausmīgas. Ego peld pa karstām, vai aukstām dūņām un gadas kādreiz arī nejaušs moku samazinājums. Trešā sfirā galvenā līnijā jau ir ciešanas. Mokas mazākas. Te jāmīcas pa karstu, vai aukstu mīklu, jāklejo pa karstiņiem akmeņiem. No lielas dedzināšanas tomēr var kā nekā izvairīties, pārrāpuļojot pa mīklu, vai akmeņiem uz citu vietu. Ceturta sfirā smagu

grūtību un ciešanu mazāk. Grūti gan kustēties pa muklājo zemi, grūti elpot karsto tvaiku, paglābties no pēkšņa karstuma un aukstuma, bet tomēr to var, iebēgot alās vai māla būdās. Mokas ir tikai tad, ja nejauši iekļūst viesulī un tas ienes kādā sēra jūrā. Tad vēl mokas ir arī sastopoties ar stiprāku iedzīvotāju, kad tas saplosa un apēd. Bet ir arī prieki, lai gan mazi. Tie ir tad, kad kādreiz caur biezo miglu iespīd saules staru blāzma. Piektā sfirā — mūsu zemes virsū galvenā līnijā ir viegls grūtums. Te, salīdzinot, valda mazas sāpes un retos gadījienos mokas. Ses tā sfirā galvenā lieta ir tikai neērtības, retos gadījumos grūtības un ļoti retos sāpes. Septītā sfirā, varētu teikt, ir paradīze. Ir tikai daži nelīdznumi. Šad tad rodas mazi kavēkļi un gadījuma rakstura neērtības. Tālāk, debesu sfirās viss neērtais un neiespējamais izdzēsts. Tā evolūcē kosmiskā attīstība, viela, uzbūve un dzīvība. Debesu valstībā, Dieva Tēva vadībā un gādībā būvē no kosmiskās bezgalības chaosa jaunas pasaules, jaunas planētas un vairo, paplašina debesu valstības robežas.

Enģeļi, kas mierīgi un netraucēti darbojas šajā debesu valstības paplašināšanas un veidošanas procesā, no šīs darbības gūst savu attīstību. Tie iemācas radīt un pārvaldīt pasaules, klūst par Dieva dēliem un tiek no Tēva iecelti augstākā garīgā stāvoklī. Tad, kā Tēvam līdzīgas būtnes, viņi ņem kosmiskā telpā apgalbalus un būvē tur sev atsevišķas debesu val-

stības. Ar tām viņi pieklaujas, kā atsevišķas augstākās būtnes, pie Dieva Tēva, kā Viņa vasalji. Tādā kārtā Dievs Tēvs, visa kosmosa valdnieks, visas radības sākums un visu domu pirmsākums, ar saviem dēliem visu pasauli uztur, veido un attīsta. Zemes iemītniekiem pazītāmais Jēzus Kristus ir Dieva vecākais, stiprākais, spējīgākais dēls. Viņam ir vara un noteikšana par citiem Tēva vietā. Viņš ir visur tur, kur Tēvs pats nejēm dalību kosmiskā darbībā, bet vajadzīga Dieva Tēva rīcība. Dievs Tēvs, kā radošās dvēsmes izejpunktts, un Dievs-Dēls-Jēzus Kristus saskaņotā kopībā ar visiem citiem Dieva dēliem, kuŗus Viņš savā personā reprezentē, caur Svēto Garu, kas ir Dieva Tēva auras dvēsme, rada, uztur, pārvalda, veido un izteic visu kosmisko evolūciju.

Tie enģeli, kas, šādā vai tādā veidā, pēc pārdzīvojumiem dzīdamies iegrīmst auras sabiezējumos, apķep ar rupjo, negatavo vielu sārniem. Apreibuši no dēku iespaidiem, viņi sacel pret Dievu un debesīm dumpi, izālējas pa kultivējamām sfairām un atgriežas atpakaļ debesīs. Nomierinājuši savas dēku tieksmes ellešķīgā trakošanā, viņi atkal piebiedrojas tiem, kas darbojas kosmiskās evolūcijas procesā. Daudzi no «dēkaiņiem» nonāk knapi līdz septītai, vai sestai sfairai, lielākais līdz piektai un atrod, ka jaunuma klišejas ir sapratuši un pār-

dzīvojuši. Tās viņus vairs neinteresē un tie ceļas atpakaļ. Tagad viņi saprot, ka radošā darbā vairāk piedzīvojumu un pārdzīvojumu, nekā ārdošā. Tomēr daži no viņiem grib iztrakoties līdz pēdējai pakāpei un neatvairāmi vejas zemāk. Tie savu ego apķepina, apklopī ar tādu vielas masu, ka klūst līdzīgi milzu rāpuļiem, neizsakāmi riebīgiem zvēriem. Viņi plunčojas kosmiskā chaosa dūņās. Tikai tad viņi uzskata savas dēku pārdzīvojumu tieksmes par piepildītām, kad viņus neizsakāmās mokās sadragā un sadedzina kosmisko džungļu chaoss. Zināms, šos pārdzīvojumus vēlna stāvoklī var uzskaitīt par evolūciju, bet tā tomēr ir uzskatu lieta. Kas to sev atrod par nepieciešamu, tam tiesība teikt: «Tēvs, Tu mani esi radījis brīvu, varenu, skaistu, mīlu un pilnīgu. Un tieši šī pilnība man saka, ka es vairāk Tevi varēšu mīlēt, būt stiprāks un spējīgāks savā dievišķā stāvoklī, ja Tu, Tēvs, man atļausi izbaudīt arī pretējo — verdzību, nejēdzību, ļaunumu, nepilnību un nāvi.»

Neviens no šo kultivējamo sfairu iemītniekiem nav tur nokļuvis citu vainas dēļ. Neviens no viņiem otra vainas dēļ necieš it ne mazākās rūpes. Tēva taisnība ir tāda, ka neviens radījums nevar otram izdarīt ne mazākā jaunu. Tīklīdz kāda enģeļa ego debesīs sajūt kaut mazāko dvēsmiņu uz jaunu, tūdaļ tas saņem savas sirdsapziņas brīdinājumu: «Ne tikai tavas lūpas, bet tavas visdzīļākās jūtas lai neuzdrošinājas debesu sfairā izdvēst kaut nia-

zāko jaunumu. Ja tu vēlies kaut ko tamlīdzīgu izbaudīt, ej uz džungļiem!» Nonācis džunglos, enģelis var savu ļauno izjūtu izdvēst tikai tanī gadījienā, ja tur jau kāds ieradies tādā pašā nolūkā. Nav neviens radījuma starp mums redzamiem cilvēkiem un dzīvniekiem, tāpat arī stādiem un minerāliem, kuri šeit būtu iedzīti ar kādu varu. Tikai vienīgi viņu pēsonīgā brīvā griba viņus šeit ir novēduši. Katrs, kas nācis uz šiem džungļiem dēkas meklēt, ir vispirms sev un debesu pārvaldes iestādēm pateicis: «Es eju uz džungļiem meklēt piedzīvojumus, gribu izkauties un iztrakoties. Es tur sītīšu, mocīšu, sāpināšu citus un zinu, arī tie ar mani darīs to pašu. Mēs kopā kausimies, trakosim un redzēs, kas tad iznāks.» No tā iznācis ir tas, ka viens otrs sisdamī, visi ir galīgi apreibuši un tagad brēc, ka Dievs vainīgs. Vai tas arī pieder pie ego evolūcijas un attīstības nepieciešamības? Uz to jāatbild, nemot vērā katru brīvos uzskatus. Tā kā daudz ir tādu, kas savas dēkas uzskata par attīstības nepieciešamību, ja tā arī ir tiem, kam tas patīk. Var pieskaitīt arī elli pie evolūcijas iestādēm, bet jāiegaumi, ka to nav Dievs radījis un nav arī vēlējies, lai to radītu. Djevam arī tā nav vajadzīga, bet noliegt Viņš to nevar, jo tas būs pret brīvās gribas likumu, kuru Viņš pats ir izdevis un nostiprinājis, kā svētlaimības un patiesības pamata pamatu.

Kultivējaino sfairu iemītnieki, savas iedzīves nozīmē, ir savās sfairās stipri noslēgti. Vie-

nas sfairas iedzīvotājiem grūti sastapties ar otras sfairas iedzīvotājiem. Debesu enģeli un šo sfairu kultivācijas darbinieki-enģeli var pilnīgi brīvi iet cauri krustām šķērsām visām, kā kosmiskā chaosa, tā kultivējamo sfairu masām un džungļiem. Viņu ego ir apausts ar tādas vielas ietērpu, kas kā smalka starviela iet cauri visām fiziskām, šķidrām un gāzveidīgām vielām. Kultivētāju ekspedicijas savās darba vietas ierīko, vai nu mazas planētites pēc debesu parauga, vai atsevišķas debesu salījas kultivējamās planētās. No tām, kā no rezidencēm, viņi vada savu kosmiskās uzbūves darbību.

Pateicoties dēku meklētāju trikiem un palaidnībām, kultivēšanas ekspedicijām bez vielas kultivēšanas, planētu būvēšanas un debesu paplašināšanas darbiem, nāk klāt vēl šo «dēkaiņu» atpestīšana un cīpa ar tiem, kā daimoniem. Tie bieži organizējas lielos daimoniskos egregoros, uzbūvē savas planētas un saules sistēmas, ierīkojas tur kā milzīgos bandītu cietokšņos. Tie visādiem līdzekļiem traucē un kavē kultivēšanas un atpestīšanas darbu. Nerei viņi uzbūvē planētas, izvelk no kosmiskiem džungļiem akmeņu milzeņus, sēra un putekļu jūras. Visu to viņi grūž uz debesīm un kultivējamās joslas planētām. Debesim, zināms, nekā nevar padarīt, bet kultivējamās joslas planētas dažreiz var sadragāt. Daimoniskie egregori bieži icmitinas arī puskultivētās planētās un lūko tās izārdīt ar eksplozijām, zemestrīcēm un visādiem kosmisko katastrofu.

veidiem. Šādam stāvoklim par paraugu var noderēt mūsu planēta-zeme, kur notiek kontinentu noslīkšana, ūdensplūdi un zemes iekšējās chaotiskās vielas izverdumi. Zemestrīces nav Dieva sūtīto darbinieku — planētas kultivētāju darbi, ne arī kļūdas. Viss jaunums, kas uz zemes planētas uzbrūk cilvēkiem, ir apzinīgi radīts. Daimoniskie egregori to organizē un rīko. Daimoni to var izdarīt tad, ja iedzīvotāju auras noskaņa pārklāj zemi ar netīru, melnu, sarkanu, pelēku un rūdu auras krāsu. Tāpēc vispirms viņi kertas pie cilvēka dabas, rakstura pāveidošanas un deģenerēšanas. Viņi cenšas cilvēku padarīt par noziedznieku. Aura tanī zemes daļā, kur tādu cilvēku iespaids dominē, ir melna, rūda, sarkana un tapēc tur var planētu ārdīt. Ekspedicijām viss tas jāņem vērā, jācīnas pretī un jāaizstāv sava kārtība. Tādā kārtā kosmiskās evolūcijas procesā attradas absolūti viss, kas vien iespējams kā abrodas brīvas gribas apziņas izpausme. Te ir mūžīga miera svētlaimības paradīze un mūžīga nemiera moku elle. Te ir mierīgs, patīkams, skaists, radošs un te traks, nejēdzīgs, bangojošs ārdišanas darbs. Te ir skaista varonīga cīņa par patiesību un neglīta, riebīga izrēķiniāšanās kosmiskā mērogā, kas ārda un iznīcina visu skaisto, zaimo visu svēto. Apgānīt svētumu, protams, nevar, var tikai to gānīt. Varonīga cīņa notiek ne tik vien ar aklo dabas spēku stichijām, kosmisko chaotisko pirmvielu, bet ar dzīviem, apzinīgiem,

gudriem pretiniekiem-daimoniem, bijušiem debesu enģeļiem. Viss tas, kā svētlaimīgais, tā ellišķīgais ir pilnīgi enģeļu absolūti brīvās gribas izvēlē. Ar to piepildas kosmiskās evolūcijas mērķis — mūžīga evolūcēšana, kustība, attīstība un cenšanās pēc pilnības visā kosmosā. Nav iedomas, nav iegribas, kuru Dievs būtu aizliedzis saviem enģeļiem reālizēt. Visā kosmosā visi iemītnieki var darīt to, kas tikai viņiem nāk prātā. Valda absolūti brīvas gribas likumis. Ko engelis grib, to dara. Ja viņš grib dzīvot brīvās gribas kārtībā, to var pilnīgi panākt debesīs. Turpretim, ja viņam patīk dzīvot verdzībā, nekārtībā, lai viņš brauc uz kultivējamām sfairām, vai džungļiem un dzīvo kādā vien nekārtībā vēlas.

Nav domas, kuru engelim nebūtu brīvreālizēt. Viss ir atlauts. Kāda neprāta doma arī nepamostas cilvēkā vai engeli, visu to drīkst reālizēt. Tādēļ viss, ko vien par pasauli domājam un spējam domāt, ir patiesība. Viss grozas tikai ap jautājumu: kāda ir šī patiesība, radoša vai ārdoša? Vai tā dod cilvēkam laimi vai nelaimi, svētību vai mokas? Šis jautājums cilvēkam pašam jāatrisina. Pašam jāatmin savas dzīves uzdevumus un jāauzzina, pakuru ceļu un kā iet, kādai mācībai klausīt un sekot, lai iegūtu vēlamo.

Elle.

VII.

Zemes cilvēks pieradis elli saprast kā kosmiskās sodības vietu. No kosmiskā vie dokļa tā nav. Košmoss pieder Dievam un Dievs nevienu nesoda. Viņš nevienam neat riebjas. Pēc īstās patiesības, Dieva priekšā neviens nav vainīgs, jo Viņš, pasauli un enģeļus radīdams, visam ir devis absolūtu brīvību. Ja enģeli šo likumu izlieto, kā Dievs uz tiem var turēt jaunu prātu? Viņš atļauj visu un tād par to soda? Nē, tā nav! Elle nemaz nav Dieva atriebšanās iestāde. Tā ir gan kosmosa mo cību un šausmu vieta, bet ne Dieva ierīkota. Viņš tikai to pielaiž, kā absolūti brīvās gribas iedarbības netiešo rezultātu. Ne brīvā griba viņu rada, bet tā iegriba, kuŗa negrib brīvo gribu, bet pretējo — verdzību.

Elles būtība.

Kā relatīvais var rasties tikai absolūtā, tā nebrīvais tikai brīvībā. Nekārtībā nevar būt kārtības, bet kārtībā, kuŗai ir pamata spēks un pamata pamats, var būt, uz pašas kārtības vēlēšanos, arī kāds stūrītis nekārtības. Verdzībā brīvības nevar būt, bet brīvībā verdzība var, jo brīvība ir noteicoša. Tā var atļaut sevī vai savā tuvumā, uz individu vēlēšanos, nebrīvības daļiju. Ārdošais kā tāds var būt tikai radošā, bet ne otrādi. Ārdošam pašam sevī nav pamata, jo pirms ko ārdīt, vajag radīt. Pareizi uzbūvētā kuģī var ievietot nepareizi uz

Launuma
būtība.

būvētu mazāku kuģīti. To var uzlikt tur uz grīdas un tas stāvēs, kā nepareizs, nespējīgs peldēt. Nepareizi būvētā kuģī pareizu kuģī nevar ielikt, jo nepareizais nevar turēties virs ūdens. Pareizi uzbūvētā automobilī var ielikt nepareizo automobili un vest, bet nepareizā parreizo nevar vest. Tādā kārtā pozitīvais, brīvais, radošais un absolūtais princips pilnīgi pārvalda savus pretstatus un, uz vēlēšanos, katrā laikā to sevī un ap sevi var likvidēt, mainīt. Tā arī visās tās kosmiskās parādībās, kur notiek dzīvības mocišana un iznīcīmāšana. Dievs visā kosmosā, tās katrā laikā var likvidēt, kur arī tās neatrastos. Bet vai ar to būs āngeliem iedota laime? Nekādā ziņā nē! Viņi tūlīt sajutīs savas gribas ierobežojumu un teiks: «Mēs tomēr esam nepilnīgi un ne vairāk, kā roboti. Mēs varam būt svētlaimīgi un tikai tad, kad debesis to pavēl.»

Iedzīlinoties savā psīchē, kļūst skaidrs, ka enģelis, kuŗam aprobežota brīvā griba, kam kaut ko neatļauj, kaut arī vai sevi pamocīt, ir nelaimīgs un grūtsirdīgs. Dievam nav no tāda enģeļa nekāda prieka un arī citiem enģeliem. Viņi jūtas kā vergi. Bet ja viss atļauts, tad ir pilna dzīvības un svētlaimības izjūtas iespēja. Tad lielākā enģeļu dala nemaz neiet uz elli trakot. Viņiem nav tādas tieksmes, jo tie apzinās, ka katrā laikā viņi to var izdarīt, tiklidz iegribēs.

Kā jau minēts, debesis valda pilnīga kārtība. Pilnība tur ir vielas uzbūvē. Tās veidi

nedrūp, neirst, nerūs un nedilst. Pilnība tur ir ego savstarpējās attiecībās. Tie dzīvo absoluītā savstarpējā saskaņā. Viņi viens otram pāri nedara un jūtas savā starpā kā liela satcīga ģimene, kurās locekļi viens pret otru jūt tikai svētu mīlestību. Visi viņi rada vērtības un maina tās savā starpā taisnīgi un patiesi. Viss tur iespējams, nekā netrūkst, lai visu dzīvi piepildītu ar svētlaimību. Kultivējamā joslā, turpretī, ir citādi. Tur ir visas nepilnības pakāpes, sākot no pilnīgi chaotiskā uzbūves stāvokļa — nekultivētām sfairām un beidzot ar jau gandrīz pilnīgi izkultivēto, gatavo septīto sfairu. Visā šajā joslā dēku meklētājiem-āngeliem ir atļauta pilnīga rīcības brīvība. Ko viņi te var darīt un kas viņus var interesēt? Protams, vienīgi eksperimenti ar visu to, kas ir pretstats debesīm. Tā kā debesīs ir absolūti viss svētlaimībai, kārtībai, ērtībai, patiesībai, nemirstībai, brīvībai un harmonijai, eksperimentu nozīme šeit var būt tikai šo jēdzienu pretstatos. Enģeliem gribas redzēt, kas iznāks, ja paši personīgi radīs nelaimi, nekārtību, neērtību, nepatiesību, mirību, nāvi, verdzību, disharmoniju un naidu. Šinī vietā arī elle iešķas.

Okultisti savā kosmosa apskatā min plānus — fizisko, astrālo, mentālo un garīgo. Pēc šo plānu okultiskiem raksturojumiem redzams, ka pirmie trīs atbilst trim pēdējām kultivējamām sfairām un ceturtais debesīm. Fiziskais plāns atbilst piektai sfairai, kurās saturā ir arī

Kosmosa
sfairiskais
iedalījums:
garīgā, men-
tālā, astrālā,
fiziskā sfaira
un pazeme.

mūsu zeme: Astrālais plāns atbilst sestai kultivējamai sfairai, mentālais septītai un garīgais debesīm. Fiziskā, astrālā un mentālā plāna okultiskiem raksturojumiem ir daudz patiesības un sakarības ar šīm 5., 6. un 7. kult. sfairām. Tamdēļ atstāsim viņām šos nosaukumus arī mūsu mācībā. Garīgais plāns stipri sajaukts ar mentālo un tamdēļ mūsu mācībā centīsimies to apzīmēt ar vārdu «debess». Okultiskais garīgais plāns daudzos apcerējumos patiesībā ir tikai mentālā plāna smalkāko veidojumu daļas. Elles apzīmējums, kā to saprot cilvēki, ļoti lielā mērā atbilst 4., 3., 2. un 1. kultivējamām sfairām un pašu džungļu stāvoklim. Te tomēr ir arī citādi, jo mocības un organizēti piedzīvojumu meklētāju egregori atrodas visās kultivējamās joslas pakāpēs. Pie tam, fiziskā, astrālā un mentālā plānā to ir visvairāk. Tieši šīnīs trijās sfairās uzturas vislielākie elles darbības ģeniji — daimoni. Mentālā sfairā viji ierīkojuši pat vīltus debesis. Zemākās sfairās 4., 3., 2. un 1., kuŗas senči nosaukuši par «pazemi», ir gan organizēti jauni gari, bet tie jau stipri apreībuši, notruļuši un var rīkoties tikai kā rupjš spēks — zemākie «nabaga velni». Senlatviešu teikās tie minēti kā «muļķa» velni.

Kosmosa uzbūvju princips visā kosmosā ir vienāds. Tāpat arī elles — daimonisko egregoru uzbūves kultivējamā joslā savos uzbūvju pamatos ir vienādas ar visām kosmiskām uzbūvēm. Pēc to paraugiem zemes virsū var iegūt

launuma
izpausmes
veidi.

sajēgu par elles uzbūvi un stāvokli visā kosmosā. Paraugam ņemsim mums pazīstamo zemes dzīves uzbūvi.

Zemes virsū redzam divus krasus cilvēku nogrupējumus: vienā tie, kas atzīst labo, otrā, kas tiecas pēc jaunā. Labie, arī nekā nezinādami par elli, instinktīvi dzīvo godīgi, meklē patiesību un, atraduši, to aizstāv, lūdz Dievu, gaida atpestīšanu no mokām un ilgojas pēc atatgriešanās debesīs. Launie dara netaisnību, cīnas ar patiesības aizstāvjiem un likumu, lād un nicinā Dievu, nekādu atpestīšanu nemeklē. Viņi ilgojas tikai pēc jauna. Sacelt kādu traci, radīt kādu ārdošu darbību, mocīt cilvēkus, piekrāpt, kavēt attīstībā labos, kā vien var, trakot un ālēties, tas viņu lielākais prieks. Ja labie savā starpā noorganizējas stipros egregoros, rada savas valstis, nodibina kārtību un izskauž launumu, tie pieveic jaunos. Cik spēdamī tie saliek jaunos cietumos, iznīcina vai nodala, izsūta. Turpretī, ja labie vāji, neuzņēmīgi, glēvi, nespēj apvienoties egregoros, virsroku ņem jaunie. Tad jaunie nodibina savas valstis un izdod tādus likumus, kas dod iespēju valdīt launumam. Notiek visādas krāpšanas, blēdības, slepkavības, mocības, izvirtība un cilvēku dzīve pārvēršas par īstu elli, kā paši mēdz teikt.

Launie individi ir dažādi. Zemes virsū redzam rupjus, neattīstītus, mežonīgus cilvēkus, noziedzniekus, slepkavas un blēžus, tā sauca-mās, cilvēces padibenes. Tie ir zvērīgi, netiri,

riebīgā izskata radījumi. Viņi mitinas zemās, netīrās vietās, pilsētas pagrabos, slepenās pagrīdēs, pazemēs un tālās nomalēs, lauku mežos, alās, kalnos un klintīs. Viņi sastopami vispār, tā saucamās, «šaubīgās vietās», it kā nošķirti no cilvēces. Daudz jaunu cilvēku ir arī starp augsti izglītotiem, gudriem, intelliģentiem, pēc izskata džentlmeniem, un attīstītiem civilizācijas nozīmē. Tie ir eleganti, bagāti ģērbti, tīri, glīti un pēc izskata patīkami. Viņi mājo ērtos, labos dzīvoklos, greznās mājās, pat pilīs, pilsētu glītākos, bagātākos centros. Starp šiem elegantiem, aristokratiskiem, un zemiem pazemes-pagrabu zagļiem un slepkavām ir vidus šķiras, kuļas arī mēs redzam pakāpeniskā kārtībā cilvēku sabiedrībā. Pazemes-pagrīdes noziedznieki savā jaunā darbībā ir zvērīgi, rupji, mežonīgi, bieži žņaudz viens otru. Attīstītie «augstākās» sabiedrības jaunie cilvēki savā noziedzīgā darbā ir rafinēti, smalki un yisas savas noziedzības cenšas darīt veikli, sarežģīti, civilizēti. Tie mīl radīt ģeniālas laupišanas, aferas, krāpšanas, «interesantas slepkavības» u. t. t. Zemie noziedznieki galvenā kārtā piekopj rupju slepkavošanu, asins izliešanu un sadistisku mocīšanu vai rupju morālisku spīdzināšanu, miesas bojāšanu — graizišanu, dedzināšanu, kaulu laušanu u. t. t. Augstie bez visa tā mīl smalkas morāliskas spīdzināšanas. Tā gandrīz ir viņu galvenā bausma. Viņi sapin atsevišķus cilvēkus un arī veselas sabiedrības masas mocošos dzīves sa-

režģijumos, bēdās un izmisumā. Ar lielu baudu viņi vēro, kā nabaga upuri mocas savā dzīvē, sitas ar nepārspējamām grūtībām-un izmisumā, savu mocītāju acu priekšā, izdara pašnāvību vai cits citu nonāvē. Patreizējā dzīvē šādu noziedzību upuri bieži nemaz nezina un neredz tos, kas viņus pie tā pieveduši un gūst necilvēcīgo bausmu, vērojot viņu mokas.

Novērojumi rāda, ka visu pakāpju jaunie cilvēki ir gan vienatnē, gan lielās, organizētās bandās, un dara savas noziedzības individuāli. Pētījumi atklāj, ka visu tipu noziedznieki ir visos slāņos, kā pazemēs, pagrīdēs, tā augstākos sabiedrības aristokratiskos kalngalos un vidus šķirās. Zemākos slāņos viņu jaunās varas iespējamības ir samērā mazas. Tie moča uz reizes vienu, divus, trīs, lielākais desmit upurus. Vidus slāņos vairāk, bet augstākos šādu cilvēku tipi bieži klūst par valdniekiem un no savām noziedzīgajām tieksmēm vadas visā valsts dzīvē. Tad mocībām bieži padoti neskaitāmi upuri. Lielā pasaules kaŗa laikā augstos kaļaspēka posteņos bija sastopami cilvēki, no kuļiem varēja dzirdēt šādus vārdus: «Never vairs glābties no garlaicības. Viss apriebies un jau veselu nedēļu dzīvojam bez asins smakas. Vajag izgudrot kādu uzbrukumu.» — «Vai tu traks? Tai operācijai būtu pieticis ar vienu pulku un tu iegrūdi veselu diņķiju!» — «Tā nu gan ir, bet redzi, ko man tas dod, ja tur kāds viens pulks tiek iznīcināts? Nieks, tā ir tikai kapeiku spēle, sīkumi! Lūk,

sper ugunī veselu divīziju, tad ir bauda, ko noskatīties. Tad uz reizi tu sajūti, kas tu esi. Cik tur līķu, cik kropļu, asins... Tad ir vismaz vienas kārtīgas kaujas iespaids!»

Lielā kaļa dalībnieku literāriskos darbos ir daudz šādu parādību aprakstu. Tur ir dažādi bagāti variējumi. Var apskatīt sadisma parādības visās pakāpēs un stāvokļos, sākot no kareivja-ierindnieka līdz armijas komandierim.

Bieži dzīvē vērojam savādus cilvēku tipus, kuŗiem sevišķa patika citus «apceļt», «panerrot». Apceļ un panerro viņi ne jokodami, bet ar ļaunu prieku. Viņi izdomā nielus un iegalvo tos citiem cilvēkiem. Pēc tam uzmanīgi vēro, kā viņu upuris savā rīcībā, kas izriet no šīm ziņām, iekrīt kādā ķežā. «Izgudrotājam» liela bauda to redzēt. Skolā bērni arī tā dara, bet to uzskatam par nenozīmīgu bērnu spēli. Lieilos nopietnos dzīves apstākļos tas citādi. Apļūkojot arī, tā saucamā, «pašpuicisma» parādības, sevišķi fabriku strādnieku aprindās, redzam, ka daudzreiz «bārdas piešūšana», izneršana sagādā drāmatiskas un arī traģiskas sekas. Sanaidotie cilvēki viens otru piekauj, sadur un pat nogalina. Iznerrotās sievietes bieži vien izdara pašnāvību. Bet «apcēlāji», «bārdas picšuvēji» un «nerrotāji» par to sadiski priečājas.

Gadiem ilgi viņi viens otram lielās ar saviem «vareniem numuriem», kuļu «efekts» bijis tik liels, ka tāda un tāda «iemetusi kūleni»

Daugavā vai «ierijusi» ziepju zāles. Šis morāliskais sadisms neapsītās pie zemākajām un vidus šķirām vien. Tas iet līdz un pat pāri visiem sabiedriskiem kalngaliem. To sastopam vienlīdzīgi pie zemāko slāņu analfabetiem, vidus šķiru izglītojumiem un augstākās sabiedrības dižciltīgiem. Tāpat tas producējas arī pie zinātniskiem nopelnīem bagātiem cilvēkiem. Starpība tikai tā, ka «apcelšanai» un «nerošanai» še cītāda izteiksme. Te tā gudrāka, vilīgāka, plašāka un neaprobežojas ar viena cilvēka izneršanu, bet tiecas pēc lielām masām. Sie «nerošanas ģeniji» tāpat kā «asins smakas» kārie saka: «Ko man tas dod, ja redzu divus, trīs muļķīgus cilvēkus? Redzēt veselu miljonu gudru muļķu, tas ir ko vērts!» Rodas «zinātniski atklājumi», «augstas garīgas mācības», «ģeniālas, sociālas sistēmas», «morāliskas reformas», kuŗas piepildot un pielietojot dzīvē, cilvēku masas pienāk pie galīga zinātniska absurda, garīga fanātisma un visādiem Dieva un reliģijas izķēmojumiem. Sabiedrība pienāk pie sociālas nejēdzības, bada, posta, šķiru naida un savstarpējas iznīcināšanas. Morāles vietā izvirtība, naids, skaudība, kēmīga iedomība, augstrātība un galīga deģenerācija. Visu to šeit zemes virsū varam novērot, apskatīt un izpētīt.

Apskatīdamī, iedziļinādāmies mūsu reālās zemes dzīves ļaunuma izteiksmēs, varam stādinies to sev priekšā citās sfairās. Viegli var saprast kā ļaunie ego-cilvēki, daimoni tur rīko-

jas. Pazemes zvērīgie briesmoņi brādā pa chaotisko mīklu un gūsta nelaimīgos, kuŗi pēc fiziskās nāves, savas apgrēcības dēļ, tur ievesti. (Stāvoklis «pēc nāves» sīkāk un pilnīgāk būs apskatīts trešā lekciju ciklā.) Visādi viņpa-saules ļaundari vidus šķiras attīstības pakāpē — pusintelligentie, intelligentie un mācītie pus-zinātnieki-gari, klejo pa zemei tuvākām sfairām un gūsta mirušo dvēseles (par mirušo dvē-seļu likteni, viņu gūstišanu tuvāk turpmākos ciklos). Augstāko, astrālās un mentālās sfairas, dižciltīgo ļaundaru prāts vēl liels, viņiem en-ģēļu gudrība, bet velnīšķīgas tieksmes. Tie ir varenie daimoni. Viņi lido pa kultivējamio joslu no planētas uz planētu dzīvo kā lieli valdnieki un «bauda» savu pavalstnieku mocības. Viņi iedvēsmo mediumiski spējīgus cilvēkus, inspirē viņus uz visādām mācībām un nerro nabaga cilvēciņus pasaules mērogā. Viņi nerro tos, kēmojas ar viņiem, cik vien gribās, saņīda, saved naidā veselas tautas un priecājas, kad tūkstoši keras pie ieročiem un sāk viens otru iznīcināt. Izkāvušies, izputinājuši savu dzīvi, viņi jautā viens otram, kāpēc to da-rījuši? Ne viens, ne otrs nezina un nesaprot kā pēc, bet moku radīts tik daudz! Daimoniem liels prieks.

Visā kultivējamā joslā ļaunuma būtība ir gluži tāda pati kā zemē. Starpība tikai daudz-veidibā. Pazemi, pirmās četras kultivēja-mās sfairas var pielīdzināt mūsu zemāko sa-biedrisko šķiru padibenēm, astrālo un mentālo

sfairu augstākām, aristokratiskām noziedz-nieku aprindām. Pie tam, vēl jāievēro, ka katrā sfaira — 1., 2., 3., 4. un 5. savā astrālā un mentālā būtībā satur tādu pašu pakāpe-nību, kāda mūsu zemei. Katrā no tām ir savi z e m i e - p a d i b e n e s , v i d ē j i e u n a u g s t i e , dižciltīgie ļaunie. Tāpat arī labie ir z e m i e , v i d ē j i e , a u g s t i e . Visumā kultivējamās joslas zemes un pirmās pazemes sfairas atro-das vidus šķiras stāvoklī. Mūsu zemes cilvē-ces sabiedriskā stāvokļa raksturojumā var iz-darīt salīdzinājumus: 1., 2., 3. kult. sfairas at-bilst rupjiem noziedzniekiem, zagliem, ikdienas slepkavām, laupītājiem, 4. un 5. sfaira dažā-diem vidus šķiru aferistiem, krāpniekiem, gangsteriem, kukuļņemējiem un devējiem, aug-lotājiem un neliela vēriena krāpniekiem, 6. un 7. sfaira augstākās sabiedrības politiskiem avantūristiem, valdnieciskiem noziedzniekiem. Šie «lielie» apciemo arī mūsu sfairu.

Visas kultivējamās joslas iemītnieki, tāpat kā mūsu zemes cilvēces sastāvs, dalās divās daļās: vieni, tikai krīt grēkos, arvien vai-rāk trako, dara ļaunu un otri atrod, ka diezgan trakots un ciests. Tie visiem spēkiem cen-shas izķlūt no šīm sfairām, palikt labi un at-griezties debesīs. Trakojošie viņus moca, liek šķēršļus un visiem iespējamiem līdzekļiem kavē. Tur, tāpat kā zemē, labie cīnās pretī ļauniem, sauč palīgā Dievu un ķepurojas uz augšu, uz debesīm. Pazemes cilvēkiem cīņa dēļ atpestīšanas daudz grūtāka, nekā virsze-

mes. Maz laika viņi var veltīt domām par Dievu un glābšanos ar Dieva palidzību. Tiem jāmocas ar karstumu, aukstumu, badu, tumsu un jaunajiem, kas viņus medī barībai.

Zemes virsū var diezgan viegli izbēgt no jauno kanibāļu nagiem, bet pazemes sfairās tas ļoti grūti. Pie tam, zemes cilvēki viegli var sagādāt sev barību, pajumti un, galvenais, veltīt laiku savas dvēseles kopšanai, auras attīršanai ar godīgu darbu, mācīšanos un visāda veida garīgu attīstību, bet pazemēs dvēseles kopšana gandrīz nemaz nav iespējama.

Pēc zemes cilvēku dzīves jaunajiem apstākļiem, kuŗi mums pieejami novērošanai, varam sastādīt pilnīgu priekšstatu par citu sfairu jaunajām pusēm un, pats galvenais, ie-gūt saprašanu par kosmisko elli. Zemes virsū zemāko sabiedrisko slāņu jaunie ir samērā aprobežoti. Tie nevar pieklūt augstākās sabiedrības noziedzniekiem, bet augstākie, aristokrātisko slāņu jaunie var ļoti viegli iet pa visu cilvēcisko sabiedrību, arī pagrīdēs. Tāpat tas ir visas kultivējamās joslas apmērā. Pazemes briesmoņi-larvi un velnī var būt tikai pazemē. Zemes virsū, astrālā un mentālā sfairā, viņi ie-kļūst tikai ar «dižciltīgo» gādību. (Tāpat kā pie mums zemē.) Astrālās un mentālās sfairas jaunie dižciltīgie, kuŗu kermenis ir nevis biezs, fizisks, bet gāzveidīgs un starveidīgs, var lidot pa visām kultivējamās joslas sfairām. Tie šur, tur kultivējamās joslas planētās nodibina savas daimoniskās valstis un līksmojas jaunuma

baudā. Līdzīgi mūsu zemes aristokratiskiem blēžiem, banditiem un sadistiem, viņi tiecas plašumā, dziļumā un lielumā. Viņi saka: «Ko tas man dod, ja piemuļkoju vienas planētas nožēlojamo, muļķīgo cilvēciņu saujiņu? «Piešūt bārdu» kādam varenam debesu būvmeistaram un sacelt revolūciju viņa ekspedīcijā, tas ir gan numurs, ko vērts!»

Citi daimonisma dižciltīgie iet vēl tālāk un saka: «Ko tas man dod, ja kādas pāris ekspedīcijas sadumpojas un noveļas? Neks vien tas ir! Salasīt visus «mūsējos», kādi vien tik kultivējamā joslā atrodas, noorganizēt tos vienā lielā varenā elles armijā un sperties ar to uz debesīm, tad gan «vecais» nenocietīsies aiz savām saules sienām un galvu izbāzis, kaut uz mums paskatīties!» Dažam daimonu valstības dižciltīgam ienāk prātā vēl pārdrošāka iegriba: «Kā būtu, ja mēs visus debesu enģeļus noviļinātu pie sevis? Ko gan tad «vecais» tur iesāktu?»

Nav robežu cilvēku iegribām un iedomām un tāpat arī daimonu. Jo vairāk iegūst, jo trakāks kļūst prāts un slimīgāka fantažija. Apvienojuši visas kultivējamās joslas «dēkainus», viņi grib būt varenāki par pašu Dievu. Tie kēmojas, nerrojas ar nabaga cilvēkiem tik nežēlīgi un drausmīgi, ka to nevar iedomāties. Uz mentālās sfairas planētām viņi iztaisa viltus debesis, pilis, baznīcas, templis, meklē sev starp citu sfairu iemītniekiem piekritējus-pielūdzējus.

Arī zemē daudzi dižciltīgie sadisti dara tāpat. Viņi ierīko «vervēšanas» birojus un iziet cilvēces priekšā ar «Dieva mācībām». Šīs mācības ietērpjas pārspilēti svētos vārdos, garā, augstprātīgā, mistiskā, noslēpumainā valodā. Tās klāsta par visādiem noslēpumiem gudrajiem, neredzamām mistiskām varām, iesvaidīto ordeņiem kalnos. Bezgala daudz viņi runā par svētbijību, mīlestību, uzupurēšanos un pienākuma apziņu. Visu sabiedrību viņi svinīgi aicina uz cilvēces sabrālošanos, atpestīšanu un svētlaimības nodibināšanu. Dažas šādas mācības aicina atmest cīņu ar jaunu, vai arī ieteic to darīt jauniem līdzekļiem. Šo mācību grāmatas piesātinātas ar negatīvu auru, kura pilnīgā pretstatā grāmatas saturam un dvēš jaunumu. Cilvēki bieži no šīm mācībām aizraujas un sāk nodarboties ar augstu spriedelēšanu, prātošanu un gudrošanu.

Novērojumi rāda, ka šie sajūsminātie cilvēki, paši sev nemanot, iegrinst augstprātīgā mysticismā un fanātismā. Tie bezgala daudz runā par patiesību, sirsnību, draudzību, mīlestību un uzupurēšanos citu labā, bet paši izrādas par bezgala cietsirdīgiem egoistiem, iedomīgiem liekuļiem un morāliskiem glēvuļiem. Runās viņi ir svēti, morāliski, bet darbos un sadarbībā neciešami izmantotāji un ģeniāli likuma apgājēji ar līkumu. Visas šīs mācības tik veikli sakombinētas, ka cilvēks ar viņu pālīdzību savas sirdsapziņas un Dieva priekšā var attaisnot ikkatru netikumu. Viņš var pa-

likt svētā pārliecībā, ka ir svēts, taisns, svaidits un Dieva izredzēts. Pēc fiziskās nāves viņi, kā gari, aiziet šo daimonisko egregoru rīcībā. Tur, protams, viņu «svētums» ir īstā vietā. Daimoniem sevišķs prieks tādus mocīt. Viņu astrālās asins der daimonu atjaunošanās un izveselošanās vajadzībām, bet astrālā miesa barībai.

Šiem viltus debesu daimoniem, un vispārīgi daimoniem, ir iespēja ar melnās maģijas, sevišķas mākslīgas rituālas kvēpināšanas un buršanas, palīdzību materiālizēties, parādīties saviem zemes virus pielūdzējiem baltos, dzeltēnos, spīdošos ietēros un uzdoties par Dieva enģeļiem. Ar to izskaidrojams šo mācību piekritēju nesaprotamais fanātisms un nelokāmā ticība. Bez tam, šiem daimoniem ir iespējams mediumiski attīstītus cilvēkus un gaišreģus aizvest astrālā un mentālā miesā, atstājot fizisko miesu miegā, uz savām improvizētām debesu pilīm un tās parādīt.

Zemes cilvēka acīm mentālās sfairas uzbūve pilnīgi pieņemamā par paradīzi. Tik milzīga ir turienes pilnība, salīdzinot ar fizisko pasauli. Arī zemes dzīvē bieži redzam, ka dižciltīgs blēdis, gribēdams piekrāpt vientiesīgu zemes rūķi, aizved to uz savu pili galvas pilsētā un ar to viegli pārliecina zemnieku, ka viņš ir īstais kungs. Zemnieks, atgriezies savā sādžā, ar dedzībū visiem apliecina, ka viņam darīšanas ar īstu kungu, kuram ir pilis, sulaiņi un lepni kungi spīdošās drēbēs tam

seko. Tāpēc viņam jātīc un jāiet pakaļ. Tāpat zemes mediji, aizvesti augstāko kultivējamo sfairu pilsētās pie tiem pašiem dižciltīgiem banditiem, no visas sirds tic, ka tie ir īstie Dieva enģeli. Viņi dedzīgi pravieto šīs mācības patiesību.

Viltus mācību izplatīšana, kultivējamās joslas iemītnieku nerrošana un sadiskā mocīšanas bauga nav daimoniem viņu vienīgais rīcības iemesls. Viņiem no liela svara ir savu teritoriju paplašināt un papildināt ar pavalstniekiem, vergiem un barību. Tas panākams tikai tad, ja aizkavē cilvēces attīstību, pierunā cilvēkus uz ļaunu, ieved grēkos un savaņgo. Tāpēc viņiem jāpieliek lielas pūles un daudz gudrības pie viltus mācību izgudrošanas, izplatīšanas un reālizēšanas. Bez tam vēl, ļoti no svara viņu pašu eksistences jautājums. Tiklīdz ego iesāk domāt un just nepareizi, tūdaļ raisas un irst viņa dievišķā auras uzbūve un aužas, veidojas ap to zvērīgā, daimoniskā aura.

Kā no iepriekš izteiktā redzams, ego uzbūve kā dzīvības dzirkstelīte, viņa auriskais apaudums-miesa, tālāk, tā ietērps savā formā un saturā, atkarīgi no tā, par cik ego izdvēš no sevis kārtīgas, pareizas domu enerģijas dvēsmas. Izdyēsdams mīlestību, satīcību, pareizību, patiesību, harmoniju, viņš saņem no kosmiskā atspoguļojuma arī sev to pašu. Turpretim, izdyēšot ļaunumu, naidu, melus, nepareizību, nepatiessību un chaosu, viņš saņem to

pašu arī no kosmosa. Pirmā, pozitīvā, labā dvēsme dod tādas auras vibrācijas, no kurām ego inieša klūst stipra, vesela, varena un skaista, bet otrā, ļaunā, negatīvā dvēsme novājina ego miesu, padara to slimu. Beidzot tā sairst, rada mokas un nāvi.

Daimonu sadiskās domu dvēsmes izsauc ap viņiem tādas vibrācijas, no kurām to star vielas miesa pārkājas gāzvielas audiem, pieķep fiziskās vielas audiem un ar zemāko vielas stāvokļa miklu, glotām. Pie tam, jo zemāk, jo miesas forma klūst izķēmotāka, neglītāka un atbaidošāka. Star vielas stāvoklī viņa vēl ir caurspīdīga, samērā glīta, enģela izskatā. Gāzvielā tā jau līdzinas pērtīkam. Zemē ļaunais ego ir ļoti riebīgs. Pazemē tas līdzīgs milzu pērtīkam ar krokodiļa žokliem un nejēdzīgai jēlas gaļas mīklai. Šis liktenis neizbēgamis ikkatram ego, kas grib iet ļaunuma ceļu. Enģeli, kas palikuši par daimoniem, cenšas savu auras iziršanu un apķepšanu novērst. Pa daļai tas viņiem arī izdodas un, lūk, kādiem līdzekļiem! Viņi savās irstošās auras miesās ievada graudiņus, sīkas, mazas daļīņas no tādas auras, kurai ir augošas, vielu saturošas auras sastāvs. Katram kritušam ego, kas ir pateicis: «Es vairs negribu būt larvs, velns, daimons; bet gribu atkal klūt enģelis,» tūlit pārmainas domu dvēsmas saturs. Tas nav vairs irstošs, bet dzīvību atjaunojošs. Tā atomiskā uzbūve klūst līdzīga debesu vielas uzbūvei, kā neirstoša viela-materiāja. Ja

Daimoniskais
vampirisms

irstošais daimons saņem sevī šādas auras masu, teiksim eliksīru, viņš uz zināmu laiku aptur miesas ieršanu.

Te līdzība ar cilvēku savstarpējo izpalīdzēšanos pie asins pārliešanas. Viena cilvēka asinis izlietojušās, novārgušas, nevar vairs izpildīt savu miesas apkalošanas uzdevumu un cilvēkam jāmirst. Ja pie tām piejauc veselas, stipras cita cilvēka asins, kuļām vēl daudz dzīvības spēka, slimās atjaunojas un dara cilvēku atkal veselu.

Dīvaini, šis apstāklis arī pie daimoniem reālizējas pateicoties asins pārliešanai, lai gan bez tā ir vēl citi dzīvības spēka pārņemšanas veidi. Savas dzīvības atjaunošanas nolūkam, daimoni ielenc, savajūgo ar savām viltus mācībām tos cilvēkus-ego, kuri jau izdarījuši atgriešanās aktu, atteikušies no grēkošanas un ieslēgušies kādā atpestīšanas egregorā. Ar egregorisko iesvaidīšanu-iesvētīšanu ego miesās tiek ielieta tā dzīvības viela, kuŗa no šī brīža ego miesu sāk atjaunot, pārbūvēt un taisīt atkal dievišķigu. Lūk, šādi cilvēki-ego tieši ir daimoniem derīgi. Viņi tos ievilina pie sevis un tad paņem viņu asins. Plašie okultās literātūras apcerējumi par vampirismu un pasakas par dvēseles pārdošanu velnam nav tukša fantazija. Tam ir drausmīgas patiesības pamats. Asins atdošana daimoniem saistīta ar neizsakāmi mocošu operāciju. Velna valstīs ir iestādes, kur pēc zemes nāves cilvēkus-ego

aizved un iesloga. Šeit viņi atrodas tik ilgi, kāmēr to auriskās dzīvības viela nav pilnīgi izlietota. Tas daudzreiz velkas tūkstošiem gadu. Viņus baro ieslodzītus un, kad ir vajadzība, nolaiz asins. Apieetas ar viņiem drausmīgi. Kad īstās dzīvības ekstrakta asins vairs nav, tos pataisa par kustoniem, kēmīgiem zvēriem un liek strādāt grūtus darbus, kalpot daimoniem. Visbiežāk viņu uzdevums ir kalpot kā upuriem daimonu sadistiskām tieksmēm. Tie viņus neizsakāmā kārtā visādi moca. Viņi tiek sisti, dauzīti, graizīti un apgānīti seksuālās nejēdzībās.

Ir vēl daudzi citi dzīvības uzturēšanas enerģijas iegūšanas veidi. Daimoni izrauga no tiem, kas iesākuši atgriezties, vājākos un pieliek viņiem velnus-iedvēsmotājus, kārdinātājus. To uzdevums ir dot šiem cilvēkiem iedvēsmes, lai viņi iet baznīcā, lūdz no Dieva dzīvības spēku, bet pie visa tā, lai g r ē k o. Viņi gādā par to, lai neskatoties ne uz kādu Dieva auras dzīvinošo krājumu, to personīgā aura apķeptu visādu kaislibu sabiezējumiem, kārpām, augoņiem u. t. t. Pēc nāves grēcīgo darbu apķepumi dod daimonu kalpiem tiesību šos ego paņemt un aizvest uz daimonu barības noliktavām. Tur viņus iesloga kā dzīvus lopus un, pēc vajadzības, ēd. Tas arī ir drausmīgi mocoši.

Zemes virsū sastopam gardēžus, kas mil cepešus, kuļu pagatavošana saistīta ar dzīvnieku mocišanu, piem., dažās zemēs, kur ļoti

dzelmē un tad vesels bars to plosa, rauj viena otrai no mutes un spīdzina? Līdzīgi tas ir ar grēcīgām dvēselēm pēc nāves, kad viņas saķer larvi un ierauj elles bezdibējos.

Vissliktāk un visdrausmīgāk klājas tomēr tiem, kas izliekas gan dievbijīgi, iet bazzīnīcā, lūdz Dievu, saņem svēto vakarēdienu, bet sirdī ir egoisti, liekuļi, glēvuli un liški. Varenītie daimoni tos aizvāc savos pārtikas pagrabos un ēd, baro tālāk, graiza un ēd atkal, jo viņu auras miesās ir daudz dzīvības vielas, ar kuņu tie sevi atjauno un uztur. Tamēj «remdenajiem» ticīgiem no sirds ieteicams pielikt visus spēkus un ātrāk klūt «karstiem». Tas iespējams tikai tad, ja apvienojas sirsnīgā sadraudzībā kādā stiprā egregorā un palīdz viens otram turēties pie patiesības. Savstarpēji palīdzēt var ar vārdiem, labām pamācībām, darbiem, bet sevišķi liela nozīme ir domu spēka aurai. Ja egregoriskā apvienība stipra, auras cirkulācija egregora locekļos tik spēcīga, ka tā bez fiziskās pieskāršanās tīra auru, šķista sirdis, staro viņiem apkārt un triec prom visas jaunās domas un grēcīgās jūtas.

Palīdzība
nomirušajiem
grēciniekam
no egregora.
Sevišķi lielu palīdzību saņem egregora nomirušie, ja viņi līdz nāvei nav vēl pa-spējuši tiktāl attīrīties, lai pēc nāves nebūtu daimoniem uz viņiem tiesības. Stipra reliģioža egregora aizlūgumi sūta nomirušajiem tādu auras palīdzību, kurā saspārda daimonu aizgaldas un atbrīvo savanīgotās dvēseles. Tad tas var izbēgt no daimonu īvaras un paglābtās.

ties kāda viņpasaules kristīgā agregora aizsardzībā. Bez tam, ja nomirušais ir vēl tik apķepis grēkiem, ka viņu nevar no pazemes izcelt, daimoni to liek mierā, ja par viņu palikušie draugi notur aizlūgumus. Katrs aizlūguma auriskais lādiņš, kurš nonāk pie savanīgotā, saspārda daimonu ierīces. Arī paši daimoni dabū stipri ciest. Gribot negribot viņiem izdevīgāk tādu grēcinieku neaiztikt un, pateicoties tam, viņš var glābties.

Pa visu kultivējamo joslu, kā pa mežonīgiem džungļiem, izkaisīti daimoniskie egregori. Tie ir kā atsevišķas, pastāvīgas daimonu valstis. Bieži šīs valstis ir ļoti lielas un aizņem visu planētu. Valdošie daimoni, kā neaprobežoti monarchi, pa visām kultivējainās joslās malām vervē sev pavalstniekus, medī vergus un barokļus. Bez tam, viņi savā starpā, kā lielas daimonu valstis, ved karus, atņem viena otrai īpašumus, territōrijas, aizvījina pie sevis otras valsts pavalstniekus, rada viena otrai revolūcijas, dumpjus u. t. t. Šeit ļoti daudz līdzīga ar mūsu zemes planētas valstisko stāvokli un politiskām cīņām senos un vidiņos laikos, kad laupīšana otrā valstī bij atļauta ar likumu un tika uzskatīta par pienākumu.

Citu planētu daimoniskie monarchi domu biedrus, pavalstniekus, vergus un «baļojamo» vielu no mūsu planētas iedzīvotāju aprindām, iegūst ar jaunu ideju un viltus mācību palīdzību. Ar jaunām idejām viņi visādiem ie-dvēsmes veidiem noskočo cilvēkus uz jaunu

Daimonu
valstis un
savstarpēji
karī.

un izmāca tos par īstiem daimoniem jau zemes dzīvē. Pēc tam, kad tie nomirst, daimonisko valšķu kungi tos uzņem savos agregoros kā aktīvus, apzinīgus daimoniskus darbiniekus un ieceļ attiecīgā amatā.

Amata un varas gradācija atkarājas no tā, cik «iesvētāmais» spējīgs. Spējas raksturojas sekoši. Pirmie ir augstākie, spējīgākie jaunuīma izgudrotāji, ierosinātāji, ārdošie ģeniji, valdniki-daimoni, monarchi. Viņi sevi dēvē par elles dievīm, liek būvēt sev tempļus un sevi pielūgt, liek ziedot cilvēkus un arī mazākos velnus un daimonus, kad cilvēku pietrūkst. Otrie ir monarchu vasaļi, firsti, elles dieva enģeli, vadoņi — monarchu lēmumu izpildītāji. Trešie ir daimoni-ierēdņi, uzraugi, skolotāji, cilvēku iedvēsmotāji, musinātāji, mulķotāji, kas pielīdzināmi mūsu zemes iekārtas intelligentiem darbiniekiem. Ceturtie ir vēni — zemākie kalpi, bendes kalpi, mocītāji. Piektie ir larvi — eilišķīgi zvēri, kustoņi, kas kalpo visai elles jerarchijai, kā mums mājlopi un dresēti zvēri.

Savu eilišķīgo valšķu jerarchiju daimoni organizē un komplektē no krītošiem enģeļiem un cilvēkiem, kuŗus šim uzdevumam viņi sagatavo ar jaunu ideju un viltus mācību palīdzību. Vergus un baļojamo materiālu no mūsu plānētās cilvēku sastāva viņi vērē galvenām kārtām ar viltus mācībām. Ar tām viņi cilvēkus iedvēsmo uz ārējo, liekulīgo godīgu mu, Dieva lūgšanu un atzišanu. Cilvēku au-

riskajos ķermenos ieplūst dievišķais dzīvības uzturēšanas spēks — auriskā dzīvības enerģija. Tā kā sirds dziļumos šie cilvēki ir jauni, iegūtā enerģija — eliksirs aužas jauno domu formās. Tās izteicas visādos auriskos aptaukojumos, piepampumos, «liekās gaļas» pieaugumos, trumos, auras jēlumos u. t. t. Šie auriskie aptaukojumi un liekās gaļas pieaugumi, kā jau minēts, rodas no egoisma, cietsirdības, lišķības, rījības, kārības, iedomības, augstprātības un tamlīdzīgiem netikumiem. Pēc nāves tie ir smagi sabiezējumi ap ego. Cilvēku dvēseles tie kā barokļus automatiski ienes daimonu pazemēs. Tur šīs dvēseles attiecīgi «pseciālisti» šķiro tā, kā pie mums miesnieki kaujamos lopus un gaļu. Ellē labākos «eksemplārus» paņem augstākie daimoni, bet sliktākos atdod zemākajiem velniem un īlarviem barībai kā arī seksuālu «prieku» dzīšanai.

Mūsu planētas vēstures materiālu piezīmēs atrodam: «Kaŗa laupījuma labāko tiesu — skaistākās jaunavas un veselīgākos vīrus paturēja par vergiem paši kēniņi, bet sievas, bērnus un vecākos gados vīrus atdāvināja karēivjiem un iedzīvotājiem. Un tie tos upurēja saviēm dievīm, priecājās ar tiem un līksmojās trīs dienas». Labi mums zināms, kādus «priekus» dzina ar sievietēm mežonīgie seno tautu kaļavīri un kā pēc priekiem šīs sievietes un viņu bērnus «nomaitāja dievīm par godu». Arī pēdējā kaŗa notikumi dod mums daudz piemēru, no kuŗiem varam spriest par

Nodevēju,
„Jūdas tipu”
cilvēku kar-
miskais lik-
tenis.

daimonu rīcību un tām cilvēku dvēselēm, kas pēc fiziskās nāves nokļūst viņu varā kā «kaļa laupījums».

Daži mīrušie, pateicoties kādam labam gadījumam, pēc nāves izmūk no daimoniem un bēguļo pa cilvēku dzīves vietām. Bieži tie iebēg labu cilvēku dzīvokļos un apmetas tur, bet tas viņiem maz palīdz. Dzīvajie tos nerēdz, bet sajūt un nezinādami, kas par lietu, ar vi-sādiem dzīvokļu svētīšanas panēmieniem dzen tos ārā. Un ja arī tos neizdzēn, šiem mocekļiem jāsēž tur kā cietumā, jādreb un jācieš. Līdz ko daimoni tos atrod, tūlīt noķer un nežēlīgi soda par bēguļošanu. Dažu cilvēku auras miesa pieķepusi tādām glotām, tārpiem un tik riebīgu mīklu, ka pat larvi to neēd. Šādi auras apķepumi ir galvenām kārtām tādiem cilvēkiem, par kušiem mēdz teikt: «Ne Dievam svece, ne velnam kruķis». Tie ir dzīvē pazīstamie «Jūdas tipi», provokātori, nodevēji, kas kalpo uz «abām pusēm», kam nav nekādu noteiktu principu un kas gāna i svētumu, i jaunumu, paši jauni būdami. Tādā kārtā viņi paši sevi tā sagāna, ka klūst par kosmiskiem puvumiem. Tādi cilvēki pēc nāves šausmīgās mokās gul savās kapu bedrēs. Tās viņiem ir kā pašu liktas lamatas. Ārprāta šausmās un mokās tie brēc veselus gadu simteņus; iekams viņu auriskā neīrība izgaro un izirst.

Tā kultivējamā joslā norit «dēkaiņu» dzīve. Ko kurš no viņiem iedomājas darīt un da-

ra, to nevar iepriekš zināt un aprakstīt. Ie-dziļinoties zemes dzīves «dēkaiņu» jaunumu un noziedzību parādībās, varam saprast, ko daimoni, kā jauni gari, spēj darīt. Pēc zemes dzīves jaunumu parādībām varam izprast arī augstāko sfairu dižciltīgo daimonu darbību. Ja nostādam savu prāta priekšā, cilvēkiem ne-redzamas, dzīvas, gudras būtnes ar jaunām noziedzīgām tieksmēm, kuŗas var lidot pa visām sfairām un planētām, tad iegūstam sa-prašanu par elli. Nav mocības, nav elles drausmu, kuŗas nevarētu reālizēt savās elles sfairās un iestādēs šie lidojošie, varenie jaunu-mu ģeniji — elles kēniņi.

Cilvēku glābšanai, no debesīm norīkoto, ekspedīciju nometnes šīs sfairās izkaisītas kā mazi debesu cietoksnīši. Tās strādā un cīnas bez pārtraukuma. Darba tām daudz un tas ārkārtīgi sarežģīts. Katrai dvēselei, kas lūdz atpestīšanu, tūdaļ tā jāsniedz, bet līdz ko viņa pārdomā un iet atkal jaunumā, to nevar aiz-turēt. Drikst aizstāvēt un uzņemt glābšanas aizsardzībā tikai tos, kas no visās sirds patie-si vēlas atgriezties un pierāda savu yēlēšanos darbos. Citādi arī nevar. Brīvās gribas likums nepārkāpjams. Ar varu debesīs atvestie «dē-kaiņi» protestē, skrien uz džungļiem atpakaļ un rodas dubults jaunums.

Tagad mazs skats uz mūsu planēti. Te redzam visus jaunuma veidus. Šeit ir asiņai-nais un morāliskais sadisms, visādi noziedzību pasākumi: slepkavības un blēdības mantkā-

Glābšanas
ekspedīcijas.

rības un noziedzības baudas nolūkos. Viss tas nenāk tikai no zemes cilvēku personīgās ļaujās dabas vien. Lieli daimoniski spēki no zemes iekšenes un no citām planētām apzinīgi rada visādas ļaunuma klišejas un ar tām ie-spaido cilvēkus uz ļaunu.

Šo daimonu nolūki ir bezgala dažādi:
1) piemuļķot, iznerrot cilvēku masas, lai uz-jautrinātu sevi ar to skatu, ka idioti — cilvēki, ievesti absurdīgos uzskatos par dzīvi, rada paši sev dzīves vietā elli, 2) sarīdīt cilvēku masas savā starpā, lai ar baudu vērotu asins plūdu teātri, 3) piepūst cilvēku prātu ar skaudību, egoismu, netīrām kaislībām, mantkārību un visādiem netikumiem, lai pēc nāves tos varētu nemt kā barokļus saviem pārtikas krāju-miem, 4) sagūstīt, samedīt cilvēku pulkus savu valšķu apkalpošanai, 5) ieviljināt cilvēku dvē-seles savās viltus debesis un vampirizēt no tām dzīvības sulu — atjaunošanās asins. Zemes planētā sastopam cilvēkus, kas ne tik vien no ārējā izskata, bet arī pēc saviem tikumiem un visas dabas ir velni. Viņu miesas ātri irst, tie paliek kropļi, ja nedabū ziniāmos laikos sevi ieņemt auriski veselū cilvēku asinis. Šo pa-rādību nevar attiecināt uz medicīniskās ārstē-šanas gadījumiem, kur notiek fiziska asins pārliešana. Tā nav jauna. Daimoniskā asins nemšana ir galvenā kārtā auriska — astrāla, vampiriska.

Bez visa tā, daimoniskie gari cenšas sa-kūdīt cilvēku saprašanu tā, lai viņi izstarotu

tikai negatīvas auras krāsas. No tām rodas planētārās uzbūves traucējumi, zemestrīces un visādas dabas katastrofās. Cilvēki no tām uztraucas, kliedz, vaimano, mocas, bet daimoni ūjājas.

Tāda ir elle. Vai tā ir Dieva sodība? Vai tā ir kosmiskās sodības, mocību izciešanas vie-ta? Nekādā ziņā nevar to uzskatīt par tādu! Tā ir enģeļu — «dēkainu» personīgā brīvas gribas lieta, kuņā Dieva un Viņam uzticīgo enģeļu dalība ir tikai nelaimīgo glābšana un atpestīšana no šīs elles mo-kām.

Cilvēki daudzreiz brēc pret Dievu un protestē, kāpēc Viņš elli pielaiž un atļauj. Tie sauc Dievu un enģeļus par nepilnīgiem. Dievs nevarot elli novērst un enģeļi atturēties no krišanas. Šī brēkšana ir absurdīga. Nepie-laist elles esamību, nozīmē paralizēt brīvo gri-bu. Tas anulē visu dzīvības vērtību. Dzī-vības pilnīgums jāsaprot nevis kā sastindzināts piepildījums, bet kā spēja pilnīgi dzīvot. Rado-šā pilnība ir spēja vienmēr bez apstājas radīt. Tāda ir arī mūžīgā pil-nība — spēja nemitīgi pārveidoties un klūt vienmēr pilnīgākam. Kosmiskā visuma sa-mērā elle ir tikai maza netīrumu bedrīte. To Dievs pieļauj tiem enģeļiem, kam gribas izbau-dīt sekas no nepareizas rīcības. Zemes cilvē-kiem šī bedrīte izliekas tik liela, drausmīga un

Kas patiesībā
ir elle.

nozīmīga tamdēļ, ka ellē esam mazi, sīki gariņi, kosmosa putekļi.

No tā viedokļa un tās vietas, kuru pašlaik stāvam, elle ir arī drausmīga. Viņa ir daudz drausmīgāka, nekā to spējam iedomāties. Kad tagadējam, 1935. g. modernam cilvēkam, atvērsies mistiskā uzīveres spēja un viņš varēs ieskatīties savā īstajā stāvoklī, viņš domās pa visam citādi. Slims, badā, ciešanās un fiziskās mokās novārdzis cilvēks uzskatīs sevi par laimīgu, ja iegūs pārliecību, ka pēc nāves tam nebūs sliktāk un viņa dvēseli pamems kāds pestīšanas egregora enģelis. Cilvēki par laimīgu uzskatīs tādu dzīvi, kur visu mūžu, grūtā, sūrā darbā un bez izpriečām viņi varēs attīstīt savu auru tik tālu, lai pēc nāves nebūtu jāiet vairs pazemē vai daimonu verdzībā.

Ja cilvēks to zinātu ...

Vissliktākā zemes dzīve ir labāka par pazemi un verdzību pie augstākiem daimoniem. Seno tautu reliģiskos rakstos redzam, ka tie, kas zinājuši daudz maz īstō patiesību par pasauli, dzīvojuši vienās rūpēs tikai par to, lai pēc nāves neiekļūtu pazemē. Viņi ir darījuši, ko vien mācējuši, lai no tā paglābtos. Tie ir centušies iztapt dažādiem daimoniem, tos pielabinādami un pieķukulodami ar upuriem, lai pēc nāves viņus stipri nemocītu. Tagadējais cilvēks, pārsātināts ar modernās civilizācijas labumiem, lepni un augstprātīgi saka: «Es neatzīstu ne Dievu, ne veltu un tamdēļ ne par ko neatbil-

du». Tie ir tik drausmīgi maldi, ka tos nevar attēlot. Ja cilvēks, kam šāda maldīga saprašana, zinātu, kas viņu sagaida pēc nāves, viņš nošausmām tepat zemes virsū pakristu. Uz ceļiem viņš lūgtu katras bāznīcas priekšā pēc Dieva apžēlošanas un atpestīšanas.

Karma.

VIII.

Vārds «karma» plaši ieviesies Eiropas gara zinātņu terminoloģijā, bet to saprot ne visi vienādi. Patiesībā šis vārds nozīmē cilvēka darbības rezultātu viņa auriskās miesas būvē. Darbība izriet no domāšanas. Domāšana rada auras kustību plūsmi, vibrācijas un auž no savas auras vielas zināmu aurisku veidojumu. Piem., cilvēks domā par labu darbu un to izdara. No šīs domas un darbības rodas auras plūsmes kustība un izveido auras klišeju. Klišeja ieaužas cilvēka auras miesā, kā redzams aurisks zīmējums, ornaments. Nodaļā «Auras klišejas» atstāstīts kāds notikums ar cilvēku, kas nabadzīgai sievietei ar bērnu iedeva dažus latus. No šīs rīcības viņa aurā ieaudās mirdzošs, skaists spīdums. Otrā piemērā attēlots zaglis, kas apzaga cilvēku. Šī rīcība viņa aurā ieauda, ievedoja zaļi glotainu, melni tārpveidīgu traipu. Sie auriskie ievedumi ir karma. Tā šis vārds bija domāts savā pirmatnējā uzdevumā gara zinātņu terminoloģijā. Lai paliek tas arī mūsu mācībā minētā nozīmē.

Laba cilvēka aura ir skaista. Tā spīd un vizuļo dzidrās, harmoniskās krāsās, izplata savā apkārtnē savādu, patīkamu aurisku gaisimu un smaržu. Karmiskie ieaudumi,

t. i. labo darbu klišejas, mirdz aurā kā dārgakmeņi un izstaro no sevis spēcīgas, apžilbinošas gaismas strāvas. Pateicoties šim strāvām, svešie, nevēlamie auriskie pieskārieni sadeg vai arī atlec.

Launa cilvēka aura ir neglīta un atbaidoša. Tā spīd ar savādu blāvu, baigu gaismu un izplata savā apkārtnē riebīgu smaku. Karmiskie ieaudumi, t. i. jauno darbu klišejas, rēgojas kā riebīgu tārpu mudžekļi un cīpsloti mezgli. No tā arī cēlies nosaukums «karmas mezgli». Launa cilvēka auras ķermenis ir atbaidoši sakropļots. Bieži tas izskatas piedurts naglām, dūnām, mālu un koka gabaliem. Dažas vietas liekas it kā sasaistītas striķiem un pārkātās spalvainām ādām. Launo darbu klišeu ieaudumi — karmiskie mezgli izstaro nepatīkama spīduma griezīgas strāvas. Tie sviež no sevis uz apkārtni gļotas, putekļus, dubļus un visādus auras netīrumus. No tiem atkal savukārt veidojas tādi paši netīrumi, kas krīt un traucas atpakaļ uz pašu jauno cilvēku, plēš viņa auru, rada jaunus mezglus un tārpus, izsauc viņā visādas vaines, slimības un nelaimes.

Cilvēka auras ietērpā karmas mezgli pēc būtības ir tie pāši saķepumi, tikai to sarežģījuma pakāpe daudz lielāka. Launie darbi, noziegumu karmiskie mezgli, ir it kā izplatījumā izlaistas lodes, bet tādas, kas paliek saistītās savādā supergumijas auklā pie paša «šāvēja». Un «šāvējā» bez šīs saites paliek vēl

Karmisko
mezglu
darbība.

lodes kopija. Kamēr šis šāviņš netiek attsaukts, tas spēj darboties posteši uz savu «izšāvēju» un uz tiem, kas pēc sava auriskā apgrēcības stāvokļa viņu uzņem. Un uzņem viņu īkkatrīs, kam aurā kāds grēcīgs darbs, kāda nozieguma ieaudums. Noziegumu klišejas, kā lāstu lādiņi, klejo pa kosmisko telpu un sevišķi to cilvēku vidū un tuvumā, kuršem aurā netikumu un noziegumu klišejas. Šie lādiņi — viesuļi neskatas uz to, vai noziegums liels, vai mazs, vai tas saistīts ar tiem, vai ne, bet tiklīdz atrod pie cilvēka kaut mazākā traipa punktiņu, tūlīt laužas viņa aurā un to posta. Šī postešana reālizējas bezgalīgā dažādībā: slimībās, prāta aptumšošanā, dažnedažādās dzīves nelaimēs un katastrofās, jo viss dzīves process caurausts ar cilvēku domu auru. Līdz ko šo auru saķepina, salauž, saposta, tūlīt paralizējas domu un prāta skaidriba. Cilvēks pielaiž kļūdas un krīt nelaimē. Kad tas atgriežas atpakaļ nesastapis pretestības un tml., šāds aurisks lādiņš — nozieguma klišeja, iedarbījas uz pašu «izšāvēju» ar daudzkārt pavairotu atpakaļiedarbību. Šī pavairošana rodas no tam, ka daudz būtnes, pie kuřām tas ir pieskāries, atgrūžot ieliiek tanī arī no sevis kuštības spēku. Tā arī parasti ikdienā tiek saaprasts vārds «karma». Tāpēc to bieži sajauč ar sodu.

Karmiskais noziegumu «šāviņš» var darboties tikai kultivējamās sfairās, bet pozitīvo darbu klišejas iet arī pāri chaotisko sfairu ro-

bežām, debesu sfairās. Tur, sastapušās ar eņģeļiem un citām harmoniski noskaņotām būtnēm, viņas dabū spēka pieaugumu un nāk uz savu pirmavotu daudzreiz pāstiprinātā spēkā. Tādā kārtā labo darbu karma vairojas labā spēkā, bet jauno jaunajā. No šejienes izteiciens: dalīts prieks ir dubults prieks, bet dalīta bēda pusbēda.

Elles
„likums“.

Ja kāda būtnē otru aizskar, vainīgais ar karmas likumu tiek nodots aizskārtā rīcībā bez kādiem ierobežojumiem. Šis nežēlīgais karmas likums izriet, kā loģisks secinājums, no kosmisko būtnu savstarpējo attiecību stāvokļa. Kas grib harmoniju, tas nevar izdvēst chaotiskas domas. Tiklīdz viņš tādas izdvēš un kādu būtni jauni aizskar, tūlīt rodas jautājums: «Tu gribi dēkoties?» Šim jautājumam seko ne ar ko neapturāma atbilde un negrozāms lēmums: «Ej chaotiskās sfairās, meklē sev pretinieku un cīnies!» Kas tur iegājis, tas negrozāmi ir parakstījis līgumu ar šo sfairu likumību. Un šī sfaira ir tāda, kas atlauj visiem plūkties, plēsties, kauties un noziegties, pārkāpt visus likumus un līdz ār to arī pašam savu likumu. Tā ir likumu pārkāpšanas un ārdīšanas likumība. Kādus likumus tur var ievest un uzturēt? Protams, tikai spēka likumus. «Kam spēks, tam vara.. Tu mani aizskāri. Ar savu rīcību tu esi nonācis chaotiskā likuma varā. Man pilnīgas tiesības

darīt ar tevi visu, ko vien vēlos, kas man pa spēkam».

Gluži tāds pats stāvoklis ir arī tad, ja aizskārtais nemaz negrib atriebties. Aizskāršanas klišejas kopija ieaužas aizskārēja aurā un tā klūst redzama kādam larvam, velnam vai daimonam. Arī viņiem tādas pašas tiesības: «Tu esi kāvies, zadzis, blēdījis. Nav no svara, cik daudzi, pie kā un kam. Nozīme tikai tam, ka ar to tu esi iegājis mūsu likumībā, kuŗa ir absolūta nelikumība. Pamatojoties uz to, tu esi mūsu varā par tik, par cik mums ir spēks tevi pieveikt.»

Vienīgais glābiņš šīs likumīgās nelikumības sfairās ir spēks. Arī debesu patiesība šeit rīkojas tikai ar spēku. Cilvēki iegūst spēku apvienojoties, noorganizējoties egregoros. Gluži tāpat dara daimoni, velni un larvi. Liejos baros viņi turas kopā un, apstākļu spiesti, viens otram palīdz kopējās cīņās pret uzbrucējiem. Šādās egregoriskās apvienībās var gan nodibināt kādas norunas par noziegumu lieluma normām, var viens otram atriebt pēc kāda noteikta mēra, kā tas arī tiek praktizēts mūsu sodu nolikumos, bet tam nozīme tikai egrogra varas robežas. Ārpus tām paliek spēkā tas pats džungļu bezlikumības likums «kam spēks, tam vara..»

Cilvēkiem šeit tā lielā priekšrocība, ka viņi var piésaukt un dabūt sev palīgā debesu spēkus. Tādā kārtā viņi pieveic daimonus un glābjas. Tomēr, lai saņemtu debesu spēku pa-

Cīņa ar elles
spēkiem.

līdzību, jābūt attiecīgā mērā godīgam, taisnam, harmoniskam un jāmāk pieskanoties debesu likumības aurai. Kas šo likumību ignorē, pie tā debesu spēks nenāk. Tos gadījumos, kad cilvēks ir mācējis viņu atsaukt, bet, saņēmis to, apgrēkojas, tas tūlīt atstāj viņu. Apgrēcības traipi kļūst atklāti un daimoni viņu ielenc no jauna. Elle ir atkal ap viņu.

Visvairāk cilvēki cieš no atriebības kāres. Ja viņus skar kāds nozieguma lādiņš, tie parliek nikni, iedod šim lādiņam klāt no sevis vēl spēka un naida klišejas. Tās atlec no viņiem ar pavairotu spēku un sit citus, tad atkal lec atpakaļ no ciem pavairotā spēkā un sit pašus. Tādā kārtā cilvēki rada daudz jaunu karmisku mezglu un stieg purvā arvien dziļāk un dziļāk. Šo parādību pieņemts saukt par «karmas ratu». Cilvēks kļūst līdzīgs vāverei būrītī, kuļa spēlejās uz rata. Patiesībā ir vēl sliktāk, jo pie cilvēka līdzšinējiem dzīves veidiem mezglu skaits pieaug un sarežgas vairāk, nevis otrādi. «Karmas rats» izsauc nebeidzamu «inkarnāciju ratu».

Karmisko mezglu darbības pārraukšana. Launie uzbrukumi nav jāatriebj. Tie jānovērš, jāparalizē ar aukstasinīgu vienaldzības sajūtas rīcību. Vislabāk tas izdarāms ar nožēlu un vēlēšanos, lai jaundaris atjēdzas, attīra savus auras apķepumus un kļūst labs. Visi dzīvo būtņu launie uzbrukumi jāuzņem ar tādu pašu noskaņu, ar kādu uzņemam nedzīvās dabas katastrofas nelaimes.

Ja vējš noplēš mājai jūmtu, ja viesuļa, pa

gaisu nestāis, koka gabals ietriecas logā un stikla šķembeles ievaino seju, mēs taču nepaliem nikni uz vēju, nedzenamies pakal ar dunci un negribam tam atriebties. Mēs lūkojam gan ierīkoties tā, lai otrreiz tas nevarētu mums kaitēt. Ja no kēdes noraujas suns un iekož, mēs nedomājam, ka par to vajag atriebties, bet piesienām viņu stiprāk, lai uz priekšu tas nenotiktu. Tāpat jādara ar jauniem gariem un cilvēkiem. Tie jāsasien, jāparalizē bez atriebības kāres jūtām un niknuina. Nonāvēt drīkst tikai tādā gadījienā, kad nav cita līdzekļa noziedznieka jaunās darbības paralizēšanai. Tad arī tas jādara ar sirsnīgu aizlūgumu par viņa dvēseli. Aizlūgumam liela nozīme. Pateicoties tam, viņa ego tiek uzņemts astrālās pakāpes kristīgā egregorā. Tur viņu iesloga un tur tik ilgi, kamēr tas nekļūst labs. Bez tāda aizlūguma nonāvētie noziedznieki pēc fiziskās nāves kļūst vēl brīvāki, stiprāki, nāk atpakaļ cilvēku vidū, kā jaungi gari, un dara postu vēl lielāku, nekā dzīvi būdamī.

Karmas kēde. Launās karmas kēde, patiesībā tīklā, ir saistītas visas ārpus debesu sfirām vienlaicīgi eksistējošās būtnes. Debesis ir labās karmas kēde — tīkls. Tur tas tā saskaņots, ka to izjūt vienīgi kā harmonisku saskaņu, kopdarbību bezgalīgā, svētlaimīgā eksistencē. Kultivējamās sfirās, tā tad, pēc augšminētā likuma, ikviens jaunās karmas parādnieks — kē-

des loceklis atkarīgs no citiem. Starp šiem citiem ir daudz apzinīgi jaunu daimonu u. c., kuļu interesēs aizturēt katru cilvēku, vispār būtnes, atsvabināšanas kustību. Aizturēšanai tiek izmantots, še aprakstītais, tīkls, kuļš radies no daudzām izšautām, saistītām lodēm. Ikviens cilvēks, ikviena būtne pa sevi nekad nevarētu izķījūt no «lūrētāja» rokām, ja pēdējais nebūtu savukārt parādā pozitīvi noskaņotām būtnēm, vai šo būtnu kopām — egredoriem. Cilvēkam bieži jāsaka: «Piedod man manus parādus, kā es piedodu saviem parādniekim, t. i. tiem, kas pret mani apgrēkojušies, mani aizskāruši.» Ar šo līgšanu viņš savus izšautos atriebības lādiņus atsauc. Tie apstājas darboties, atsvabina cītus un līdz ar to arī pašu šāvēju.

No šejienes secināms egredoriskās piedeरības svarīgums. Sevišķi tas sakāms par spēcīgāko egredoru mūsu zemes virsū. Tas ir Jēzus Kristus egredors. Šinī nozīmē Viņš ir mūsu Pestītājs. Iedomājaties, kāds būtu absolūti vienītuļa cilvēka liktenis. Par vismazāko, visniecīgāko nolaidību morāliskā ziņā (morāle ir attiecību noteikumi) šis vientulis kļūtu kāda daimona mocību objekts. Pie tam, tas notiktu gandrīz uz mūžīgiem laikiem, jo pārietu no viena daimona rokām otrās.

No sacītā noprotams, ka karma nav sods. Tai trūkst soda īpatnības — proporcionālitātes.

Karmiskās saites, mezglus var nevien at-

Egregoriskās
piederības
svarīgums
cīņā ar elles
spēkiem.

vilkt atpakaļ, atraisīt, bet it kā pārcirst, arī sadedzināt, izķausēt, izšķidināt. Jauno darbu izdvēstiem karmiskiem lādiņiem var aizsūtīt pakal tādus lādiņus, kas viņus panāk un izārda, pirms tie nokļuvuši pie mērķa un iesākuši savu jauno darbību. Sīkāk par to 3. ciklā. Kā tas arī netiek darīts, vainīgais neizbēg no ekvivalentās pēcdarbības. Vai šī pēcdarbība izpaužas ciešanās, vai labprātīgā, apzinīgā karīmisko mezgli atraisīšanā, lādiņu atsaukšanā, pateicoties grēku nozēlošanai, alga viena, tā ir vainas pēcdarbība. Šis ekvivalents ir it kā karmas minimums un to varētu saukt arī par sodu. Meklējot pārdzīvojumus, daudzi aiz mušķības, vai arī labprātīgi, uzņemas un iepinas daudz lielākās ciešanās par šo soda mēru. Ja viens un tas pats sods izciešams īsākā laikā, tam jābūt intensīvākam. Lai panestu paātrinātu reabilitēšanos, vajadzīgs daudz spēka un cita kā. Ciešanas slavējamas vienīgi šinī nozīmē, kad tās ved uz atpētišanu un ir lietderīgas, attīrošas. Eksperimentēšanas tieksmu un bravūras izsauktās ir citādas kvalitātes.

Atraisītie karmas mezgli, apturētie jauno šāvienu lādiņi un viesuļi paliek kā ego piedzīvojumu archīvs, kā nekaitīgas atmiņas. Izpirktās jaunās karmas daļas kļūst mirdzoši spīdīgas, kā uzvaras kroni, un krāsojas attiecīgās pozitīvās auras krāsās ego ietērpā.

Apskatījām elli, daimonus, velnus un larvus, cilvēku attiecības savā starpā, ar elli, larviem, velniem un daimoniem. Redzam, ka viša elle rodas un pastāv tikai no ego domām un gribas. Atkarīgi no tā, kā eņģelis domā, aužas un veidojas viņa auriskais tērps — miesa. Tas pats arī pie cilvēkiem un daimoniem. Kad eņģelis domā par radošu darbību, patiesību, un harmoniju, viņa auriskais tērps tīrs, dzidrs, skaists un spīdošs. Viņa saprāts ir dievišķīgi gudrs, ģeniāli radošs. Viņš brīvi, bez kādiem traucējumiem, var lidot pa visu kosmosu. Tiklīdz eņģelis domā un iegrib ārdošo darbību, nepatiessību, jaunumu un disharmoniju, viņa ego — dvēsele sāk apausties ar nepareizu auras būvi. Viņa dzīvības graudiņa dievišķie izstarojunii pieķep ar auriskiem sabiezējumiem. Līdz ar to viņš zaudē savu radošo, dievišķīgo gudrību, kļūst ārdošs, disharmonisks un jauns, nikns raksturā un smags, biezs ķermeņa formā. Jo stiprāk ego domā par ārdīšanu un jaunumu, jo vairāk tas apķep ar smago, biezo auras audumu, jo nejēdzīgāks un izķēmotāks tas ir savā miesas uzbūvē. Tādā kārtā eņģeļa ego — viņa dvēsele, nemirstīgais, dievišķīgais dzīvības graudiņš, apķep ar ārdošo domu audumu tik stiprā mērā, ka blakus eņģeļa nemirstīgam ego izveidojas otrs ego, kas auž ap sevi mirstīgu, sāpošu, irstošu miesu — mīklu un mirst. Mirst viņš ne vienreiz, bet vienmēr, bez apstājas. Tiklīdz vienu miesu viņš sev apauž, tā sairst, sāp un

izvel savu dzīvības graudiņu — ego. Tas atkal auž tādu pašu irstošu miesu — mīklu, atkal dzīvo ūsu brīdi un beidzot atkal mirst. Tā ego pārdzīvo miršanu. Tādu ego auras apauduma klišēju sauc par mūžīgo nāvi, jo viņa atkārtojas bez apstājas. Tas velkas tik ilgi, kamēr šo klišēju no ego nodzēš, nokausē un tās auras apķepumus notīra.

Tāda ir vispārībā to ego karma, kas nonākuši no debesīm džungļos un grib dēkoties. Viņi var savu karmu grozīt, veidot pēc brīvas gribas vai nu uz attīstišanos un tādas mūžīgas miršanas — nāves izbeigšanu, vai arī padziļināšanu. Nāves karmas izbeigšana pieved pie atgriešanās eņģeļa stāvoklī, bet padziļināšana pie pārvēršanās daimonā, velnā un tālāk larvā.

Daimonu karma cilvēku acīm liekas labāka, bet tie ir maldi. Daimoni gan ir lielu, augstu valdnieku stāvoklī. Tiem ir saglabāta kosmiskās gudribas apziņa. Viņi, līdzīgi eņģeļiem, var radīt dažādus dzīvības veidus, būvēt planētas un būdīt lielas priekšrocības citu kritušo eņģeļu priekšā, bet viņu dvēseles noskaņa nesalīdzināmi mocošāka par cilvēku dvēseles mokām. Bez tam, daimonu karma ir tāda, ka tiem neizbēgami jāiet savā daimoniskā attīstībā līdz pirmajai kultivācijas pakāpei. Viņu auriskā miesa pieblīvēta tik šausmīgiem noziegumu saķepumiem, ka tos izārdīt, atkausēt un attīrīt var tikai kosmisko džungļu uguns, sēra jūras karsto tvaiku pirtis

Daimonu
karma.

un drausmīgie bezdibeņi. Daimoni gan ar savu gudrību un asins pārliešanas mākslu ilgus gadu simteņus, pat gadu tūkstošus izvairās no «miršanas». Tomēr nāk reiz neatvairāmā nāve, izrauj tos no «daimoniskām miesām», un iesviež kosmisko džungļu ugunīs. Miršana, t. i. ego auriskās čaulas iziršana, kas saistīta ar sāpēm un mokām, piemīt visām būtnēm, kas dzīvo kultivējamās sfairās kā dumpinieki, grēcnieki vai misionāri. Tāpat kā zemes apstāklos, arī visos kultivējamās joslas plānos, miesas kermēja iziršanu visas dzīvās būtnes cenšas aizkavēt, apturēt, paizdināt dzīvības spēju, novērst mokās un ciešanas ar ārstniecības mākslas palīdzību. Okultā literātūrā pa retam sastopami apraksti, kur daži gari ir mācējuši apzinīgi nomirt, t. i. nomest irstošo, sāpošo, slimu fiziskās miesas čaulu, tūlīt pēc nāves atatkāl apzinīgi «piedzimt», iemiesoties kādā bērna vai jaunekļa ķermenī, izdzenot no tā īsto īpašnieku. Astrālās un mentālās pasaules daimoni šo līdzekli ļoti plaši pielieto un ar tā palīdzību spēj ilgi noturēties pie dzīvības garā, nepārtrauktā laikā. Sīkāk par šo parādību 3. ciklā.

Velnu karma ir vieglāka. To apķepumi attīrās ātrāk — 2., 3. un pat 4. kultivējamā sfairā. Viņi pārdzīvo dažus gadu tūkstošus dzimdamī un mirdamī karstā putrā, miklā un pazemes tumsā. Tur viņu auras apķepumi nodeg, nokausējas un viņi sāk iemiesoties, kā evolūcionējošie gari, fiziskā plānā

stādos un dzīvniekos. Cilvēku auras iespādoti, tur viņi pamazām atgūst apziņu un pāriet augstākā stadijā. Tad jau atpestīšana vieglāka un tuvāka. Sīkāk par to 3. ciklā.

Larvu karma ir vēl vieglāka, jo viņiem nav dvēselīgās apziņas. Viņi klejo kā zvērīgi roboti daimonu un velnu kalpībā. Liekas gan, ka viņi dara visšausmīgākos elles darbus, jo izpilda visus cilvēka dvēseles bendēšanas un mocīšanas uzdevumus, bet, līlīdzīgi zemes zvēriem, neapzinas sava darba drausmīgumu. Viņi ir tikai akli ieroči velnu un daimonu gribas izpildīšanā. Larviskā ego auras apķepumus sadedzina vienkāršs zibens vai arī svētīta ūdens auriskā gaisma. Pēc sadedzināšanas, larvos atrodošies, ego yiegli iemiesojas stādos un iesāk savu atpestīšanas evoļūciju.

Cilvēku karma pa daļai zināni, jo paši esam tādā stāvoklī. Savā auriskā apķepumā domājam, ka esam savādas, nejaušas kosmiskā procesa parādības akli ķīmiski — fizioloģiskas iedarbības rezultāti. Mēs kustumies, dzīvojam un jūtam tik ilgi, kamēr pastāv mūsu fiziskais ķermenis. Līdz ko tas sabojājas, izirst un zaudē savu kustēšanās spēju, mēs arī galīgi iznīkstam un ienirstam nebūtībā. Savā ziņā šī ir interesanta doma — klišeja. To ir iedvēsuši cilvēci, kā pasaules uzskatu, daimoni. Viņi ir ļoti priecīgi un cenšas pagarināt zemes cilvēkos pārliecību, ka tie ir tikai akli, mirstīgi gaļas gabali. Tomēr Dieva gudrība

Cilvēku karma.

šai nelaimei ir pievienojusi arī mazu laimi. Cilvēku ego, balstīdamies uz šīs pārliecības, ir izveidojis īpatnēju materiālu kultūru, kurai joti liela nozīme visā kosmosa evolūcijas un dēkaiju atpestišanas darbībā. Par to turpmāk 3. ciklā.

Tagad no svara zināt tikai to karmisko stāvokli, kas attiecas uz mūsu atpestišanu. Šīni zinā mums jāņem uz vissstingrāko vērā tas, ka katra mūsu doma un jūta ieaužas, iegravējas un iebūvējas mūsu auriskā miesā, kā šīs domas un darbības attēls — klišeja. Pēc tās, katrs garigi redzēt spējīgs cilvēks, gars vai enģelis katrā laikā var mūsu domās un darbos noskatīties, kā kino filmā. Tur redzams, ne tikai mūsu dzīves tekošais periods no pēdējās piedzīmšanas dienas, bet tāpat arī vietas mūsu domās, darbi un dzīves gaitas, kuŗas norisinājušās iepriekšējās inkarnācijās, sākot no paša pirmā krišanas laika, t. i. no tā laika, kad esam atstājuši debesis un atnākuši kultivējamā joslā dēkoties. Īstā, dievišķā enģeļa dvēsele, t. i. nemirstīgais ego ar vissmalkāko precīzitāti atzīmē ikkatru savu pat vismazāko domu un jūtu kustību. Tā automatski ierakstās mūžīgi paliekošā, nekad neizdzēšamā dzīvības «grāmatā», kuŗa atrodas mūsu ego auras saturā, kā viņa dzīvības, pieredzes un saaprāta smadzenes. Šīs smadzenes ir no garīgas, neirstošas vielas. Varam domāt un darīt ko vien gribam, bet mums jāzina, ka ktrs labs, tikumiski cēls darbs ie-

veido mūsu auras miesā skaistu, mirdzošu klišēju. Katra doma, katra kustības un jūtu dvēsme, kas veltīta launumam, ieauž mūsu auras miesā riebīgu, kvēpaianu auras vielas kermenī. Tas kā riebīgs tārps attīsta glotas, putekļus, dubļus un pieķepina domāšanas aurisko mēchanismu. Ar to tiek paralizēta gudrā, labā domāšanas spēja un veicināta jaunā.

Kā jau zinām, labo, cēlo darbu un tikumu iēaudumi aurā rāda spīdošas gaismas izstarojumus. Šie izstarojumi dedzina, kausē un skalo no mūsu ego visus netīrumus un pieķepumus. Pateicoties tam, mēs atgūstam prāta asumu un spēju dzīji, plaši domāt. Mūsos attītas intuīcija, kosmiskās gudrības spējas un mēs kļūstam visādā nozīmē pilnīgāki garā, gudrībā un izjūtās. Mums atklājas psīchiskie centri, kas atver jaunas uztveres spējas. Kad cilvēka aura pieķepusi ar glotām, taukiem, darvu, kvēpiem, pielidusi tārpiem, viņš var mācīties, kalt galvā kaut vai visas pasaules zinātnes, tās nekā viņam nelīdzēs patiesības atveršanai. Viņš vai nu koku dēļ nerēdzēs mežu, vai arī meža dēļ kokus. Rokās viņam tūkstošiem faktu, bet viņš redz un sajēdz tikai tās vienības, kas sevi var izteikt ar dažiem faktu punktiem. Tiklīdz esība izteicas ar vienu faktu vairāk, viņš to vairs nespēj aptverēt. Tas ir līdzīgi vistas psīchei, kuŗa aptver tikai vienu olu, t. i. skaita tikai līdz vienam, lai gan

perē daudz cālu. Bieži sastopam gudrus zinātniekus un brīnamies, kāpēc viņi no dzīves tik maz saprot. Tie pielīdzināmi tādiem, kas iet izpētīt kalnu apkārtni. Piegājuši pie kalna, viņi sāk rakt zemi, ierokas dziļi kalnā un aizmirst, ka tas ir kalns. Nikni viņi protestē un «pierāda», ka kalna nav. Tam līdzīgu pozīciju patreizējā zinātne ieņem attiecībā uz Dievu, debesīm un kosmosu.

Nebūs dzīvē panākumu agrāk, kamēr savu aurisko saturu neiztīrisim no mulķīgās iedomības, kēmīgās augstprātības, egoisma, cietsirdības, liekulības, glēvuma un galvenais, garā kūtruma. Tieši šie auriskie apķepumi ir mūsu visjaunākā karma. Tā ieaudzina mūsu auriskos ķermējos, galvenām kārtām, tādus apķepumus, aptaukojumus, kas daimoniem der barībai un viņu irstošo miesu atjaunošanai. Pateicoties tam, viņi medī mirsīšo dvēseles, kā garšīgus kumosus un velk tik uz savām elles mājām. Daudzi dzīvie, stiprie veselībā, vieglprātīgie, bezbēdīgie garā un ļauni draiskulīgie raksturā, bravūrīgi plātās. Viņi saka, ja pēc nāves viņus «Pēters» nelaidīšot debesīs, būšot pa draugam ar velnu un sliktāk kā zemes dzīvē viņiem neklāšoties. Nabadziņi, ja viņu saprāts spētu aptvert to patiesību, kas tos sagaida pie velniem, aiz izbailēm viņiem matīro galvas izlēktu. Daimoni un velni angažē tikai «karstos» un

«aukstos». Tas nozīmē stāties viņu priekšā pēc nāves jau ar gatavu profesionāla, rūdīta bandīta diplomu. Uz idiotiski augstprātīgiem kēniem, iedomīgiem balamutēm, liekuļiem, lišķiem, glēvuļiem, plāpām un sliņķiem viņi skatās tikai kā uz netīrumiem, bet labākā gadījumā kā uz barokjiem. Vieglprātīgo plāpu, «pustīcīgo» un sevišķi «formēli-ticīgo» liekuļu karmiskais stāvoklis ir daudz sliktāks, nekā tiem, kas pēc nāves pārvēršas larvos. Viņi ir tas materiāls, kas ietilpst elles vergu un izpriecas upuru «precē». Ar tiem dzen visdrausmīgākās negantības. Viņu miesas kalpo velnišķīgā sadisma baudām un larvu barībai. Atcerēsimies šīnī vietā Kristus vārdus: «Esi karsts vai auksts, bet ne remdens, jo remdenos es izspļauju no savas mutes.»

Tas arī ir taisnīgi, jo pestišanas un atdzimšanas darbu visvairāk kavē taisni šie «remdenie». Viņus nevar atdalīt no sabiedrības, kā ļaundarus. Taisni godīgākie, labsirdīgākie cilvēki klūst viņu upuri, jo tie ir nepasargāti pret neuzkrītošiem meliem un ir noskaņoti «mazos grēciļus» uzskatīt jau par gandrīz tīriem, vai pavisam tīriem. Tā viņi tiek līdzievilkti īaudzos netīrumos. Parasts arī atlaukties uz otru: viņi tā dara, kāpēc es nevarētu? Vienlīdzību mūsu laikos uzskata taču par tikumu. Ūn priekšzīme ir lipīga. Bez tam, šādi cilvēki, regulāri lūdzot Dievu, atkal un atkal saņem un izlieto Dievišķo svētību — Svētā Gara spēku savos jaunos darbos. Viņi sa-

indē visas apkārtnes auru un tā apgrūtina pat neapzinīgās dabas attīstību. Viņu sliktā aura līp, kā lipīga sērga, no neizolēta slimnieka. Tā krājas viņu karma. Tāpēc nebrīnīsimies par viņu briesmīgo likteni.

Grēka jēdziens tagad neskaidrs. Par grēku tiek uzskatīta pati darbība. Nokaut ir grēks. Patiesībā, grēks ir nokaut jaunos nolūkos. Tā tad no svara darbības motīvi un dvēseles stāvoklis — jūtas pret šo darbību. Nokaut slepkavu, pirms tas paspēj slepkavot, nokaut kaŗā, sargājot kādu pozitīvu egregoru pret negatīvu un tml. — ir nopolns. Zināms, ja tas nedod kādu perverzu baudu pašam darītājam. No svara, tā tad, ja reiz esam nolēmuši celties uz augšu, iegūt atpestīšanu no mūsu karmas — darīt to ar visu mūsu būtību, gribu un visiem spēkiem. Ja tad arī klupsim grūtībās, nespēkā, jaunuma pievarēti, nebūsim atbildīgi par to, jo pielīp vienīgi tas, ko brīvi pielaiž sev mūsu ego. Vispusīgi, patreizējā zemes cilvēka karma, ar maz izņēmumiem, ir drausmīga. Cilvēku saprašana paralizēta garīgās pasaules uztverei. Daimonisko iedvēsmju iespaidoti, cilvēki akli iet elles bezdibenī. Ir pienācis pēdējais laiks atjēgties un meklēt atpestīšanu!

Inkarnācijas.

IX.

Inkarnācijas nozīmē dvēseļu iemiesošanās. Par šo jautājumu ir tik bagāta, daudzpusīga literātūra, ka šinī darbā tā apskatīšana lieka. Kosmosofijas mācībā par inkarnācijām ir daudz gluži jaunu atklājumu, kādi vēl nekur nav publicēti. Tos apskatīsim turpmāk 3. ciklā. Tagad atzīmēsim tikai to, kas citos apcerējumos nav minēts, vai arī minēts neskaidri un kas nepieciešams 2. cikla izvilkumā.

Ja cilvēks iemiesots, t. i. ego-dvēsele iemiesota cilvēka izskatā, tas nozīmē, ka zināma kosmiska apstākļa dēļ viņai tas bija jādara. Inkarnācijas ir četrējādas: 1) labprātīgas enerģēju un augstāk attīstīto garu inkarnācijas misijas nolūkos, lai palīdzētu cilvēci iegūt atpestīšanu, 2) attīstības procesa izsauktas, lai pārietu nākošā augstākā sfirā, 3) daimonu un velnu inkarnācijas cilvēku vidū, ar nolūku tos sadumpot, sacelt pret Dievu, kārdināt, mocīt un iedvēsmot uz noziedzībām, kavēt cilvēku attīstību un atpestīšanu, 4) karmisko parādu, grēku spiestas, lai pārietu zemākā sfirā atrodošos «kreditoru» rīcībā un pilnīgi pakļautos viņu gribai. Šos «parādniekus» daimoni inkarmē, kā savus vergus ar nolūku, lai tie iegūst barību, t. i. lai apaug ar miesu, kuru pēc nomiršanas var lietot barībai.

Pats iemiesošanās process sekojošs. Kā jau minēts, kultivējamā joslā dēkainie ego atrodas savādā karmas stāvoklī. Viņi aiz nepareizas domu darbības rada ap sevi tādas auras vibrācijas, kas aužas sevišķās čaulās; star vielīgās, gāzvielīgās, fiziskās un mīklveidīgās. Šīs čaulās ir nestabilas. Pēc izaugšanas tās irst, bojājas un ego no viņam ir spiests iziet. Iziešana saistīta ar sāpēm, imokām un miršanas procesu. Pēc tam ap ego sāk austies atkal attiecīga miesa. Ja tas notiek mentālās sfairās apstākļos, ap ego aužas starvielas miesa un dzīve viņam ir samērā laba. Astrālās sfairās apstākļos aužas astrālās miesas ķermenis un šeit dzīve jau ir sliktāka. Fiziskās vielas miesas ķermenis aužas fiziskās sfairās stāvoklī. Tas atrodas arī uz mūsu planētas un mēs, šīs planētas iedzīvotāji, esam tie ego, kuŗi padoti šādai karmai. Redzam un zinām, cik viņa grūta, paši no saviem piedzīvojumiem. Mīklveidīgais ķermenis veidojas zemākās kultivējamās sfairās, pazemē un šeit dzīve jau ir mocoša. Pāriešana no vienas čaulas otrā ir miršana.

Mentālās, astrālās un pazemes sfairu gari, kad viņu ķermēniskās čaulas novecojas, mirst tāpat kā mēs, fiziskie cilvēki. Kā pie mums miršanas process dažāds, tā arī citās sfairās. Mirst aiz novecōšanās un slimībām, mirst katastrofās un no slepkavu rokām. Mirst mazi bērni, jaunekļi, pieauguši un sirmgalvji. Vieni mirst ar domu, ka nāve visa noslēgumā un ro-

beža. Otri domā, kā nokļūs garu pasaulē, padzīvos tur un tad atkal nāks atpakaļ, piedzims kādas sievietes miesās, augs, dzīvos un beidzot mirs. Trešie mirst pārliecināti, ka par grēkiem, noziedzībām un nepareizībām pēc nāves nokļūs daimonu un larvu rokās, kuŗi viņus nežēlīgi mocīs. Kad būs nomocijuši līdz nāvei arī šīni sfairā, nākošā dzimšana notiks pazemē, mīklveidīgā ķermenī. Ceturtie domā, ka ieies astrālā sfairā un tur dzīvos kā gāzvielas ķermenīgie, resp. astrālie gari. Piektie tic, ka nokļūs mentālā sfairā un turpinās dzīvi, kā starvielas ķermenīgie gari. Sestie cer pēc nāves tūliņ iekļūt debesis, ie-gūt pilnīgu enģēļu stāvokli un mūžigu dzīvošanu. Daudzi ne tik vien domā, bet skaidri redz un zina, kur tie nokļūs pēc nāves. Jau fiziskā dzīvē viņi iegūst reālus sakarus ar astrāliem, mentāliem gariem un garīgo sfairu enģēliem. Viņi apzinīgi sevi sagatavo, noliek saprātīgu eksāmenu, atstāj fizisko miesu un aiziet uz savu izraudzīto vietu. Ir arī tādi, kas daudz domā, bet nekā nezina, kas ar viņiem būs pēc nāves. Viņi neziņā baidas, uztraucas un mocas.

Cilvēki domā bezgala dažādi un bezgala dažāds ir viņu miršanas un atkaliemiesošanās veids, liktenis-karma. Pie zemes cilvēkiem varētu atzīmēt sēkošas īpatnības. Ja tie mirst, kā jaundari, ateisti, sliņķi un kūtri egoisti, bez Dieva un kristīgās svētības, viņi nokļūst daimonu varā. Turpretī, kaut arī dzīvē tie bijuši slikti,

Iemiesošanās
nozīme un
dvēseles attī-
stības saanie-
gumi caur
Iemiesošanos.

laundari, ateisti un egoisti, bet mirst ar lūgšanu un svētā vakarēdienas pieņemšanu, ar attiecīgu reliģiozu svētību viņi tiek paglābtī no daimoniem. Tad viņpasaulē tiek dota iespēja nozēlot grēkus, šķistīties un atgriezties. Ja arī nokļūst daimonu varā, bet pakaļpalicēji par tiem lūdz Dievu, viņi var no tiem izrauties. Sevišķi liela nozīme ir speciāliem dvēseles aizlūgumiem (paņichidām). Pateicoties šādai palīdzībai, bijušie lielie grēcinieki var atkal iemiesoties zemes virsū minerālos, stādos un dzīvniekos. Tāds liktenis tagadējam cilvēkam var likties gan ļoti jauns, bet tomēr tas ir labāks par pazemi. Gadās arī laime iemiesoties cilvēka stāvoklī, zināms, nevisai labos apstāklos. Par savas iepriekšējās dzīves jaunajiem darbiem tie piedzimst slimī, kropļi, dzīvo un cieš. Viņu dzīve ir grūta un mocoša. Tie ir nabagi un cieš pārestības no citiem cilvēkiem. Bieži tos notiesā nevainīgus. Kaut gan tie jūtas nevainīgi un ļoti mucas, tomēr jāsaprot, ka tas nāk par iepriekšējās dzīves sliktieni darbiem. Vēl jāpiezīmē, ka sevišķi smagā stāvoklī nokļūst zemes cilvēku dvēseles, ja tie mirst kā pašnāvnieki aiz vieglprātības un dzīves apnikuma, spītības, lielibas vai glēvulības. Tad viņiem pēc nāves ir tas pats pazemes bezdibens, beztiesības liktenis. Bieži paši velni cilvēkus iedvēsmo uz pašnāvībām, lai tos tādā kārtā iegūtu sev par barību, izpriecai, vai verdzības nolūkam. Tomēr ir arī pašnāvības, kurās pielīdzināmas varoņu nāvei. Tās ir ne

lielības, bet īsta goda dēļ. Arī tādas pašnāvības, kas izdarītas ar apziņu un saprašanu pārliecībā, ka tas nesīs labumu cilvēces atpestīšanai, ir varonīgi ūpuri. Viņu sekas ir pavism citādas.

Ja mirēji ir bijuši samērā godīgas dzīves cilvēki un pēc nāves apbedīti ar Dieva vārdiem, tad tie nāk atpakaļ zemes sfairā un iemiesojas cilvēku izskatā. Bieži tie nokļūst samērā vieglā dzīvē, maz slimī un maz cieš. Ja mirst ar kādiem labas dzīves nopelniem, ir ne tik paši sevi vien ieturējuši labā tikumībā, bet palīdzējuši citiem, garīgi cēluši arī savus līdzcilvēkus, rūpējušies par patiesību un vispār bijuši aktīvi labu darbu un tikumu veicināšanā, viņu auriskais ķermenis ir jau ievērojami attīrījies. Tad tie vairs nenāk uz zemi, bet ja nāk, tad ļoti labos apstākļos, kuŗus saņem kā atalgojumu par saviem nopelniem. Parasti tādos gadījumos tie pārceļas uz astrālo sfairu un ieiet kā tiesīgi pilsoņi turienes kultūras dzīves apstākļos. (Skat. nodaļu Kosmiskā evolūcija.) Enģeļi sūta tos uz zemi tikai tad, ja atkal apgrēkojas. Tādā gadījumā viņi tos vienkārši izraida no debesīm un ja daimoni pācēlam nenoķer, tie nonāk zemē. Tas notiek, protams, tad, ja apgrēcības lielums tam atbilst. Viņš var tur apgrēkoties arī tā, ka nokļūst no turienes tieši pazemē, zemes dzīvniekos un pat daimonu rokās.

Ja cilvēk ir zemes dzīvē

bijuši augsttitikumiski, morāliski, mācījuši citus, devuši labu tiku-
misku piemēru, ziedojuši savu
dzīvi svētiem, kristīgiem dar-
biem, veltījuši savas pūles cilvē-
ces kultūras celšanai, radījuši
kādu labu iestādījumu idejiskā,
vai sabiedriskā nozīmē, ar grūti-
bām devuši kādu mākslas un atpe-
stišanas vērtību, tad viņu dvē-
sele ir jau tik tālu attīrijusies, ka
pēc zemes nāves tos pārņem men-
tālās sfairas egredori un uzņem
šīs sfairas kultūrālās dzīves sa-
biedrībā-valstis. (Skat. nod. Kosmiskā
evolūcija, mentālā sfaira.) Uz zemi, protams,
tos vairs nesūta. To dara tikai tad, ja tur
smagi un nepiedodami apgrēkojas. Ja visas
cilvēces attīstības labā tiek izdarīts sevišķi
grūts atpestišanas varoņdarbs un šāi cīņā da-
rītājs krīt, kā šī smagā darba upuris, viņa dvē-
selīgie apķepumi no šīs varonīgās nāves au-
riskā spraiguma sasprāgst un tik tālu nokausē,
notīra tā ego apķepumus, ka tie pilnīgi atlec no
viņa dvēseles. Tad viņš atgriežas debesu
sfairās jau kā atdzimis enģelis. Viņš atgūst at-
kal savu pirmatnējo enģeļa atmiņu, redz un at-
min visu, ko un kā ir džungļos darijis un
kļūst nemirstīgs, iekams atkal ne-
iegrimst jaunās dēkās.

Tāds ir visumā inkarnācijas-pārmiesošanās
stāvoklis un būtiba. Viss atkarājas no mūsu

Inkarnāciju
vispārējā
nozīme.

dzīves satura. Zemākā, pozitīvās dzīves kva-
litāte šīnī nozīmē ir laba, mierīga, cienīga un
kristīga dzīve bez noziegumiem, kura saistīta
ar Dieva lūgšanu un reliģiozu pienākumu pil-
dišanu. Pateicoties tādam cēlam dzīves vei-
dam, cilvēks var pamazām attīstīties, attīrīt
savus auriskos apķepumus, pēc nāves iegūt la-
bāku stāvokli viņpasaulē un inkarnēties zemē
vēl labākos apstākļos, kas var mierīgi un svē-
tīgi veicināt viņa attīstību tādā pašā turpinā-
jumā. Kam šāds attīstības veids liekas par
gausu, tas var viņu paātrināt. Lai to panāktu,
jāgādā ne tikai par savu personīgo mieru un
labklājību, bet jārūpējas arī par citu cilvēku
likteni. Šeit arī ir dažādi mēri. Var uzņem-
ties tādas rūpes, kur citu cilvēku labā jāziedo
vieglis, patīkams darbs, vai mazas nepatīkša-
nas. Var būt arī grūts patīkams un nepatī-
kams uzdevums, kas saistīts ar ciešanām, lie-
liem zaudējumiem, draudošu risku un galu galā
var prasīt pilnīgu uzupurešanos. Šādā veidā
ikkatrīs cilvēks var noteikt savu evolūcijas
tempu un stāvokli. Jāpiezīmē, ka zemes cilvē-
ces visums bez tādiem upuriem nemaz nevar
pastāvēt. Tiklīdz taiutu egredoriem pietrūkst
varoņu-bruņinieku, kas spēj sevi upurēt tēvi-
jas labā, tūdaļ daimoni sacēl karus un izposta,
izārda mierīgo pilsoņu dzīvi.

Nevar zemes cilvēces tautu egredori iz-
tikt arī bez mazākiem upuriem un grūtumiem,
kuŗi jāpanes dažiem atsevišķiem cilvēkiem
daudzu citu labā. Tādā kārtā ātrāka attīstība

ir ne tik vien brīvprātīgi iespējama, bet daudzreiz nāk pies piedu kārtā arī tiem, kas nolēmuši mierīgi dzīvot. Nāk briesmas un cīņas nepieciešamība sauc pie ieročiem visus. Cīņas grūtības un upuri mazgā, tīra un dedzina dvēseles apķepumus ātrāk, nekā mierīgos apstākļos.

Tādam stāvoklim tomēr vairāk jauna, nekā laba. Vājie ir spiesti varoniģi cīnīties, bet ne spēj. Tāpēc bieži kļūst par nodevējiem un krit dubultā grēkā. Lai šo nelabvēlīgo stāvokli novērstu, jādod iespēja evolūcēt arī vājiem. To mērs ir mierīgā pilsoniskā dzīvē un parastā darbā. Viņu upuri citu labā nevar pārsniegt parasto grūtumu šķēršļus. Līdz ko tuvākā vajadzība prasa no viņiem palīdzību, kuŗa saistīta ar lielāku atteikšanos, vai risku, tie ne spēj būt labi citu labā. Tiem, kas pēc savām gara spējām pieder pie šādas katēgorijas, savā darbibā jārūpējas par varonjiem, jāaudzina, jāveido, jāapgādā un jātur godā bruņniecisms. Tad būs, kas vispārības labā uzņemas smagākos upurus, novērš briesmas un pārvar lielākās dzīves grūtības.

Šāds dzīves saturs aptver visus cilvēka gara evolūcijas tempa mērus un to var apzīmēt par pozitīvu. Augstākā kvalitāte šinī saturā ir varoni, zemākā mierīgie pilsoņi, kas godīgi dzīvo, lūdz Dievu un rūpējas tikai par sevi. Zemākā stāvoklī ir tie, kas padodas visādām kārdināšanām, plātas ar savu godīgumu un tikumību,

bet dara sliktus darbus, un dzīvo kā ateisti. To karmiskais stāvoklis ir bēdīgs un nezināms. Ja viņi mirst bez reliģijas, bez Dieva un pakaļpalicēju aizlūgšanas, noklūst pie daimoniem, labākā gadījumā pazemē. Kad iemiesojas atkal virszemes cilvēku stāvoklī, tie ir kropļi, likteņa mocekļi, minerāli, stādi vai dzīvnieki.

Tādā kārtā norit dēkaiņu dvēseles dzīve kultivējamās joslas sfairās. Viņi apķep ar visādu miesu. Tā beidzot sāk irt un kā čaula ar mokām nokrīt nodvēseles. Atkal aužas jauna, irst un atkal mirst. Tā rit inkarnācijas un reinkarnācijas — mūžīgās nāves un dzīvības process. Beidzot, pēc neskaitāmas dzimšanas un miršanas, ego kļūst tīrs un atgriežas debesīs.

Aurredzība.

X.

Aurredzības jautājums ļoti plašs. Tas ietilpst 3. cikla saturā, kā Kosmosofijas praktiskās daļas priekšmets. Še par viņu minēsim tikai to, kas saistīts ar 2. cikla izvilkuma saturu.

Ego īstā uztveres struktūra gluži citāda, nekā patreizējais cilvēka saprāts to stādas sev priekšā. Cilvēks domā, ka savu apkārtni un tās pieskārienus viņš aptver tieši ar saviem maņu organiem, redzi, dzirdi, tausti, ožu un garšu, bet patiesībā tā nav. Ne maņu organu jūtekļi pirmie sastopas ar apkārtnes pieskāriņiem, bet sevišķas ego uztveres centra auriskas taustes izstarojumi.

Maņu organu tauste pieskaras aplūkojamiem priekšmetiem tikai pēc tam, kad tos ir aptaustījuši īstā ego uztveres mēchanismia auriskie, starveidīgie taustekļi. Iegūtos iespaidus šie starveidīgie taustekļi nones ego apziņai. Pateicoties tam, ego jau iepriekš zina, ko redzēs, kād skatīsies, ko dzirdēs, kad klausīsies u.t.t. Tagadējai cilvēka saprašanai šī patiesība nezināma tāpēc, ka to aizsedz karmiskais auras saķepums ap ego. Tomēr, par retam gadas cilvēki, kuŗi saka: «Savādi, liekas, pirms ko redzu vai dzirdu vienmēr

Aurredzības
būtība.

jau iepriekš to zinu.» Tā ir pazīme, ka šiem cilvēkiem, kāda labvēlīga karmiska apstākļa dēļ, ir drusciņ no saķepumiem attīrijies viņu īstais uztveres organs un sācis pareizi darboties.

Iztaujājot gaišreģus, resp. aurredzīgus, dzirdam dažādas atbildes. Vieni saka, ka viņi auru redz ar acīm, otri, ka nekā neredz, bet savādi nojauš. Treši saka, ka viņi ne redz, ne dzird, ne nojauš, bet zina. Retāk, bet tomēr bieži sastopami gaišreģi, kuŗi nesaprašanā, nokaunējušies paskaidro, ka viņi auras krāsas dzird un saož. Šī parādība izskaidrojama ar to, ka īstais ego uztveres auriskais organs ir attīrijies, bet atrodas nesaskaņā ar redzi. Savā attīrišanās stāvoklī tā ir palikusi iepakal. Viņas vietā uztvērējs izlieto dzirdes organu, kuŗš attīrijies vairāk un spēj šim uzdevumam pakalpot. Īstajam uztveres centram šāda «ceļu» maiņa ir iespējama. To var salīdzināt ar mājas iedzīvotāju, kuŗš iekļūst savā dzīvoklī arī pa logu, ja durvis nevar attaisīt.

Gadījumi, kad aurredzīgi, pieskārdamies pie priekšmetiem ar pirkstu galiem vai pieri «skatās» aizvērtām acīm un redz visādu skatu ainas, izskaidrojami ar īstās uztveres atvēršanos, kuŗa notiek pateicoties aurisko apķepumu attīrišanai. Visu redzēšanas un apskatīšanas darbību veic auriskā tauste. Redzes organiem uzdod tikai redzamo attēlot un konkrētizēt apziņai redzamaa pieskāriena formā.

Vēl tuvāk aplūkojot un iztaujājot aurredzīgus, konstatējams, ka viņu redzēšanas stāvokļi parādas dažādās pakāpēs un veidos. Vieni redz, galvenām kārtām, tos auriskos priekšmetus, kuŗi sastāv no negatīvo auru krāsām — melnās, zaļās, rūdās, sarkanās un pelēkās. Otri uztver tikai tādas klišejas, kurās izteicas zaļās un sarkanās auras krāsās. Treši, turpretim, var atklāt tikai rūdas krāsas. Dažiem piemīt spēja redzēt tikai tās auras krāsas, kurās sastāv no mentālās, vai atkal no astrālās smalkuma pakāpes. Konstatējams arī tāds aurredzības stāvoklis, kur aurregīs spēj redzēt tikai visrupjākās pakāpes auras veidojumus, piem., pazemes stāvokļu auriskās mīklas. Pie visa tā, ikkatrā smalkuma vai rupjuma pakāpē, redzēšanas spēja vienam no otra atšķiras. Ikkatrīs aurregīs spēj redzēt tikai esošās krāsas un smalkumus. Šī aurredzēšanas spēju dažādība atkarājas no tā, kā, kādā veidā un par cik attīrijies aurregā redzes organa auriskais sastāvs. Šis apstāklis rāda to, ka dažādi aurregī vienā un tanī pašā vietā daudz ko nemaz neredz. Piem., ja garš zaļā auras krāsā, viens to redz, otrs nē. Gadās, ka garam galvas auriskā daļa pārklāta ar mentālā, bet rumpis, sākot no paša kakla līdz kājām, ar astrālā smalkuma auru. Aurregīs redz tikai kustošos rumpi un ir nesaprašanā, kā rumpis var būt dzīvs bez galvas. Līdzīgi gadījumi pie aurregīem novērojami ļoti bieži. Ar šo aurredzēšanas spēju dažādību izskaidrojama

bieži novērojamā aurregū savstarpējā nesa-
skaņa. Vērotāji domā, ka kāds no aurregiem
melo, bet katrreiz tomēr tas tā nav. Katrs no
viņiem redz tikai savas redzēšanas spējas ie-
spējamo un par to arī stāsta. Tā kā ikkatrā
priekšmetā var būt bezgala daudz auras smal-
kuma un rupjuma pakāpju audumu, formu,
krāsu, biezumu, šķidrumu u. t. t., tad arī šo
priekšmetu auras pētitājiem iespējams saskatīt
vienu un to pašu, tikai tādā gadījumā, ja tiem
vienādas redzēšanas spējas. Pareizi var pa-
teikt tikai tie, kas pilnīgi redz visu smalkumu
un rupjumu pakāpes, arī garīgās sfairas un, pie
tam, visas krāsas, kādas vien auras pasaulē
eksistē. Tādas aurredzības spējas piemīt
jogiem. Parasto cilvēku vidū tas gadās ļoti
reti.

Bez minētām aurredzības dažādībām ir
vēl tādas, kur cilvēks redz vai izjūt tikai vienā
noteiktā vietā, laikā vai virzienā. Piemēram,
viņš redz tikai kapos, ūdens tuvumā, mežā,
baznīcā, agrā rītā, dienā, vakarā, naktī, tikai
cilvēku auru, dzīvnieku, stādu vai minerālu un
tā līdz dažādību bezgalībai.

Visas aurredzības dažādības pielīdzinamas
stāvoklim, kur slēgtai telpai ir tikai viens logs,
vai caurums, pa kuļu var redzēt tikai to, kas
cauruma priekšā. Tāpat ir ar daudzu aurredzīgu
cilvēku ego, kas iemūrēts savā ķerme-
nīgā čaulā un tanī izsitis kādā vietā caurumu,
pa kuļu šad tad var paskatīties.

Daudziem religioziem cilvēkiem šādā veidā
ir attīstījusies Dieva sajušanas spēja. Tie pār-
steidzoši skaidri sajūt un zina Dieva esamību,
bet vairāk arī nekā. Tie saka: «Mēs Dievu
izjūtam un tik skaidri zinām Viņa esamību.
ka nevaram neticēt.» Tā ir patiesība. Viņos
ir attīrījies īstais uztveres organs. Ego ir it kā
izsitis savā cietuma čaulā caurumu tieši uz
Dieva atrašanās vietas pusi un pa šo caurumu
redz. Domātā religiozo cilvēku «aklā ticība»
patiesībā nemaz nav akla. Neesošam ieticēt
var tikai garā slims cilvēks, bet īsti religiozi
ticīgie visi gara ir ļoti veseli. Viņu auriskais
uztveres organs Dieva esamības reālitāti sa-
tausta tik jūtami, ka tie tic nevis akli, bet pil-
nīgi redzīgi, protams, aurredzības nozīmē. Tas,
ka viņi neprot to izskaidrot un saka: «Mēs
akli ticam un palaujamies uz Dievu» — neko
negoza. Viņi ir spiesti tā teikt, lai atkratītos
no pārāk apgrūtinošās ateistu uzbāzības, ku-
riem nekādi nevar izskaidrot šo «zināšanas»
spēju tamdēļ, ka tiem viņas nav. Un tāda at-
bilde ateistiem ir arī pareiza, jo īstenībā ticīgie
Dievu ar acīm arī nerēdz. Par aurredzības
uztveres organiem, kuŗi ateistiem patiešām ir
akli, runāt nevar.

Patiesībā ne religiozie cilvēki ir akli ticīgi,
bet ateisti. Viņi tic Dieva neesamībai, kuļu
nerēdz, nezina un nevar pierādīt. Religiozie ti-
cīgie Dieva īstenības reālitāti redz, izjūt kā pa-
tiesību un tikai tad tic.

Izteiktais atklāj, ka ego īstā uztveres mēchanisma atķepināšana iet pa bezgala dažādiem ceļiem. Še no svara zināt, kurš celš drošāks, ātrāks un pareizāks. Pēc kosmosofijas mācības pētījumiem, vispareizākais celš ir vispirms attīrīt to uztveres mēchanisma organu, kurš raida, vada un regulē centra auriskās taustes viļņus, kas iet maņu organu taustei pa priekšu un dod ego uztverei iepriekšējo pieskāršanās «zināšanu». Tieši šī «zināšana» pirms redzēšanas ir cilvēka psīches tā īpašība, ar kuļu viļš sev pierāda un sevī ietic sastaptās esības reālitāti. Visstuvākais un visdrošākais celš pie šīs «zināšanas» spējām ir intuicija, kuļa atrodas visciešākā sakarā ar «iezināšanas» aurisko organu un tā taustekļiem. Intuicija ir viena no galvenākām īstā uztveres mēchanisma sastāvdalām. Šīs spējas attīstīšana attīra «zināšanas» organa taustekļus un parāda, kas jādara, lai attīrītu maņu organus un piespiestu tos uztvert arī aurisko smalkumu iespaidus. Pie labas centības, intuicija šo «parādīšanu» var attīstīt tik lielu un spēcīgu, ka skolniekam nemaz nav jāķeras pie speciāliem aurredzības attīstības vingrinājumiem, mācībām un skolotājiem. Tie klūst lieki. Skolnieks pats «uzzina», kas jādara, lai iegūtu aurredzības spējas.

Uzskats, ka galvenie un pirmie iezināšanas ieroči ir maņu organi, pieved pie tā, ka īstais iezināšanas organs paralizējas. Tas pa-

tiešām pārveidojas par uztveres mēchanisma otro instanci. No tā rodas tāds jaunums, ka psīche sāk zaudēt patiesās iezināšanas spējas un nevar vairs sev pierādīt uztvertās esības reālitāti. Sevišķi bezspēcīga tā ir pret tādām lietām, kurās sastāv no komplikētākiem faktu sakopojumiem. Esības ar vienkāršiem un nedaudzu faktu kompleksiem tā vēl spēj apzināties kā reālitātes. Tīklīdz faktu daudz un tie sarežģītākā izteiksmē, psīche tos vairs nevar aptvert. Galu galā saprāts pienāk pie tāda stāvokļa, kur vairs nejūt, kādā ceļā pie viļa piekļūst ārienes iespāidi. Iedomā, ka vispirms tas redz un tikai tad zina, izveidojas tik stipra, ka to nevar pārgrozīt. Šāda iedomā neapzinīgi savos īstās uztveres taustes starus savelk īsākus un piespiež nostāties it kā redzes staru un visu pārējo maņu organu aurisko staru aizmugurē. Ja tā pilnīgi notiktu, cilvēks pavism vairs nevarētu nekā sajust no maņu organu uztveršanas, jo tiem pašiem patiesībā nemaz nav patstāvīgas pieskāršanās taustekļu. Tie saskaras ne tieši ar aplūkojamo priekšmetu, bet pateicoties īstās uztveres taustes stariem, kurus cilvēka iedomā ar visu varu bīda aizmugurē. Par laimi, šī atbīdīšana neizdodas pilnīgi, jo griba redzēt, dzirdēt u. t. t. tomēr darbojas. Tāpēc arī cilvēks, pats to nezinādams, ļauj īstajiem uztvērējiem paskriet garām redzes, dzirdes un pārējo maņu organu taustekļiem un tie aptauta pieskārušos iespaidus. Protams, tā kā cilvēks uzmanīgi ar savām

kontroles domām seko, lai zināšana nenotiktu agrāk, pirms nav redzēts, īsto taustekļu starī nevar manu organu taustekļiem priekšā tālu aizsteigties. Tīklīdz tie knapi pārsniedz manu organu taustekļu galīņus, tūdaļ dod tiem savas pieskāršanās iespaidu, lec atpakaļ aizmugurē, lai saņemtu manu organu izdoto iespaidu un pārvērstu to «iezīnātā» un «ieticētā» reālītātē.

Šāda psīches pašapmānišanās ir tas lielais jaunums, kurš sastāda galvenāko daju no zemes planētas iemītnieku karmas. Materiālistiskais pasaules uzskats ir šī psīchiskā lūzuma rezultāts. Šī pasaules uzskata auriskās taustes starī ir it kā apcirpti vienādā garumā ar manu organu staru taustekļiem. Tieksme pēc tā, lai zināšana rastos tik nepareizā ceļā un veidā, pieved pie tāda stāvokļa, kur cilvēka saprāts kļūst arvien nespējīgāks. «Pašapmānišanās treniņš» īstās uztveres taustekļus saīsina tik lielā mērā, ka tie vairs nevar netik priekšā aizsteigties manu organu taustekļu stariem, bet paliek pat iepakaļ. Iespaidu uztveršanas spēja ar to stipri samazinas, jo, neizlaisti uz āru, tie arī neuztver. Manu organu taustekļiem nav no kā ņemt un, pateicoties tam, viņi nevar arī nekā zināšanai iefiksēt. Psīche kļūst arvien nespējīgāka sev pierādīt un galu galā pienāk pie stāvokļa, kur cilvēks sakrauj savā priekšā faktu kalnus, ierokas viņos un galīgi apmulst. Viņš rakņājas pa šiem neskaitāmiem faktiem, kā kurmis pa tumšām alām un meklē gaisinu,

kuļu pats sev aizzedzis. Paralizējis galīgi savu īsto ierosināšanas organu, viņš sāk drīz neticēt pats sev un manu organus nomaina ar instrumentiem. Vakar viņš spēja vēl ticēt tam, ko redz, bet šodien jau ticai tam, ko var arī sataustīt. Rīt viņš jau prasīs, lai dod pierädījumus visiem manu organiem reizē.

Tāds ir materiālistiskā racionālisma psīches attīstības virziens. Te cilvēks pienāk pie gandrīz galīga garīga akluma. Viņš augstprātīgi saka: «Pierādīet man,» bet aizmirst, ka jāpierāda sev. Otrs te var tikai palīdzēt. Viņš saka: «Ticēšu tikai tad, kad zināšu, zināšu, kad redzēšu, bet skatišos, kad ieraudzīšu... un, pie tam, ne ar acīm, bet instrumentiem.» Šis ir tas stāvoklis, par kuļu Matteus Evanģ. 13. nod., 14. pantā teikts: «Un pie tiem pravieša Ezaijas vārdi piepildās, kas saka: ar ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesaprātīsiet; un redzēdami jūs redzēsiet, bet nenomanīsiet.»

Ja tam cilvēkam, kas ar instrumentiem iekalies un nostiprinājies materiālistisko «pierādījumu» kalnos, nāk uzreiz aurredzības spējas, viņš ir pazudis. Tik komplīcētās, sarežģītās lietās viņš vairs nevar orientēties. Drīzāk tātic, ka tie ir halucinācija un viņam iestājas gara vājības slimība. Šis ir galvenais iemesls, kāpēc ezoterisma skolotāji brīdina un sargā no priekšlaicīgas aurredzības spēju attīstīšanas. Smadzenes, kas izaudzinātas pēc materiālistiskā pasaules uzskata, nespēj attīstīt tik ātru

vibrēšanas tempu, kādu izsauc aurredzības ie-spaidu pieskāršanās. Tas rada smadzeņu audu bojāšanu un cilvēks vai nu kļūst garīgs kroplis, vai nomirst. Tā kā Eiropas kultūras cilvēces vairākums jau veselu gadusimteni audzināts šī virzienā, tad eiropietim vispārīgi labāk ieteicams intuicijas ceļš.

Aurredzības attīstīšana ar speciālu vingrinājumu palīdzību pielaižama tikai skolotāja vadībā un zem viņa tiešas stingras uzraudzības. Patstāvīgs ceļš ir bīstams, bet intuitīvais veids ir drošs. Vispirms tas attīsta īstā uztveres mēchanisma taustekļus, pagarina tos un, pateicoties tam, rodas pilnīgi aizsargātas uztveres iespējamība. Tad uztveres taustekļi, dodot redzei un dzirdei iespaidus, ir jau sagatavojuši uz to «zināšanas» organu. Pēdējais savukārt ir sagatavojis saprātu. Pēc tam, kad saprāts «uzzina», kas būs redzams vai dzirdams, ieraugamo un uzdzirdamo atklājumu iespайдi vairs nav pārsteidzoši un nevar izdarīt nekā ļauna, ja tie baigi. Bez tam, saprāts zinādams, kas būs redzams, ja atvērs acis, var atsacīties no baigo skatu apskatīšanas. Ja tas «zina», redzēšanai nav vairs tik lielas nozīmes. Daudzos gadījumos tā var izpalikt. Izņemot gaišredzību, intuicija var palīdzēt vēl daudz citu garīgas attīstības spēju atgūšanai. Jāsaka «atgūšanai» tamēj, ka patiesībā cilvēka intelleģences īpašības un zināšanas nav jāiemācas, bet jāatmin. Visa attīstība grozas ap ego aurisko apķepumu attīrišanu. Tā panā-

kama abējādi: i iemācoties, iestudējot enģeliskā saprāta zināšanas un spējas no jauna, i attīrot atmiņu un atceroties tās vecās atziņas, kurās bij agrāk un ir arī tagad ego iekšējā garīgā apaudumā. Dažu cilvēku karmas apķepumi tādi, ka viņi ir spiesti visu mācīties no jauna. Ir arī tādi, kam tas vajadzīgs pa dalai, bet dažiem tikai jāatminas. Intuicija spēj uzrādīt, kurās zināšanas jāatmin un kurās jāiemācas no jauna. Tā arī parāda to, kā, kādā ceļā tas izdarams un iegūstams. Intelligences, zināšanas, gudrības, mākslas un citu spēju iegūšana padota šai likumībai. Tādā kārtā intuicija, zināmā mērā, var būt par atlēgu gandrīz visam tam, pēc kā cilvēks savās zemes dzīves gaitās tiecas.

Tāds ir patreizējais mūsu planētas, kultūras nesējas, valdošās rāsas psīchiskais auras saķepums. Tas ir ļoti sarežģīts. Kosmosofija gan to atrežģis, bet apķepušajiem jāpieliek pūles arī no savas puses.

Uztveres mēchanisma auriskā apķepšana visumā nav visur vienāda. Visā kultivējamā joslā dēkaiņu-grēcinieku apķepumi ir tik dažādi, ka to nevar nemaz aptvert. Ir tādi ego, kuļu karma, kā uztveres centrs, it nemaz neapķep. Viņu to saglabā pilnīgi veselū un tīru, būdamī cilvēku, daimonu, velnu, larvu, minerālu, stādu un dzīvnieku stāvokļos. Viņu ego uztveres organs ir tikpat vesels un skaidrs, kāds tas bija pirms krišanas no enģeļu stā-

vokļa ellē. Visos apgrēcības stāvokļos viņi visu jūt, redz, zina un saprot tāpat kā enģeli. Tā grēku nasta, kuļu viņi sev uzvēluši, ir uzgulusies ar savu karmisko slogu uz citām ego spējām. Pēc mūsu planētas dzīvās dabas stāvokļa pētījumiem un novērojumiem, varam ie-gūt līdzības priekšstatu par citu sfairu un karmisko stāvokļu uztveres organu apķepumieni.

Mūsu planētā redzam būtnes, kuļas ir gluži neredzīgas, bet tām ir tik asa dzirdes spēja, ka viņas savā apkārtnē orientējas labāk par redzīgiem. Sastopam arī tādas būtnes, kuļām piemīt kaut kas līdzīgs radio uztverēs spējām. Ir izpētīts, ka zināmas sugas tauriņi «satausta» un atrod savas «otrās puses» 15—20 kilometru attālumā. Pie cilvēkiem konstātējam tāpat daudz dažādību. Vieni labāk, pilnīgāk redz, otri dzird, treši saož, ceturtie nojauš, aptver u. t. t. — tā līdz bezgalīgiem dažādības variējumiem. Viss tas norāda, ka cilvēku un visu kultivējamo sfairu iemītnieku stāvoklī, aurredzība nav privilēģija, nay sasniegums attīstības nozīmē, ja pie tās nesaistītas attiecīgas morālistiskas vērtības. Auru redz un smalkakās dzīves formas uztver, zina un saprot i labi, i ļauni cilvēki, tāpat daimoni, velni, larvi, dvēseles visos attīstības stāvokļos — minerālos, stādos, dzīniekos un cilvēkos. Savās uztve-

res spējās, visos stāvokļos, dvēseles var būt pilnīgi paralizētas, galīgi aklas, kurlas, nejūtīgas un var atrasties arī visādās vidus mēru pakāpēs.

Kā no visa izteiktā redzams, aurredzība, resp. gaišredzība, pēc būtības nemaz neatbilst savam apzīmējumam. Tā drīzāk ir auruzverība, aurzināšana un arī visa esošā uztverība. Vēlāk, 3. cikla atreferējumos, šai spējai varēs atrast pareizāku apzīmējumu. Pagaidām nebūs nekāds jaunums, ja to sauksim par «aurredzību», «aurintuiciju» un vienkārši intuiciju.

Redzības, bet nekādas citas maņu organu uztveres, veids gaišredzības parādībā ir nēmis priekšroku tamdēl, ka mūsu laika cilvēki pieraduši pierādījuma faktoram piešķirt lielāku novērtējumu tad, ja tas uztverams un aplūkojams ar redzi. Tamdēl arī gaišreģi, kaut patiesībā uztver ar ausīm, degunu, vai pirkstu galiem, cenšas uztverto «pārformēt» par redzamu ieguvumu.

Lai gan visumā aurredzība nav ieguvums, tomēr mūsu patreizējā zemes cilvēku stāvoklī tai liela nozīme. Lielākie panākumi, zemes plānētas iemītnieku muļķošanā, daimoniem ir pateicoties tieši tam, ka cilvēki nerēdz auru un arī pašus daimonus, velnus un larvus, kas viņus moca un īerro. Ja cilvēki atgūs šo uztveres spēju, viņu dzīvē daudz kas pārgrozīsies, evolūcija paātrināsies, un atpestīšana tuvosies. Tamdēl tieksmes

pēc aurredzības un aurintuicijas spējām, bet galvenām kārtām cenšanās tās attīstīt un iegūt, jāpieskaita pie kosmosofijas mācības piekritēju pienākumiem.

Līdz trešā cikla atreferējumu publicēšanai, kur paredzēti speciāli praktiski aurintuicijas attīstības vingrinājumi, vēl ilgs laiks. Tam-dēļ, daudz maz sagatavotiem, šīs mācības piekritējiem, pagaidām ieteicams vadīties no zemāk minētiem aizrādījumiem.

Cilvēki viens no otra kopē, uzņem un atdarina dažādas lietas. Tā, viņi viens no otra ie-mācas runāt, lasīt, rakstīt, darīt dažādus darbus u. t. t. Tāpat arī viens cilvēks no citiēm un citi no viena kopē auru un veselas auras klišejas tīri auriskā ceļā.

Ja viens cilvēks ieskaņojas otra auras vibrāciju ritmā un formās ar ziliu auru tā, ka otrs atbild viņam ar rozu auru, abu auriskais klišeju saturs pāriet no viena otrā telepātiski-automatiski. Viena cilvēka auras klišejas pārraida uz otra cilvēka auru savu attēlu kopijas, kā sēklu graudiņus. Tie tur sāk dīgt, augt un galu galā izaug par tādām pašām klišejām, kādas ir tam cilvēkam, no kuŗā tās, kā sēkliņas, pārnāca uz otru cilvēku. Šādā veidā pāriet no aurredzīga, resp. aurintuitīva cilvēka auras viņa spējas uz otru cilvēku, tur iemiesojas, izaug un padara šo cilvēku aurredzīgu. Tādā veidā var pārraidīt un saņemt ne

tik aurredzības klišejas, bet arī visādas auriskas vērtības, spējas, rakstura īpašības u. t. t.

Sastopot cilvēku, kuŗam piemīt vajadzīgās klišejas, jāpanāk, lai tas izstaro rozā auru. Pateicoties tam, vajadzīgās auriskās rakstura īpašības kopiju veidā sāks pāriet uz jūsu auru un automatiski veidos, audzinās, savas īpašības jūsos. Kad tas panākts, jāizsauc cilvēka labvēliba pret sevi. Kad vēlamais cilvēks noskaņots pret jums ar rozu auru un auriskais kontakts nodibināts, jārūpējas par to, lai tas tiktu uzturēts. Arī tad, ja šis cilvēks atrodas tālu un nevar iejet ar jums tuvos, tau-stamos sakaros, var līdzēt. Jādabū savā rīcībā kāds šī cilvēka priekšmets, kuŗš jums ie-dots ar mīlu, vēlīgu labpatiku. Ar to auras kontakts ir nodibināts. Caur šo priekšmetu plūdīs uz jums viņa klišejiskā saturā strāva un darīs to pašu, ko tiešā saskāršanās un perso-nīgā domu izmaiņa.

Šim nolūkam vislabāk noder tādas lietas, pie kuŗām cilvēks ir saistījis vairāk savu uz-manību un, pie tam, tieši tādu uzmanību, kuŗā ietilpst vajadzīgo klišeju saturs. Piem., ja klišeju devējs ir mākslinieks un ir vajadzīgas tieši mākslas, pieņemsim gleznošanas klišejas, visderīgāka ir viņa mīlotā glezna. Ja ne-pieciešama tēlošanas mākslas klišeja, jāizvēlas aktiera fotografija, viņa mīlākās, vai arī vaja-dzīgās lomas tērpā. Tāpat, ja vajadzīga rakstniecības klišeja, vislabāk izvēlēties rakstnieka

iemīļotāko darbu. Šādam nolūkam iegūtais priekšmets jāturi tā, lai pie tā nepiekļūtu citu cilvēku aura. Tiklīdz kāds sveša, sevišķi vienaldzīga; vēl jaunāk, ja nelabvēlīga cilvēka aura pieskaras pie šī priekšmeta ar saņiem izstarojumiem, tas apķep un tanī iemiesotais lādiņš izdziest. Tas zaudē, vai nu pa daļai, bet visbiežāk pavism, savas klišejisko izstarojumu īpašības. Tāpēc tāds priekšmets rūpīgi jāslēpj no citu acīm, jāglabā zināmā drošā vietā, kur viegli un ērti tam var pieskārties, aplūkot un smelt no viņa auriskos izstarojumus. Tas jāturi zināmā mērā kā svēts. Nedrīkst tikai pārspilēt šo izturēšanos un padarīt to pārāku par Dieva, Kristus, Svēto debesu spēku un reliģijas simboliem. Tas var būt tikai, kā augstākais svētums apakš minētiem svētumiem.

Tādā veidā iespējams iegūt stipru cilvēku rakstura īpašības un ieaudzināt visādas auras klišejas. Sevišķi labi panākumi šim panēmienam ir pie bērniem, ja tiem ierīko kaktiņu, kur viņi var glabāt savas iemīļotās mantīnas. Starp mantīnām var ierindot arī cēlu personību gāmetnes, vai simbolus. Bērnu aura ļoti uzņēmīga un viegli «iegravē» sevī auriskās klišejas.

Vēl jāpiezīmē, ka modernā dziņa pēc filmartistu, dziedoņu, lielu valstsvīru un vispārīgi ievērojamu personību autografiem, ir dibināta uz augstāk minētās auriskās maģijas pamatiem. Moderno modes mocekļu dvēseles, kaut arī

galīgi apķepušas aurredzības nozīmē, tomēr kaut kādā ceļā nojauš, ka ar zināmu «lielu» personu pagodināšanu un padievināšanu viņu labvēlības pieskāršanās var dot kādu, viņiem pašiem nezināmu, aurisku vērtību. Ja šo cilvēku rīcībai nav acīs krītošu ievērojamu panākumu, tad tikai tāpēc, ka tie neprot ieskaņoties rozās un zilās auras attiecībās. Kā klišeju prasītāji-nēmēji, tā viņu dēvēji pa lielākai daļai operē ar zalo auru. Tāpēc arī pilnīgus rezultātus nesasniedz. Daļēji panākumi nedod iespēju nekā sataustāma konstatēt.

Aurredzības-aurintuicijas attīstībai, protams, vēl lielākas prasības. Šeit arī daļēji panākumi iespējami tikai tad, ja starp figurējošām personām ir patiesi zilas un rozas auras attiecības. Kosmosofijas piekritējiem šis apstāklis sevišķi svarīgs ne tikai tanīs attiecībās, kuras producēsies starp skolnieku un skolotāju, bet arī tanīs, kas norisināsies skolnieku apkārtī ar viņu tuvākiem. Ikkatra ienaida, niknuma, neiecietības, egoisma, cietsirdības un vispārīgi negatīva izjūta pret saviem tuvākiem, radīs tādus izstarojumus, kas visu sasniegto attīrišanas labā, atkal aizķepinās. Līdz ar to aizkavēs arī aurredzības iegūšanu. Bez zilās auras noskaņas pret vadošo centru nepieciešams attīstīt vēl rozā auru arī uz saviem līdzcilvēkiem. Aurintuicijas klišeju avoti kosmosofijas piekritējiem dabīgi jāmeklē kosmosofijas mācības klišeju reālizētāju vidū. Tie ir

tie jogi un viņu mācību interpretētāji, kas parādīsies atklātībā līdz ar nopietnas prasības rašanos pēc šīs klišejas reālizācijas akcijas. Auriskā kontakta nodibināšanai ar kosmosofijas garīgo centru un aurisko sakaru uzturēšanai starp kosmosofijas piekritējiem un šo centru, var noderēt un kalpot viss tas, kas šo mācību reprezentē, kā: personas, literātūra, simboli un emblēmas.

Atpestīšana.

XI.

Par atpestīšanu, protams, var būt runa ti- Atpestīšana
kai starp tiem ego, kas nākuši pie pārliecības, vajadzīga ti-
ka pietiek mōcīties kultivējamās joslas ēlēs, kai tiem, kas
ka jāizbeidz dēkošanās un jāatgriežas mājās, to vēlas.
t. i. debesīs. Kas saka: «Man še ir labi, man
nevajag nekāda Dieva, nedz debesu, es ne-
meklēju nekādu pestīšanu,» ar to mums nav
nekā kopēja. Lai viņi iet svētīti savus dēku
ceļus un sasniedz savu mērķi!

Atpestīties nozīmē attīrīt savas dvēseles Atpestīšanas
aurisko miesu no ellīšķīgiem apķepumiem būtība.
un atgūt engēla apziņu. Jāattīra ego
graūdiņš tā, lai tas varētu brīvi izstarot savu
īsto sajēgu par sevi, kā dievišķīgu būtni. Jā-
atkausē viss saprāta auriskais mēchanisms no
netīrās auras saķepumiem, lai ego dzīvības
dvēsma varētu brīvi starot visās pārējās se-
šās dzīvības klišejās: ticībā, gri-
bas spēkā, saprātā, mīlestībā, mie-
sas uzbūves un ietērpa klišejās.
Ar to tiks atkal atgūta engēla apziņa un dvē-
sele varēs atgriezties debesu mājās.

Visa mūsu cilvēcīgā vājība, gara tumsība, Pirmās ego
miesas mirstība, kroplība un slimības, ir vie- klišejas — „es
nīgi no tā, ka mēs ar ellīšķīgās domu dvēsmas
aurisko masu savu dvēseli-ego esam ietērpuši
tādā irstošā un mirstošā iniesā. Lai to «pār-
gērbtu», nepieciešams visu šo smago domu

audumu «atdomāt». Vispirms, mums «jāatdomā» tā doma, kas mūsos ir kā iedoma, ka esām niecīgi radījumi ar mirstīgu, nīcīgu dabu un īslaicīgu cilvēciskā mūža dzīvību. Šī uzdevumā mums jāpieņem lēmums: «Es pēc tagadējās apziņas gan tāds sev izliekos, bet patiesībā esmu vēl arī kādreiz bijušais enģelis. Tad man bija dievišķīga, nemirstīga apziņa un saprāts. Es biju brīvs, varens patiesības valdnieks debesīs un Dieva bērns. Arī tagad manas dvēseles īstā būtiskā daba ir tāda pati, bet tikai apķepusi ar auriskiem sārniem, kas paralizējuši manu enģeļa atmiņu. No šī brīža turēšu savu saprātu pie šīs domas un zināšu, ka viņas auriskais iespaids iesāk kausēt manus neziņas apķepumus un taisnot manas enģeļa apziņas starus. Tā domāšu un zinu, auraš likums ir tāds, ka katras domas auriskās strāvas auž ap ego savu klišeju uzbūvi. Tāpat manas dievišķīgās domas izstarojumi audīs ap manu cilvēcīgo saprātu savu gaismas uzbūvi. Pateicoties tam, es sākšu atgūt savas īstās būtības atmiņu-apziņu.» Ar šādas domas pieņemšanu, mūsu cilvēcīgā apziņā sāk attīrīties īstais nemirstīgais ego, īstā dvēsele. Tas ir pirmās dzīvīguma klišejas atjaunošanas darbs, pirmais vingrinājums. Šī doma jāiegaumē tā, lai viņa pavadītu visur, visā darbā un dzīvē, kā nekad neaizmirstama saprāta sastāvdaļa. Bez tam, jāpieliek attiecīga uzmanības daļa, lai nekad neizlaistu no apziņas savas personības izjūtu. Klišejai, «es esmu tāds

un tāds», jābūt visās vietās, lietās un stāvokļos par personības asi, ap kuŗu griežas pārējās klišejas: ticība, gribas spēks, saprāts, līdzvars, mīlestība, miesa, miesas ietērs un manta. Individuālitātes izjūtai vienmēr jābūt dzīvai un jāstāv galvenā sevis apziņas centrā. Jogi mantrams «Aham Brahma» = esmu Dievs, jāsaprot še izteiktā nozīmē.

Tagad pāriesim pie otrās dzīvīguma klišejas — ieticības. Mēs neprotam ticēt-ieticēt, jo operējam ar šaubām. Un tas ir mūsu lielākais jaunums. Ja arī lietojam savos apzīmējumos vārdu «šaubas», tad ne tādā jēdzienā, kā tas pašlaik pieņemts mūsu cilvēcīgā psichē. Ja sakam, «es šaubos», tad domājam: «Es atrodū, ka tā lieta vēl neatbilst patiesībai. Tamēj palielu ticībā, ka man jārikojas tā, it kā šī jaunā fakta nemaz nav.» Jāiegaumē: jāpaliiek tomēr ticībā, ka tā nav, kā rādas, vai kā kāds rāda. Nedrikst pieļaut domas svaidīšanos, drebēšanu, kurā vienā mirklī it kā teiktu «jā», un otrā «nē». Tas ir tas pats, kas iešana vienu soli uz priekšu, otru atpakaļ. Tagadējais šaubu jēdziens mūsu laiku cilvēku psichē pilnīgi pielīdzināms tādai mīņāšanai uz vietas. Tā tas ir ar mūsu cilvēcīgo ticības stāvokli. Konstatējam, ka daudzi cilvēki ar savu domāšanas veidu vienā mirklī ir par, otrā pret un visa domāšana izpaužas slimīgā nervozitātē. Slimīga nevorzitātē ir gan tikai tad, ja šaubīšanās notiek mazā mērogā, bet lielā ir jau dzīves sarežģījumi un nelaimes.

Otrās ego klišejas — ieticības attīrišana.

Šaubīties vajag ar ticību un zināmu noteiktību. Ja nevar ticēt, ka tas tā ir, nevajag apstāties savā darbā gaidīšanas stāvoklī un nepārdomātā lēkāšanā no vienas ticības uz otru. Kamēr saprāts nav kādu patiesību pārbaudījis ar reālu pieredzi, tikmēr jātic un jārīkojas. Pie tam, jārīkojas noteikti tā, it kā šīs patiesības nav. Jātic tikai tam, kas apzināti pierādīts ar attiecīgu pieredzes loģiku. Arī noliegums jāpierāda un tikai tad viņam jātic. Ja kādreiz atklājas jaunas patiesības pazīmes, kuŗas pieņemšana grozītu iepriekšējo rīcību, bet vēl nevar šo patiesību pierādīt un rodas nepieciešamība uzgaidīt, tad pārtraukt iepriekšējās rīcības virzienu, bet jaunā arī neiet. Šai gaidīšanai jābūt aktīvai, ne pasīvai. Atkal jāetic, ka vajag uzgaidīt. Varbūt atklāsies kaut kas tāds, kas iepriekšējo rīcību anulēs, bet var būt arī nē. Jāapsver stāvoklis, jāaptur darbība un aktīvās gaidīšanas uzdevums šeit var paātrināt lietas noskaidrošanu, t. i. tomēr atkal darboties, nestāvēt. Mūsu pieredzes darbībai — ieticībai vienmēr jābūt aktīvai. Arī pasīvitātē jāsaprot, kā zināma akcija, bet ne bezdarbība. Viss jāuzņem ar zināmu šaubu, bet šaubas jāsaprot kā sevišķa ieticības aktīvitātē-darbība, kuŗas uzdevums noskaidrot stāvokli un virzīt saprātu tālāk, bet neturēt uz vietas, kā tas pie patreizējās šaubu izpratnes pieņemts. Sastopoties ar kādu lietu, vai parādību, kas personīgās dzīves intereses neskar,

jāiet garām ar tādu domu: «Nezinu, vai tā ir patiesība, vai nav, bet tā kā viņa neskar manas dzīves intereses, lai man a ticība viņai paliek tieši šinī izpratnē; tā man nav vajadīga.» Bet ja dzīves ceļā rodas parādība, kas skar personīgās dzīves intereses, nekādā ziņā nevar iet tai garām bez noteiktas attiecību noskaidrošanas. Šī patiesība, vai nu jāpieņem, vai jāatmet. Tā ir jāiet īcīvai kā esoša, vai kā neesoša. Noteiktība nāks par labu abos gadījumos: 1) kad ticēsim, kā fantazijai, 2) kad ticēsim, kā reālitātei. Bet ja tā tiks piesieta pie auras kā nenoteiktība, apziņa un saprāts stipri cietīs. Sevišķi jāievēro šīs noteikums pie idejiskām klišejām, piem., līdzīgām šai mācībai. Šīs mācības auriskais saturs ļoti stiprs auras enerģijas ziņā. Tas savā auras valodā saka: «Bez daudzām citām īpašībām, es esmu skaidrībā un noteiktībā. Kas savā aurā mani uzņem ar ticību un vēlas, lai es esmu, tam es palīdzu iegūt par sevi skaidrību, noteiktību, pieredzīgi pārbaudītu un iestiprinātu ieticību. Turpretī, kas mani uzņem, kā fantaziju un meklē patiesību citā virzienā, tam es palīdzu atrast tur, kur viņš to meklē un kur viņa saprāta īpatnības spējīgākas patiesības uzņemšanai, jo nav patiesības ārpus manis. Es esmu visu patiesību un nepatiessību summa. Tam, kas mani uzņem ar izsmejošu nicināšanu un meklē īaunu, es palīdzu to sasniegt. Visdrīzākā laikā viņš izbaudīs pie sevis vēlamo, t. i. nicināšanu, apsmiešanu, kaunu un negodu. Ik-

vienam, kas mani uzņem ar šaubām, šodien tic, bet rīt nē, palīdzēšu iegūt šaubu pārdzīvojumus un, uz vēlēšanos, pievedišu pie galīgas viņa noteikības sajēgas iznīkšanas. Tad viņš iegūs pirmo ticību, ticēs, ka ir šaubas un ie-mācīsies ticēt.»

Ar augstāk izteikto domu palīdzību var aptvert, kas ir ticības klišeja personībā un kā jārīkojas, lai tā attīstītos, attīrītos no ellišķīgo apķepumu sārniem un varētu dot pilnīgu ieticības varu. Ieticēšanas māksla ir pati galvenā cilvēka rakstura īpašība. Bez ieticēšanas klišejas cilvēks nekā nevar. Arī dzīvot viņš nespēj, jo nemāk ieticēt, ka ir dzīvs. Viņš šaubas un no šaubu iespāida irst. Vispirms jāietic tai patiesībai, ka esam, pēc tam, ka šim «es», kā pirmā dzīvības spēja, ir vajadzīga ieticēšanas pieredzes jēga. Tā tad jātic sev un ticībai. Tikai tad, kad šis noteikums piepildīts, jāiet pie nākošās klišejas — gribas spēka. Pirmās divas ego īpašības attīrīdami operējam galvenām kārtām ar zeltīti-violētām auras strāvām, saprātu un intuiciju. Saprāts aptver, satausta sevī ego, «es esmu» graudiņu, bet intuitīvā iejūtas spēja to ietic, iejūt sevī kā izjūtamu reālitāti. Radža un Žnaņi jogas zinātnes zināmā mērā atbilst šim ceļam. (Radža joga operē pilnīgi ar pieredzes faktu sakopujumiem. Tā tad tā ir zinātnē, pat vairāk nekā zinātnē. Radža joga domāta ego atrašanai, Žnaņi joga ticības izveidošanai, intuicijas ieaudzināšanai, resp. intuitīvo centru

attīrišanai no auras apķepumiem. Par to sīkāk 3. ciklā. Visas jogas un reliģijas tira «remontē» cilvēka auru. Tas viņu vienīgais kopējais mērķis. Starpība tā, ka minētās mācības tīrišanas procesu sāk vienpusīgi ar kādas vienas ego pamatīpašības attīrišanu, lai pēc tam paveiktu atpalikušo ego klišeju attīrišanu. Kosmosofija veic visas ego klišejas uz reizes, pie tam arī, visā egregorā, sabiedrībā.

Gribas spēka klišejas attīrišanai no auras saķepumiem un attīstišanai ieteicama šādas domas iegaumēšana: «Tam, ko esmu ieticējis, jāpiepildas! Ar savu «es apziņu» ticu, ka manī, manā enģeļa aurā, kas pašlaik ir cilvēcīga, atrodas dievišķīgs gribas spēks. Šis spēks spēj valdīt par visu. Tas var mani padarīt par tādu, kādu tikai sevi iegribu. Pašlaik es iegribu, lai mana cilvēcīgā aura sāk attīrīties, atkausēties no neziņas saķepumiem un atgriež mani atpakaļ enģeļa apziņā. Tas ir manas gribas gala punkts. Pagaidām, zināms, es tiecos tikai pie pirmā attīstības posma-pārcilvēka. Pavēlu savam gribas spēkam, lai tas uztur ar savu spēku pilnīgā noteiktībā un skaidrībā manas apņemšanās «es apziņu» un manu ticību. Bez tam, tālāk gribu, lai gribas spēks piespiež visus saprāta organus neatlaidīgi, nelokāmi pildīt visus manas «es apziņas» ieticētos lēmumus un sakarā ar tiem vadīt manu rīcību. Tāpat pavēlu savam gribas spēkam neatlaidīgi aust manā raksturā spēku, uzņēmību, neatlaidību, pacietību, droš-

Gribas spēka
klišejas
attīrišana.

sirdību, bezbailīgu darbību un aktīvitāti. Es pavēlu gribas spēkam izskaust, iznīdēt un izdzīt no manas apziņas auras uzbūves visu to, kas ieaudies kā slinkums, nevīžība, glēvums, bailes, šaubas, neticība un visāds vājums.. Ar visu savu «es apziņas» spēku ieticu, ka tā mani jādomā un neatlaidīgi visā savā dzīvē jārīkojas ar šīm gribas spēka iedarbības domām. Mani mājo tikai spēks, uzņēmība, enerģija, neatlaidība, drošība, bezbailība, ticība, cītība un aktīvitāte. Viss pretējais nav mans. Tas ir tikai pieķerēties ar manu brīvo gribu. Tagad tāpat ar manu patreizējo brīvo gribu, lai tas no manis atķep un noiet! Ko es ieticu, tam jāpiepilda! Es nedrīkstu apstāties ne pie kādiem šķēršļiem! Jēdziens «nevar», nedrīkst mani mājot! Es varu visu, kas tik ir patiess un saskan ar debesu likumību!» Iegau-mājot un ieticot šādu domu klišēju, gribas spēks sāk attīstīties, veidoties un drīzi vien sasniedz pārcilvēka pakāpi. Pats par sevi saprotams, ka šī doma, attiecīgā formulējumā, jāiegaumē, jāiemācas no galvas un jāturi vienmēr apziņā. Trešās ego klišejas pamatīpašība — gribas spēks izteicas baltā aurā. Tā ietilpst visās jogās, kā attīstības pamatvirziena līdzeklis un darba rīks. Kā tāds, tas tiek arī pats attīstīts, mazākais, katrai jogai nepieciešamos apmēros. Tantra jogā tas uzņemts, kā pamatvirziens (sīkāk 3. ciklā), bet, kā jau teikts, joti stipri ar to nodarbojas arī visas pārējās jogas.

Nākošā ir saprāta klišeja-mēchanisms. Šīs klišejas kopšana iesākas ar šādu ieticējumu: «Mans īstais saprāts dievišķīgs! Savā īstajā būtībā visu zinu. Es zinu visas kosmiskās gudrības, kādas vien iespējamas un nepieciešamas īstam, pilnīgam Dieva engelim. Arī to zinu, kas ir kosmoss un kāds tas ir. Māku veidot kosmisko uzbūvi, būvēt planētas un radīt uz tām dzīvību, vadīt un veidot tās evolūciju. Vispārīgi zinu un protu visu to, ko māk, spēj un var pilnīgs Dieva engelis. Tāda mana īstā dzīvības būtība, bet pašlaik tā sakroplota. Patreiz esmu zemes cilvēks ar joti aprobežotu, šauru apziņu. Pie tādas esmu nonācis ar savu brīvo gribu. Tagad ar to pašu brīvo gribu vēlos atgūt enģela saprātu. Tas ir tikai jāattīra no manas «dēkainiskās» darbības auriskiem apķepumiem. Īsiem vārdiem: man jāatgūst atmiņa! Lai to panāktu, man jāmācas, jāauž savā cilvēcīgā apziņā it kā no jauna kosmiskās gudrības klišejas. Tas sasniedzams ar to, ka, šīnī zemes dzīvē, uzska-tīšu sevi par skolnieku. Visos zemes dzīves apstākjos mācišos saprast kosmiskā procesa norisi. Mācišanās, atziņu meklēšana, to pārbaudīšana un izteikšana reālā dzīves procesā, lai ir visas manas dzīves galvenais un noteico-sais saturs! Tā diena, kurā neesmu ieguvis ne-vienas jaunas atziņas, neesmu atklājis nevie-nas gudrības, ir liels kauns, grēks un zaudē-jums. Tāpat arī tā diena, kurā nevienu savu atziņu un gudrību neesmu izteicis, reālizējis

attiecīgā darbībā un ielicis savu kieģeli cilvēces kultūras būvē, ir mana negoda un kauna diena. Mans galvenais dzīves mērķis — noklūt atpakaļ pie Dieva Tēva debesu mājās! Šī mērķa sasniegšanai galvenais līdzeklis ir: zinātnē, zināšana, atziņa, garīgā un materiālā kultūra. Man bez pārtraukuma jāmācas, jāreālizē gūtās atziņas, jāstrādā, jāceļ un jāveido visas dzīves būves. Šīnī praktiskā darbā jāiegaumē un jāieauž savā aurā kosmosa gudrības klišejas. Ar mācīšanos un atziņu reālizēšanas darbību attīrišu savu enģeļa auru no ellīšķīgiem saķepumiem, atgūšu savu īsto apziņu un dievišķīgo gudrību. Pēc tam atgriezītos savās īstās mājās-debesīs. Saprāta klišejas izteikto atziņu es iet i cu, kā sava «es» galveno sastāvu. Pavēlu savam gribas spēkam gādāt, lai spēju to piepildīt un pārvarēt visus šķēršļus!»

No jogām šai klišejai visvairāk atbilst Radža juga. Tā operē ar dzeltāno auru. Tās nolūks izsaukt violētās auras ieplūdumu, t. i. kosmiskā saprāta, nojautas un intuīcijas attīstību (sīkāk 3. ciklā).

Atšķirība minētām jogām no kosmosofijas ieteiktā auras tirīšanās, «remontēšanās» ceļa ir tā, ka kosmosofija patur acīs visas tautas, visa kristīgā egregora kopatbildību, karmiski egredorisko sakaru. Žaņi jogs attīra sevi, augstākais vēl dažus savas apkārtnes līdzcilvēkus. Mēs tiecamies to darīt visā apkārtnē, tuvā

un tālā. Tāpēc kosmosofijas piekritējiem jāceļ cilvēces zinātniskais, t. i. kopēja prāta darbs.

Attiecībā uz mūsu zināšanas attīstīšanu un no tās izrietošu darbību, jāmācas darīt viss kosmiskās norises darbs. Kā kosmiskās evolūcijas vadītāji un darītāji darbojas visa kosmosa apmērā, tā mums, mūsu zemes planētas apmērā, jādarbojas visas kultivēšanas un evolūcijas nozīmē. Mums jāpētī viela, jāveido no tās jauni vielas veidi, kas būtu stiprāki, izturīgāki, stabilāki, ilgstošāki un vērtīgāki visādā nozīmē, t. i. jādara ķīmiskās technikas darbs. Tāpat jābūvē celtnes, mašīnas, aparāti, satiksmes līdzekļi un jātiecas visiem spēkiem kosmiskās tālēs. Mums jālido uz citām planētām, jāmeklē jauni atklājumi, jauni sakari ar citu planētu iemītniekiem. Tās ir mēchaniskās un būvtechnikas uzdevums. Jācenšas arī sasniegt tas, lai uzturvielas — maize, apģērbs un miteklis klūtu tikpat pieejami un viegli iegūstami, kā gaiss un ūdens. Jāmēgina panākt arī klimata pārvaldīšana. Jāvalda arī par laika un temperatūras apstākļiem, lai būtu iespējams siltu, aukstu, mitru un sausu laiku regulēt pēc vajadzības, un ne tik slēgtā telpā vien, bet arī dabā. Jāsasniedz tādi techniski augstumi, lai varētu veidot arī visas mūsu planētas ģeoloģisko virsmu. Tad varēs upes rakt tik pat viegli, kā tagad grāvju, jūras — kā dīķus un visādi veidot zemes formu pēc vajadzības un patikas.

Jāaptur arī miesas, kermēja priekšlaicīga sairšana, jāizskauž slimības un jākļūst nemirstīgiem, vismaz ilgāk dzīvot spējīgiem, veseliem, izturīgiem un stipriem. Jāatrod pareizākā, patiesākā vērtības un energijas izmaiņas sistēma. Visas mūsu sabiedriskās iekārtas uzturēšana un pārvaldišana jānoorganizētā, ka mūsu valsts aparāts pilnīgi garantētu visas iedzīves ietveršanu absolūti drošā, neirstošā kārtībā. Tad visi iedzīvotāji varēs vienmēr būt brīvi un droši par savu vērtību krājumiem un pūliņiem. Ikkatra jauna tendence, kā no ickšienes, tā ārienes un ikkatra noziedzība tad tiks paralizēta katrā laikā un uz vietas. Mums jārada jauna zinātnes nozare — psichiskās attīstīšanās nozare. Tās uzdevums pētīt cilvēka psīchi un veidot to par garīgās būtības uztveres spējīgu. Jāattīsta aurredzība, spējas iziet no fiziskās miesas auriskā kermenī un ar to pārvietoties, kā garam. Vispārīgi jāpētī un jāveido visu to spēju attīstīšana, kurās tagad mums pazīstāmas tikai pa druskai, kā jogu spējas.

Viss tas jāietic un jāpieņem, kā svēts mērķis un dzīves uzdevums. Zīmējoties uz ceļturo klišēju, mums visā dzīvē jāvadās no šī uzskata. Tad mūsu auriskā būve pati par sevi tīrīsies un veidosies par aurredzīgu jau no šīs domas vien.

Pēc ceturtais klišējas ieticēšanas, pāriesim uz piekto — līdzvara, harmonijas un mīlestības klišēju.

Ego harmonijas klišējas attīstības process ir radijs daudzas jogas speciālās zinātnes un tās savukārt izveidojušas dažādus virzienus. Bhaktioga sasniedz mīlestību uz Dievu caur visu Dieva izpausmes harmonijas uztveršanu, t. i. mīlestību uz visu radību. Tas nozīmē, ar zilās un rozās aurās palīdzību sniegt violētās auras izpausmi sevī. Mantra joga operē vispār ar mākslas klišejām, bet galvenā kārtā ar mūzikas lielo, ceļošo spēku. Daži Hathā joga s vingrinājumi ietilpināmi šīnī klišejā, pa druskai arī Laija joga s u. c. Karma joga stipri saistīta ar harmonijas izjūtu, nododot visus sava darba rezultātus Dievam (sīkāk 3. ciklā).

Kā jau redzams nodaļā «Kosmoss», saprāta klišejāi, lai tā pareizi darbotos, nepieciešama zināma mēraukla, zināms paraugs, no kurā varētu vadīties. Izejot uz ārpasauli, mūsu saprāta auriskie stari sastopas ar dažādām ārpasaules lietām un tās iedarbina. Iedarbināt tās var sev par labu un arī par jaunu. Pasaule tik bezgala liela! Viņā atrodošos lietu dažādība tik neaptverama, ka ar loģisku aprēķinu nevar izdibināt, kuŗa un kādā kustība neiedarbojas mums par sliktu. Še saprāta klišejai nāk palīgā līdzvara-harmonijas klišēja. Tās būtība un iedarbība sekoša: dvēseles-ego un viņas ietērpa dievišķīgā uzbūve visā pilnībā dibinas uz tādiem pašiem principiem, kā viss kosmoss un visi citi ego-dvēseles, kuŗas atrodas kosmosā. Kad ego sūta saprāta auras sta-

rus uz kādu darbību, tūdaļ iedarbojas līdzsvara-harmonijas klišeja. Šīs klišejas uzdevums apskatīt saprāta loģiskos nodomus un salīdzināt ar ego būtisko uzbūvi. Tā salīdziņa un jautā: «Kā būtu, ja, pašlaik no prāta izraidāmie, domu viļņi nāktu pie manis, t. i. pie šī paša ego?» Ja tie rāda, ka viņu iedarbība uz pašu ego ārdoša, sāpinoša, harmonijas klišeja saprot, ka domu stari, aizgājuši pasaules telpā, sadursies ar kādu citu ego un to sāpinās. Tas grūdīs viņus tūliņ atpakaļ. Ja arī negrūstu, mēs zinām, ka kosmiskai likumībai ir īpašība, katru cilvēka domu saņemt, pavairot un raidīt atpakaļ uz to vietu, no kuŗas tā izgājusi. Harmonijas klišeja to aptver. Labāk sakot, to aptver dvēsele ar harmonijas klišejas palīdzību, un tūdaļ rodas sevišķa sāpīga nemiera izjūta. Šo izjūtu vieglā formā, kad nepareizā doma vēl tikai sākas risināties, izjūtam, kā nepatīkamu nemieru, bet smagākā, kā grūtas sirdsapziņas mokas. Ja līdzvara klišeja, izpētījusi sava ego raidāmo domu, atrod, ka tā viņam laba, kļūst skaidrs, ka, darbodamās kosmosā, tā darīs labu arī citiem ego. Tie priecāsies, pateiksies, un apveltīs šo domu ar lielāku spēku. Atnākusi atpakaļ pie sava pirmavota ego, tā darīs viņam labu. Kad līdzvara klišeja konstatē pie izejošās domas šādu īpašību, viņa rada sava ego apziņai sevišķu sajūtu, kuŗu pazistam kā prieku, baudu, līksmību, mīlestību. Tā tad līdzvara klišeja attī-

rišanās un attīstīšanās darbībā jāmācas mīlēt.

Pie sevis vērojam, ka mūsu mīlestības izjūtas spēja ārkārtīgi apkepusi. Aiz šī iemesla mūsu loģiskā domāšana, cik augsti tā varī nebūtu attīstīta, pilnīgi bezspēcīga savā darbībā. Mēs ne tikai nevaram izrēkināt un izmērit, kādas domas un, izrietošās no viņām, kustības radīs mums labumu, bet tik stipri kļūdamies, ka savas dzīves būvēšanas darbā vejam sev virsū baļķus, un sevi mocam. Mīlestības klišeja jāattīsta un mīlestība sevī jāieaudzina ar draudzīgas kopdzīves, sevišķi ģimenes dzīves un mākslas palīdzību. Māksla var radīt skaņas, kuŗas bez kaut kādiem izskaidrojumiem tā iedarbojas uz cilvēka auras apķepumiem, ka tie kūst, drūp un izgaro, kā dubļi un izput, kā putekļi. Vērojot mūzikas iespaidu uz auru, var redzēt daudz interesanta. Piem., mūsu priekšā cilvēks ar pilnīgi apķepušu auru. Viņa domu stari sagriezti grīstēs, salocīti pikās un saspiesti, kā zemūdens augi, dūņas, kā mati aplieti ar darvu. Viņš sapīcis, nikns, nervozs un kašķīgs. Neviens viņam nevar tuvoties. Visus viņš aizskar, apvaino un ar visiem meklē ķildas. Atskan mūzika. Viņš vēl vairāk uzbudinas, beļ tomēr valdas, it kā gribētu saņemties spēkiem, un tad uzbrukt. Tomēr, jau no pirmām mūzikas skaņām apkārtējā gaisa aura saviļnojas, sakārtojas skaistos viļņojumos un iesāk brīnišķigu ritmisku vibrēšanu mūzikas taktī. Liekas, kustas viss

gaiss. Šī auras vibrēšana ātri pārņem visu klātesošo, arī niknā cilvēka auru, un iekustina savā ritmā. Tā vibrē mūzikas taktām līdzi un no niknā cilvēka dvēseles dzīlumiem sāk izplūst skaidra rozi-zila, harmoniska gaisma. Šī gaisma nāk no sirds un galvas uz cilvēka auras ārieni, kā austos saules sārtums. No tās iespaida auras staru sagriezušās un saķepušās grīstes sāk taisnoties, izlocīties, izstiepties un ieņemt pareizu stāvokli. Šis iztaišnošanās process līdzinas tam, kā saliektais drātis, atspores, atsprāgst, atlec no piesēju-miem, kad tie pārdeg, vai tiek pārcirsti. Domu staru auriskie apķepumi no tā drūp, kūst un izputeklojas.

Gluži tāds pats iespaids no glīta skulptūras tēla un labas skaistas mākslinieciskas glezna. Piem., saguris cilvēks, ielenkts no visām pusēm pelēkā auriskā tvaikā, solo-flegmatiskā bezcerības noskanā pa mūzeja galerijām. Viņa skats apstājas pie kādas statujas. Viņš sastingst, ilgi un dziļi raugastāni. Te no viņa sirds un smadzenēm sāk plūst pazīstamā rozi-zilā gaisma. Tā plēšas plašumā un neilgā laikā biezā, pelēkā migla izzūd. Cilvēks iegrīmst mierīgā, līksmā priekā, cerības un mīlestības noskaņojumā. Tas pats ar gleznu. Vēl labāk šie auriskie atspirdzināšanas, «izremontēšanas» un atdzemdināšanas procesi notiek teātrī. Še cilvēka saprāta priekšā norit veselas dzīves ainas, pavadītas ar mūziku, dziesmām un skaistiem skatiem. Tas

dara brīnišķīgu iespaidu ne tik vien uz mīlestības un harmonijas klišejas atdzimšanu, bet arī uz pārējām — es apziņu, ticību, gribu un saprātu. Ģēte šo apstākli tik dziļi izpratis un novērtējis, ka mākslu nosauc par cilvēces vienīgo un galveno atpestīšanas līdzekli. Še, zināms, viņam klūda, jo tas nav vienīgais līdzeklis. Šī klišeja bez citām nevar cilvēka auru atdziedināt, tāpat kā citas bez viņas. Absolūti nepieciešami attīrīt visas ego klišejas brīvā pakāpenībā. Cik stipri arī nedarbotos mākslas klišejas uz cilvēka mīlestības klišejas atjaunošanu, tās jānostiprina ar reālās dzīves iedarbī. Pēdējā var reālizēties tikai praktiskā mīlestības parādīšanā-draudzībā un sadarbībā. Šis apstāklis rada cilvēkos nepieciešamību iet kopējā sadzīvē. Tamdēļ visiem, kas nolēmuši iet atpestīšanas ceļu, attiecībā uz piekto klišeju jāpieņem šāds lēmums: visiem spēkiem jāveicina īstā, patiesā, radošā māksla.

Piedzīvojumi rāda, ka māksla var radīt arī gluži pretējo iespaidu — ne auras attīrīšanu, klišeju atdzemdināšanu, bet apgānīšanu, cilvēka dvēseles un gara sakroplošanu. Larviska, kaucoša mūzika mierīgu, harmonisku cilvēku var padarīt par ļecerīgu, kašķigu neurastenīku un pat gara degenerātu. Kēmīgi, riebīgi tēli cilvēku padara mulķīgāku. Larviskas, ciniskas, saziestas un satriepītās glez-

nas iespaido uz bezgaršību, netikumību un rupjību. Iespaids, protams, reālizējas tikai tad, ja šos ražojumus ar nopietnu apziņu uzņem, kā yadošās un radošās mākslas darbus. Tomēr pareizā novērtējumā tā cilvēka psīchi kroplot nevar. Evolūcijas ceļa gājējam nav jābaidas no larviskās mākslas. Viņam tā jānovērtē, kā tāda, un jānogrūpē savrup, kā gara kropluma larviskās pagrimšanas attēls. Tā ir jāredz, no tās jāmācās pazīt jaunums, elles netīrumi, cilvēka gara slimības un dvēseles izķēmojumi. Lai to panāktu, jānodibina seviški larviskās mākslas mūzeji. Pozitīvā, radošā māksla jānostāda visas audzināšanas un dzīves daijuma dvēsmas degpunktā. Māksla jāpiekopj visur, kā mājā, tā ārpus mājas, katram cilvēkam atsevišķi un visiem kopā visas cilvēcīgās kopdzīves mērogā. Daiļais, aistētiskais radīs, veicinās tikumisko, ētisko. Nav jāaizmirst, ka visam tam ir panākumi tikai tad, ja to piepilda reālā sadzīvē. Tāpēc arī skolotājs prasa: «Ko tu dari viens, to dari noslēdzies sevī, savā nodabā, bet ko dari kopēji ar citiem, to dari sirsnīgā mīlestībā, taisnā, patiesā sandraudzībā.» Tikai praktiski piepildītā mīlestības klišejā, reālā darbā, enerģijas un aurisku vērtību izmaiņā, ego aura attīras no aizsērējumiem, atklāj kosmisko saprātu un dod iespēju loģikai pareizi rīkoties.

Daudzi cilvēki harmonijas plūsmas un mī-

lestības auras izjūtā ir samērā stipri. To pierāda milzīgais daudzums mīlas romānu. Ne reti pirmās reliģiskās izjūtas atmodinātas mīlestībā. Laimīga, īsti ideāla laulības dzīve, spēj cilvēku attīrīt un pacelt līdz augstai kosmiskai intuicijai. Laulības disharmoniju bieži izsauc kāds no laulātiem draugiem ar savu instinktīvo prasību pēc rozā auras, kuļu otrs pietiekoti nespēj sniegt. Te neko nelīdz mākslots maigums. Tāpat visi zina, cik ļoti pasinas un attīras aura mīlā. Plaši pazīstams ir izteiciens, ka mīla ir gaišredzīga. Tomēr arī jūtīgie pret rozā auru būs novērojuši daudz prozaiskas parādības. Stādu, putnu un dzīnieku audzētāji zina, ar kādu rūpību tie jākopj un jāaudzina. Nevar pielaist pie tiem rupjas rokas un svešas domas pieskāršanos. Izstādēs godalgas izpelnas tikai ar mīlestības auru bagātīgi apveltīti eksemplāri. No otras pusēs, izstādēs godalgotie putni un dzīvie tie turpat bieži saslimst un nobeidzas. Šis plaši pazīstamais fakts izskaidrojams gaužām vienkārši. Tas ir svešas publikas netīrās, smagās, bieži skaudības jūtu pārpildītās, auras pārmērīgais uzbrukums. Vēl daudz vairāk šīs parādības pazīstāmas pie bērniem. Katra māte no sacītā sapratīs ļoti daudz.

Piekta klišeja aptver arī visu mūsu savstarpējo attiecību un vērtību izmaiņas noteikumu juridiško pusī. Kosmosofiskā dzīves izpratne cilvēku attiecībās izslēdz sodīšanas un atriebības jēdzienu. Noziedzība uzskatāma,

kā slimība un tā jāārstē. Tikai šinī nozīmē attaisnojami ieslodzījumi un tiesiskie brīvības ierobežojumi. Likumu un kārtību uzturošas iestādes konstatē noziedznieka bīstamību un gādā, lai viņš būtu nekaitīgs. Nelabojamie, galīgi slimie ieslogami uz visu mūžu, neatkarīgi no padarītā nozieguma lieluma, vai mazuma. Tie jāizolē, jāiesloga vēl pirms nozieguma izdarīšanas. Tas jādara tūlit, tiklīdz atklātas viņu tieksmes noziedzību izdarīt. Tiklīdz konstatēta psichiskā izvesološanās, izlabojušies jālaiž brīvībā. Pusslimie turaiņi zināmos tiesību ierobežojumos, kā pilsonisko pienākumu nespējīgi. Šinī virzienā jāievada domas ikkatram, kas piekļaujas šai mācībai. Pie pirmās iespējamības šīs domas jāreālizē. Še kosmosofija visu cilvēku attiecības veido saskaņā ar violēto-kosmiskā prāta un rozo-harmonijas auru. Līdz šim attiecību galvenais noteicējs bij baltā aura-spēks. Tas ir it kā tautas, visas cilvēces Karma joga. Pēdējā, tā tad, ietilpst šeit, kā elements, skarot arī septīto ego klišēju (sīkāk 3. ciklā).

Tādai izpratnei, domai un rīcībai jāietic piektās dzīvīguma klišejas attīstīšanas darbība. Mīlēt, un pareizi mīlestību piepildīt, ir piektās klišejas būtība.

«Ja tu nevari izjust mīlestības jūtu, tad zini, ka tas ir visspilgtākais pierādījums tam, ka tava saprāta mēchanismam nav ūniver-

sālās loģikas pamata. Cik gudrs tu arī nebūtu, ar savu gudrību tu taisīsi kļūdas. Tavs loģiskais spēks aizkustinās kosmiskās ārēs tādus spēkus, kuŗi tevi dragās un tavus pasākumus iznīcinās. Loģika ir tikai prāta ieroci. Uz kāda pamata tu uzliksi savu saprātu, no tāda viedokļa vadīsies tava loģika. Mīlestības izjūta sevi ir tā mēraukla, tas pamata paraugs, kas liecina par saprāta darbības saskaņu ar kosmisko likumību», tā māca skolotājs.

Sestā — mūsu miesas formas uzbūves klišēja, prasa sevišķas rūpes ķermeņa pareizā kopšanā un uzturēšanā. Še galvenā loma medicīnai. Tomēr tā nedrīkst bazēties uz domām, ka mūsu miesiskais ķermenis ir ne ja ušs, ķīmiski fizioloģiskas iedarbības rezultāts. Pirmā vietā jāņem vērā, ka mūsu fizisko miesu veido astrālā-gāzvielas, gāzvielas — starvielas miesa un starvielas ķermenī dzīvā ego domas auriskā energija. Visas mūsu slimības cēlušās no domu darbības. Tās ir nākušas caur starvielas un gāzvielas ķermeniskām daļām un sabiezinājušas, sakēmojušas fizisko miesu tā, kā doma to ietekmējusi. Mūsu miesas slimību ārstēšanā jāpielieto abiceļi: 1) fizioloģiskais, 2) auriskais. Tā kā nepareiza domāšana ir radījusi slimību, to var

Miesas
uzbūves kli-
šejas
attīrišana.

likvidēt ar to pašu domāšanu. Ieraudzījuši savu klūdu kādā miesas bojajumā, tūliņ varam pārdomāt un likt to ar kirurgisku nazi izoperēt, vai ar kādām zālēm izārstēt. Varam iet arī citu, vieglāku ceļu un ar domas sugestīvo-hipnotisko ietekmi to iznīcināt. Piem., iekšējos organos radušies jaundabīgi audzēji. Nav cīta izskaidrojuma, kā vienīgi tas, ka tie ir nepareizas domas rezultāts. Ja ar nazi izoperētos nevar un ar zālēm arī nevar nekā darīt, varam mēģināt raidīt tiem virsū attiecīgas domu strāvas. Tās spiedīsies starvielas audos un tos pārgrupēs pareizā kārtībā. Starvielas audi iespaīdos gāzvielas-astrālos audus, tie, savukārt, iedarbosies uz fiziskiem audiem. Par teicoties tam, fiziskais audzējs izdalīsies un iznīks.

Fiziskā ārstēšanā esam pietiekoši tālu. Mūsu medicīna spēj daudz, lai ar sekmēm apkarotu slīmības, kā cilvēces ļaunumu. Aurisko pusi pa daļai esam sataustījuši, bet tas ir maz. Te daudz kas jāzina, jāmācas. Drusciņ varam mācīties no prof. Kue un no pašu māju «pūšļotājiem». Nenoliedzami, ka «pūšļošanas» parādība visumā ir negatīva. Tur tiek piekopta nejēdzīga muļķošana, krāpšana, veselības bojāšana un miesas kroplošana. Tomēr, pati pūšļošanas būtība ir pamatoata uz auriskās ārstēšanas. Aurisks kais ārstēšanas veids medicīnai jāuzņem, kā līdzvērtīgs fiziskajam un, pat vēl vairāk, kā galvenais

un primārais. Ar to pūšļošana pati par sevi likvidēsies. Auriskā ārstniecības veida pētišanai un attīstīšanai par sistematizētu ārstniecības zinātni joti lielus un vērtīgus pakalpojumus var sniegt Hatcha jogas mācība (sīkāk 3. ciklā). Šīs mācības pamatā ir joti vērtīgi atklājumi un jau gatava auriskās miesas uzbūves anatomija. Hatcha jogas fakiriskie izķēmojumi ir pašu eiropiešu nemākulīgās rīcības un zemu spekulācijas nolūku vaina. Pie nopietnas gribas, starp visiem fakiriskiem izķēmojumiem, var atrast īstos zelta graudus.

Sestās klišejas attīstīšana spiež mūs pieņemt noteiktus likumus, kušiem jāseko un jāpaklausa ik uz soļa. Visiem spēkiem jādzīvo un jāsekmē higiēniska dzīve. Ikkatram cilvēkam obligātoriski jāprot elementārkie medicīnas noteikumi, pirmās palīdzības sniegšana un slimnieku kopšana. Jāpieliek visas pūles, lai zinātnes medicīniskā nozare sasniegta veselības aizsargāšanas un slimību dziedināšanas augstāko mākslu.

Domāšana šini virzienā radīs dvēselē tādas auriskas vibrācijas, kādaš pašas par sevi sargās miesas audus, aizdzīs slimību

aurisko indi un ietērps kermenī veselībā.

Septītā klišeja ir miesas ietērps, drēbes, barība, mājoklis un viss mūsu dzīves darbības reālais, materiālais inventārs. Še jāsaprot, ka mūsu reālās vērtības, reālie sa sniegumi dzīvības izteikšanā un iedzīves uz būvē, ir ieticēšanas klišejas galvenais pamats, pieredzes objekts un darbības saturs. Ar tās palīdzību ticības klišeja ieticina pati sevi, ego es apziņu un visas pārējās klišejas, jo reālais dzīves saturs atspoguļo visu dvēseles klišeju darbību un apliecina tām viņu esību un darbības spējas. Radot reālās vērtības, sastopamies ar pretešķībām un grūtībām. Mums jācīnās. Šai grūtību un pretešķību pārvārēšanas cīņā notiek mūsu gribas spēka augšana, veidošana un stiprināšana. Vērtību radīšanas procesā ir saprāta galvenais treniņš un izteiksme. Te aug, briest un attīstas zināšanas, visa mūsu gudrība, atziņas un saprašanas būtiba. Vērtību pareizā sadalīšanā un energijas patiesā izmaiņā cilvēku starpā pierādas mūsu mīlestības patiesīgums, stiprums un godīgums. Še mīlestības klišeja noliek patieso, galīgo eksāmenu, kurā attīralīdzvara klišeju par spējīgu pareizi vadīt mūsu saprātu.

Pēc kosmosofijas mācības, visu šo atziņu iegaumēšana un ieticēšana sastāda pirmo soli atpestīšanas darbībā. Kā redzams, tā diktē pienākumu doties ar visu sparu, sirdi

un dvēseli kultūras dzīvē. Tur ar reāliem darbiem jāpierāda, ka patiesi gribam atgriezties no elles. To var pierādīt ar radošu darbību, kas veltīta zemes dzīves izveidošanai, lai tā kļūtu līdzīga debesu dzīvei. Paraugi un pamācības tiek dotas, tikai jāstrādā. Šīnī darbā ietilpst arī cīnīs ar jaunumiem, kas stājas pretī cilvēka nodomam. Arī ar tiem pāri īstniek galā. Jācīnās uz dzīvību un nāvi. Cīnā jāpierāda, ka cilvēks patiesību vērtē augstāk par nāvi, nebaidas no elles daimoniem un daimoniskiem cilvēkiem.

Tagad seko otrs solis atpestīšanas darbībā. Šis solis no vienas puses ir visvieglākais, no otras visgrūtākais. Zemes auriskais stāvoklis savā negatīvismā pārspēj cilvēka personības auriskās enerģijas spraigumu. Cilvēka pozitīvās, labās gribas domas nevar pārspēt negatīvo pretspēku iespaidu. Ja cilvēks sev saka: «No šī brīža lieku sev par mērķi vadīties no evolūcijas idejām, gribu meklēt Dievu un atgriezties debesīs», šīs apņemšanās auriskās dvēsmas spraigums uzliesmo, bet tūlit tiek apslāpēts no apkārtējās auras pretdvēsmas. Šī auriskā pretdvēsma uz cilvēka svēto apņemšanos it kā atbild vārdiem: «Nekā tu sev neliksi par mērķi! Nekādu evolūcijas ideju tu nepazīsti! Pie Dieva tu netiekšies un debesīs neatgriezīsies. Visi šie nodomi ir tukši mūrgi!»

Launā pretdvēsma, cilvēkam nemaz nemānot, apslāpē izteikto domu skaidrību. Viņš

Dieva
palīdzības
nozīme atpe-
stišanas pro-
cesā.

aizmirst savu apņemšanos un iegrīgst it kā snaudošā stāvoklī.

Apskatijām visas dzīvīguma klišejas, norādījām pamācības, kā šīs klišejas - «es apziņu», ieticību, gribu, saprātu u. t. t. attīrīt no apkēpumiem, kā attīstīt, apskaidrot un «izremontēt». Tomēr jākonstatē, ka visi šie labie nodomi, tiklīdz cilvēka griba tos izteiks un pieņems, kā rādošas atzinības savā atpestīšanas dzīvē, tūliņ tiks apņemti ar zemes atmosfiras aurisko pretspiedi. Tā dzīs viņu izstarojumus atpakaļ cilvēka ķermenī, neļaus tiem vibrēt, lauzīs tos un paralizēs visu labo nodomu izteikšanos un reālizēšanos. Cilvēka «es» netiks nemaz pie domas izdomāšanas. Šī apstākļa dēļ nav ne mazākās cerības zemes cilvēkam pašam ar saviem auriskā spraiguma spēkiem auras apkēpumus attīrīt, un atgūt enģeļiskā saprāta apziņu. Vienīgais līdzeklis ir Dieva piepalīdzība un Viņa neizmērojamā žēlastība. Tā dabūjama vienkāršā veidā. Katrā darbībā un domā jāsaka: «Dievs, es apzinos, ka mani dzīvīguma gaismas starī nav spējīgi caururbt zemes auras pretdvēsmi. Tādēļ lūdzu Tevi. Sūti man palīgā Tavu auras gaismu svētības veidā! Lai tā ielenc manus domu starus, dara tos stiprākus par zemes un elles pretdvēsmas stāriem. Dari tā, lai manējie, Tavas svētības apņemti, var vibrēt atpestīšanas domu reālizēšanas darbībā. Svētī, Dievs, manu «es» apziņu, lai Tava

gara auras gaisma ielenc manu ego un es varu ar saviem domu izstarojumiem nomazgāt no savas dvēseles visus ellišķīgās dvēsmas auras apkēpumus. Apņem, Augstais Dievs, ar savas auras dvēsmas skaidrību arī manus ieticības klišejas izstarojumus! Lai tie ir spējīgi pareizi novērtēt, apjēgt un aptvert manu apkārtni. Palīdzi man, lai es varu pareizi ieticināt sevi tās īstā, parceizā saturā un zinu savas būtības īsto patiesību.

Tādā pašā kārtā sūti man savu auras dvēsmi par palīgu visu citu klišeju izstarojumiem un viņu stiprināšanai. Svētī un apsaidro manu saprātu!

Šķīsti manu mīlestību, dari viņu tīru, svētu un patiesu!

Dod dzīvības eliksiru arī manai miesai, lai tā spēj pārvarēt uzbrūkošās slimības, vājības un visādus ļaunumus!

Svētī ar savu visspēcību visu manu reālo vērtību saturu. Lai visās manās drēbēs, mantās, uzturvielās plūst Tavas auras gaisma un padara visus pretdvēsmas spiedienus nespējīgus turēties pretī maniem domu izstarojumiem. Apzinos, Dievs, ka zemes vērtības, mantās, naudā un dārgumos, ir stipra ellišķīgās auras dvēsma. Tās izstarojumi spraigo nešķīstās kārības, cietsirdības, niknuma, melkulības, skaudības, liekulības, blēdības un visādu ļaunu, noziegumu klišejās. Tās, kā ugunīgas liesmas un dzirkstis, traucas uz katru cilvēku auru un cenšas padarīt to par tāda paša

jaunuma iemiesojumu. Izsaku visu Tavai vis-spēcībai un lūdzu Tevi iestiprināt manī šo apziņu ar savas auras svētību, jo bez Tavas žēlastības ļaunais iespaids man viņu noslāpēs. Iestiprini manī arī to saprašanu, lai es nebēgu, nevairogs no šīm elles dvēsmām zemes materiālajās vērtībās, bet ar visu sirdi un dvēseli traucos tām pretī, lai varu izspiest tās no visām cilvēcīgām vērtībām un iemiesot, iedvēst tanīs dievišķīgo auras klišēju gaismu. Lai no šī briža klūstu par spīdekli, kas rada visās zemes materiālās vērtībās pareizības un patiesības klišejas. Dari tā, lai es spēju visu vērtību cirkulēšanas plūsmi ievadīt dievišķīgās patiesības likumībā. Svētī, Dievs, šo manu domu dvēsmi ar savu augstāko svētību, lai pretdvēsma to nenoslāpē!»

Nekāda cilvēka griba un apņemšanās pati no sevis zemes auras smagumu neizturēs un nepārspēs. Nav itnemazākās izredzes uz cilvēka atpestīšanas lololojuma piepildīšanos bez dievišķīgās auras piepalīdzības. Ne ar kādu gudrību mūsu ego enģeļa atmiņu neatgūs. Ticība ne ar kādas pieredzes palīdzību neiēticēsies īstenā patiesībā, kaut arī tā būtu acīm redzāma un rokām tauštāma. Skatīties cilvēks un neredzēs, klausīties un nedzirdēs. No mācīšanās saprāts sajuks un

pieķeps vēl vairāk. Mācīšanās un zinātniskā darbība cilvēku padarīs vēlīs redzīgāku. Viņš sapīsies savā gudrībā, kā pārgudrībā, un klūs mācīts mulķis. Mīlestībā viņš nekā nesajēgs, nekādu īstu mīlestības izjūtu nebaudīs. Viņš radīs tikai nešķistus murgus un par mīlu sauks seksuālo sadismu. Tāpat viņš radīs tikai liekulīgu «pilnas blödas» draudzību. Gļēvums, bailība un nodevība būs vīrišķības, drossirdības un varonības vietā. Visu to viņš rupji maskēs ar ārišķīgo tikumību un liekūloto morāli. Jo dzījāk cilvēks būs iegrīmis auriskos apķepumos un visādās nepilnībās, jo vairāk viņš melnos, sodīs, nerros un ģekos citus. Viņš plāpās, plātīsies, lielīsies ar savu tikumību, varonību, gudrību un grims vēl lielākā un dzījākā gara nešķistībā. Jo lielāka gara un prāta nabadzība, jolielāka lielība. Tāds būs arī šīs mācības, un ikkatras cilvēka atpestīšanas darbības rezultāts, ja to gribēs izvest bez Dieva svētības auras palīdzības.

Cilvēks ātrāk un vieglāk attīstā sevi līdz zināmai pakāpei, ja strādā tikai pie sevis vien, tīra tikai savu personīgo auru

un tuvāko apkārtni. Tā rīkojas daži jogi. Viņu vientulības meklēšana nozīmē izvairīšanos no smagā apkārtnes auriskās tīrišanas darba. Vēlāk viņi tomēr spiesti pievērsties visas cilvēces celšanas darbam, jo ir tāpat karmiski saistīti tautas un cilvēces egoros, kā visi cilvēki. Mūsdienu kristīgās reliģijas konfesijas noslīdējušas vēl zemāk, norobežojušās vēl vairāk. Te cilvēki meklē vienīgi paglābšanos pēc nāves no elles, no daimonu «aizgaldām». Tā ir nozēlojama lāpišanās, nespēja iegribēt vairāk. Tā ir nopejama remdenība un nav radikāla ārstēšanās. Kristus mācība savā tīrā veidā aptver visas dzīves pārveidošanu uz visaptverošas harmonijas pamatiem, bet mūsu dienās tā netiek vairs saprasta, jo Bibeles valoda novecojusies. Bībeliskā apkārtne un apstākļi mums sveši. Bībele arī sagrozīta. Bez tam, toreizējā kultūrālā līmenī cilvēcei nebija iespējams pateikt to, ko tagad var atklāt. Gluži tāpat kā nākotnē tiks sacīts tas, kas tagad vēl mums nepieejams. Kosmiskā bezgalība cilvēcei atklājas pakāpeniski, lai neapžilbinātu tās slim o organismu.

Kosmosofijas mācība ietver sevi patiesības, kurās vēl zemes virsū patreizējā evolūcijas periodā nav atklātas. Pateikta ir iespējamai augstākā patiesības atklāsme, bet bez Dieva auriskās svētības piepalīdzības tā nav nekas. Cilvēka stāvoklis zemes virsū šinī nozīmē pielī-

Relīģijas
nozīme atpe-
stišanas
procesā.

dīzīnāms grūti slimam, kuŗam nepieciešama piepalīdzība pie kustēšanās. Viņam pašam ir gan gaismas avoti, bet spēks par mazu, lai pietiekoši apgaismotu tumšo pasaules telpu. Vajag lūgt no Dieva papildus gaismu, kā piepalīdzību. Tikai tādā ceļā iespējams iziet no patreizējā stāvokļa. Arī šis stāvoklis nav Dieva, bet paša cilvēka radīts. Cilvēks pats sevi ir apķepinājis ar neziņas auru, kas automātiski radijusi tādu stāvokli. Tādā kārtā visā mūsu atpestīšanas darbībā rodas nepieciešamība pēc reliģijas un speciālas dievlīgšanas, dievkalpošanas. Iznāk, ka visā atpestīšanas mērķa sasniegšanas darbībā, ne solis nav sperams bez reliģijas. Tāpēc šinī sistēmā par pirmo, visgalvenāko, jāuzskata religiozā darbība un tikai tad var kerties pie citām. Še viegli var sajukt un krist maldos, kā tas jau bieži ir noticis līdz šim. Ir religiozas aizraušanās ekstrēmi, kur cilvēks atzīst tikai Dieva līgšanu, bet visu pašdarbību noliedz. Tas ir pavism nepareizi. Lūdz Dievu un strādā! Tādai jābūt dzīves darbības vadošai izpratnei. Strādāt var tikai tad, kad zina, ko un kā strādāt. Tā tad iznāk, lūdz Dievu, mācies, cīnies un strādā! Tāds ir kosmosofiskās atpestīšanas darbības galvenais lozungs. Galvenais mērķis ir atpestīties. Šī mērķa galvenais līdzeklis ir zināšana un no tās izrietošā darbība. Galvenā līdzekļa pirmsais un svarīgākais līdzeklis ir reliģija. Tas pie-

līdzināms stāvoklim, kad esam ieslodzīti tumšā telpā. Tad galvenais mērķis ir izklūt no tās ārā. Lai to izdarītu, nepieciešama sevišķa važu atbrīvošanas darbība — zinātnē un kultūra. Pie šīs darbības ķerties ir nozīme tikai tad, ja iegūstam gaismu. Bez tās nekā neredzēsim un, važu atraišanas vietā, tās vēl vairāk sasiesim un savilksmi. Gaisma jāiegūst ar sevišķu aizņemšanos. Kad būsim atsvabinājuši savu domāšanas mēchanismu no apķepumiem - vāžām, tad varēsim paši radīt gaismu un tā nebūs jāaizņemas ar sevišķu izlūgšanos.

Vai Dievs nevarētu mums šo auras palīdzību sniegt tāpat, bez mūsu sevišķas lūgšanas? Vai Viņam nepietiek, ja Viņš redz, kā jau esam pārtraukuši dēkošanās darbību un nākam atpakaļ? Vai šī palīdzības sniegšana caur speciālu, cilvēka garu pazemojošu, lūgšanu, nav Dieva egoistiska lepnuma untums? Vai ar to Viņš negrib mums, dēkaiņiem, it kā atriebties par mūsu kādreizējo Viņa zaimošanu, sadumpošanos pret Viņu un ālēšanos? Vai Dievs nav iedomīgs, egoistisks patīlis, kam patīk sevi izcelt ar mūsu pazemošanu?

Nē, nekādā ziņā, un nekādos a pastākļos! Viltus dievi, mentālās sfairas daimoni, gan ir tādi. Tie tikai ar šādu lūgšanu un upuru pieņemšanu no cilvēkiem un gariem dzīvo. Īstais Debesu Tēvs tāds nav. Īsta-

jam Dievam ir prieks mūs redzēt tikai brīvus, tīrus, stiprus, gaišus, neatkarīgus engelus. Mūsu lūgšanas, mūsu zemošanās, tāpat kā visas pasaules dēkaiņu lūgšanas, Viņam nav nemaz patīkamas. Ne ar priecīgu baudu, bet ar bēdīgu žēlumu Viņš klausas, un pieņem tās. Dieva lielākā žēlastība ir tā, ka Viņš pieļauj bojāt savu labo noskaņojumu dēkaiņu locišanās, rāpuļošanas un lūgšanu dēļ. Tas ir upuris, ka Viņš ir ar mieru ciest šo nepatīkamo skatu dēkaiņu atpestīšanas labā. Vēl nepatīkamāka šī dēkaiņu lūgšanas lieta Viņam ir tāpēc, ka tā jādara ar sirsnīgu zemošanos, ceļos krišanu, klanīšanos, sevis nonicināšanu un atzišanu par, nekur nedēriku, grēcinieku. Tas jādara tāpēc, ka to prasa mūsu auras saķepuma stāvoklis. Tam savais izskaidrojums.

Kādreiz, savas brīvās gribas dzīti, esam izdvēsuši iegribas un domas, kuļas vārdu formulējumos izskan apmēram šādi: «Es eju no debesīm uz kosmiskiem džungliem padēkot un izbaudīt tos pārdzīvojumus, kādi ir tad, ja rīkojas pilnīgi pretēji Dieva likumībai un debesu kārtībai.» Nonākuši džungļos, iesākam darboties nodomāto pārdzīvojumu iegūšanā. Rezultātā, kā jau tam dabīgi jānotiek, paliekam netiri un apaužam savu dvēseli ar ļaunuma klišejām. Šo klišejū ietekmēti, aprēibstam vēl vairāk un apaužam ap savu dvēseli īpatnēju čaulu, kuļa pilnīgi noslēgta no visa labā tā, ka nekāds garīgs spēks nevar pieskārties pie

Kāpēc cilvēkam Dieva priekšā jāzemojas.

Kā ego pats
ievē „iemūrē”
apgrēcības
čaulā.

mūsu īstās dvēselīgās apziņas, nepārkāpjot brīvās gribas likumu. Šī čaula sastāv no tāda auras mūra, kas uzbūvēts ar šādu domas dvēsmi: «Saskaņā ar dievišķīgi nolemito brīvās gribas likumu, ar savu brīvo gribu es iekāju sevi tādā čaulā, ka esmu pilnīgi brīvs no visiem dievišķās brīvības likumiem. Es dzīvoju pilnīgi patstāvīgu savas personīgās gribas dzīvi. Nīstu Dieva svētlaimību un debesu kārtību. Vēlos dzīvot un darboties savā personīgā — daimona kārtībā, kas ir pilnīgā pretstatā visai Dieva gudrībai un kārtībai. Tā ir mana personīgā gudrība, kārtība un svētlaimība. Tanī es esmu visuvarens, visuapzinīgs, visugudrs, liels un mūžīgs. Nemot vērā paša Dieva izdoto brīvās gribas likumu, pavēlu Dievam un visiem enģeljiem pie manis nenākt, un nemaisīties manā darbībā. Es prasu likt mani ar manu elli pilnīgā mierā uz mūžīgiem laikiem. Bez visa tā, es gribu, lai auras čaula uzmūrējas par tādu cietoksnī, no kurā mana dvēsele nevarētu izrauties arī tad, ja viņa to gribētu. Ja mana dvēsele kādreiz sāktu ilgoties pēc debesīm un gribētu no šī iemūrējuma iziet, tādām gadījumam, lai tiek radīts aurā vēl sevišķs mēchanisms. Tas uz vismodrāko, lai sargā katru manas atgriešanās iegribēšanas kustību un uz vietas to noslāpē. Šis mēchanisms lai runā manas īstās dvēseles vietā. Man, manai dvēselei, lai tas pavēl palikt mierā, netīkot pēc debesīm, bet vēlēties trakot un visu ārdīt. Lai tas pie-

spiež mani, manu dvēseli, būt par velnišķīgi daimonisku arī tad, ja tā vairs to negribētu, un neļauj tai par atpestīšanu nemaz domāt. Tiem, kas gribēs mani atpestīt, lai saspārda visas pestīšanas ierīces un izārda viņus pašus. Gadījumā, ja es savā īstajā dvēseles būtībā to mēr tiektos un ilgotos pēc atpestīšanas, lai visu varu pārņem šis auriskais mēchanisms. Tas lai nēm no dvēseles tikai tās neizsīkstošo enerģiju un rīkojas visos daimoniskos darbos tās uzdevumā, kā pilnvarots, mēchanizēts dubultnieks-kopija. Tādā gadījumā, lai viņš tur sevi par lielu, varenu, taisnu, gudru un mūžīgu, bet Dievu par mazu, niecīgu, muļķīgu un nevarīgu. Mans dubultnieks mani, manu dvēseli, lai iežņaudz. Pretošanās gadījumā, lai tas rada tai sāpes un visādas mokas. Ar visām manām gudrībām, lai turas pretī katrai dvēseles tendencei atgriezties pie Dieva. Šo iegribu es nēmu kā savu enģelisko tiesību. Ar tās auras formu es apaužu savu «es». Pamatototies uz paša Dieva likumu, kā tēgoriski aizliedzu mani šai iemūrējumā aiztikt ar pestīšanas plāniem. Kādas tam būs sekas, tā mana darišana, bet ne Dieva. Es pats par to atbildēšu! Man vienīgi pieder šo pārdzīvojumu tiesības!»

Nav grūti aptvert, kāda čaula var rasties ap dvēseli un kāds mēchanisms-robots, dvēseles dubultnieks izveidoties no šāda domu ie-dvēsmas auriskā veidojuma. Dzīvē bieži dzirdam par cilvēkiem ar divām, un pat vairāk

Ego
robotiskais
dubultnieks.

dvēselēm-dabām vienā ķermenī. Še ir viens no daudzajiem izskaidrojumiem. Ap dvēseli tādus dubultniekus-robotus, kā sava attēla mēchanizētas lelles, var sataisīt pat vairākus. Tos var radīt ne tikai savā, bet arī kādā citā attēlā. Gaišreģiem tie redzami. Spiritiskos seansos bieži nav nekādu garu, bet materiālizējas un runā šie roboti-dubultnieki. Viņi bieži uzstājas pie medijiem, kā zemapsiņa. Būvēti tie ir no auriskas vielas un turas cilvēka tuvuinā, vai auras iekšienē. Tiem ir spēja sarauties maziem, kā gumijas pūšļiem. Bieži viņi maldina un baida tos cilvēkus, pie kuļiem piesieti, jo spēj no tiem arī attālināties. Aurredzīgie cilvēki tos notur par spokiem. Bez tam, nevajag nemaz, lai ikkatrs cilvēks tieši pats sevi iekaļ tādā čaulā un iztaisa sev blakus velnišķīgu robotu. To viegli var izdarīt arī otrs ego. Vienalga taču, vai mēs ar savu dvēselīgo ego šo darbu paši daram, vai atdodam sevi, kā dzīvu dvēseli, otram apkalt. Vajag tikai ar sevišķu zvērestu-līgumu sevi it kā atdot attiecīgā meistara-daimona rīcībā.

Apskatot un iedziļinoties dažu zemes «brālību» organizācijās, kur iestājoties jādod sevišķs zvērests, ka, noteikumu pārkāpšanas gadījumā, jāatļauj izraut mēle, izdedzināt ar karstu dzelzi acis u. t. t., kļūst saprotami arī ārpus zemes darbojošos daimonisko egregorubiedrību likumi, noteikumi un iespējamības. Piem., enģelis nāk no debesīm uz džungļiem dēkās. Viņu satiek laipns, elegants daimons

un piedāvā savus pakalpojumus dēku pārdzīvojumu sagādāšanā. Enģelis pieņem priekšlikumu un seko līguma noslēgšana. Daimons apņemas iekalt čaulā un iebūvēt viņa aurā vajadzīgā velnišķīgā dubultnieka mēchanismu-robotu. Tas notiek tāpat, kā maskarādes kostīmu tirgotavā, ejot uz masku balli.

Vienmēr nav vajadzīgs pat speciāls līgums ar daimonu, lai dabūtu savā aurā tādu robotu. Pietiek, ja enģelis, nonācis mūsu zemes stāvoklī ziņkārības dēļ, inkarnējas par cilvēku, saķildojas ar kādu un tas viņu nolād, teikdamis: «Lai tevi velns parauj!» Beigas viņam ir. Pēc cilvēcīgās inkarnācijas šis lāsts neatvairāmi piepildas. Velns viņu paņem, kā savu likumīgu īpašumu, ietērpj, kādā kostīmā grib, un liek viņa dvēselei klāt kuļa katras nezvēra-robotu izskatu. Pietiek, ja zemes cilvēks vienu vienīgi reizi aiz vieglprātības nolād Dievu, Svēto Garu, vai Dieva patiesību. Tūlit viņa aurā rodas «zīmogs», kas to pakļauj kuļa katras larva, velna, vai daimona varai. Pēc nāves nekavējoši viņu sagūsta un stiepj pie sevis velnišķīgie radījumi. Tie «pārveido» viņu pēc savas patikas un vajadzības, par kādu kēmu grib. Viņi izveido to kaut par krokodili, un laiž pasaule atpakaļ. Pret to cīnīties var tikai tad, ja zemes dzīvē cilvēks ir piederējis pie stiprā egregora un pēc nāves par viņu notur aizlūgumus.

Karmiskais likums ir tāds, ka katrs cilvēks par sev nodarīto pārestību var atriebties, bez

mēra un neaprobežotā nežēlibā. Ja kāds ko nozog, apmelo, aprunā, cēl jaunu slavu, sit, vai citādi apgrēkojas pret savu tuvāko, viņš tūlit nonāk cietēja auras rīcībā. Ko par viņu lems, tas arī piepildīsies. Ja lems, lai viņš neskaitāmus gadus rāpuļo par krokodili vai tārpu, tas notiks, ja lēmums netiks atsaukts. Mums, zemes cilvēkiem, kas viens otru tik daudz lādam un nīstam, šinī ziņā, ir tā laime, ka izteiktos lāstus atsaucam. Citādi, mūsu nerimstošo lāstu dēļ, mēs visi būtu pārvērtušies par rāpuļiem. Dievu lūdzot, lūdzam grēku piedošanu sev un piedodam arī saviem parādniekiem. Tas glābj no galīgas pazušanas. Ziņāms, gadās arī tā, ka lāsta atsaukums nāk tikai tad, kad dvēsele jau labi pamocijusies velna rokās un iekalta vairākos zvērigos robotos. Tādā stāvoklī atrodamies pašlaik mēs zemes cilvēki.

Ego
velnišķīgā
dubultnieka
izteināšana.

Kā nokausēt, noārdīt no sevis, sava ego šos apkalumus, čaulas, velnišķīgos dubultniekus, ja ne ar darbību-dvēsmi pretējā domu saturā? Visi viņi radīti ar šausmīgiem lāstiem, Dieva un debesu zaimošanu. Daimons, šo robotu meistars, tikai tad var pie cilvēka dvēseles ķerties, ja tā apzvēr, ka pilnīgi un uz visiem laikiem atsakās no Dieva. Pie tam, velns prasa, lai šī atsacīšanās tiktu pierādīta ar darbiem un Dieva zaimošanu. Tādā kārtā visi mūsu velnišķīgie dubultnieki, ir uzbrūvēti ar Dieva nozākāšanas auras audumu. Mūsu dvēseles viņos ir kā savās personīgās

čaulās. Vai var Dievs ar savu aurisko dvēsmi viņus no mums nokausēt, notīrīt un iznīcināt bez mūsu ciešanām? Bez šaubām, katrā laikā! Ar savas dvašas pūtienu vienā mirklī Viņš mūsu dvēseles var notīrīt, padarīt brīvas, ēngeliskas un svētlaimīgas. Ar vienu rokas mājienu Viņš var iedarbināt tādus auriskā svētuma spēkus, kas momentā, kā viegla, maiga vēja vēsminā, var nopūst no cilvēces visas slimības, ciešanas, močas, smagumu un neziņu. Dievs to pilnīgi var, bet vai Viņš to drīkst? Nekādā ziņā nē! Kur tad paliek Viņa absolūti brīvās gribas likums? Tad tas ir pārkāpts! Vai drīkst Dievs pārkāpt savu likumu? Nekad nē! Uz to balstas visa pasaule, visas debesis, visa svētlaimība, arī visa elle un ellišķīgānelaime. Ja Dievstopārkāptu, tad Viņš pats un visa pasaules uzbūve sabruktu čupā. Tas notiktu gluži tāpat, kā sabruk valdnieku valstis zemes virsū, kas pārkāpj savus likumus. Viss būtu atkal-pirmātnējā, chaotiskā mutulī. Tā gan būtu Dieva netaisnību pret visu radību!

Cik bēdīgi dažam labam arī neklājas, to mēr Dievam nav iespējams, cilvēku un pašu

daimonu dēļ, pārkāpt savus likumus, un maišīties kritušo engēļu darīšanās nelikumīgi. Tas cietēju stāvokli neatvieglos. Likumīgais ceļš ir tāds, kādu pie sevis redzam. Iet šo ceļu nav nemaz tik grūti. Jāsaņem visi spēki, dziļā nopietnībā jāpārdomā par savu stāvokli un no īstās dvēseles dzījumiem jāizdvēš tāds gribas spēks, no kuŗa ieslodzījuma čaula un dvēseles velnišķīgais dubultnieks sasprāgst galbos, izput kosmisko putekļu vējos, un dvēsele momentā atgriežas engēļa stāvoklī. Ľaundaris pie krusta, Lūkasa evanđelija 23. nod., 41.—43. p., ir labākais pierādījums, ka tas iespējams. Šim piemēram pilnīgi var sekot šīs nozīmē.

Cilvēkam jābūt sirsnīgam, nopietnam un dedzīgi aktīvam, tad atpestīšanu var panākt ātrāk un vieglāk. Jābūt karstam, vai aukstam, bet ja esam remdeni, vai puslīdz karsti, puslīdz auksti, tad, protams, atpestīšanas ceļš ir grūtāks un lēnāks. Ja kaut neskaitāmas reizes atkātosim ļaundara atgriešanās vārdus, bet dvēselē tos pilnīgi neizjutīsim, tad auras spraiguma nebūs un apķepumi no mums nenokritīs. Cita ceļa nav, kā tikai ar vēl lielāku spēku atsaukt tos lāstu vārdus, kuŗus esam izteikuši pie šo apmūrējumu uzbūves. Tur esam Dievu lamājuši un zaimojuši nepiedodamiem vārdiem. Tagad mums jāatsauc savi vārdi ar tik lielu sparu, lai tas būtu stiprāks par to spēku, ar kuŗu izsaucām Dieva nolādēšanas un noliešanas vārdus. Tikai tad šo

pirmo teicienu iekalumi atkalsies un atkausēsies. Tas panākams ar nepārtrauktu pašie-dvēsmi, ka Dievs ir mūsu augstākais, lielākais, gudrākais, visuspēcīgākais, visuvarenākais un visupilnīgākais dzīvības devējs.

Par sevi esam teikuši, ka mēs esam vislielākie, visgudrākie, vistaisnīgākie pasaules valdnieki un radītāji, bet Dievs mūsu priekšā tikai niecīgs kalps. Lai šos teicienus auriski atkausētu, tie atkal tāpat jāatsauc ar iegalvojumu un sirsnīgāko apliecinājumu, ka, mūsu radītais, velnišķīgais dvēseles dubultnieks pats ir absolūts nieks Dieva priekšā. Patiesībā tas zīmējas uz dubultniecisko robotu, bet ne uz mūsu īsto «es». Tā kā mūsu dubultnieks visur mums līdzī ruņā un arī darbojas, kā mūsu līdzapziņa, tad nav citas izejas, kā šos vārdus attiecināt uz sevi un pilnīgi izjust par savas personības apzīmējumiem. Šo dubultnieku būvējot, esam viņu auriski saslējuši lepnā, kēmīgā, iedomīgā pozā un tēlojuši Dievu viņa priekšā, kā nomaitājumu rāpuli. Savās iepriekšējās inkarnācijās esam taisījuši Dieva attēlus, likuši tiem zemoties, klanīties un rāpuļot mūsu priekšā, gluži tāpat, kā to sātanisti dara savās orgījās un melnās meses rītuālos vēl tagad. Ar šiem paņēmieniem sava robotiskā dubultnieka uzbūvi esam tā izveidojuši, ka viņu var izjaukt, izkausēt, izārdīt tikai tad, ja viņu pašu, pilnīgi no sirds izjustā auriskā dvēsmā, noliekat Dieva priekšā, kā riebīgu rāpuli un kēmu. Kad liekam viņam krist Dieva sim-

Kamēdēl vaja-
dzīgas cilvēku
lūgšanas un
zemošanās
Dieva priekšā.

bolu priekšā ceļos, dauzīt ar pieri zemi, laizīt, skūpstīt dievnama kāpnes un visas sirsniņas nožēlās atzīt Dieva svētumu, godību un savu nīcību, liekam tam lūgt sevis, kā velnišķīga robota, iznīcību, grēku piedošanu un atpakaļ uzņemšanu debesīs, tad pateicoties tikai tādai rīcībai robota auriskā masa izkausējas un atķepinas.

Riebīgs stāvoklis, vai nē? Jāatzīst, ka tiešām tas tā ir! Un ticiet, Dievam tas it nemaz nepatīk. Mūsu goda prātam mocoši, kad miesīgais, mīlotais bērns ir spiests zemoties un sevi kaunināt mūsu priekšā. Tāpat arī Dievam sāpīgi noskatīties, kad cilvēkiem, Viņa mīlotiem bērniem, tas jādara. Tomēr bieži dzīvē mums šīs mokas jāizcieš. Dievs arī pacieš un atlauj mums Viņu lūgt, lai tikai mūs atbrīvotu no ellišķīgā stāvokla mokām. Šis apstāklis nenozīmē, ka mums obligātoriski pie katras dievlūgšanas jāgaudo, jāmet kūleņi, jārāpuļo uz ceļiem un jādauza ar pieri zeme. Diemžēl, šāda saprāšana daudzos ir ieviesusies un tiek piekopta, kā piedauzīga bravūrēšana ar lielības piegaršu: «Redziet, cik es esmu varens un sirsnīgs dievlūgšanā un Dieva bijāšanā!»

Ieteicams ikvienam pašam sevi izpētīt un censīties tos auriskos apķepumus, kuri notīrāmi tikai ar šādu rīcību, attīrit citiem neredzot, slēgtā telpā. Zināms, nevajag krist ekstrēmos. Mūsu aurā tomēr ir tādi robotiski pieķepumi, kas citādi nav notīrāmi, kā ar ce-

jos krišanu un zemes dauzīšanu pūla priekšā. Tas jādara tikai tad, ja sirds izjūt tādu nepieciešamību. Klātesošiem tas mierīgi jāpacieš un ar līdzjūtīgu nožēlu jāatbalsta.

Kosmosofiskā atziņa prasa visur mēru un saprātu. Nenoliedzami, mūsu reliģiozitāte ir jāpavada ar to pazemošanās un dvēseles sirsniņas mēru, kāds nepieciešams, bet Dievam un engeliem mūsu atpestišana kļūs vēl grūtāka, ja kritīsim ekstrēmos un pārspilējumos. Dievs jālūdz katrā vietā, katrā laikā, pie katras darba sākšanas un katras darba beigšanas. Šākot jālūdz, lai Dievs svētī priekšā stāvošo darbu, beidzot, lai svētī padarīto. Jālūdz garā un patiesībā, jāpateicas par visu un visur, bet ar visiem spēkiem jāsargās no piedauzības.

Nav jābaidas un jākaunas lūgt Dievu arī uz ielas, pūlī, krogū, kādā izvirtības perekli un kaut pašā ellē, bet redzam i jālūdz tikai tad, ja to prasa gudri apdomīta un pārbaudīta vajadzība. Var mesties ceļos cilvēku un ielas vidū, krogū un baznīcā, kaukt un vaidēt, dauzīt ar pieri zemi un skūpstīt zemes pīšlus, nebaidīties, nekaunēties no tā, bet atkal tikai tad, ja to prasa pilnīgi apsvērta, pārbaudīta vajadzība. Ar visstingrāko uzmanību jāseko savai sirdsapziņas balsij, un jāpēta, vai tikai šādas darbības pamudinājums nav kāda dziļa apslēpta lielība, iztapšana kaut kam, liekulība un lišķība. Var darīt visus šāda veida dievlūgumus, bet nedrīkst piemirst, ka Dievam tas nemaz nav vajadzīgs un arī

Kā
jālūdz Dievs.

nevienam citam, izņemot mūs pašus. Ja arī par citu cilvēku lūdzam, nedrīkst piemirst, ka lielākais labums no šīs lūgšanas nāk pašiem. Tāpēc jādvēš pateicību tam cilvēkam, kas sagādā iespēju par viņu lūgt. Dievs jālūdz vienatnē un jāzina, ka vislabākie panākumi ir tad, ja to dara noslēdzoties no citu cilvēku vērības. Noslēgšanās nav jāsaprot burtiski. Viens jūtas vienatnes noskaņā, kad ir nolidis tumšā istabā, otrs mežā, trešais klajā laukā. Jāvadās no rakstura īpatnībām un jārīkojas patstāvīgi, brīvi. Tad netraucēs citu cilvēku aura, varēs koncentrēties un valrāk iedziļināties savas dvēseles izjūtā. Arī celos nomešanās un galvas noliešana pie zemes var būt pavadīta ar tīru, sirsnīgu domu. Tomēr nedrīkst apstāties iedomā, ka tikai vienatnē ir pareizākā lūgšanas izteiksme. Nē, jālūdz i vienatnē, i kopā ar citiem. Kopā ar tuviniekiem, ar savu draudzi, labos dzīves apstākļos jālūdz ne mazāk, kā reizi mēnesī, sliktos — ne mazāk, kā reizi nedēļā, bet apdraudētos katru dienu. Tam liela nozīme. Tas rada auriskās kopības spēku miera uzturēšanai un briesmu novēršanai, veicina draudzību, mīlestību un tuvinia sirdis. Bez kopīgas lūgšanas, tikpat kā bez kopīgas sadarbības, nav lūgšanai pilnīgu panākumu.

Kopīgā lūgšanā jārīkojas gluži tāpat, kā vienatnē. Nav jābaidas, jākaunas no nekādiem apstākļiem, un visiem kopīgi jālūdz tā,

kā saprātīga vajadzība prasa. Jāsargās no piedauzības un pārspilējumiem, bet jāzina un jāturi vērā, ka vislabāk un vissekunīgāk ir kopīgi lūgt organizētā, norunātā veidā, šim nojūkam ierīcotā, auriski iesvētītā, noslēgtā telpā, un tā, lai nekas netraucē. Lūgšanas momentā jābūt noskaņotiem dziļas, sirsnīgas nopietnības izjūtā un sevišķi stipri koncentrētā meditācijā par lūdzamo lietu.

Lūgšanas moments, neatkarīgi no tā, kur un kā, kas un kad, kaut tārs to dara, ir svēts. Vai tam tuvojamies, vai attālinamies, vai ejam garām, lai mūsu dvēsele sa stingst svētbijīgā cieņā pret šo momentu, vietu un lūdzēju. Tie jāgodina kaut vai arīsu, acumirkļigu, bet no sirds izjustu svētbijības izdvēsmi. Zināms, runa iet par patiesas lūgšanas momentu. Fanātisko ķecerību, kēmību nevar nemt par piemēru un tās godināšana ir aplamība.

Atpakaļ pie Dieva ar zinātni un darbu caur reliģiju! Tāds lai ir kosmosofisks mācības atpestīšanas lоzungs!

Religija.

XII.

Relīģijas pamatbūtība ir zilās auras izpausmē pret Dievu. Kā jau paskaidrots nodalā «Aura», tās izjūtas, kas dvēseli skājo īstā, patiesā paklausībā, padevībā un sevis atdošanā kaut kam, izpaužas zilās auras gaismas izstarojumos. Visa reliģiskā darbība, kā to novērojam dzīvē, izpaužas vienīgi cietienos pakļaut, atdot sevi un visu dzīvi kaut kādai augstākai varai, lai saņemtu par to garīgus labumus, kaut ko savai dvēselei. To apstākli, ka zemes virsū ego nevar izstarojumu spēku attīstīt tik stipri, kā vajag, cilvēks ir izjutis jau no tā laika, kāmēr še nokļuvis. Viņš ir izdibinājis arī to, ka šīnī trūkumā sev var palīdzēt ar Dieva auru. Tā kā aurisko palīdzību savām domu un jūtu izplūsmēm var saņemt arī no ciemiem cilvēkiem, stiaprākiem gariem un pat no dzīvās un nedzīvās dabas, senātnes cilvēki bieži ir pielūguši nevis Dievu, bet daimonus, citus cilvēkus, dzīvniekus un dabu. Arī tagad daudzi apzinīgi, gan neapzinīgi pielūdz daimonus, domādami, ka lūdz īsto Dievu. Dievā pielūgšanā, resp. augstākās varas piesaukšanā sev par palīgu, cits nekas nav vajadzīgs, kā tikai noskaņojums, sevi ar savu mantu un darbību iekļaut augstākās varas aurisko vibrāciju ritmā. Tas pielīdzinams skaņradošas stīgas toņa pieskaņošanai citas

skānas stīgai, kas skan stiprāk, lai pavairotu vajākās skānas stiprumu. Vēl labāk pielīdzināt radiouztvērēja noskaņojumam rezonancē, bet sevišķi labi — uztvērtās vājās skānas pastiprināšanai. Relīģijas būtība iekš tam vien pastāv, lai iegūtu aurisko palīdzību no augstākiem spēkiem. Tā kā tas iespējams tikai pakļaujot sevi un visas savas intereses tam spēkam, no kuŗa vēlas saņemt aurisko palīdzību, pozitīvā reliģiskā izpausmē vienmēr darbojas zilās auras saturs. Turpretī, kad aurisko spēku lūdz dažādiem ārdošiem, jauniem darbiem, darbojas zāļās auras saturs (skat. nod. «Aura»).

Metot skatu reliģiju vēsturē, redzam, ka cilvēks savā attīstības gaitā kāda augstākā spēka esamību vispirms sajūt dabā. Savu lūgšanu viņš raida dabas stichijām, stādiem, dzīvniekiem un pat minerāliem (dabas reliģijas). Tālākā attīstībā viņš sāk sajust kādus neizprotamus spēkus savā apkārtnē un raida lūgšanas uz iedomātiem gariem. (Tautas īpatnību reliģijas. Polīteisms.) Tikai augstākā attīstības stāvoklī cilvēks uztver, ka auriskais spēks nāk no viena jerarchiska punkta — Dieva. Tad viņš raida savas lūgšanas uz šo vienīgo punktu (Monoteisms). Visos šos augstāko spēku pielūgšanas veidos cilvēks sirsnīgā lūgšanā patiešām iegūst aurisko palīdzību. Viņa auriskie sabiezējumi un saķepumi atmiekšķejas, atkausējas, un tas kļūst aurredzīgs. Ir konstatēts, ka pat mežoņi, ja tie

ar sirsnību sevi spēj nodot augstāko aurisko vibrāciju varai, iegūst spēju redzēt aurisko plūsmi. Viņi redz koku, stādu, akmeņu, zemes, visādu priekšmetu un arī dzīvnieku auru. Novērojumos viņi atklāj, ka šos auriskos lādiņus var izsūkt, izvilkst no priekšmetiem un izlietot sevis pabalstīšanai, stiprināšanai. (Fetišisms, tabu, animisms, dabus reliģiju kultos). Tālāk, cilvēks uztver arī to, ka viņam var līdzēt citu cilvēku auriskie spēki. Viņš novēro, ka, sapulcējoties, norunājot savā starpā zināmus psichiskus izdvēsumus, var koncentrēt kopējo aurisko plūsmi lielākos daudzumos, pastiprināt un izlietot personīgo aurisko emociju stiprināšanai. (Tabu. Animisms. Mānisms. Totemisms.)

Ieraudzījis garus; cilvēks griežas pēc auriskās palīdzības pie tiem. Gari par saviem pakalpojumiem prasa maksu, upurus, ziedus, vai zināmu pretpakalpojumu kādas mistiskas darbības veidā. Rodas komplikēti, maģiski, reliģiozi kulti, burvības u. t. t. Visos šos auriskās meklēšanas un iegūšanas veidos redzam, ka darbojas divi virzieni — labais un jaunais. Kamēr cilvēks vēl ir pilnīgi mežoņa stāvoklī, viņa ego ir neattīstīts un tam nevar tuvoties saprātīgiem izskaidrojumiem un iedvēsmām. Pestīšanas enģeli virza cilvēka apziņu, lai tas mācas ļemt aurisko palīdzību no minerāliem, stādiem un dzīvniekiem. Tie māca ļemt labo, gaišo auru, violēto, zilo, rozo, zeltīto un balto. Daimoni tanī pašā laikā cēnšas

iedvēsmot, lai ņem melno, zaļo, sarkano, rūdo un pelēko auru. No labās auras attīstas labas domas, laba morāle, tikumība un godīgums, bet no ļaunās niknumis, zvērīgums u. t. t. Labo aurisko izplūsmi un izdalīšanu panāk ar to, ka ēngeli iedvēš cilvēkiem, pazemīgā laipnībā godināt un mīlēt dabas skaistumu, dzīvniekus (animisms), stādus un puķes. Tie skubina censties radīt psīchē īstā Dieva priekšstatu un ar to izsaukt labo, aurisko spēku izplūsmi, gan no pielūdzamiem priekšmetiem, gan no sevis.

Daimoni iedvēsmo cilvēkus tā, lai tie dabas priekšmetus, stādus, dzīvniekus, upurē, lauž, moca, dedzina, slīcina un ar šo darbību attīsta negatīvo, ļauno aurisko viesuļu iedarbību savā vidū. Tāpat ir arī tālakās reliģijas attīstības pakāpēs — tautas reliģiju pakāpē un arī jau apzinātā garu, dievu pielūgšanā. Tautas reliģijas stadija nav nekas cits, kā okultiem pazīstāmais mentālisms. Tā ir pašu cilvēku psīchiskā spēka plūdināšana un dalīšana starp draudzes locekļiem. Arī še darbojas gan labie, gan ļaunie iedvēsmojumi.

Labo panāk, iedvēsmojot cilvēkus savā starpā radīt un attīstīt savstarpējas izpalīdzības, cienīšanas, pateikšanās, slavēšanas kultus, parašas, tradicijas, rītuālus u. t. t. Šāda savstarpēja tradicionālu domu un jūtu izmaiņas sistēmas palīdzība draudzes locekļos izsauc labās auras izdvēsmi, kura ir koncentrēta attiecīgos lādiņos, izsēta pa visu draudzi, vai iedota atsevišķiem draudzes locekļiem.

Launo panāk, iedvēsmojot cilvēkus radīt savstarpējas reliģiozas upurēšanas, slīcīnāšanas, dedzināšanas un visāda veida mocīšanas. Kā palīgu šai darbībai rada visādas ļaunuma izplatīšanas parašas, atriebības tradicijas, apzagšanas, laupīšanas un sevišķi — asiņainas upurēšanas. Monisma pakāpē, kur jau atklāts vienīgais Dievs, tomēr ir tas pats. Laba i s virziens dvēš-diktē savstarpēju mīlestību, saticību, tikumību, radošu darbu un kultūru, ļauna i s, turpretim, naidu, laupīšanas, cietīsirdību, izvirtību, ārdošu darbu un kultūras nīkšanu. Ejot vēl tālāk, līdz mūsu dienām, redzam, ka īstais Dievs jau nāk kā redzams, taustāms un saprotams, nosauc sevi vārdā un uzstājas, kā vēsturiska persona. Arī to ātrā īaikā cilvēks, daimonu iedvēsmots, iztaisa par divdabīgu: i labu, i ļaunu. Gluži tas pats nosaukums, tā pati lūgšanas un piesaukšanas kārtība, rītuāli, reliģiozas ceremonijas, bet dažādi darbi un darbu rezultāti. Arī še cilvēku vienības sadrumstalojas sīkos nogrupējumos un rada savstarpēju naidu un ļaunumu. Starpība tikai tā, ka asiņainās uzupurēšanās vietā piekopj dzēļigu pelšanu, nomelnošanu un nosodišanu dažādiem vārdiem. Viena sekte otru lād, lamā, sauc par pagāniem un rada savos draudzes locekļos naida auru. Tas dod tādus pašus rezultātus, kādus agrākie laupīšanas uzbrukumi un izkaušanās kādam dievam «par godu» un «prieku». Draudzes apvienības au-

riskais stāvoklis ir sarkans, rūds, zaļš, pilns niknuma un fanātiska stulbuma.

Pie visa tā, redzam, ka reliģiozās darbības visās savās attīstības pakāpēs izpaužas četros auriskos nogrupējumos: 1) Dabas aurisko spēku izmantošana — minerālu un stādu aura (fetišisms), 2) dzīvās radības aurisko spēku izlietāšana — dzīvnieku un cilvēku aura (totēisms, animisms, mānisms un mūsu laiku mentālisms), 3) astrālo, mentālo un garīgo būtnu auriskā spēka izmantošana un 4) Dieva auriskā spēka piesaukšana. Tā, pirmātnējais dabas reliģijas laikmeta cilvēks, lūgdams «svēto koku», vai akmeni, auru sūca, nēma tieši no tā un turēja vienīgi to par augstāko. Līdz ar to viņš ne-apzinīgi nēma auriskos spēkus arī no dzīvniekiem, gariem un Dieva. Dievs viņu apziņā bija pēdējā vietā. Šīnī zinā interesusantu līdzību var saskatīt mājlopū psīchē. Mājlops galveno vērību piegriež barībai, tās pasniedzējam un beidzot savam saimniekam. Bieži lielās saimniecībās viņš savu saimnieku nemaz neredz un nepazīst. Ja pielaižam mājlopū psīches attīstību, ar laiku tas sajēdz, ka īstais barības devējs ir viņa saimnieks. Tieši tāpat tas ir ar cilvēka ego. Sākumā, kad tas vēl mežonīgs, neattīstīts, viņš pielūdz dabu. Vēlāk, kad tas kļūst kultūrāls, pielūdz tikai Dievu. Sākumā daba liekas galvenā vērtība, bet vēlāk atklājas, ka dabas radītājs-Dievs ir visu vērtību avots un sākums. Turpinot, šo apskati, atklājam, ka, līdz ar savu attīstību, cilvēks pārnes vērtības izpratni

arvien augstāk, tuvāk pie pirmavota — Dieva, bet neatmet auras nēmšanu no radības, tāpat kā mājlops nepārtrauc zāles plūkšanu. Cilvēks maina tikai savas lūgšanas virzienu. Dzīvnieku pielūgšanas un viņu upurēšanas reliģiozā stadijā auru nēm no dzīvniekiem. Bez tam, arvien vēl to turpina nēmt no stādiem, minerāliem, cilvēkiem, gariem un Dieva. Mentālisma stāvoklī aurisko spēku nēmšanu koncentrē cilvēkos, bet zemākos avotus-stādus un dzīvniekus neaizmirst. Tos turpina tāpat ekspluatēt. Garu pielūgšanas pakāpē tas ir tāpat. Monismā, viendievības stadijā arī tāpat. Auras nēmšana no minerāliem, stādiem, dzīvniekiem, citiem cilvēkiem, gariem un Dieva turpinas producēties arī pēdējā laika modernajās kristīgās baznīcās. To ļoti viegli atklāt un saprast. Ja novēro un pastudē kristīgo konfesiju reliģiozās izpausmes procesus dažādās vietās, viegli atklājas sekošais. Ir apvidi, kur parastai kristīgās baznīcas dievkalpošanai stiprā mērā pievieno domu par zemes kultivēšanu. Tur bieži notiek dažāda veida zemes darbu iesvētīšanas ceremonijas, tāpat arī augļu, labības, puķu un dabas godināšana un pielūgšaria nētiešā veidā. Lūdz patiesībā Dievu, Kristu un visus debesu spēkus, bet atzīmē, ka Dieva svētums, visspēcība un godība parādās dabā, tās spēkā, auglībā un skaistumā. Dievu lūdzot acu priekšā tur dabas elementus, dabas spēkus un vērtību objektus. Būtībā tas nav nekas cits, kā tas pats pirmātnējā cilvēka feti-

šisms. Tur notiek auriskās palīdzības nemišana no dabas spēkiem. (Zemkopju sēšanas, plaušanas, apkūlību svētki u. t. t.) Cilvēks tikai pārnesis savas apzinās novērtēšanas jēdzienu no dabas uz vijas radītāju. Tas ir viss, bet tas ir arī ļoti daudz. Cilvēks ir ieguvis sakarus ar pašu Dievu un apzinās īsto patiesību. Nesaka, ka akmens Dievu radījis, bet otrādi — Dievs radījis akmeni.

Redzam arī apvidus, kur tāpat visas lūgšanas ir virzītas uz Dievu, bet lūdzēju acu priekšā atrodas dzīvnieciskās dabas attēli. Lūgšanu saturs vijas ap tām vērtībām un tiem spēkiem, kas nāk no Dieva, bet izteicas dzīvnieku nokalpināšanā cilvēku labā. (Lopkopības, zvejniecības, medniecības svētki u. t. t.)

Ir arī tādi stāvokļi, kur lūgšanu saturā pirmā vietā ir darbs, tad cilvēku savstarpējās attiecības. Cildināts tiek darbs, tikumība, centība, morāle un svētīts, galvenā kārtā, tas, kas šo dzīves norisi izpauž. Notiek visādu labu darbu, tradiciju, pasākumu un tikumu atzīmēšana ar svētkiem un svinībām. Še Dieva izpaušanos redz, vērtē un uzņem cilvēku pašu būtībā, darba spējās, draudzīgās un solidārās attiecībās. Auras plūsmes rodas, darbojas un koncentrējas ap pašu cilvēku sastāvu.

Tālāk redzam Svētā Gara un dažādu dzīvu garīgu būtīju pielūgšanu. Tie ir enģeļi un kādreiz zemē dzīvojušie labie, tikumīgie, svētie un priekšzīmīgie cilvēki. Šinī virzienā Dieva au-

riskais spēks tiek izprasts, piesaukts un nems no svētiem gariem-būtnēm.

Beidzot atrodam kristīgās reliģijas izpausmes, kur tiek atzīts tikai vienīgi Dievs. Viss pārējais ignorēts. Var novērot vēl citas parādības. Ir priesteri, mācītāji, kuri pēc savas rakstura noskaņas, paši personīgi redz Dieva izpausmes spēku vai nu dabā, vai dzīvniekos. Savu reliģisko darbību, paši sev nemanot, viņi ievirza šinīs klišejās un visu savu draudzi piegriež tieši savam virzienam. Tāpat ir cilvēku sadraudzības, kas, iedzīvojušās savā attiecīgā ieskaņā, priesterus ietekmē savā gaumē. Mūsu māzajā dzīvē redzām parādības, kur labi priesteri un labas reliģiozas draudzes nevar saprasties savā starpā, nevar nodibināt uzticību, tuvumu un, tā saucamo, dvēseļu kontaktu. Cēlonis tam tas, ka priesteris noskaņots Dievu lūgt un uztvert Dieva auras spēku ar draudzei pretēju auriskās izplūsmes objektu. Piem., priesteris auru nēm no dabas, bet draudze ieskaņota mentālisma veidā. Tā savus auriskos lādinus veido ar tikumiskās un sabiedriskās dzīves svētīšanas lūgšanām. Notiek, ka priesteris un draudze, paši to neapzinoties, viens otru garīgi traucē.

Ja nēm vērā šos auriskos atklājumus, pārpratumu mazāk un reliģiskā darbība var norītēt sekmīgāk. Kristīgā reliģijā atrodam visus tos elementus un reliģijas principus, kas ir bijuši un ir vēl tagad visās citās reliģijās. Starpība tikai tā, ka primitīvie — fetišisms, tabu,

animisms, mānisms, toteisms, maģija u. t. t., kristīgā reliģijā ieguvuši saistību ar īsto Dievu. Tie ir apgaļoti un apgaismoti no Svētā Gara. Cilvēki apzinīgi kalpo ar dabas auriskiem spēkiem savai evolūcijai, kultūrai un atpestīšanai. Pie visa tā, kristīgās reliģijas kultā šo dabas spēku stīchiju, dzīvnieku, cilvēku, garu un Dieva aurisko spēku jem no paša pirmavota — Dieva ziņas, vadības un svētības.

No visa redzamā un aptveramā, par reliģijas faktoru konstatējam, ka šī dzīves procesu nozare ir visvienkāršākā, visvieglākā, bet līdz ar to arī visgrūtākā un viskomplicētākā. Viegla, vienkārša reliģija ir tad, ja spēj sev pasacīt sekošo atziņu un noskaņot sevi tā klišejiskā spēka vibrācijās: «Es esmu gan pēc būtības varenais, gudrais, spēcīgais Dieva valstības enģelis, bet pēc tagadējā stāvokļa mazs, niecīgs, grēcīgs, visādiem auriskiem netīrumiem apķepis zemes tārpiņš — cilvēciņš. Savā cilvēcīgā dabā esmu vājš, mulķīgs, nevarīgs un, pie tam vēl, piekalts pie velnišķīga robota. Metos Augstās Dieva Visspēcības priekšā zemē, loku ceļus, liecu savu galvu svētā bijibā un no visiem sirds dzījumiem, ar ūžlām asarām pazemībā lūdzu: Debesu Tēvs, mans īstais Tēvs un Radītājs! Atdodu sevi tavās rokās, Tavas svētības auras plūsmju varā. Nem mani, nabago un vājo, pilnīgi savas svētības liesmās, lai tās kausē, dedzina un deldē manus apķepumus, šķista mani, tīra un atsvabina manas enģeliskās dabas starus. Lai tie klūst atkal

spējīgi enģeliski domāt, just, saprast un es topu gudrs. Nolieku tavā priekšā un pilnīgi nododu tavas svētības aurisko liesmu gaismai visu manu miesu, mantu un visu to, kas man kā cilvēkam ir. Nododu tev arī visas savas domu klišejas. Dari tās gudras, pareizas, tīras un šķistas! Tāpat nododu Tavas svētās varas rokās visu savu darbū un dzīvi! Lai vada mani Tava svētība, Tavs Svētais Gars!»

Grūta, sarežģīta un nesaprotama reliģija ir tad, ja pie tās pieiet ar augstprātīgu un lepnu iedomību, grib Dieva lūgšanu nostādīt uz lietišķi-juridiskas izjūtas pamatiem. Ja lūdzot grib teikt: «Es jau, Dievs, Tevi atzīstu. Redzi, saskaņā, ar Taviem priekšrakstiem, Tevi saucu par Dievu, Visvareno debess un zemes radītāju, cilvēku mīlotāju, glābēju u. t. t. Atzīstu arī, ka Tu esi gudrs. Metos Tavu simbolu priekšā celos, gavēju un visādi Tevi slavēju. Protams, visu to varu darīt tikai par tik, par cik Tevi saprotu un zinu Tavus gudrības nodomus.»

Ar tādu pieeju, reliģija ir drīzāk lāsts, nekā svētība, drīzāk pazudināšana, nekā atpestīšana. Lūgšanā visi filozofiskie un teoloģiskie prātojumi atmetami. Atmetami tie tānī nozīmē, ka pie Dieva nevar iet ar prasībām, kas dibinātas uz Bībeles punktiem un pamatiem, kā uz mūsu zemes civil- un krimināllikumu paragrāfiem. Dieva likums jāpilda pēc būtības, bet ārējā Bībeles panta pielīdzināšana vien neder. Ar to nevar spekulēt, kā ar juri-

diskas normas formulējumu. Tā kā Dievs redz īsto patiesību bez tā, lai Viņam to pierādītu, atsaukšanās uz kādu bausli un sevis taisnošana ar tā burtiem — pilnīgi lieka, un pat smieklīga. Vajag gan lūgšanā Dieva priekšā atklāt savas darbības ieguvumus un atziņu klišejas to iesvētišanai, bet jāsaka tomēr: «Debesu Tētiņ, savā gudrošanā un prātošanā esmu sakrājis šādas un tādas domas. Lieku Tev tās priekšā kā savas centības auriskās klišejas un visā pazemībā lūdzu: izlej pār tām savas augstākās gudrības aurisko gaismu, lai es redzu, kas tās ir par atziņām un domām, kā man rīkoties, lai būtu sekmes radošā nozīmē. Svēti manu nepilnīgo saprašanu tā, lai es ātrāk klūstu pilnīgs! Tad es savos centienos varēšu iegūt īsto saprašanu visās zinātnēs un sasniegšu, manam atpestišanas darbam nepieciešamās, īsto atziņu vērtības, kas ir manas zemes dzīves veidošanā un kultivēšanā pēc Tava prāta!»

Tas, ko cilvēks zemes virsū zina un var zināt, izstudējot visas zinātnes, ir daudz mazāk, nekā mūsu zemkopju mājlopi var saprast un zināt par sava saimnieka prātu, nodomiem, darbu un dzīvi. Tam dēļ iet pie Dieva ar filozofisku un teologiski sakūdītu augstprātību un lūgšanu padarīt līdzīgu juridiskai deklarācijai, ir lielākā neprātība. Tādā gadījumā visi prātojumi par dzīves būtību tikai sa-

režģīsies un cilvēka garu sapīs, sasies neatraisāmā maldu, murgu mudžeklī un visu viņa dzīvi izķēmos. Nelīdzēs arī tas, ja uz katrā kvadrātmetra uzbūvētu pa baznīcāi. Tas būs tikai par lāstu!

Pēc kosmosofiskās atziņas, īstenībā visās reliģijās un garīgās mācībās, Dievs lūdzams tikai garā, patiesībā un pazemīgā lēnprātībā. Pēc šīs izjūtas panākšanas, var nodoties prāta darbam. Un netikai var, bet vajag. Religijs praktiskās darbības izpausme dalāma divās daļās — teoloģiskā un teurgiskā. Religijs ir Dieva meklēšana. Teoloģija — Dieya vārdu mācība par Dieva būtību. Viņa meklēšanas darbību un izteikšanos. Teurgija ir praktiskā religijas darbība reālā satiksmē ar Dievu, Dieva spēku iegūšana un izmantošana. Teoloģijas uzdevums ir pētīt zilās auras izteiksmes apstāklus, bet teurgijas, nodarboties vienīgi ar šīs auras praktisko piepildīšanu dzīvē. Teoloģija pēta un noskaidro kādos territōriālos apvidos, cilvēkos un tautās, kādā veidā, ar kādiem paņēmieniem, kultiem, ceremonijām, parašām, tradicijām, rītuāliem un metodēm panākama zilās auras izsaukšana cilvēku psīchē pret Dievu, un kā tā izteicama. Še jāpēta cilvēka psīche un jākopj viņa dvēsele, lai tā klūtu spējīga sevī radīt zilo auru pret Dievu un cilvēks mācētu savā darbā, cīņā, dzīves procesā, grūtībās un mokās piesaukt ar

Kosmosofiskā
reliģijas
nozīmes un
uzdevuma iz-
pratne.
Teurgija un
teoīogija.

zilās auras palīdzību Dieva aurisko atbalstu. Šis ir ļoti sarežģīts un grūts uzdevums. Viņiem ļoti līdz skaņas, dziesmas un mūzika, otriem krāsu, formu un attēlu iespāidi, trešiem, dzīvi vārdi, runas, sugestējošas iedvēsmas un loģiski izskaidrojumi. Tā nonākam pie dažāda veida baznīcas kultiem. Vieni noskaņoti sevi savienot ar Dievu caur dabu, otri — darbu, treši — tikumisko dzīvi, ceturtie — dažādiem dzīves faktoriem.

Dieva tuvuma izjūta cilvēkos atklājas dažādi. Viens saka: «Dievu sajūtu, kad esmu viens un skatos uz lielām ūdens masām. Tad manas dvēseles priekšā atspoguļojas Dieva svētums, lielums, varenība, pasaules plašums, dziļums un bezgalība.» Otrs apgalvo: «Dievu sajūtu, kad esmu viens lielā birzē, vai mežā. Viņā mana dvēsele man atklājas un uztver Dieva svēto mieru, klusumu un mīlestību. Tad es pārpildos ar dievišķu svētlaimību.» Trešais stāsta: «Dievu sajūtu, kad skatos debesu tālēs un vēroju mirdzošās zyaigznes.» Ceturtais saka: «Sajūtu dzīves vērtību un Dieva esamību, kad atrodos lielos ļaužu pulkos, kad vēroju varenās cilvēku celtnes, fabrikas un mašīnas.»

Tā redzam un dzirdam, ka cilvēki patiesību uztver un izjūt dažādi. Tāpēc šo formu ir vesela bezgalība. Nevar katram cilvēkam dot iespēju dievlūgšanā būt tur, kur viņa psīchiskā Dieva atziņas īpašība var pielāgoties, bet var radīt attiecīgas baznīcas iekārtas un pielāgot

tās cilvēka psīchei. Tas pilnīgi iespējams un ir jā dara. Tieši še ir galvenais darbs kosmosofiskai teoloģijai. Tai jārada visai cilvēcei vienā vienīga Dieva atzīšanas, uztveršanas un izprašanas dogma un forma, kas visu cilvēku domas par Dievu vienotu koncentrētā punktā, kā augsta torņa galā. Tātīgi apvienotos visu cilvēku domas par Dievu un Viņa radību kopējā saprašanā un apzīmējumā. Šinī punktā visus cilvēkus vienotu kopīgs Dieva ieticības formulējums, dogma. Dogma ir tikai kopējs nosaukums, kurš var arī mainīties. Pēc tam jārada visiem cilvēkiem vienāds Dieva pielūgšanas ceremoniāls, kas būtu kā kopēja un visai cilvēcei vienāda centrāla kulta līnija. Pie un ap šo centrālo līniju, ik-katrs cilvēcisks rakstura nogrupējums, var vīt un veidot savas īpatnējās uztveres formas pēc patikas un vajadzības. Tādā kārtā īstā Dieva kristīgo reliģiju var pārveidot par universālu reliģiju praktikā un zem īstā patiesības un pestīšanas simbola — krusta, apvienot visu cilvēci vienotā, svētīgā un solidārā cilvēciskā saimē.

Tāds ir kosmosofiskās reliģijas mērkis un viņa to sasniegsts! Kosmosofiskās teoloģijas uzdevums aptver tieši šo reliģijas daļu, kur tā jāpadara par spējīgu apvienot zem krusta visu cilvēci un visas cilvēces reliģiozās dzīnas, sākot no visze-

Teoloģijas
un teurgijas
uzdevumi
reliģijā.

mākām pakāpēm, un beidzot ar visaugstākām. Tas pilnīgi iespējams. Ir pienācis pēdējais laiks darīt! Kosmosofiskai teoloģijai šī apvienība jārada, jāuztur, jāveido, jāregulē un jāvada!

Teurgijai jāvada tikai dievkalpošanas un lūgšanas darbība.

Teoloģija rada, būvē un uztur reliģijas praktiskās izteiksmes mēchanismu — baznīcu, bet teurgija ir šī mēchanisma lietotājs, darbības vadītājs un regulētājs. Var pievest salīdzinājumus. Teoloģija ir mūzikas instrumentu būvētājs un uzturētājs, bet teurgija ir tas, kas uz šī instrumenta spēlē.

Teoloģijā darbojošais personāls operē ar plašiem, dziļiem, vispusīgi zinātniskiem materiāliem un ieročiem. Tas prasa plašu profesionālu zināšanu, augstu izglītību. Teurgijas darbinieki — priesteri, mācītāji operē tikai ar lūgšanas izjūtas spējām. No teurgiem prasāma spēja sirsniņi izjust Dievu un mācēšana tā lūgt un vadīt dievkalpošanu, ka visi viņu vadītie lūdzēji iedvēsmotos un pārpildītos ar īsto lūgšanas garu. Dzīvē teurgi — priesteri var būt kaut analfabeti. Tie var būt gluži vienkārši, vientiesīgas dabas cilvēki un pastākā darba darītāji. Baznīcas vēsture un arī mūsu patreizējā dzīve rāda tādu cilvēka tipu. Redzam, ka tie, kā vientiesīgi, sirsniņi, pazeinīgi, lēnprātīgi un mīli cilvēciņi ir tanī pašā laikā neizsakāmi, vareni, spēcīgi, garīgas gais-

Teurgu
tipa cilvēki.

mas spīdekļi. Viņu sejas staro savādā, sirdi priecinošā, dvēseli mierinošā piemilībā un laipnībā. Sastopoties ar viņiem, rodas uzticības un tuvuma izjūta. Viņu tuvumā kļūst sirdiļ viegli, mīli, garīgi silti. Šo cilvēku auriskais stāvoklis ir tāds, ka, skatoties uz viņiem ar aurredzīgu skatu, liekas, tie ir ietērpti lielas zilas gaismas saulē. To izstarojumu spožums staro 10—20 metr. radiusā. Kas iekļūst tā aplokā, pārpildas ar šo gaismu. No tās iespaida auras saķepumi atķep, lūzumi izlabojas, saprāts kļūst spējīgs Dievu izjust un piesaukt, domas iet pareizu ceļu un radošā darbība gūst sekmes.

Religijas literātūrā sastopami apraksti, kur lūdzēji ir redzējuši ap sludinātāju — mācītāju galvām zeltīti-zilus oreolus, vāciski — Heiligenschein. Šie oreoli ir tā pati svētā gara auras izplūsme. Protams, kad šo auras izplūsmi var redzēt jau ar redzes parastām spējām, parastiem dievlūdzējiem viņa ir ļoti stipra un spēcīga. Tas jau ir brīnums un tādi teurgi būs retums arī uz priekšu. Mazākā mērā, kad parastām acīm nekas nav redzams, tādas auriskas īpašības ir daudziem cilvēkiem. Viņu svētās auras izplūsme nav gan redzama, bet tās spēks ļoti stipri sajūtams ikvienam, kas pie tiem pieskaras ar zilas auras noskaņu. Ar kosmosofijas klišēju izplatīšanos šādi cilvēki atklāsies un izveidosies par apzinīgiem teurgiem. Tagad daudzi paši sevi nepazīst un nezina, kas viņos mājo kā garīgs spēks.

Tikai tādi cilvēki, kam šāda auras struktūra, jāaicina teurgu — priesteru amatos, viņiem jādod rokās baznīcas — teurgiskie instrumenti un dievkalpojumu vadīšanas darbs. Izglītība gan no viņiem vēlama, pēc iespējas, augstāka, bet tās trūkums nekad nevar būt par Šķērsli, jo šādi cilvēki parasti apbalvoti ar ārkārtīgi spējīgu intuiciju. Bieži tie ir aurredzīgi un zina daudz vairāk nestudējuši, nemācījušies, par tiem, kas studējuši. Apbrīnojami viegli viņi noskaidro sarežģītakos jautājumus tādās dzīves nozarēs, piem., politikā, techniskās zinātnēs, pie kuŗām dzīvē nemaz nav pieskārušies. Pilnīgi pietiek, ja viņi pārvalda savu lūgšanu operāciju mākslu. Un tā viņiem ir jau dabīga, ka dāvana no dzimšanas.

Novērojumi rāda, ka dzīves grūtībās, kad cilvēks galīgi sabrucis un izmisis, tam nevar nekā līdzēt ar gudriem padomiem. Tie viņu vēl vairāk satracina un izsit pavism no līdzsvara, jo viņš nespēj domāt. Pietiek, ja izmisušais sadzird kādu līdzjūtīgu skaņu, vai ierauga mīlu skatu. No tā viņš tūlīt atžirgst. Ko tas nozīmē?

Izmisumā auras starī ir sagriezušies grīstēs, samīcīti pikās un it kā pieķepināti sakalnušiem māliem, vai pelēkiem dubļiem. Ai prātu var dot tikai tādus padomus, tādu palīdzību, kas it kā sacītu: «Redzi, tā un tā pārgrozi savus domāšanas starus, tad tie tūliņ pareizi darbosies un tu redzēsi ūzēju, sapratīsi, kas

darāms.» Bet kā Jai paloka un pagroza domu starus, ja tie iekaltuši dublainos apķepumos? Tos nevar pat pakustināt. Tie neizsakāmi sāp, plēš galvu nervozā sabudinājumā un uztraukumā žņaudz sirdi. Ja itin nemaz nerunā par to, ko darīt, nedod pamācības un padomus, bet pludina virsū siltās līdzjūtības aurisko gaismu, sakaltušie māli un dubļu piki atkausējas, atmirkst un izgaro. Tad cilvēks pats var loģiski domāt un atrast ūzēju. Mūsu ikdienas dzīvē daudz tādu piemēru, kur izmisušais, nerovitātē bangajošais pēkšņi nomierinas, kad tas pieskāries pie kāda cilvēka, vai priekšmeta. Tur tikai viens izskaidrojums. Vai nu šī pieeskāršanās viņa aurā iepludināja rozā auras spēku un tā pati atmiešķināja un izdeldēja saķepumu, vai arī izsauca zilo auru. No pēdējās iespāida cilvēks guva iespēju vienā mirklī piesaukt Dievu. Tā auriskais spēks viņa apķepumus atkausēja un domu starus iztūrīja. Šo zilo, vai rozo sirsnīgās līdzjūtības un mīlestības auru, cietējam var iedot tikai tāds cilvēks, kas spēj stipri Dievu lūgt garā un patiesībā, cilvēkus žēlot, mīlēt un just tiem līdzi viņu bēdās. Gluži tas pats arī kopīgā dievlūgšanā.

Baznīcā sanāk cilvēki, kuŗu aura smagoš dzīves darbos un cīņās pieķepusi un piekaltusi auriskiem dubļiem. Vajadzīgs, lai priesterē personīgais zilās auras lūgšanas spēks varētu izplūst pār lūdzējiem, apņemt viņu dvēseles, iededzināt lūgšanas garā zilo liesmu un aizraut kopīgā religiozā ekstazē. Ja priesteris perso-

nīgi nespēj sevī radīt zilo auru un lūgšanas ekstazi, ja skaita tikai ārējās lūgšanas bez iekšējās izjūtas vai arī iesāk no gudriem padomiem un pamācībām, tas vēl vairāk sabudina, sanervozē un sasāpina lūdzēju sirdis. Tāpat arī, ja lūdzējs iesāk ar pārgudru prātošanu Dieva altāra priekšā izskaidrot, cik tas taisns un cik grēcīgs, sāk uzskaitīt savus nopelnus un it kā tirgoties par to, cik labumu Dievs viņam lai dod — tas ir kaps visai lūgšanai. Domu loģikas mēchanisms sarežģas vēl vairāk. Lūdzējam jānoskaņojas pilnīgā padevībā Dievam un jāiekļaujas Viņa svētības aurā ar visu savu saturu bez kaut kādām prasībām. Viņam tikai jāvēlas, lai Dievs šis domas apgaismo, dara prātam skaidras un arī pašu saprāta mēchanismu apskaidro. Tāpat jāvēlas, lai Dievs dod iespēju pašam sevi redzēt un novērtēt savas atzinās. No priesterē uz lūdzējiem jāiet tikai dievišķigai, mīlošai līdzjūtībai, kas plūst uz lūdzēju auru un nevis tos māca, bet dara auras saķepumu atkausēšanu un tīrišanu. Kad šķistišanas lūgšanas iespaids izdarīts, auras dubļi izputināti un aizpūsti, domu stari atsvabināti, var celt Dieva priekšā savas dzīves vajadzības, nodomus, projektus un lūgt, lai šo nodomu klišejiskās uzbūvēs svētītos ar Dieva garu, stiprinātos un iekaltos nesalaužamā spēkā. Visu to sekmīgi var veikt tikai tāds priesteris, kas spēj to izprast un, galvenais, no viņas sirds izjust.

Baznīcas Svēto Tēvu dzīves aprakstos tiek stāstīts, kur kāds «tētinš», krieviški — starec vai Indijas jogs, dzīvo dziļā mierā, ne ar vienu nesatiekas un nerunā. Kas pie viņa atnāk, tam viņš pieskaņas uz mirkli ar roku, vai pārmet viņa priekšā krusta zīmi. Šī momenta pietiek, lai, no tālienes atnākušais, iegūtu vajadzīgo. Viņa sirds un prāts apskaidrojas, tas aiziet laimīgs un vesels, Dievu slavēdams. Lūdzējam pietiek pieskārties pie tāda cilvēka drēbēm, vai ieiet viņa miteklā auras aplokā. Tieši no šādiem cilvēkiem jākomplektē priesteru sastāvs un jāorganizē baznīcas iestādes.

Teurgijas galvenais uzdevums ir vadīt un uzturēt dievkalpošanas darbību. Teurgi — priesteri, priesterienes*) var nodarboties tikai ar savu teurgisko amatu. Viņi var dzīvot vienīgi šim mērķim un kalpot tikai teurgisku operāciju vadīšanai. Var teurgi — priesteri savu teurgisko amatu piekopt arī kā blakus amatu un nodarboties dzīvē ar kaut ko citu. Piem., ikviens cilvēks, kādu darbu tas arī nedarītu savas eksistences nodrošināšanai, blakus tam var nolikt teurga — priesterā eksāmenu, kas ir joti vienkāršs. Katrā vajadzīgā brīdī viņš var vadīt un noturēt dievkalpojumus, kā pilntiesīgs priesteris. Galvenā prasība še ir

Teurgiskā personāla
stāvoklis re-
ligijas dar-
bibā.

*) Pēc kosmosofiskā uzskata, sievietēm ar vīriešiem ir vienādas tiesības visā dzīvē, arī reliģijā un baznīcā. Sievietes, līdzīgi vīriešiem, var būt teologes, teurges un priesterienes visās pakāpēs.

stipra auriskā struktūra. Tai jābūt tik spēcīgai, lai varētu aizdedzināt ar lūgšanas garu arī citus cilvēkus.

Šī spēja ir tāda, kuru nevar ne simulēt, ne mākslīgi radit. Tā pati sevi atklāj un apliecinā, kā lūgšanas noskaņas iedvēsma. To var kontrolēt visi lūdzēji. Viņu noskaņas stāvoklis arī ir vienīgais pierādījums par teurga spējīgumu. Tikai tad, ja viņa patiesi īsta, tīra un šķista, tā dod vajadzīgos rezultātus. Tā līdzīga ugunij, kuru visi cilvēki paši var redzēt, zināt, sajust kā reālitāti bez dokumentāriskiem pierādījumiem. Jā tā ir īsta, no tās nāk gaisma un siltuma un to ikkatrs pats var sajust. Tā tas ir ar lūgšanas gara auru. Ja teurgs ir īsts šīs auras avots, to redz un apzinās visi, kam viņš pieskaras. Labie to dievina un jaunie nīst, baidas un bēg no tā.

Lūgšanas vieta un telpa, pēc iespējas, jāiekārto tā, lai tā būtu noslēgta no visiem traucējošiem iespaidiem. Lūgšanu traucē viss, kas nav lūgšana. Šinī telpā, viss jāierīko tā, lai viņā varētu noskaņoties dzīļā, svētbijīgā no pietnībā un iedegties īstā lūgšanas garā. Visam jābūt tādam, lai netraucēti varētu koncentrēties vienīgi uz lūgšanu un tām lietām, kuru klišejas grib stādīt Dieva priekšā iesvētīšanai. Šinī telpā nedrīkst notikt it nekādas citas darbības un sarunas, izņemot visdzīlāko no pietnības un pazemības dievlūgšanu, kā arī īsu, kodolīgu suģestējošu sprediķi. Iesuģestēšanai var nemt kādu dzīves pamācību, kas spēcina

Baznīcas ierīkošana pēc kosmosofijas mācības.

garu cīņā ar dzīves grūtībām, stiprina tikumību, centību un labu, cēlu pasākumu reālizēšanu.

Pateicoties tam, lūgšanas telpā, resp. baznīcā iesaug, ieviesīsies un ielādēsies īstā lūgšanas gara klišejas auriskie lādiņi. Tie tur nostiprināsies un turēsies. Viņu auriskais spēks plūdīs uz ikkatru ienācēju tā, ka bez lielas un grūtas piespiešanās būs iespējams ieskaņoties lūgšanā un pārpildīties ar Svētā Gara auru. Tas ir no liela svara, jo parasti īstā lūgšanas garā ieskaņoties ļoti grūti. Lūgšanas laikā jāskatās tikai uz to priekšmetu, kuru izvēlas par redzamo tuvāko Dieva spēka izteikšanas objektu. Skatišanās visapkārt izklaidē domu un traucē koncentrēšanos. Tas kaitē netik pašam, bet arī citiem. Tādā telpā, kas pārpildīta ar Svētā Gara auras lādiņiem, katram disharmoniska vibrācija ļoti asa un traucē visu dievlūdzēju noskaņu. Arī klausīšanās jādisciplīnē. Jādzird tikai dziedāšana un lūgšanu vārdi. Katram lūdzēja pienākums uz visstingrāko ievērot šos noteikumus un netik pašam netraucēt citus, bet neļaut arī citiem nepareizi rīkoties.

Lūgšana tāpat ir bezgalīga māksla, kā vietas citas, tikai ar vēl lielāku kāpināšanas iespēju. Par lūgšanu viss vajadzīgais pilnīgāk paredzēts 3. ciklā. Šeit jāatzīmē tikai visnie pieciešamākais. Zinām, ka lūgšanas ceļā nodibinas saite ar egregora vadību un caur to ar Dieva valstību. Šī saite burtiski jāredz. Īsta lūgšana ir it kā sevis uzņemšana augšup. To pilnīgi tā sajūt. Sākumā lūdz vārdos, tad

Lūgšanas māksla.

domās, pēc tam augšup ejošas strāvās. Pa šīm strāvām, kā vadiem, kuŗi līdzīgi starumētēja gaismas kūlim, tūlit tiek saņemts dzīvinošs atbalsts, tikko esam ar savu domu iztēli izlauzušies cauri zemes lodes mēniem un pelēkiem slāņiem. Šo strāvu, kuŗa nāk pie mums, uztverējam personīgi, īpatnēji. Tā pazīstama visiem, kas kaut reiz mūžā sirsnīgi lūguši. Viņu sajūt viens, kā gaismas uzplūdus, otrs kā dzīvinošas skaļas, trešs kā vēsmiju, ceturtais kā siltumu u. d. c. veidos. «Sirds sasila» — ir šīs sajūtas apraksts siltuma veidā.

Visas šīs enerģijas auras strāvas sniedz mazu, lielu, vai neizsakami lielu baudu, prieku, laimi, spēku u. t. t. — atkarībā no lūdzēja spējas pilnīgi nodoties, iegrīmt un aizmirsties. Personas vajadzības īpatnības un auras strāvas veids nosaka izjūtas veidu. Lai nonāktu kontaktā ar debesīm, jākļūst zināmā mērā, kaut daļēji un uz īsu laiku, dievišķam, patiesam un tīram. Vismaz vienam ego starinam jāizraujas cauri savai un savas apkārtnes netīrumu kārtai. Bez tam, lūdzot Dievu neiesvētītās vietās, piemēram, ārpus baznīcas, vai ārpus savas mājas iesvētītā stūriša, jārēķinas ar zemes lodes, vietas auras netīro kārtu. Arī tai jātieka cauri. Virs baznīcām un apkārt tām, pa baznīcas teritoriālām robežām, Jēzus Kristus egregors uztur gaišus auras stabus cauri zemes lodes netīrās auras slāniem.

Liekas, grūts uzdevuīns visu to veikt.

Bet tas ir bezgala vienkāršs un viegls, tiklīdz cilvēks spēj atsacīties no augstprātības un nepareizas kautribas. Varenu kosmisku parādību priekšā, kuŗas iedvēš baigas bailes, ik viens cilvēks momentāni nojauš Dievu, Viņa varenību, un uzreiz kļūst spējīgs īstai lūgšanai. Lai satricinātu neapzinīgu cilvēku auru, šīm parādībām parasti jābūt draudošām, kas var vērsties pret cilvēka personību. Tik reti jūtīgi cilvēki līdz šīm spēja nokļūt ekstazē, mierīgas dabas, parastās dzīves apstākļos. Mums šīs spējas un noskaņas jāveido pašiem apzinīgi, jo apzinīgi esam lēmuši atgriezties debesīs. Sīkāk, kā jau teikts, 3. ciklā. Loti palīdz, ja iedomājamies sevi mazu, niecīgu, vai arī salīdzinam ar ko plašu — jūru, zemi, debesīm, kur bezgala daudz spīdekļu. Zemes lode ir nesalīdzināmi lielāka par cilvēka ķermenī, bet tas atkal, salīdzinot ar kādu baktēriju, neizmērojami lielāks par to.

Katrā ģimenē un mājā ir jāierīko viena vietīga, vislabāk atsevišķa istaba, sliktākā gadījumā, kāds istabas kaktiņš, kur jāievieto Dieva spēka izteikšanas simboli. Ar attiecīgu svētīšanas operāciju tos jāiemieso dievišķās svētības auriskie lādiņi un jātur šī vieta svēta, parasti aizklāta. Atklāt to drīkst tikai lūgšanas brīdi. Uz to jāskatas, jākoncentrē domas pie Dieva un jāzin, ka caur šiem simboliem lūgšanas brīdi izplūst lūdzamais Dieva aurišķās svētības spēks.

Bez tāda svēta stūriša savā mājā katram

Katrā mājā
jāierīko svē-
tuma auras
izplūsmes
„stāritis”

Katram cilvēkam, vienmēr jānēsā pie sevis fiziski sa-
sev klāt kāds jūtams dievības simbols. Katrā vajadzības ga-
svētuma au-
ras lādiņu
izstarotājs.

Cilvēkam, vienmēr jānēsā pie sevis fiziski sa-
sev klāt kāds jūtams dievības simbols. Katrā vajadzības ga-
svētuma au-
ras lādiņu
izstarotājs.

Vislabākais šim uzdevumam ir mazs zelta vai
sudraba krustiņš. To var vienmēr nest sai-
tītē uz krūtīm, zem drēbēm sev līdz. Tas var
būt valējs un arī ieslēgts medaljonā. Bez tā
medaljonā var būt arī vēl kāda tuva cilvēka,
vai skolotāja-guru attēls. Tādā veidā turēti
un līdznesti, tie darbojas, kā auriski lādiņi un
izstaro aurisku gaismu. Tie ļoti palidz se-
yišķi tādos brīžos, kad uzplūst kādas jaunas
auras strāva, vai uzbrūk briesmu klišejas.
Šos priekšmetos atrodošies lā-
diņi ar saviem izstarojumiem
spēj sadezināt, vai aiztriekt jaun-
nos fluidus un tā briesmas no-
vērst. Nevar īemt šim nolūkam Dieva un
tāpat arī Kristus attēlu. Tas tamdēļ, ka cil-
vēcei Viņu īstais izskats nav zināms. Izķē-
mots izskats apgāna Dieva svētuma izjūtu.
Var lietot tikai simbolus un to personū attē-
lus, kas ir bijuši, vai ir kā cilvēki un viņu
attēli skaidri zināmi.

Katram ģimenes, vai mājas tēvam vis-
pirīns, tad mājas mātei, pēc tam vecākam bē-
nam, piekrīt priestera-priesterienes loma savā
mājā. Mājas dzīve pastāvīgi jāapgaro ar
Dieva svētību caur kopējām visu ģimenes lo-
cekļu un mājnieku lūgšanām.

Praktiskā auras attīrišanas — cilvēka ga-

rīgā attīstība tiks aprakstīta 3. ciklā. Tur tiks
apskatīta kristīgā maģija un visi svarīgākie re-
ligiskās dzīves pienākumi. Tiks parādīta arī
to nozīme un reliģisko iestādiju auriskā, pa-
dalai, techniskā norise.

Šeīsumā jāatzīmē visnepieciešamākie ti-
cīga cilvēka pienākumi. Pirmkārt, jā-
pārveido dzīve saskaņā ar turpmākās nodalās
izteikto auriskās pārkārtošanas pamācību.
Otrkārt, ikdienas, kaut īsu brīdi, jā-
līdz Dievs egregoriski noteiktās stundās,
par labām un ļaunām gara pasaules būt-
nēm, cilvēci, savu tautu, ģimeni un
sevi, par savu darbu attīstības labad, par
dzīvo un nedzīvo pasauli. Treškārt, ne-
drīkst aizmirst piesaukt Dievu, tikišdzīvību pamostas
vajadzība pēc tā. Ceturtkārt, apm. 2—4 reizes mēnesī, grūtos apstākļos biežāk,
jā piedalas kopējā lūgšanā dievnamā. Piekt-
kārt, ne mazāk, kā 4 reizes gadā jā izdara
grēku sūdzēšana un jāsaņem svētais sakra-
ments, jā iet pie dievgalda. Svētais vakar-
ēdiens nav vienkāršs Kristus piemiņas cere-
moniāls. Tam ārkārtīgi liela un svarīga au-
ras tīrišanas, atsvaidzināšanas un šķīstišanas
nozīme. Reizē ar Dieva maizes sa-
ņemšanu cilvēkā ieplūst aug-
stākā, dievišķā, Svētā Gara spēka
auriskais lādiņš. Tik lielas svētības
aurisku spēku nespēj dot neviens svētais, ne-
viens cilvēks zemes virsū. Tas ir paša Dieva
auriskais izstarojumu spēks. Cilvēka dvēse-

Kosmosolījas
mācības pie-
kritēju plenā-
kumi reliģijā.
Svētā va-
karēdiens
lielā nozīme
cilvēku auras
dziedināšanā.

lei tas nepieciešams vairāk, nekā fiziskā, zemes dzīves dzīvība. Bez tā dvēselei tik un tā ar visu dzīvību jāgrimst ātpakaļ pazemē.

Sevišķi liela vajadzība pēc šī spēka ir bērniem. Viņu dvēsele, pēc iedzīmšanas miesās, vēl nespēj sevi aizsargāt no jauno uzbrukumiem un netirās auras uzplūdumiem. Tam-dēļ, syētās Dieva maizes saņemšana, ir gan drīz vienīgais glābiņš no auraš aptraipījumiem. Bērni tūlīt pēc piedzīmšanas jāiesvēta, steidzīgi jākristī un, tik līdz to atļauj fiziskā veselība, jādod svētais vakarēdiens. Cik bieži vien iespējams, viņi jānes baznīcā pie svētā dievgalda. Nebūs slīkti, ja to darīs ik svētdienas. Nav viņi jāturi baznīcā visu dievkalpojuma laiku. Pietiek, ja tos ienes svētā vakarēdiena pasniegšanas brīdī. Protams, ja viņu veselībai tas neskādē, labi tos paturēt tur arī dievkalpojuma laikā. Tad viņu aurā ieplūst lūgšanas brīdī izsauktais un pievilktais Svētā Gara auras spēks. Tas dod lielu labumu visu cēlo tieksmu un centienu ieaudzināšanai, iestiprināšanai un auras apķepumu iztīšanai. Sestkārt, katrā ziņā jāizdara aizlūgšana par katu mirušo tuvinieku, sevišķi par tādu, kas dzīvē bijis reliģiski neapzinīgs. Tas mirušā dvēseli atbrīvo no daimonu varas, ja tā tur nokļuvusi. Septītkārt, ateistiem Dieva noliedzējiem, kas nav izpildījuši reliģiskās normas, vajag otrreiz kristīties.

Daudzreiz minēts Svētais Gars, un Svētā Gara aura, bēt nav izskaidrots, kas tas ir. Tas

tiks pilnīgi izdarīts 3. ciklā, bet še īsumā jāpiemin visnepieciešamākais.

Svētais Gars ir augstākās, dievišķās pakāpes auriskā dvēsma. Viņš sākas tur, kur ego var izstarot pozitīvās auras strāvas uz apkārtni, un to svētīt. Tāpat Viņš ir tur, kur spēj izdzīt, izdeldēt un iznīcināt ar šo pozitīvo auras staru spēku negatīvās, melnās, sarkanās, rūdās auras ieķepumus, traipus un putekļus, kas ierniesojušies apkārtnes priekšmetos un cilvēkos. Cilvēks, kuŗš ar savu spēku spēj radīt savus auriskus iespaidus, pieskaitāms pie Svētā Gara apgarotiem. Tas var dot svētību, un citus svētīt. Tā kā ikviens reliģiozs cilvēks zināmos brīžos var klūt šķīsts, tīrs un apgarots, visu to, ko viņš svētā noskaņā izstaro, var uzskatīt par Svēto Garu. Tā tad Svētais Gars ir smalkāks aurisks spēks, kuŗš iedarbina un pārvalda visas auriskās plūsmes, strāvas un starojumus, kas tos rada, veido un regulē ar ego apzinātu gribu. Šis spēks — Svētais Gars šķirojas smalkuma un spēka daudzuma pakāpēs. Cilvēkam, kas sasniedzis reliģiozas apgarotības stāvokli, tas ir mazs. Tas var šķīstīt, tīrīt un apskaidrot viņu pašu, dažus citus tuvākus cilvēkus un tuvāko apkārtni. Enģeļiem tas ir lielāks. Tie var attīstīt tādus Svētā Gara auriskus spēkus, kuŗi var izdeldēt negatīvo auru no veselām pilsētām un zemēm, spēj šķīstīt, padarīt par svētiem veselus zemes

Svētās Gars.

apgabalus. Dieva Svētā Gara spēks ir tik liels, ka Viņš var negatīvo auru pārspēt visas planētas un pasaules mērogā.

Kad ir nepieciešams iesvētīt kādu priekšmetu, tā negatīvās auras lādiņš speras pretī, neļauj cilvēka dvēsmai sevi izdzīt un iemiesot gaišo auru. Tomēr enģelis šo darbu veic viegli. Tos gadījumos, kad enģelis grib izdzīt negatīvās auras pieķepumus no planētas, tas viņam nav pa spēkam ar to Svētā Gara enerģijas spraigumu, kāds tam piemīt. Dievam tas viegli izdarāms.

No šiem salīdzinājumiem redzams, ka Svētais Gars ir savāds aurisks spēks, kas savā stiprumā un smalkumā pārāks par auras substancēm. Svētam Garam pāšam par sevi nav auriskas īpatnības, bet tā rodas tūlīt, līdz ko Viņš saskaras ar auru.

Relīģijas uzdevums ir, ar sevišķas teurgiskas iedarbības palīdzību, šo spēku pievilkт no augstākām sfairām. Relīģiozu cilvēku pienākums nemitīgi šo spēku pievilkт, ar to pārpildīt sevi, savu apkārtni un pludināt to uz visām pusēm. Tikai ar šo spēku apgārots cilvēks savus auriskos apķepumus var attīrīt un izlauzt sev ceļu no elles uz debesīm. Relīģiozai darbībai jāietekmē ik-

Relīģijas
galvenais
uzdevums.

katra cilvēka darbība. Tā saprasta un piepildīta religija izsauks dievišķā Svētā Gara izplūsmi pār cilvēcisko egoru un radīs īstās, patiesās atpestīšanas iespēju.

Kristus.

XIII.

Kristus
personība.

Šinī īsajā kosmosofijas kodola izklāstē jāpasaka arī īstā patiesība par Kristu un viņa mācību. Kristus ir no Dieva dēlu saimes, līdzīgs Dievam Tēvam. Viņš ir augstāks, stiprāks un spēcīgāks par debesu enģeliem, un pirms spējīgākais starp Dieva dēliem. Uz mūsu planētas viņš ir inkarnējies-iemiesojies vienīgi tamdēļ, lai ienestu zemes cilvēku domāšanas elementu saturā dievišķīgās klišejas, ar kuŗu palīdzību cilvēks var izglābties no elles. Un viņš tās ir arī ienesis. Tagadējais kultūras cilvēks gan noliedz Kristus personas nozīmi cilvēces pestišanas labā, bet tie ir tādi maldi, no kuŗiem vēlāk noliedzējiem būs tik liels kauns, ka viņi nevarēs vairs dzīvot. Viņi pateicoties Kristus klišejām ir radusies tagadējā kultūra.

Viss, kas pēdējos divdesmit gadu simteņos sasniegts pie baltās rāsas kā kultūras uzplaukums, zinātne, labā un ļaunā izpratne, lielie technikas sasniegumi, viss tas ir Kristus nonēstās klišejas. Šo klišēju auriskās dvēsmas apņemtās cilvēka smadzenes spēj atķepināt tos ego dzīvīguma starus, kuŗu iedarbība var dot cilvēkam to saprašanas spēju, kāda pašlaik ir mums — kultūras priekštāvjiem. Mūsu intelligentās sejas, laipnība, humānītātē, spējas izjust tuvākā mīlestību, saprast otra cil-

Kristus
personības
nozīme taga-
dējā dzīvē.

vēka sirdi, ierīkot skolas, iet skolās, mācīties, attīstīties, dibināt valstis un dzīvot valstisku, kultūrālu dzīvi, ir vienīgi pateicoties Kristus klišejām. Ja to nebūtu, nekādu civilizāciju un nekādu techniku mēs nespētu radīt. Mūsu psīche būtu tāda pati, kāda ir tagad mums pazīstāmām mežoju tautām, kas dzīvo citos kontinentos, kuŗi nosiēgti no mūsu civilizācijas tiešā iespāida. Pienāk pie viņām mūsu kultūras vēstis, dažādi technikas ražojumi, kas var noderēt kā ierosmes, paraugi, bet tie viņu psīchi nevar atvērt. Arī mūsu morāles paraugi pie viņām pienāk, bet redzam, ka viss tas nekļaujas viņu psīchē. Sevišķi spilgti krīt acīs viņu nespēja saprast otru cilvēka sirdi un dvēseli. Viņi uz savu līdzcilvēku sāpēm noskatās ar savādu, kustonisku vienaldzības sajūtu, gluži kā nedzīvi. Viņu sirdīs nevar pamodināt, iekustināt īsto žēlumu otru cilvēka mokas un ciešanas. Tāpat viņu morālē, kā saistošs spēks ir nevis īsta mīlestība, bet savāds, dzīvniecisks pieķeršanās instinkts, kas bazējas un turas uz kaut kāda neapzinīga aprēķina. Un pie tiem, kas pēdējā laikā it kā kļuvuši eiropieiski, kultūrāli, pēc dzīlākas izpētišanās konstatējam savas īpatnības. Technisko attīstības pusī — spēju būvēt mašīnas, un ar tām veikli rīkoties, viji kopē no eiropiešiem, bet sirds viņiem tā pati aziātiskā, vai afrikāniskā.

Senās kultūras, kā: ēģiptiešu, romiešu, grieķu, Amerikas inku, acteku, kīniešu, in-

diešu, japānu u. c., ir gluži citādas, nekā mūsu tagadējā eiropieiskā, āriešu rāsas 20. gadusimtena kultūra. Kaut arī samērā augsta prāta attīstības limeņa kultūras, tās tomēr bija daimoniskā noskaņā un morālē. Tie bij torņi, kas šķībi būvēti, kuļu galotnes, nesasniedzot debesis, gāzās zemē. Turpretī, mūsu tagadējās uzbūves torņu galotnes sasniedz debesis un nesabruk, ja tik vien daudz maz būvētāji pieturas pie Kristus morāles klišejām. Kristus ienestie morāliskie principi ir vienīgie, kas deva un dod cilvēka psīchei iespēju atķepināties no neziņas. Pateicoties tam, cilvēks var auriski uztvert kosmiskās būvtechnikas klišejas un radīt «moderno civilizāciju». Tikai Kristus auriskais gars atvēra, un tur atvērtas cilvēka psīchei pieejamas debesu uzbūves klišejas, kurās tas var kopēt un taisīt zemes virsū debesu valstības paraugdzīvi. Sīkāk par to 3. ciklā.

Kā izskaidrojams tas, ka tagad Eiropā, kur jau kopš gādu piecdesmitiem kristīgās klišejas ir atmestas no valdošām vietām, tomēr turpinas tā paša virziena kultūras attīstība? Uz to var dot sekošu atbildi. Kristus klišeju simboli-krusti, svētās grāmatas un baznīcas tomēr vēl turas pa visām Eiropas malām un, kaut maz, tomēr pie viņām saistas dažu cilvēku domas ar tīru ticību. Pateicoties tam, šo simbolu un priekšmetu auriskie lādinji nepārtraukti darbojās. Ar šīm darbībām viņi rada savā apkārtnē pietiekoši lielas auras vibrācijas, lai viņu tuvumā atrodošos cilvēku aura

varētu, kaut arī neapzinīgi, baroties no Kristus aurisko lādiņu dvēsmas.

Nedaudzie īstie kristīgie, kas atrodas nekristīgo vidū, kā jēri vilku baros, ar savu auru apgaismo lielus aplokus. Pateicoties tam, neticīgo aura tomēr neaizķep un viņu ego neapzinīgi no šiem lādiņiem sūc Kristus klišeju auru. Tāpēc tie spēj iedarbināt savā personībā augstākās intelliģences domu starus un ar tiem uztvert un uzņemt visādu izgudrojumu klišejas. Krusti, baznīcas un nedaudzu īsto ticīgo auriskie izstarojumi ir tie, kas vēl uztur mūsu saprātu daudz maz ciešamā stāvoklī. Ja to nebūs, pazaudēsim katru cilvēcības sajēgu un savus techniskos ieguvumus vadīsim tikai uz savstarpējo pašiznīcību. Kad Kristus klišeju auriskie lādiņi izdzisīs, mēs paliksim mežonīgi barbari. Tad mums, kā zvēriem, vienmēr liksies tikai tas, kamums kāds grib uzbrukt un apēst. Visi valstiskie nogrupējumi iegrims šādā slimā noskaņā, visa cilvēces vienība sašķelsies, drups arvien mazākos un sīkākos nogrupējumos. Neskatoties uz lieliem techniskiem sasniegu-

miem, tie radīs tikai badu, trūkumu, ciešanas un postu. Mēs kalsim ieročus, runāsim un domāsim tikai par karu. Ja reizē ar to runāsim arī par kultūru, morāli, tiku mību, saskaņu un mīlestību, tās būs tikaitukšas skaņas. Paši mēs tam neticēsim. Aizbildināsimies, ka tādu runāšanu no mums prasa tradīcijas, pieklājība u. t. t.

Istas dzīvības sajēgas jūtas un domas mums ir iespējamas tikai Kristus klišeju auriskās dvēsmas iespaidā. Ja šo iespaidu nav, mūsu ego apķep un īsto dievišķās mīlestības izjūtu zaudē.

Visas mūsu tagadējās kultūras klišejas Kristus nonesa no debesīm un ielādēja zemes planētas aurā. Cik smagā cīņā notika šī ielādēšana ārēji, to varam redzēt no kristīgās vēstures. To, ka vēl daudz smagākā cīņā, tā izlādējās iekšēji, auriski, cilvēkiem nerezami un nesaproptami, mums izskaidro šīs grāmatas nodajas «Aura» un «Auras klišejas». Tur minēti piemēri un paskaidrojumi par aurisko un klišejisko lādiņu iemiesošanos dažādos priekšmetos, grāmatās, koka gabaliņos, gleznās, mēbelēs, darba rīkos u. t. t. Tas rāda un dod iespēju saprast, kā Kristus klišeju auriskie lādiņi varēja iemiesoties zemes planētas aurā. Mēs, cilvēki, savu auru, savus auriskos fluidus, savu domu klišejas un gatavus

jēdzienus spējam iespiest, ielādēt nelielos priekšmetos, mēbelēs, gleznās, grāmatās, darba rīkos u. t. t. Kristus to varēja iespiest un ielādēt visā planētā. Mēs varam radīt un iespiest tikai mazas domas, mazus jēdzienus, bet Kristus iespieda augstāko gudrību. No viņa klišēju saturā izauga tagadējais zemes planētas intelligentākais, kultūrālākais cilvēka tips, baltās rāsas attīstītais cilvēks savā visumā.

Ka cilvēce dzīvo Kristus miesā, asinīs un no tām, tas auriskā nozīmē saprotams burtski. Kristus klišēju auriskais gars ielenc visu mūsu planēti un ikkatra dvaša ir iekļauta viņā tā, kā miesas audu dzīvās šūniņas mūsu aurā.

Kāpēc Kristus iemiesojās tādā mežonīgā, barbariskā tautā, kas viņu, līdz ko pazina, tūliji nobendēja? Kāpēc viņš nevarēja iemiesoties kādā kultūrālākā tautā, jo toreiz taču bija jau augsti attīstītas kultūrālas tautas?

Ja dziļā bedrē iekritušiem sniedz no augšas trēpes, tad tās laiž bedrē, cik dziļi vien iespējams. Pa tām var kāpt augšā visi, kā tie, kas nokrituši pašā dibenā, tā arī tie, kas jau drusciņ pakāpuši paši. Kristus ar savu atpestīšanas klišēju aurisko lādiņu ir niris ellē, lai no pašiem nāves un moku dzījumiem, ievirzītu savu klišēju vibrāciju līniju un stieptu to, kā nepārtrauktas tre-

pes, līdz pašām debesīm. Tikai tādai pestīšanai ir nozīme. Ja Kristus būtu iemiesojies pie toreiz augstāk stāvošām tautām, zemāk stāvošās būtu palikušas bez viņa aurisko klišēju lādiņiem. Tām dvēselēm, kas viņās inkarnētos, nebūtu iespējams atpestīties.

Kristus paraugam seko daudzi debesu engeli. Viņi arī vēl tagad nāk no debesīm un kā misionāri iemiesojas cilvēku un pat dzīvnieku stāvokļos. Tie ļaujas apaugt, apķept ar biezo fizisko miesu, aizmirst, noslēdz pilnīgi savu engelisko apziņu un kļūst kā cilvēki. Tad, intuitīvi vadīdamies no sava ego mēmās dvēsmas, kas ir arī cilvēkiem, darbojas cilvēcīgā veidā, domā, prāto, rada vērtības garīgas un materiālas, un ar to iemin aurisko klišēju pēdas cilvēku masu vidū. Cilvēku ego intuicija pēc tām, kā iespēlētām skajām, vai ierunātiem vārdiem, virza saprātu uz tādu darbību, no kurās viņa auriskie apķepumi atkausējas, attīras un dvēsele atpestas.

Kristus darbības nozīme ir kā centrālā, galvenā virziena līnija, kā pirmā vaga, pirms robs, pirmā plaisa elles auriskā apkalumā. Pārējie misionāri ir šī iestādījuma kultivētāji, padziļinātāji un izveidotāji. Tādā kārtā visā mūsu planētas dzīves un pestīšanas saturā, galvenā vietā ir Kristus vārda un viņa simbolu auriskā dvēsma. Kristus vārdi un

Kristus
darbības
nozīme.

klišejas ir vienīgās durvis, vienīgā caurlaide no elles uz debesīm. Tā ir arī vienīgā un galvenā mūsu planētas turpmākās uzbūves un izveides klišeja. Kristus ir mūsu vienīgais un galvenais valdnieks pēc visa kosmosa valdošā Dieva Tēva. Dievs Tēvs viņu ir iecēlis par to debesu valdnieku, kurās mēs atrodamies. Mūs visus Viņš ir pilnīgi padevis Kristus varai. Viņš pats, ka dzīva reāla, vēsturiski aptverama persona, ir mūsu reāli uztveramā saite ar dievību un debesīm, kā tādām. Mums jāturi saprātā Dievs Tēvs, kā visas pasaules radītājs un augstākais valdītājs. Dievs-Dēls-Jēzus Kristus, mums jāsaprot, kā mūsu tiešais valdnieks un pestītājs.

Kosmisko debesu valstībā esam piederīgi tieši pie Kristus egregora, kas šinī debesu visvalstībā ietilpst, kā atsevišķa valstiska vienība. Tas ir līdzīgi tam, kā pie mums zemes virsū, kur kādā lielā ķeizervalstī, kā tās sastāvdaļas, atrodas mazākas karalistes. Bez tam, Jēzus Kristus, ir arī Dieva Tēva «labā roka», kā vecākais un augstākais starp citiem Dieva dēliem. Mums viņš jālūdz, kā pilntiesīgs Dievs. Visas mūsu Dieva lūgšanas un Dieva prātošanas auriskās dvēsmas jāsaista tieši ar Kristus vārdu. Viņa simboli ir viņa auriskās dvēsmas lādiņu iemiesotāji un izteicēji. Visi «spriedelējumi» citādā nozīmē, ir maldi.

Visādi prātojumi un gudrojumi, vai jogi ir lielāki, vai mazāki par Kristu, vai Kristus ir bijis jogs, ir vai nu bērnišķīgi

Kristus
egregors.

Jogu
attiecības
pret Kristu.

murgi, vai daimonu iedvēsmas cilvēku krāpšanas nolūkam. Jogi bija pirmie, kas personīgi apsveica Kristus dzimšanu. Tie pirmie zemojās viņa priekšā zemes cilvēces vārdā un pirmie sevi nodeva viņa rīcībā (Mateus evāngelija 2. nodaļā, 1.—12. pantam, gudrie no austrumu zemes). Vienīgi Kristus klišejām kalpo jogu darbība.

Eiropieiskie spriedumi par jogiem, viņu darbiem un līdzšinējie darbu tulkojumi, ir pārpildīti maldiem. Kā ir viltus «Kristi» un viltus kristīgie, tā ir arī viltus jogi un viltus jogu mācekļi. Kā, aiz neapzinības un nesaprašanas, ir Kristus mācības izķēmotāji, tā ir jogu mācību sakropļotāji to pašu iemeslu dēļ.

Eiropieši jogus iedomājas vienīgi, kā indus, bet tā nav patiesība. Jogi saime komplektējas no visām nācijām zemes virsū un sastāda pārnāciju vienību, jauno zemes cilvēces tipu — pārcilvēku. Indijas plašajā teritorijā atrodas tikai mūsu planētas būvētāju un veidotāju ekspedīcijas galvenā nometne. Pietās mitinās arī īsto jogusaime un cilvēces atpestīšanas darba vadītāju galvenā pārvalde. Visi viņi darbojas vienotā saskaņā un plānā speciāla Guru vadībā.

Kāpēc viņi sevi cilvēcei neat-

Jogu loma
Kristus
klišeju
realizēšanā
un cilvēcos
atpestīšanā

klāj? Viņi atklāj sevi ikkatrai,
kas tos patiesi meklē un savu pa-
tiesību parāda darbos. Ikkatrū
patiesū laba gribētāju viņi uzņem
par savu skolnieku un ieved savā
saimē. Patiesas jogu mācības un
darbība ir Kristus mācības kli-
šeja. Kristus klišeja ir viss tas,
ko cilvēce šos divdesmit gadu
simteņos ir sasniegusi, kā labu,
daiļu, skaistu, humānu, tīru, svētu,
gudru un lielu.

Kristus reliģiju, mācību un Bibeli apskatī-
sim 3. lekciju ciklā.

Ego.

XIV.

Šī nodaļa pēc satura pieder pie nodaļas «Kosmoss», bet, izpratnes vienkāršošanas un atvieglošanas labad, šinī 2. cikla izvilkumā; tā tiek ielikta kā priekšpēdējā.

Kā jau minēts, ego būtības jautājums pagaidāmi jāpacieš, kā nepieejams noslēpumis. Kad ar kosmosofijas palīdzību, kaut daudz maz, vairāk par tagadējo mēru, attīstīties intuitīvā uztvere un psichē atklāsies aurredzības spējas, varēs sākt izskaidrot arī ego radīšanas noslēpumu. Pagaidām šī jautājuma risināšanu, centīgākie kosmosofijas mācības uzņemšanā, var virzīt pa sekošiem priekšstatiem.

Ego jāsaprot, kā auriisks kodols, spējīgs grupēt ap sevi augstākās, smalkākās auras un vielas daļīnas. Šīs daļīnas varam stādīties priekšā, kā auras monādes un vielas pamatatomus. Auras monādes sapratīsim, kā domu un jūtu enerģijas, bet pamatatomus, kā vielas vissmalkākās daļīnas. Ego iedomāsimies, kā dievišķās dvēsmas daļīnu-graudiņu. Tas spēj ieiet monādē, kā lielā čaulā. Auras monāde savukārt var ieiet pamatatomā. Ego radioveidīgi uztverē no Dieva dzīvinošo dvēsmi un raida to no sevis tālāk. Dodot tālāk, ego šo dvēsmi virza jau pēc sava prāta, saskalda mazākās par sevi daļīnās, iemieso apkārtesošās

Ego būtība.

monādēs, un liek tām darboties pēc savas gri-
bas.

No šādas darbības ap ego izveidojas se-
višķs, dievišķās dvēsmas pārpildīts, monādu
komplekss, kurš izteicas, kā īpatnējs dzīvības
faktors, dzīvības dzirkstele. To uztveram un
apzinamies sevī, kā dzīvības izjūtu «es esmu».
Pēc samēriem tas ir tik mazs, ka brīvi ieiet
vielas pamatatomā čaulā, kā lielā telpā, kurā
bez viņa ir vieta vēl vairākiem tādiem pašiem
dievišķās dvēsmas piepildītiem monādu kom-
pleksiem, ego dvēselēm.

Tādā kārtā dievišķās dvēsmas graudiņš-
ego, pats atrazdamies vienas monādes čaulā,
raida no sevis dzīvības plūsmas daļīnas citās
monādu čaulās un liek tām sakārtoties sev ap-
kārt zināmā dzīvības ižteiksmes mēchanismā.
Ar šo mēchanismu, kā savu personīgu veido-
jumu, tas iet vielas pamatatomā čaulā un no
turiennes turpina raidīt uz apkārtni savas die-
višķās dvēsmas enerģētiskās daļīnas. Pēdē-
jās iekļūst apkārtējās monādēs, grupējas un
veidojas tur attiecīgos kompleksos. Pēc tam
iespiežas vielas pamatatomu čaulās, darbina-
tos tā, ka tie grupējas, kraujas, veidojas se-
višķā ego apbūvējumā — organismā, miesīgā
ķermenī.

Ego dvēsmas vibrāciju veidošanos var arī
schēmatizēt. Jāpiezīmē, ka ar to var izteikt
tikai ļoti vāju patiesības līdzību. Ar tās palī-
dzību var gan iedziļināties ego vibrēšanas no-
slēpumu priekšstatos, bet būtību izprast iespē-

jams tikai ar pilnīgas aurredzības spējām.
(Skat. 16. zīmējumu.)

Ego veids.

Punkts ar apzīmējumu *1 jāstādas priekšā
kā Dieva ego. No viņa izejošās svītrveidīgās
strāvas ir dievišķās dvēsmas energija. Apzī-
mējums *2 jāiedomājas, kā lielākās, pilnīgākās
dievišķās dvēsmas daļīnas, kurām gandrīz no-
teikta līdzība ar Dieva ego. Iznākušas, kā die-
višķās dvēsmas atsevišķās daļīnas, tās iztei-
cas kā apzinīgi, saprātīgi ego. Tie ir enģeļu
ego-dvēseles, kuļas savos tālākos veidoju-
mos izteicas, kā enģeļi, un kad nokritušas
grēkos, ir kā cilvēki, daimoni, velni un larvi.
Apzīmējumi *3, *4 un *5 ir tādi paši dievišķās
dvēsmas vibrāciju graudiņi, kā *2, tikai neap-
zinīgas dabas, robotiski. Viņi izteicas, kā
dzīvnieki, stādi un minerāli.

Ikvienš ego būvē sev apkārt attiecīgu ķer-
meni ar tām pašām dievišķās dvēsmas daļi-
ņām, kuļas viņš izskalda no sēvis, kā galvenā,
dievišķās dzīvības strāvas uztvērēja. Šīs daļi-
ņas viņš radioveidiņi vada pa apkārtējām mo-
nādēm un vielas pamātatomiem tā, ka tās iz-
veido komplīcētu organismu. Šī organisma
uzturēšanai un pārvaldišanai ego uztur visāda
lieluma un «apzinīguma» daļīnas. Ir tādas,
kuļas pārvālda galvenākos ķermeņa organus,
piem., smadzenes, nervus, galvu, sirdi, plaušas
un t.t. Ir arī tādas, kuļas darbojas, kā palīg-
spēki galvenajām daļām. Saskaņā ar pēdējo va-
dību, pārvalda mazāk svārīgās organismā da-
ļas. Tā nonākām līdz miesas audu šūniņām un

asins ķermenīšiem. Tur atrodošās dzīvības dvēsmas daļīas iedomāsimies, kā vissmalkākās, vismazākās galējās ego dvēsmas sastāvdaļas, attiecībā uz viņa ķermenī, bet neliksim ar to dvēsmas plūsmas skaldnēm robežas. Mēs izstarojam fluidus, dažādas magnētiskas strāvas, kuŗās arī atrodas dzīvības dvēsmas daļīas, apaudušās attiecīgiem monādu kompleksiem. Tā tas iet līdz cilvēka saprātam, neizmērojamam dzīvības dvēsmas skaldņu smalkumam.

Ego dvēsmas strāvu darbību cilvēka organismā var schēmatizēt, bet atkal jāpiezīmē, ka ar to var sekmēt tikai priekšstatu meklēšanu. Stādīsimies priekšā ego *2, kā dzīvības izdvēsmas centru tāpat kā 16. zīm. ego *1. No viņa, tāpat kā no Dieva ego *1, iziet dzīvības enerģijas dvēsma, skaldās lielākās, apzinīgākās un mazākās, mazāk apzinīgās daļīnās. Apzīmēsim šīs daļīnās ar *2 A, B, C, D u. t. t. Daļīnas *2 A iedomāsimies, kā organisma galvenāko sastāvdaļu, kuŗā vada un regulē monādu kompleksus. Pieņemsim, ka tie vada un komandē smadzeņu, sirds, nervu un plaušu darbību. Šos organos ir atkal mazāki kompleksi — *2 B, kuŗi tālāk vada un komandē mazākos par sevi — *2 C. Pēdējie atkal komandē par sevi mazākos — *2 D kompleksus. Tie atkal skaldās mazākos, kuŗus vada un skalda tālāk līdz bezgalībai. Apstāsimies pie tiem kompleksiem, kuŗi iebūvēti miesas audu šūniņās un asins ķermenīšos.

Kā jau zināms, mūsu miesas audu atseviš-

Ego darbība.
Apzinīgais
ego.

V

kās šūniņas mikroskopiskā apskatē izrādas par pilnīgi patstāvīgām dzīvām būtnēm, spējīgām dzīvot arī pēc atdalīšanās no ķermenī. Šī dzīvības iespēja izskaidrojama ar to, ka miesas audu šūniņās un asins ķermenīšos iebūvētās ego dvēsmas daļīas dzīvības strāvu saņem radiouztvereidīgi. Tās no savām čaulām iziet tikai tad, ja ego viņas atsauc, vai pamet. Ja atsauc, aiziet atpakaļ ego auriskajā miesā, ja pamet, pāriet kāda cita ego rīcībā.

Ego *2, kad tas ir apgrēcības stāvoklī, «neprot» un «nevar» būt kontaktā ar Dievu. Pateicoties tam, viņš nevar arī saņemt no Dieva dzīvības dvēsmas. Bez tam, viņš «neprot» arī savas iekrātās dzīvības dvēsmas rezerves paturēt. Tās viņam izplūst, patērējas nelietderīgi, un var arī citi ego tās nolaupīt.

Šādam stāvoklim padoti visi apgrēkojušies ego, kas atrodas kultivējamā joslā. Paši viņi savu dzīvības dvēsmi izlieto visādu nevajadzīgu miesisku apaudumu izveidošanai. Šie nevajadzīgie, liekie apaudumi, ego tikai apgrūtina. Piemēram, fiziskā miesa, kāda ir ap ego cilvēka stāvoklī, apgrūtina kustības, piekal pie zemes smaguma, neļauj ērti pārvietoties. Bez tam, tā irst, sāp, sagādā mokas, un galu galā atdalās no ego, kā veca čaula, aizraudama sev līdzi lielu daļu no ego dzīvības dvēsmas krājumiem.

Kad dzīvības dvēsmas izsīkums ir tik liels, ka sagādā mokas, ego iet «laupīt». Tas ēd otru ego miesiskos veidojumus, dzer viņa

Ego apgrēcības stāvoklī.

asins. Ar šādu rīcību tas «sagūsta» miesiskos audos un asins ķermenīšos atrodošās dzīvības dvēsmas daļīnas un pakļauj tās savai rīcībai. Šis ir izskaidrojums tam, kāpēc daimoni gūsta dvēseles barībai un cilvēcīgie gardēži cenšas aprīt galu vēl tad, kad tā sulta ar dzīvības siltumu. Kad miesas gabali un asins iekļūst mutē kā dzīvi, viņos vēl daudz dzīvības dvēsmas dalīnu, monādālo kompleksu, un visi tie pāriet tā ego rīcībā, kas viņus ierījis savā kuņģī. Bet kad gaļa jau atdalīta no ķermenēja un laiciņu pastāvējusi, monādu kompleksi ir paspējusi no tās iziet un atgriezties sava ego rīcībā, vai arī aizgājuši citur, ja viņu saimnieks tos nav pratījis atsaukt. Tad gaļa, protams, ir tikai vielas pamatatomu masa un vampiriskiem nožūkiem neder.

Šeit arī meklējams izskaidrojums, kāpēc, ar garīgās attīstības celšanos, cilvēki sāk izvairīties no galas ēdieniem. Viņu ego sāk atkal atgūt kontaktu ar dievišķo dzīvības dvēsmi. Tad dzīvības enerģija viņiem pieplūst normālā ceļā, un vampirizēšanas vajadzība atkrit. Bet ar to nav vēl teikts, ka galas lietošana ir jauna. Normālā veidā no dzīvniekiem nēmta gaļa ir ne tikai laba, bet pat nepieciešama. Ja arī cilvēks būtu svēts un dievišķās dzīvības enerģiju varētu saņemt malkiem tieši no paša Dieva, tomēr ir kultivējamā joslā stāvokļi, kuri galas lietošanu barībai padara par nepieciešamību. Par to turpmāk.

Bez cilvēcīgā ego *2, no Dieva dvēsmas rodas vēl citi pamatego veidi. Mūsu zemes apstākļos redzam pavisam četri pamatego veidus. Viens no viņiem ir apzinīgs, pēc Dieva līdzības un trīs robotiski.

Apzinīgais ir tas pats *2 — cilvēcīgais ego. Robotiskie ir: *3 — dzīvnieku, *4 — stādu, un *5 — minerālu ego.

Trim pēdējiem ego arī dzīvības dvēsmas graudiņš ir uzbūvēts no monādu kompleksiem, bet šī dzīvība nav apzinīga. Šie ego ir burtiskā nozīmē roboti, kādus varam iedomāties pateicoties mums pazīstamiem techniskiem robotiem. Viņi gan, tāpat kā ego *2, iet auras monādu čaulā, veido ap sevi monādu kompleksus * A, B, C, D, E u. t. t., bet ir tikai robotiski monādu kompleksi. Tie spēj darboties tikai noteikti ierobežotā vibrējumā, slēgtā aplokā. Viņi var veidot tikai jau iepriekš, kāda augstāka par tiem, apzinīga ego, nolemtus monādu kompleksus, vielas pamatatomu audumus, audu būves un formas.

Dzīvnieku ego *3 uz�ver no dievišķās dvēsmas tikai tās vibrācijas, kurās vajadzīgas dzīvnieciskā ķermenēja veidošanai un kustību izdarīšanai.

Stādu ego — *4, ir stādu embrions. Viņam ir siks īpatnējs, robotisks monādu izveidojums, kā dzīselīgs kodols. Tas radioveidīgi uz�ver no dievišķās dvēsmas tikai to, kas vajadzīgs stādu audzināšanai, veidošanai un uzturēšanai.

Vielas ego-*5, ir apbūvējies ar attiecīgu robotisku mēchanismu un atrodas tanī, kā čaulā. Tas ir līdzīgi cilvēku grupas vienībai zemūdenē, vai tankā. Tas uztverē no dievišķās dvēsmas strāvām tikai to, kas vajadzīgs iezīmētā vielas veida būvēšanai, veidošanai. No savas čaulas tas raida uz apkārtni zināmas vibrācijas, kuļas, ieejot monādu čaulā, izveido attiecīgus monādu kompleksus un iet tālāk pamatatomos. Tur, pēc ego norādījumiem, šie kompleksi kustina pamatatomus tā, lai tie kārtotos, blīvētos zināmas vielas veida formās.

Tādā kārtā veidojas viela, rodas mazas vielas vienības, kā masa lielākām vienībām. Šo veidojumu vibrēšana nonāk līdz lielākām vienībām un rodas, mūsu fizikai jau pazīstamie, elektroni, atomi un molēkulas. No tām izveidojas, jau fiziskai redzei pieejama, vielas masa — minerāli, metalli, šķidrumi, gāzes, starvielas u. t. t.

Debesīs ir ierīces, līdzīgas mūsu fabrikām, laborātorijām un sevišķi televizijas radioierīcēm. No tām tiek raidīti uz kosmosu dažādu veidojumu paraugattēli, pēc kuļiem robotiskie ego veido vielu, stādus un dzīvniekus visā pasaulei. Šinīs, it kā televizija, radioraidstacijās, ir visas pasaules vielas veidu pamatparaugi. Tie bez mitēšanās vibrē savu dvēsmi uz visām pusēm. Kur vien debesu «inženieri» ie-virza šo vibrāciju vilņus, tur robotiskie ego tos uztverē un, vadoties no tiem, veido ap sevi monādālos kompleksus, pamatatomus un būvē

sev apkārt vielu, stādu un dzīvnieku ķermenus. Tā arī mūsu zemes vielas, stādu un dzīvnieku robotiskie ego, saņem savai darbībai paraugattēlus no debesīm un veido mūsu zemi, metallus, akmeņus, ūdeni, stādus un dzīvniekus.

Pateicoties šai ierīcei, debesu inženieri katrā laikā var aizsegta kādu vielas paraugattēlu raidīšanu uz mūsu planēti un ar to doto vielas veidu pilnīgi likvidēt. Tie var arī dot gluži jaunus vielas veidu attēlus. Mūsu zemes sfairā atrodošies robotiskie ego to tūlit iesāks būvēt.

Debesīm ir iespējams dot mūsu virzienā arī tādus raidvilņus, pēc kuļiem visi robotiskie ego pārbūvējas par akmeņiem, smiltīm, ūdeni, tvaikiem, gāzēm u. t. t. līdz bezgalīgiem variējumiem.

Debesu sfairās, kur vielas uzbūve jau gatava, stabila, robotiskie ego viņiem raidītos attēlu paraugus, vibrācijas uztverē pilnīgi un absolūti pareizi. Absolūti precīzi tie arī izveido viņiem diktēto vielas veidu. Kultivējamās sfairās ir citādi. Tur atrodošies robotiskie ego vispirms nepilnīgi uztverē raidītās vibrācijas un tad tos aizkavē piepildīšanā kosmiskā chaosa pretestība. Tamdēļ kultivējamā joslā vielas uzbūves un pastāvēšanas precītātē ļoti svārstās. Viss būvējas nestabili, ne-pilnīgi un tāpēc irst.

Pie visa tā, ego * 3, 4 un 5 ir pakļauti ego * 2 iespaidam. Tās vibrācijas, kuļas robotiskie ego saņem no debesu raidstacijām, pie saviem

attēlu izdvēsumiem pieiek vienmēr klāt vēl pavēli: katrā stāvoklī savā vibrēšanā paklausīt ego *2 gribai! Pateicoties tam, eņģeli, cilvēki un arī daimoni var robotisko ego vibrēšanu grozīt pēc savas patikšanas.

Robotiskais ego kausa cilvēka prātam un uz viņa pavēli variē ar savu vibrāciju formām līdz bezgalībai. Šo noslēpumu cilvēki jau uztvēruši. Krustojot dzīvnieku un stādu sugas mākslīgā ceļā, viņi iegūst gluži jaunus eksemplārus. Apstrādājot vielu, viņi atrod gluži jaunus vielu veidus. Protams, cilvēks šeit dara Joti daudz klūdu un bieži ievirza robotiskos ego spēkus tādā darbībā, no kurās pats cieš, bet tas notiek aiz nezināšanas. Tiklīdz cilvēks, daudz maz vairāk par tagadējo mēru, attīris savu psīchi garīgai uztverei, viņš atklās pārsteidzošus jaunumus visās zinātnēs. Arī technikai nāks klāt tādi sasniegumi, kuŗi padarīs iespējamu starpplanētu satiksmi un radīs daudz atklājumu visā materiālās dzīves uzbūvē.

Debesu dzīvnieku, stādu un minerālu attiecības ir absolūti saskaņotā harmonijā. Visi viņi mīli, vēlīgi un bez mazākā traucējuma kalpo Dievam, eņģeliem un paši sev savā starpā. Tie ar savu robotisko darbību eņģeļu vadībā rada visādas vērtības. Dievišķās dvēsmas iespaidoti, viņi kā Dieva dvašas grāudiņi, iedarbina

visu kosmosu un piepilda evolūcijas uzdevumu. Debesu sfairu robežās šī darbība norit absolūti harmoniskā svētlaimībā, mīlestībā un saskaņā.

Kultivējamā joslā ir citādi. Šeit Dievs savas dzīvības dvēsmas daļīnām ļauj darboties arī pretēji debesu kārtībai. Pateicoties tām, chaotiskās sfairās visu tipu ego attiecības ir lielākā vai mazākā mērā chaotiskas, disharmoniskas. Liela daļa dzīvnieku, stādu un minerālu ego ir apkepusi ar jauno dvēsmju veidojumiem un dara viens otram ļaunu.

Jauno dvēsmi rada tikai ego *2, jo vienīgi viņiem ir brīvas apzinās vara. Robotiskie ego var darīt tikai to, ko viņiem diktē debesu raidstacijas, bet apzinīgie visu, ko vēlas. Var arī teikt, ka robotiskiem ego debesu raidstacijas pavēl būt robotiskiem, ierobežotiem, neapzinīgiem, bet apzinīgajiem jābūt brīviem un jāpārvalda arī robotiskie ego. Tādā kārtā robotiskie ego, ja tos neiespaido cilvēcīgais ego, var pārraidīt tikai debesu harmonijas vibrācijas. Apzinīgais ego, turpretī, var šīs harmoniskās vibrācijas, kurās uztver no Dieva, sevī salaust, pārveidot par disharmoniskām un tālāk raidīt kā disharmoniskas, ļaunas. Tādā kārtā rodas disharmoniska, ļaunā dvēsma. Tā kā viņa nāk no ego *2, robotiskiem ego tai jāpaklausa. Šai dvēsmai paklausot, padodoties, viņi kļūst ļauni.

Dzīvnieku ego, ietekmēti no kritušo ego *2 ļaunajām dvēsmām, izveidojas šausmī-

gu briesmoņu izskatā. Viņi plēš, vampirizē, ēd un iznīcina cits cita miesu. Tā plēsdamies un savā starpā kaudamies, viņi posta stādus un sajauc vielas veidojumus. Stādi aizklāj cits citam sauli, atņem zemi un piespiež iznīkt. Vielas veidojumi, jaunās dvēsmas iespaidoti, bango, ārdās, grauj paši sevi un posta visu, kur vien tiek klāt.

Visā kultivējamā joslā jaunie ego *2, pateicoties savai «privilēģijai», veido no robotiskiem ego dažnedažādus šausmoņus un nezvērus. No tā visās kultivējamās joslas sfairās saradies neskaitāms daudzums visādu robotisku plēsoņu. Ir pat tādi, kuri var aprīt veselas planētas. Jāņa parādišanās grāmatā daži minētie nezvēri, pieder pie šo briesmoņu sugars. Tiklīdz kāds robotisks briesmonis radies, tūlīt viņa apkārtnē mītošie citi nēm no tā sev veidojuma attēla kopijas un auž tādu pašu ķermenī. Piem., čūkska ir izveidojusies no galējām jaunuma dvēsmju vibrācijām un satur sevī, jaunuma žņaugos saķepušus, daudzus robotisku ego kompleksus. Tamēl atsevišķie čūsku miesas gabaliņi tik sīksti un ilgi turas pie dzīvības. Čūkskas tuvumā nokļuvušie, jaunās ietekmēs ievirzītie, robotiskie ego tiecas viņas ķermenī un no tās miesas rezervēm būvē sev tādus pašus iemiesojumus. Rodas čūsku bērni. Gluži tāpat notiek arī ar visiem pārējiem robotiskiem ego — zvēriem un stādiem.

Robotisko ego veidojumi — dzīvnieki, stādi un minerāļi ir pilnīgi neapzinīgi saprāta nozīmē.

Tie ir bez brīvas gribas, patstāvīgas sajūtas un ar pilnīgi neapzinītu, automatu kustību dabu. Viņi nesajūt sāpju, moku, necieš, kad tos lauž, dragā, posta un ārda. Tie ir pilnīgi līdzīgi, mums zināmiem, zemes technikas taisītiem robotiem, mašīnām un aparātiem. Tas, ka viņi ārdišanas brīdi svaidas, it kā mucas nāves agonijā, pielīdzināms kādai, darbā esošai mašīnai, kad to sāk ārdīt. Piem., automobilis, ja to laiž braukt bez vadītāja, skrien pa gravām, akmeņiem u. t. t. Tas svaidas, met kūleņus, rūc, tai-sa troksni un raustas, kamēr tanī, lūzumu dēļ, izbeidzas mēchaniskās darbības spējas. Nekas no šīs «agonijas» automobilim nesāp un nekādu moku tas necieš. Gluži tāpat tas ir ar robotisko ego veidojumiem — dzīvniekiem, stādiem un minerājiem.

Zemes virsū un tāpat arī visā kultivējamā joslā, pateicoties daimonu un visu jauno ego *2 neprātīgai rīcībai, robotisko ego veidojumu kalpība cilvēkiem, un viņiem pašiem savā starpā, ir ļoti neglīta, atbaidoša, riebīga. Debesīs tā nav. Tur pie katras robotiskā veidojuma izlietošanas enģeļi rīkojas tā, ka, iemiesojumos esošie, ego iziet no tiem mierīgi, bez pretošanās un ar labvēlīgu noskaņu. Tas notiek līdzīgi tam, kā cilvēks izgērbjas no savām drēbēm, iziet no mājas, kuŗa tiks noārdīta, izķāpj no mašīnas, kuŗa atvedusi kravu, no kuģa, kuŗš nolemts nogremdēšanai.

Debesīs pie dzīvnieku, stādi, un minerāju veidojumu izārdīšanas, viņos atrodošies ego, iz-

gājuši, no savu veidojumu čaulām, iekļūst labos, radošos, eņģeļu auras izstarojumos. Pateicoties tam, viņi ievirzas jaunas radošas darbības aktīvitātē. Tie veido ap sevi atkal harmoniskas struktūras būves un kalpo ar tām visai kosmosa radošai darbībai.

Zemes viens, pie dzīvnieku, stādu un minerāļu veidojunū pēmšanas, lietošanas un ārdīšanas, cilvēks izstaro disharmonisku, rupju un niknu auru. Šis apstāklis rada to, ka robotisks ego, iziedams no sava izārdāmā ķermeņa, iekļūst niknu, nezēlīgu auras izstarojumu vibrācijās. Sakarā ar to, viņš nem sava jaunā veidojuma ievirzi ļaunā ieskaņā un auž ap sevi ļauno veidojumu auriskās un vēlāk miesiskās formas. Tās izteicas kādā lēmā, briesmonī, vai nezvērā. No sākuma tas ir tikai aurisks, fluidisks, vēlāk, kad dabū iespēju apausties ar fizisku miesu, tas kļūst reāli fizisks. Šī apstākļa dēļ, ieteicams, pie dzīvnieku, stādu un minerāļu enerģētisko veidojumu izmantošanas, būt labvēlīgā, harmoniskā noskoņumā. Pretējā gadījumā, no ķermeņa čaulas atbrīvotais, robotisks ego apaužas ar paša cilvēka ļaunajiem izstarojumiem un to vajā. Vajāšana izpaužas visādu dzīves neveiksmju, nelaimju un slimību veidā.

Tā tad ego veidi šķirojas apzinīgos un robotiskos. Katram veidam ir savu personīga, īpatnēja darbības līnija, bet to var arī grozīt. Apzinīgam, saprātīgam ego *2 pieder tā darbības un attīstības līnija, uz kurās stāv eņģeli, cil-

vēki un kritušie daimonu, velnu un īarvu stāvoklī. Visi šie ego *2 brīvi var iet arī robotisko ego virziena vibrācijās. Tiem iespējams iemiesoties robotisko ego monādālo kompleksu čaulās, kuļās, tālākos veidojumos, var kļūt par dzīvniekiem, stādiem un minerāliem. No otras puses, robotiskie ego var iemiesoties arī apzinīgo ego monādu kompleksu čaulās, un kļūt par cilvēkiem. Kļūt par cilvēkiem, nebūs pareizi teikts, jo tie būs tomēr roboti cilvēku izskatā. Tamēl teiksim: pieņemt tādu izskatu, kāds piemīt ego *2 iemiesojumam. Pirmā gadījumā rodas cilvēcīgs dzīvnieks, stāds, minerāls, otrā — robotisks, dzīvniecisks cilvēks. Starpība starp šiem stāvokļiem tikai tā, ka apzinīgais ego — *2, citu ego čaulās var iekļūt pats ar savu gribu un varu patstāvīgi. Robotiskie ego to var panākt tikai ar kāda eņģela, cilvēka, vai daimona palīdzību.

Eņģeli šo iemiesošanos dzīvnieku, stādu un minerāļu ego čaulās dara no brīvas gribas, dažādu lietderīgu iemeslu dēļ. Viņi apzinīgi, saprātīgi pieņem dzīvnieka, stāda vai minerāļa veidu — iemiesojumu un, atrazdamies tanī, veic vajadzīgos darbus. Cilvēki, daimoni, velni un larvi to var darīt arī nq brīvas gribas, ja tikai prot un ir ieguvuši attiecīgās spējas, bet parasti viņi ir spiesti to darīt. Šī nepieciešamība rodas karmiski. Cilvēka, daimona, velna un larva ego bieži tā apgrēkojas, ka to auriskie apķepumi padara viņus zvērīgus un au-

tomatiski ierauj dzīvnieku, stādu un minerālu darbības līnijā. Tur tie piespiedu kārtā tiek iemiesoti robotisko ego čaulās un pārvērsti par dzīvniekiem, stādiem un minerāliem. Tas nāk pār viņiem kā grēku rezultāts.

Šī piespiestā pārvēršanās par zemākiem radījumiem, protams, eksistē tikai pie grēcīgiem ego *2.

Ja dzīvniekā, stādā vai minerālā ego *2 ir iemiesots piespiedu kārtā, viņš no savas iemiesojuma čaulas bojāšanās cieš. Tāds dzīvnieks, stāds un akmens, kurā nav robotiskais ego, bet apzinīgais, cilvēcīgais, redz, jūt un bieži pat saprot savu stāvokli, tāpat kā cilvēks. Visi, viņam nodarītie, miesas bojājumi izjūtami kā mokas, gluži tāpat, kā cilvēkam. Viņam sāp, kad to jauni aizskar. Viņš izjūt visas nāves mokas un šausmas, kad to kauj, vai šauj, ja tas ir dzīvnieks. Tam sāp, kad to cērt un lauž, ja tas ir koks. Viņš gaužām mucas, kad to plēš, plūc un min kājām, ja tas ir kāds augšs, puķe, zāle. Viņš cieš mokas, ja to skalda, dauza, kā akmeni.

Zemes cilvēki bieži ar nojautu atrod, atmin šādus dzīvniekus un saka, ka tie šapro-tot visu un esot apzinīgi kā cilvēki. Tas tais-nība. Zemes virsū šādu iemiesojumu ļoti daudz. Daudzi gādījumi, kur mājlopi, koki, akmeņi, pat dažādi darba rīki, izdvēš savādu piemīlibu, modina cilvēkos žēlumu un

līdzjūtību, pieskaitāmi šai parādībai. Viņos patiešām ir iemiesotas bijušo cilvēku dvēseles. Savas apgrēcības apķepumu dēļ viņas ir tā saistītas, ka nevar cilvēkiem sevi parādīt un nespēj runāt cilvēku valodā. Tikai viņu, mokās iežņaugtās, dvēseles, sāpošā smeldzē izstaro lūdzošu dvēsmi un tā, pa retam, var pienākt pie jūtīgu cilvēku apzinās. Tad šiem nelaimīgiem ir izdevība dot par sevi kādu ziņu, mēmā, sāpošās dvēsmas valodā. Bet ļoti maz šinī īaikmetā ir tādu, kas tos spēj dzirdēt un īsaprast. Senāk gan tādi ir bijuši, bet par tiem runā tikai pasakās.

Mūsu planētas tā fiziskā daļa, kur saules starī savienojas ar zemes virsmu un rada fiziskās dzīvības — faunas un floras jespēju, ir tādā stāvoklī, kas līdzīga auglīgai, dzīvinošai oazei lielā svelmainā tuksnesī. Zemes planētas fiziskās virsmas tuvākās sfairas uz zemi un augšu grēcīgajiem ego ir īstu elles moku vietas. Cilvēcīgās dvēseles, kas apgrēkojušās un savu karmisko apķepumu dēļ tur ierautas, ir padotas neizsakāmām mocībām no visāda veida kosmiskiem iespaidiem. Dedzinošais karstums, stindzinošais aukstums un elpas ne-

Ego tieksme
pēc
iemiesošanās.

iespējamība rada šīm dvēselēm tādas mokas, kādas ir parasti agonijā. Starpība tā, ka agonijā viņas mucas dažus mirklus, bet šeit nepārtraukti, visā atrašanās laikā, gadu simteņus un pat tūkstošus.

Šīnīs sfairās atrodošās dvēseles, cita par citu, kā no kvēlošām krāsnīm, tiecas ar visiem spēkiem uz zemes virsmas sfairu. Tur viņas, bez kādām pārdomām, ar visiem spēkiem, tāpat cita par citu, spiežas iemiesoties cilvēkos, dzīvniekos, stādos un minerālos. Viņas cenšas ieķerties kaut smilšu graudīnu monādu čaulās, lai tikai kaut vai uz brīdi, atvieglotu savas ciešanas. Cik grūti tām arī nav atrausties zemes virsū trūdos, smiltīs, akmenos, zālē, kokos, dažādos augos, dzīvniekos, pat tārpos un visādos rāpuļos, arī mikrobos, šeit tomēr vieglāk, nekā svelmainos tuksnešos.

Vēl jo grūtāk ir «viņpasaulē» tiem ego, kas ieslodzīti daimonu aizgaldās kā barokli, kurtos neizsakāmi moca, ēdot dzīvus. Zemes akmeņos tos dauza, skalda; stādos, zālēs rausta, min, plūc; kokos cērt, lauž; dzīvniekos vajā, ārda, kauj, šauj, plosa un visādi moca, bet to mēr šīs mokas ir daudz mazākas, nekā ellē. Katra dvēsele, kas tur atrodas kā vanjīniece, ar visiem spēkiem cenšas izraudties un nokļūt zemes virsū, zem saules. Tas lielā mērā izdodas, ja pakaļpalicēji raida viņām auriskās palīdzības lādiņus ar reliģioziem aizlūgumiem. No aizlūguma aiziet pie viņām dievišķas žēlastības auras lādiņš, sarauj piekalumu važas,

saspārda, izārda viņu cietumus un atbrīvoto dvēseli uz zemes virsmu. Šeit viņas steidzas izmantot šo laimes gadījumu un kēras, kuŗ tik vien spēj. Ja tās pagūst apaust ap sevi kādu vielu, kuŗu pievelk zemes virsma, karmiskie viesuļi viņas vairs nevar aizraut uz tuksnešiem. Tamdēl šīs dvēseles cenšas iesteigties robotisko ego aurisko kompleksu čaulās. Viņas izdzēzeno šīm čaulām robotiskos ego, vai arī ierīkojas tiem blakus, ieņem viņu vietas un kļūst pašas, pēc darbības, par robotiskiem ego. Tas līdzīgi tam, kad cilvēks stājas zirga vietā ilksīs, vai kāda cita dzīvnieka uzdevumā.

Pateicoties šim apstāklim, zemes virsū ļoti daudzos dzīvniekos, stādos un minerājos nav vis robotiskie ego, bet cilvēcīgie — *2. Tamdēl ikvienam cilvēkam ieteicams nemit stingrā vērā to, ka izmantojot zemākās radības enerģiju, jārīkojas augstākā mērā saudzīgi un uzmanīgi. Nevaram vienmēr zināt un apgalvot, vai kādā no, mums tuvākiem, dzīvniekiem nav iemiesota cilvēka dvēsele, kuŗa visu apzinās, cieš un mucas no jaunas pieskāršanās. Sevišķi zemkopju mājlopos, kur dzīvniekiem apstākļi vislabākie, cenšas iemiesoties tie nelaimīgie, kuŗu grēku nasta tos izmetusi elles tuksnešos, vai atdevusi daimonu varā. Var gadīties, ka zirgā, govī, sunī, istabas puķē, sētas kokā, iemiesojas nesen nomirušā drauga vai piederīgā dvēsele.

Patreizējā zemes dzīves laikmetā tas ļoti

iespējams. Visa cilvēku saprašana par dzīvi ir galīgā juiceklī. Lielākā daļa tic, ka pēc nāves, t. i. fiziskās nomiršanas, viņi patiesām nomirst un iznīkst. Šī ticība ļauj brīvi grēkot un sakrāj cilvēkam šausmīgu kārmu. Daudzi tic nepareizi un tas vēl sliktāk. Neskaitāmi mirst, apkārnušies lielām grēku nastām, kā bezdievji, bez svētiem sakramentiem un grēku nožēlošanas. Bieži viņi tiek apbedīti bez lūgšanām un reliģioza ceremoniāla. Mirst viņi ne reti ar lamu un lāstu vārdiem uz lūpām. Nekur citur, kā daimonu nagos, vai svelmainos tuksnešos viņi nevar nokļūt. Labākā gadījumā, pakaļraidītie aizlūgumi aiznes tiem svētītās auras lādiņus, kuŗi nosper daimonus un atvelk nelaimīgās dvēseles atpakaļ uz zemes virsmu. Tās, bez šaubām, izmanto katru iespēju, lai iekertos kaut sava drauga pagalma zālītē, vai savas bijušās istabas krēslā, lai tikai paglābtos no šausmīgajām elles mokām.

Kā jāpietas
ar dzīvnie-
kiem, stādīem
un vielas
veidojumiem,
lai neraditu
jaunumu.

Uzmanība un saudzība, pie apiešanās ar dabu, varbūtējo cilvēcīgo iemiesojumu labad, būtu vienkārša izvairīšanās no nežēlīgas rīcības. Viss atkarājas no noskaņas tanī momenā, kad pieskaņamies pie dzīvnieka, stāda, vai minerāja. Ja tanī brīdī, kad kaujam dzīvnieku, šaujam medījumu, cērtam koku, plūcam puķes, plaujam zāli, skaldam akmeni, izstarojam sarkanu, rūdu, melnu auru, kuŗa rodas no nežēlīgas egoistiskas noskaņas, e g o, kas atrodas aizskaramos iemiesojumos, loti cieš.

Sarkanā, melnā un rūdā aura apņem iekalto dvēseli kā ar žņaudzošu mīklu, smacējošu gāzi, aizsprosto izeju no čaulas un piekalē ego pie iemiesojuma ķermeņa audiem. Viss tas iemiesotai dvēselei sagādā neizsakāmas īmokas. Turpretī, ja ņemot dzīvnieku, stādu, vai mineralvielu veidojumu iemiesojumus, izjūtam mīlu, harmonisku noskaņojumu, tad izstarojam zilu, rozu un balti violētu auru. No šīs auras pieskāršanās, iemiesotais ego tiek ietīts maiņā, glāstošā un dzīvinošā gaismā. Šī auriskā gaisma, kā glāstoša, mīla siltuma, atraisa dvēseles čaulas iekaluma važas. Tā atver iemiesojumā visas izejas un iznes dvēseli no mirstošā ķermeņa bez bailēm, šausmām, sāpēm un mokām.

Izgājusi no iemiesojumā ķermeņa un iekļuvusi zilās, rozās un violētās auras izstarojumos, dvēsele iegūst ar šo auru iespēju apausties. Pateicoties šim apstāklim, ego, tūlīt pēc iziešanas no čaulas, ir aizsargāts pret varbūtējiem jaunuma uzbrukumiem. Piemēram, ja tam grēki vēl nav izciesti, tiklīdz zaudē iemiesojumu, karmiskie viesuļi to nes uz elli un daimoni gūsta barībai. Ja tas ir apņemts ar pozitīvās auras fluidiem, nedz karmiskie viesuļi, nedz daimoni tam netiek klāt. Tādā stāvoklī viņš viegli var tūlīt atrast jaunu iemiesojuma čaulu, nokļūt labos apstākļos un ņemt labo, radošo darbības virzienu. Kad, iemiesojumu meklējošais, ego-*2 ir aptīts ar pozitīvo, harmonijas auru, viņu labprāt uzņem savās

čaulās, kā viesi un palīgdarbinieku, robotiskie ego. Turpretī, kad dvēselei apkārt ļaunās auras fluidi, visa radība to dzen no sevis prom. Lai iemiesotos kaut smilšu graudiņa čaulā, tam jāiztur cīņa ar robotisko ego, kurš viņu nelaiž. Tas var iekļūt tikai tad, ja to uzvar un izdzen no viņa iemiesojuma čaulas.

Paša cilvēka labā, ir nepieciešams pielikt visas pūles, labas, mīlīgas, harmoniskas, žēlīgas un vēlīgas noskaņas uzturēšanai visos dzīves apstākļos un it sēvišķi tos gadījumos, kad jāpieskaņas zemākiem radījumiem ar nolūku izmantot viņu enerģiju un iemiesojuma ķermenjus. Kur arī mēs nepieskārtos ar savām rokām, vienmēr vienu uzbūvi ārdam, otru ceļam. Katrā izārdāmā priekšmetā vienmēr ir kāds ego iemiesojums. Neteiksim, ka visur ir cilvēcīgais, apzinīgais ego *2. Cik un kā nelaimīgās, grēcīgās dvēseles, kas mocas elles sfairās, netiekatos iemiesoties robotisko ego vietā, visur un vienmēr to izdarīt nevar. Robotiskie ego ar labu prātu savās čaulās ielaiž tikai tos ego *2, kuŗiem apkārt jau labas auras «autiņi». Citiem viņi turās preti. Tos ļoti grūti pieveikt. Labās auras ietinumi ir tikai tiem grēciniekiem, par kuŗiem aizlūdz pakalpalicēji un kuŗu iemiesojumu ķermenjus ir paņēmuši labi, mīlīgi, harmoniski noskaņoti cilvēki. Patreizējos zemes cilvēku dzīves apstākļos tādu nav daudz. Ateisms cilvēku vairumu padarījis par tādu, ka visu zemāko dabu tas uzskata ar

nincināšanu. Kauj lopus, šauj zvērus, rauj stādus, lauž kokus ar tādu brutālitāti un nežēlību, ka grūti noskatīties. Istu sirsniгу aizlūgumu par mirušiem tik maz, ka zemes aurā viņu iespaids nemaz nav manāms. Tamdēļ maz ari to grēcinieku ego, kuŗiem izdodas izsprukt no elles un ieķerties kādā fiziskā iemiesojumā.

Pielaidīsim, ka tikai retoš gadījumos, mūsu lopos, stādos u. t. t. mums darīšana ar cilvēcīgas dvēseles iemiesojumu. Arī tad, ja darīšana ar robotisko ego, mums izdevīga ir saužīga, žēlīga apiešanās ar dzīvniekiem un pārējo dzīvo un nedzīvo dabu. Ja arī robotiskais ego necieš no mūsu nežēlīgās pieskāršanās un šīnī nozīmē nav jāzēlo, ļoti no svara tas apstāklis, ka no mūsu auras saturā atkarājas viņa nākotne. Ja, atbrīvojuši no iemiesojuma, ego aptinam ar nelabu auru, viņš nem savā tālākā darbībā ļauno virzienu. No mūsu brutālās, nežēlīgās un ļaunās ieskaņas, atbrīvotais ego apaužas ar ļaunu aurisku kermenī, triecas kosmiskā telpā un producē ļaunumu visur, kur tik pieskaras. Pie mums paliek viņa saite supergumijas veidā. Iztrakojies pasaule, tas atgriežas un uzbrūk mums pašiem.

Gadās, ka niknumā nolaužam kociņu. No tā izlaistais, robotiskais ego zibeņātrumā ietinas niknuma mutulī un aizskrien pasaule. Tur viņš, nesdams mūsu rīcības iespaidus, salauž daudz ko un, atgriezies, netauta mūs pašus, Nelaime, un pie tam drausmīga, nokrīt uz mū-

su galvas negaidīti, kā no gaisa. Vienmēr, agri vai vēlu, mūsu niknās rīcības sekas atgriežas pie mums autamatiski un uzbrūk mūsu dvēselei ar to pašu iespaidu, kādu tā no sevis izraidījusi, tikai daudzkārt pavairotāku. Atgriežas mūsu radītie lādiņi, uzbrūk, aiziet un atkal atgriežas tik ilgi, kamēr mēs tos nelikvidējam, neizlādējam. Izlādēties tie var tikai pie sava pirmradītāja ar viņa gudru, saprātīgu, īsti sirsnīgu grēku nozēlošanu, vai ciešanām.

Mēs varam kaut lopus, medīt zvērus, putnus un ēst galu, jo tā nav nekas cits, kā viejas pamatatomu sakopojums, kuļu savācis robotiskais ego, kā zināmas, viņam nolēmītas, darbības rezultātu un dod to citu ego brīvā rīcībā, kā savu «kosmisko nodevu». Tāpat varam audzēt kokus un tos cirst, veidot no tiem vērtības. Varam audzēt stādus un ēst tos, varam plūkt puķes, mīt un plaut zāli. Visu to varam darīt pilnīgā mierā, zinādami, ka ar to nekā jauna nedaram, negrēkojam. Visa zemākā daba ir no paša Dieva nolēmīta augstākās radības kalpībai. Visu, ko vien viņa mums dod, varam nemēt kā Dieva svētību, bet labi būs tikai tad, ja šo nemšanu darīsim ar dibinātu, patiesu lietderības pamatojumu un cēlu, vēligu, har-

monisku, saudzīgu izjūtu un īstas mīlestības noskaņu.

Jaunas palaidnības dēļ, bez patiesas lietderīgas vajadzības nokauti, nomedīti kustoni, nolausti koki, norautas puķes un samīdīta zāle, rada neizsakāmu jaunumu. Tas nes mums tikai nelaimi. Nelaime nāk ne tikai pie tiem, kas to darījuši, bet arī pie tiem, kas to pielaiduši darīt, varēdami jauno darbu novērst ar savu iejaukšanos. Par jauno darbu cieš ne tikai tie sliktie, kas to dara, bet arī tie labie, kas, labi būdamī, atlauj savā tuvumā notikt jaunumam. Brutālā noskaņā nolausts koks, norauta puķe, nomaitāts dzīvnieks rada auru, kuļā, no čaulām izlaistie un no jauna iemiesojušies, robotiskie ego klūst par larviem. Tie vispirms aptraipa, aptin jaunā darba darītāju ar auriskām glotām, piķi, dubļiem un aizsprosto domāšanas spējas. Tās dara cilvēku brutālu, idiotisku un kēmīgu. To varam arī ar parastās redzes spējām apskatīt, novērojot dažādu izvirtuļu un dauzoņu sejas. Redzam, ka tās apvilkas ar savādu larvisku, zvērīgu apēnojumu. Tāpēc arī visi šie larviskā tipa cilvēki ir pazīstami no savas fiziskās ārienes.

Cēlā, bruņnieciskā, augstsirdīgā noskaņā un patiesi lietderīgā vajadzībā plūktas puķes, samīta zāle, nocirsti vai nolausti koki, nokauti un nomedīti kustoņi rada au-

Robotiskie ego var izdāt neatsvera nākošo iemiesojumu labās, radošās darbības gus pakalpojumus, ja cilvēks māk to, kas viņu tik viegli atbrīvojis no iemiesojuma un devis ievirzi labā darbā. Šis aplaimojums izpaužas bieži ar to, ka robotiskie ego ieaužas sava atbrītotāja aurā kā auriski-mēchaniski palīgi un darbojas pie cilvēka, kalpodami tam, kā svētības veicinātāji, sargi un palīgi.

Vīngālīgām svētībām tādi robotiskie ego bieži ir visapkārt, kā pavadoņi. Tie sakārtojas ap viņu lielas mirdzošas, vizuālojotās mantijas formā un pavada «savu kungu» visās vīktās, to sargādami un kalpodami. Šie robotiskie ego spēj atdalīties, attālināties no sava apkalpojamā gara un, uz pēdējā pavēli, var izpildīt ļoti sarežģītus un komplikētus uzdevumus, iet lielos tālumos. Uz sava kunga pavēli, viņi var dziedināt slimniekus, sargāt no nelaimēm citus cilvēkus, kuŗus kungs viņiem norāda, un dot tiem visāda veida svētību un palīdzību. Aurreģi bieži šos spīdošos robotiskos ego pie svētīiem cilvēkiem redz un, nezinādami, notur tos par eņģelu gariem — dzīvām apzinīgām būtnēm.

Vadoties no šīs atziņas, lai sākam jaunas dzīves gaitas! Nemsim vērā, ka mēs esam ego^{*2} un, pateicoties tam, mums ir iespējams tas pats, kas eņģeliem, ja klūstam labi, patiesi, taisni un darbojamies saskaņā

ar dievišķās patiesības likumiem. Nožēlosim savus grēkus, atsacīsimies no jauna, mācīsimies milēt īsti, patiesi, būsim taisni, žēlīgi un vēlīgi pret mums kalpojošo zemāko radību! Centīsimies darboties ar visiem harmonijā, tad nāks pārmums Dieva svētība, pamodīsies sirdī miers, mīlestība un mūsu dzīve kļūst patiesi laimīga!

Atpestīšanas
aktīvitāte.

Visas līdz šim izteiktās domas, materiālā modernismā iegrīmušam cilvēkam, liksies kā fantastisks murgs. Viņš to pielīdzinās tumsai vai arī dzidrajai debesu velvei gaišā dienas laikā, kurā autors rāda un tēlo fantastiskas bildes, kādu tur nemaz nav. Ikvienam, kas noteikti paliks pie šādas pārliecības un nepūlēsies pats dziļāk ieskatīties, tā arī būs. Kosmiskā tumsa tam liksies pilnīgi tumša un tukša, bet skaidrās, gaišais zemes virsmas kupols gaiši tukšs, bez jeb kādām garīgām lietām. Tie viņa saprašanai būs tādi, kādus viņš tos tēlos patreizējā materiālistiskajā pasaules uzskata noskaņā, kuļai patiesībā nav nekāda uzskata. Stāvoklis līdzināsies akli dzimušam, kas netic citu cilvēku nostāstiem par gaismu un neuzticīcas ārstam.

Bet kas teiks: «Es gan no visa tā nekā nesaprotu, nekā nezinu par auru un tās klišējām, egregoriem, Dievu, enģeļiem, gariem, debesīm, daimoniem, velniem un larviem, bet skatīšos un lūkošu pārliecinātīties, kas ir šai pasaules tunīsā, urbšos tanī ar prātu un meklēšu» — tam acis atvērsies, klūs aurredzīgas un radīsies intuitīva jušanas spēja. Tas sāks reāli sajust, redzēt un aptverēt, ka izteiktais ir patiesība. Viņš atpestīsies no materiālistiskā akluīma, no viņa maldiem, iegūs īsto patiesības at-

ziņu, uzzinās īstās gudrības zinātni un sāks atbrīvoties.

Tagadējie racionālie pierādījumi par materiālisma patiesību bazējas uz tās pašas psichiskās pieredzes spējas, uz kuļas balstas vispārigi pieredzes novērtēšana. Trūkst nevis pierādījumu garīgai pasaules esamībai, bet nav psīchei spēju pieredzes faktu uztveršanai un pareizai novērtēšanai. Cilvēks vienkārši neprot lasīt kosmiskās grāmatā. Mūsu laika racionālistiem nav pierādījumu, bet jēgas trūkums. Jēga radīsies, kad būs īsta griba meklēt patiesību.

Ja šo mācību uzņems ar domu: «Lai nāk tās auriskā plūsma un iedarbojas uz manu auru, attīra to no apķepumiem, izkausē manus domu staru apkalumus, atbrīvo tos no važām un padara atkal spējīgus redzēt īsto patiesību», tad tā arī notiks. Kosmosofijas mācības auriskā enerģija nāks, nekavējoši iesāks vēidot psīchi uz garīgās uztveres spējām un darīs viņu aurredzīgu-aurjūtīgu. Viņa to darīs, bet piepildīsies tas tikai tad, ja cilvēks arī pats no patiesas sirds iestpretīsai darbībai ar savu aktīvitāti.

No liela svara zināt un nemt vērā to, ka visi labie un jaunie auriskie spēki var iedarboties tikai tad, ja ego ir kustīgs un aktīvs. Ja tas aktīvs uz slinkumu, bezdarbību, pasivitāti, ap to mūrējas un un tinas slinkuma mīkla. Tāpat, ja viņš aktīvs muļķībās un stulbumā, ap to vijas idiotisma staipekļi un saista

viņa saprātu muļķībā līdz ģeniālai neprātībai. Šī neprātība var attīstīties tik tālu, ka beidzot kļūst par neprātības zinātni.

Ja cilvēks ir aktīvs spēka, enerģijas, modrības, gudrības un darbības klišēju uzņemšanā, tās nāk un darbojas. Gluži tāda pati ir Dieva palīdzības auriskā plūsma. Kad to lūdz, sauc pie sevis un aktīvi līdzi strādā, tā nāk un darbojas. Tiklīdz darītājs apstājas, apstājas arī dievišķas svētības auriskā darbība. Piemājāpacēļ liels smagums, bet cēlājam nav ne desmitās daļas spēka. Viņš sauc palīgā Dieva spēku. Tas nāks un cels, bet to pacels tikai tad, ja tas būs ar Viņu pilnīgi tīrā sirds saskaņā un, pie tam, no savas puses pielik arī absolūti visu savu enerģiju šī smaguma celšanai. Ja, pielikdams visus savus spēkus, cilvēks kaut kādā veidā gribēs noblēdīt kaut ko, slepenībā domādams: «Es pielieku savu iespējamo enerģiju, bet mazu drusciņu no tās es aiztaupīšu. Lai to pieliek manā vietā Svētais Gars, jo viņš ir visspēcīgs», — nekādu panākumu nebūs. Svēto Garu apmānīt nevar. Tā ir visā dzīvē un visos dzīves darbos.

Dieva auriskais spēks darbojas tikai tur, kur Viņa lūdzējs pats līdzi cenšas. Šī jautājuma skaidrību var padziļināt ar piemēriem. Balss ir par vāju, lai tā skanētu lielākā attālumā. Tāpēc nem palīgā skaļruni. Ko un cik skaidri tiek runāts, skaļrunis pastiprina un iz-

runā. Līdz ko runātājs sev pasaka: «Šo vārdu pataupīšu, neizrunāšu, lai to izrunā skaļrunis», — tas nenotiek. Starpība tikai tā, ka skaļrunis neanulē pārējo runas daļu, bet Svētā Gara auriskais spēks, pamanījis, ka viņu krāpj, nojauc visus darba sasniegumus.

Piemērojot šo likumību kosmosofijas mācības klišeju auriskai plūsmai, jāsaprot, ka viņa, kā aurisks spēks, darbojas tādā pašā kārtā, kādā Svētais Gārs. Ja kosmosofijas klišejatiks uzņemta par vadošo dzīves mācību un pielikti absolūti visi spēki, tad dzīves grūtumu celšanā iztrūkstošo energiju dos šīs klišejas auriskā palīdzība. Tad varēs pacelt vislīlākos smagumus, noveslies no ceļa visnepārvaramākie šķēršļi, izšķidīs visdzilākā tumsa un radīsies spožākā gaisma. Garīgā un fiziskā nozīmē tiks sasniegts viss tas, ko sola šīs mācības ideja. Bet ja iegribēsies izlikties par mazāku, nespēcīgāku un mulķīgāku, vai arī gudrāku nekā patiesībā ir, piešauktais kosmosofijas klišeju auriskais spēks radīs tikai nelaimes, neveiksmes un panākumu nebūs.

Mūsu dienu cilvēka nespēcīgajam garam ūžāda stingrība var izlikties pārāk šmaga un neizpildāma, bet tā var tikai izlikties. Būt patiesam ir ļoti viegli, ja atsakas no augstprātības un neīstas kautrības. Sirsnīgi un patiesi pašam sev jāatzīstas, ka es grēcīgs un apķepis ar auras netīrumiem un jātic, ka var šķīstīties un atsvabināties no tiem. No sirds jānozēlo savi grēki un jāsaka: «Es gribu atgriezties no grēkiem un šķīstīties!» Ja šie vārdi izteikti, rodas iekšēja balss, kurā atbild: «Iesāc pārtraukt, izbeigt jaunu un nešķistu darbu darīšanu!» Ja uz to cilvēcīgais vājums atbildēs: «Es gribu to darīt, bet nespēju,» — tā pati iekšējā balss pamācis un dos stiprinājumu: «Ja nespēj pēkšni pagriezties no jauna uz labu, tad arī tas, ka tu iesāksi samazināt savu krišanu — ir jau sasniegums. Centies grēkot arvien mazāk un lūdz Dievu, lai Viņš tev dod spēku apstāties no grimšanas jaunuma tumsā un pagriezties ar seju pret Dieva gaismu! Tad, ja arī vēl nevarēsi iet pretīm šai gaismai, viņas dievišķais spožums ieplūdinās tavā aurā spēkus, kuŗi padarīs tevi stipru!»

Nav stāvokļa, no kurā grēcīnieks nevarētu iziet, ja to patiešām grib. Visvājākā griba, vērstā ar seju pret dievišķās auras gaismu, un izteikta vārdos: «Dievs, palīdzi atgriezties!» — kļūst tik stipra un varena, ka izrauj dvēseli no elles

važām un kā uz spārniem iznes no pazušanas uz mūžīgo dzīvošanu. Tāpēc nevienam, kas vājš, bet grib patiesām atpestīties, nav jābaidas no savas karmas smaguma. Cik liels arī tas nebūtu, Dieva Svētā Gara celšanas spēks ir lielāks. Kas to piesauc, tas nepazudīs. Jābūt tikai aktīvam Viņa piesaukšanā.

Atklājums, ka auriskie spēki iedarbojas tikai tur, kur ir dvēseles aktīvitāte, var radīt pārpratumu. Cilvēks sevi var gremdēt kūtrumā, teikdam: «Ja nu dvēsele ir pasīva, cilvēkam nav jābaidas ne no jauna, ne no laba.» Būtībā tomēr tā nav. Dvēsele ir pati dzīvība un kā tāda viņa nekad nevar apstāties absolūtā nozīmē. Viņa vienmēr ir kustīga, darbīga un arī tās pasīvais stāvoklis patiesībā ir īpatnēja darbība. Šī darbība izpaužas ar to, ka dvēsele veido sev apkārt pasīvitātes aurisko uzbūvi, kuŗa izteicas slinkumā. Ir tikai viena izeja: vai nu darboties tā, lai apkārt dvēselei austos radoša un augoša auriska kārtošanās, vai arī ārdoša un irstoša.

Tā tad, katrs, kas uzņem kosmosofiskās pasaules uzskatu, vai nu apskatīšanai, aplūkošanai un pārbaudišanai, vai arī dzīves veidošanai, ir spiests

būt aktīvs radošā, labā nozīmē. Viņš var būt arī aktīvs pasīvā nozīmē, bet jāzina, ka pasīvitāte tomēr ir aktīvitāte. Kosmosofijas pasīvitāte ir radoša. Tā drīkst izteikties tikai lietderīgā atpūtā, bet ne slinkā bezdarbībā.

Nekāda īdarbība nav iespējama bez sabiedrības ar citiem cilvēkiem. Tā tad otrā vietā nostājas egregoriskās apvienības noteikums. Panākumi būs tikai tad, ja tūliņ, pēc šīs mācības pieņemšanas, tiks nodibināta sadraudzība ar citiem domu biedriem. Nepieciešams savienoties, kopā mācīties, apspriesties, strādāt visā dzīves norisē, ražot vērtības un maiņīties ar tām savā starpā. Jānoorganizējas ciešā, solidārā vienotnē un kopā jālūdz Dievs. Kosmosofijas idejiskais saturs jāpielieto visā dzīvē un no tā jāvadas visas kultūras celšanā. Kosmosofija ir pati dzīve. Tā izprasta un piepildīta, kosmosofijas mācība dos īsto garīgo attīstību, radīs psīchē garīgās uztveres spējas — aurredzību un aurintuiciju, atbrīvos no neziņas, darīs zinošus, ievedīs dzīvē kārtību un nesīs īsto patieso atpestīšanu.

No atreferētāja.

Tiem, kas kosmosofiju atzinuši par pieņemamu, vēlas sekot tās idejiskai dvēsmai un nolēmji iesākt savas dzīves pārveidošanu uz šīs mācības ideoloģiskiem pamatiem, līdz trešā cikla iznākšanai, var norādīt, kā vadošos dažus, turpmāk pievestos pieturpunktus.

Izejot no prāta, jūtām un nojautām, nosavas dvēseles patreizējās struktūras, noskaidrojiet sevī, vai varat piekrist še paustiem ideāliem un vai jūsu sirdsapziņa tiem piebiedrojas. Ja tā, tad ieticet. Tas nozīmē: apstipriniet sevī savu apņemšanos pievienoties kosmosofiskai domai, kāda tā izteikta šinī izdevumā. Ieticēt nozīmē: ja jūsu dvēseles kontrole, še publicēto, domu klišēju vairumam labvēlīga, apslāpējiet savas šaubas sīkumos atlikušā, apšaubītā daļā. Jums trūkst vēl piedzīvojumu pārējo daļu pārskatam. Uzticaties šinī ziņā domu pirmavotam gluži tāpat, kā to dariet lasīdamī kuŗu katru jūsu kontrolei nepieejamu, zinātnieka darbu. Ticiet, pierādījumi radīsies, tiklīdz tos meklēsiet. Un pazaudēt variet tikai laiku, kuŗu tagad bieži pavadiet nelietderīgi.

Šeit risinātās domas variet pieņemt arī daļēji, kā kaut ko interesantu, jaunu. Tad, protams, sasniegumi būs proporcionāli jūsū

lēmumam. Ziņkāres apmierināšanai, jūs bez grūtībām varēsiet sagaidīt 3. ciklu.

Turpmākais, šīnī daļā ietilpstotais, tāpēc attieksies vienīgi uz tiem, kurupsīchiskā īpatnība liek nekavējoši aktīvi pieslieties šai klišejai.

Kad esiet pienēmuši noteiktu lēmumu, pastipriniet to ar savu saprātu. Vāciet visas pierādošās domas no saviem piedzīvojumiem. Iedvēsiet sev spēku lēmumā atkārtosanas ceļā. Bet, par visām lietām, griežaties ar īstu lūgšanu pie Dabesu Tēva — svētīt jūsu apņemšanos.

Pēc tam nokārtojet savas apkārtnes attiecības pret jums. Kā jau teikts, tiešās apkārtnes aura ir iztīrāma. Velti mazgāties, ja no vannas jākāpj dublos pāri galvai. Mūsu apkārtnes netīro auru pašreiz 99% apmērā pieaicina cilvēki. Tā tād, jāšķiras no visiem, kas netīrāki par jums, ja viņi nelauj sevi tīrīt. Viņus tīrīt nozīmē, mēģināt pārliecināt visus cilvēkus, ar kuriem jums sirds, jūtu attiecības, pievērsties jūsu dzīves jaunajam virzienam. Ja tas atkārtoti neizdodas, nav pagaidām citas izejas, kā saraut saites jūsu attiecībās. Vēlāk pamestos varēsiet glābt un palīdzēt tiem. Jūsu laime ir, ja atrodiet auriski tīru cilvēku savā apkaimē, kūš jūsu nevairas. Jums aktīvi jāmeklē jauna sabiedrība — kosmoso-

fisko ideju piekritēji. Nodibiniet sev garīgu «kaļa stāvokli» pret jūsu domu pretiniekiem, svārstīgiem un liekulīgiem svētu lieiem. Šīs trīs cilvēku katēgorijas apdraud jūsu au-risko attīstību, tiklīdz sevī instinkti nepretojaties katrai viņu domai, katram jūtu, tāpat kā fiziskam pieskārienam. Indijā pārijos ieskaita visus, kas nēpilda savus pienākumus. Tur ir daļa principiālas patiesības.

Klūstiet aktīvi, pozitīvi domās, vārdos un darbos! Visvieglāk izbēgt ļaunus darbus, visgrūtāk domas. Neaizmirstiet, ka jūsu smadzes ir raiduztverošs radio aparāts. Kādas domas izraidīsiet, tā būs noskaņots jūsu aparāts. Tāpēc tāda paša rakstura domas un auru, tikai daudz stiprāku, jums izredzes saņemt atpakaļ no izplatījuma un no tur esošām būtnēm. Nav aizliegts domāt arī par ļaunām parādībām, tikai tam jānotiek bez ļaunas pieskaņas sevī un bez tā, lai šis fakts, kaut mazākā mērā, ierosinātu jūsos mītošās, līdzīgās, negatīvās jūtas. Tikko tas notiks, daļa no šiem netīrumiem būs pielipusi. No sacītā protiet, iekams neesiet iemācījušies tīri stāgāt pa netīrumiem, no tiem jāizvairas visiem spēkiem. Tas nozīmē, ka jums ar visu savu iespaidu jāapkarō apkārtnes ļaunās parādības un jāatbalsta pozitīvās. Jūsu līdzeklis šīnī nolūkā ir domas, vārdi, darbi, personīgais iespaids un lūgšanas. Tikai tād, ja vi-sus spēkus esiet vērsuši pret

notiekūšo launumu, atkrit jūsu
līdzatbildība pie tā.

Pievērsiet savu uzmanību un visas domas arvien smalkākām šavas dvēseles kustībām, arvien liegākām sajūtām. Sākumā dariet to klusumā, pēc norūdīet sevi dzīves troksnī. Dabai milzīga nozīme. Kermeņa kopšanas, kā arī elpošanas mācības atrodamas latviešu valodā pat žurnālos. Vairaties, cenšaties izbēgt no kļūdām, bet nebūstaties no tām! Jātās rodas darbā, tam daudz mazāks ļaunums, nekā bezdarbībā notikušām. Bezdarbība pati ir kļūda. Tā tad te ir jau kļūda kļūdā. Darbā kļūdas darīs jūs gudrākus.

Jā pirmā vietā būsiet cieši un stingri nostādījuši savu morālisko tīrību, kritiskā brīdī, psīchisko spēku mošanās laikā, jūs būsiet kļuvuši pieejami savam sargeņelim, un egregora sūtītam skolotājam — Svāmi. Briesmas gan draud, ja esat nolaidīgi pret šo nosacījumu.

Kosmosofijas klišēju reālizēšanas darbību vada guru Inigaes Noimantagara. Viņš arī ir reālais šo klišēju priekštāvis zemes virsū un kōsmosofijas egregoriskais virsvadonis. Pie viņa turaties, kā pie tāda, caur cilvēkiem, kuriem tiešs sakars ar viņu, kas var šo mācību pasniegt un izskaidrot.

Kosmosofijas atdzimšanas ceļš dos cilvēcei dzījas idejiskas bagātības un materiālas vērtības. Tas pārvērtīs tās par tik pieejā-

mām, ka pie viņām zudīs vērtības jēdziens, kā tas tagad ir gaisa un ūdens vērtību jēdziens. Līdz ar to, tas dos mieru prātā, laimi sirdī, īstu mīlestību cilvēku starpā, drossirdīgos, varoņus, vadoņus un apskaidrotos iz cilvēku vidus.

Kosmosofijas idejiskie pārgrozījumi dzīvē ievedīs jaunu izpratni cilvēku savstarpējās izpalīdzības attiecībās. Tagad savstarpējie pakalpojumi bieži gulstās kā žēlastības dāvānas uz viņu nēmēju un to sāpīgi pazemo, jo vienā dzīvē cilvēki nespēj savā starpā nolīdzināties. Tas iespējams tikai bezgalīgajā dzīvē.

Apziņa, ka visi savstarpējie pakalpojumi, sevišķi lielie, smagie varoņu dzīvības upuri, kuri parasti jāpieņem kā neatlīdzināmi, galu galā izlīdzināsies un pievedīs pie harmoniska līdzsvara turpmākā dzīvē, dos cilvēku psīchei lielāku pamudinājumu, dzīlāku spēku, kā upurus nest, tā arī pieņemt. Cilvēkos radīsies lielāks dzīvības spēks un, līdz ar to, arī lielākas dzīves vērtības, jo visam tam tad būs loģisks pamatojums.

Iepazišanās ar pazemi darīs galu absurdām domām: «Pēc nāves sliktāk nebūs!» It kā ļaunumam nebūtu iespēju bezgalībā! Tikai tad cilvēcei sapratīs, ka iespēja Dievu lūgt ir prvilēģija, un neprāts prasīt, lai Dievs parādās atklātāk, nekā Viņš to darījis līdz šim.

Kosmosofijas klišējas veidos cilvēces dzīvi pēc debesu līdzības, kā cilvēks radīts pēc

Dieva līdzības. Dievs deva ēngeliem brīvu gribu. Savu gribu piepildidami, mēs iegrīmām grēkos un jaunuma pasaulei. Tagad mēs, kā kosmosofijas idejas piekritēji, nolēmām savu egregorisko apvienību būvēt pēc debesu iekārtas parauga. Un to mēs darām.

Joga Inigaez Noimantagara «Kosmosofijas mācība» ir Dieva atbilde uz cilvēces instinktīvo, neskaidro savas īstās būtnes nojautu par savu pirmātnējo dievišķību un tās īsto apnīkumu šinī chaotiskā pasaulei. Te ir atbilde uz cilvēces apslēpto, bet īsto fīzaucienu: «Kaut nāktu jel kāds spēcīgs gara gaismas stars, kas saārdītu šo neciešamo tumsu!»

Tavu bērnu pateicība Tev,
Tēvs!

Latvijas gars.

Kas gan dzen publicēt šo, tik nepabeigto, darbu? Uz to spiež briesmas, kas draud mūsu tēvzemei. Dažu daimonisko egregoru cīņa savā starpā sakaudzējusi tikdaudz melnas auras mūsu tuvumā, ka tā izskatas itkā tumšs valnis. Tas atklājas šķērslu cilvēku gara skatam. Šādi viļņi dažkārt tiek apzinīgi vadīti un bīdīti no jaunā principa piekritējiem, un mazākos apmēros uzplūst biežāk. Šo netīru mu izteikšanās fiziskā pasaulē gaidāma pie mums laikā, kas skaitāms dažiem mēnešiem.

Kā tieši izpaudīsies šī parādība: psichiskas depresijas, dabas katastrofas, politisko sarežģījumu veidā, vai citādi, — nav nosakāms. Vispār grūti izlobīt konkrētus datus no plašām parādībām. Meteoroloģiskais birojs nevar noteikt, vai līs kādā konkrētā saimniecībā, vai tur būs lietus, vai sniegs. Tāpat arī neviens nespētu noticikt, vai varbūtējā kārā šī saimniecība tiks nopostīta, vai nē.

Sacītā pietiek, lai ikviens latvietis, kurš sevi uzskata par labā principa piekritēju, vērstos domām, vārdiem un darbiem pret draudošo. Ir vienādi nepatīkami, kādas arī nebūtu izsauktās nelaimes. Šī darba nolūks arī ir atgaiņāt negatīvo, garīgo spēku radīto aurisko veltni.

Tas nav viss. Redzējām, ka cilvēka dzī-

ves mērkis ir attīstība, daļa no bezgalīgās evo-lūcijas. Pati evolūcija attīstas savā formā un norisē. Vai cilvēks spēj veikt savu šī uzdevuma dāju, savrūp esot? Cilvēks, viens būdams, pat ģērbu sev pagatavot nespēj. Mūsu ap-kārtne nosaka mūsu bērnību, mūsu bērnība — mūsu dzīvi. Mums jācel mūsu sabiedrība sev līdzi, lai balstītos uz tās. Mūsu mērķi aug līdz ar mums, un mēs augam līdzi mūsu mērķiem. Radikālai drīcībai, pilnīgai Latvijas garīgai dezinfekcijai mums jāveido jauna, neievainojama, garīga Latvija. Tā jārada tāda, kādu to alkst mūsu gars, mūsu dvēsele, mūsu īstais «ego». Un tas ir mūsu spēks! Diezgan kopēt! Vai esam ko labu, īsti labu guvuši ārzemēs? Vai esam saņēmuši kaut vienu ideju, kas savā turpinājumā pati sevi neiznīcinātu? — Paši esam, paši būsim Nākotnes bruņinieki, sev un citiem!

Tāpēc lūdzam Jūs, kā Latvijas patriotu, kā savas dzimtenes dēlu, meitu, lūdzam Jūsu atbalstu nevien mūsu ideāla izplatīšanā, bet lūdzam no Jums Jūsu domu mentālo spēku, un Jūsu kristīgās ticības spēku, Jūsu uzupurēties spēju par labu Jūsu Latvijai. Kas ir Latvija? Tā ir mūsu radu kēde, mūsu draugu vīrķne! Atrokat visu labāko, visu kas viļnoja Jūs Jūsu jaunībā, jaunības tirībā un spēkā! Veidojat nākotnes Latviju! Sargājat viņu kā bērnu no visa netīra un savīga, jauna un prečīga. Jaunieši, Jums veltīti šie vārdi! Vadaties no Jūsu tiecošāni

īnijām, tās Jūsu saites ar debesīm! Lasat! Uzņem! Šīs grāmatas auriskais spēks, lai palīdz Jums gribēt un spēt, varēt un veikt, mierā un klusumā, sapņos un jūtās, troksnī un cīņās!

Daugava vaid, Staburags raud, senču ga-ri veļu valstī kaujas ar spokiem, jo bargiem. Tāda ir Tagadne!

Baltā Latvija zeltītā rakstā, Zilā kalna zilgmē, kas mūsu sirdīs sārtumu dedz un pilda mūsu dvēseli ar Visuma violēto zaigu! Tāda aust Nākotne!

Kad svētbijība un aktīvais miers būs nēmis savā varā mūs, kad klusums skanēs vis-varenā Harmonijā un prieks, svēts, svinīgs un nēdzēšams, tad akmeņi jutīs un ziedi gavilēs, tad Dievs varēs apciemot Savu zemīti!

Zudīs sāpes un bailes, būs aizmirsti meli, negods un jaunums.

Darbs pilnu jaudu, darbs, kur zudīs savtī-gums, kur «mēs» kļūst katram «es» dabīgais sa-turs un «tu» nav vairs svešs, kur starp visiem veidojas augstākā saskāra.

Darbs pilnā sparā, spēka himnā un sa-jūsmā.

Darbs, kur atkrit kontrole, pātaga un iekāre.

Darbs, kuŗu noslēdz gavilēs, kuŗu beidz tikai aizejot mūžibā.

Valsts, tauta, kuŗas labākie, garā lielākie dēli ir arī tās miljākie, tās dārgākie un cienī-

tākie. Pirmā tauta, kas mīlēs savus vadoņus.

Tādai kļūt Latvijai!

Mūžīgi jauni darbi mākslā un zinātnē, sasniegumi fiziskā pasaulē kā varenās Kosmiskā Gara spēku straumes rezultāts, kuŗu vada un pludina Dievišķā Griba caur mūsu dēlu apzinātu maģisku spēku.

Kalni un gravas, sēti ozolu svētbirzēm.

Un visam pāri Dieva klusuma templis Zilā Imantas kalnā, kur mūsu labākie dēli, visas pasaules cēlāko domu apdvēsti, ikdienu neskarti, nenogurstoši nestu mums un vikiem, Latvijai un visai cilvēku ciltsij skaidrību, mieru un pārredzi.

Tādai būt Latvijai!

Ik sirds tad atplauks un katrs prāts, šo strāvu varā pavērsies. Un kritīs zvīņas, bet varena stāvēs Patiesība visu acu priekšā. Cilvēka dvēsele pildīsies ar laimi un Visuma saprašanu, bet visvairāk gūs tie visnoskumušākie. Tad redzēs visi to, ko tagad redz tikai nedaudzi. Katrs aptvers Visuma uzbūvi un novērtēs to niecīgo, kas valdījis līdz šim pār paša dvēseli. Plauks mūsu garīgie jutekļi, augs jauna balss mums un jaumas acis, jauna dzirde, mēs jutīsim nejusto un zināsim nezināmo. Mūsu laiku raža zels, kosmopsīchisko spēku iespaidota. Mūsu tauta varēs nodoties dailei un domām, klusu gremdēties bezvārda lūgšanu gavilēs.

Vai nesaka nekā Jums tas? Un zinat, Jūsu spēkos ir piepildīt sacīto un daudz vēl vairāk!

* * *

Ko mūsu vadonis Kārlis Ulmanis māca, ko viņš saka, raksta un dara? Vai tā nav auras tīrišana? Indijas jogi un mūsu ticīgie tīra savas apkārtnes auru, mūsu vadonis pūlas gar Latvijas tērpu. Vai tā nav topošās Latvijas idejas briedināšana? Mūsu īgoda pienākums šīs pūles atvieglot! Mūsu laime tās saprast un piepildīt. Jaunie! Jums nākas sabiezēt garīgās Latvijas ideju par mērķi, jo Jūsu būs šī Latvija.

Darba process nav svešs. Dzimtenes brīvības iegūšana rāda ceļu Jums. Sākumā ilgas un cerības, kvēli sapņi un fantazijas. Tad vēlēšanās, griba un darbs. Uzvara pār sevi, lai cīnītos par visiem. Brīvās Latvijas sapnis savā laikā bija daudz neticamāks par garīgās Latvijas sapni tagadnē.

Reiz senos laikos jau darījām kļudu. Būdamī garīgi augstāki, nevēlējamies valdīt un nodevām varu pār sevi svešzemju ordeņiem. Mūs piekrāpa ar krusta zīmi. Dieva tiesa ir taisna. Ar to pašu emblēmu uzvarēsim tagad. Ar Jēzus Kristus svētību piepildīsim misiju, ko gaida zemes lode no mums.

Cik senlatvieša dvēsele bija uzticīga ciemam, pieietama krāpšanai, tik tagad esam sa-

stinguši neticībā. Mūsu neticība sniedzas tiktāl, ka neticam vairs paši sev, savām spējām, veidot savu nākotni. Šī neticība draud klūti mūsu otrreizējās verdzības un mocību cēlonis. Mūsu senči bij kristīgāki par viņu kristītājiem, bet mēs neticam. Un ja arī ticam, nepielietojam dzīvē šos mūsu garīgos spēkus. Tikmēr mūsu, nesamērīgi lielākais, dienvidus kaimiņš zin un apzinās. Viņš jau kaŗā pielietojis savas tautas mentālos spēkus un īsā to arī tagad, bet tīri savīgos nolūkos. Jēzus Kristus nestais Svētais Gars liez sevi izmantot tumšiem nolūkiem un tas ir īstais iemesls jaunradīta Votana kultam, kam ar veco nav vairs nekā kopēja. Izpuvuša koka celmā tiek dēstīta pavisam sveša atvase.

Ja mūsu agresīvais kaimiņš slēdz nolīgumus ar nelabo un izmanto katru, no nezināšanas jūras atkaļoto, pilīti, ja sveši burvji un domātāji ar savu mentālo spēku veļ virsū mūsu dzimtenei tumšus mākoņus, tad nav mums laika pirms «izpētīt» okultismu un tikai pēc tam pielietot. Visa tā, ko zinam, papilnain pie tiek mūsu tagadējām vajadzībām. Jēzus Kristus tēls spīd visiem apdraudētiem, visiem nelaimīgiem. Sekosim cejam, ko rāda Viņš Pats!

Pastāv veselas biedrības, kuļu nolūks izmantot domu mentālo spēku. Ir veselas savienības, kas cenšas izlietot lūgšanu spēku pašpalīdzībai. Un mēs, latvieši, nedrīkstēsim savu Tēviju, savu dzimteni veidot un sargāt, kopt un daiļot? Vai nevarēsim lūgt Dievu

uzņemt to Savā paspārnē, kas sevi esam gatavi aizmirst?

Nav brīnums, ka vislielākā taisnība var tikt nomākta, ja neviens, vai arī tik viens no miljona tam pretojas. Tāpēc rakstam šo aicinājumu, šo pazemīgi miļo lūgumu, patiesības, labā principa vārdā — darat to, ko lūdzam no Jums. Lūdzat Dievu par mūsu miļo, sirdij tuvo, garīgi atdzimušo Latviju. Ar garīgo redzi apveltīti cilvēki redz Dieva dāvāto Latvijas gaišās nākotnes ideālu tēlu. Trūkst cilvēku, kas saņemtu, kas auklētu šo bērnu. Vēl tikai gaišs miglājs, bez konkrēta saturā. Tas tomēr iekvēlo ikvienu sirdi no mums. Tam mēs esam dzimuši!

Melnie mākoņi, kas mesti no organizētās demonu sabiedrības, gān aizsedz pa laikam, gan māc šo tēlu. Tā izskan kā neticība mūsos, neticība savai visdzīlākai, visapslēptākai, visdārgākai balsij. Pretī stāv tik vienieki, kas pagurst, kas ar šo sauc Jūs, Jūs ikvienu! Vai maz vēl esat cietuši, Jūs labās dvēselēs? Vai vēlaties, lai vēlreiz veļas melnais vilnis pāri Jums? Līdz šim tik sāpēs un mokās dzimst idejas, vēlēšanās, griba un dziņa pēc laba. Vai neesat vēl pieauguši diezgan, lai apzinīgi grozītu savu nākotni, novērstu briesmas, yeidotu laimi sev? Vai gribat būt bērni, vēl gadu desmitiem, kas jāaudzē sāpju, asiņu, asaru sūrajā skolā, — lai gribētu?

Nē! Darbā lai dun, dziesmās lai trīc un domās lai klusē mūsu Latvija! Visu virzienu

pagurušie labā principa cīnītāji! Dzīve nāv apstājusies, tik Jūsu horizonts ir izsmelts. Kāpjat augstāk, raugaties tālāk, Jūs godīgie! Jūsu attālākie mērķi ir arī mūsējie. Cīnaties mūsu līdzekļiem par tiem. Mums līdzēs Dievs, lai to atceramies! Tik cilvēku ciltij atmirdz saprāta apgaismota dievības sajūta, šis cilvēka visaugstākais sasniegums. Tik dzīvnieku ciltij tā trūkst, tiem dievības nojauta šķirta no saprāta.

K a s d a r ā m s?

Darāms tik viens: mums jāgrib garigās Latvijas tapšana Dieva tā Visaugstākā vārdā. Mūsu alkām jābūt kā slāpstosam pēc ūdens, kā slīkstošam pēc gaisa, kā bērnam pēc mātes.

Ar Dieva palīdzību, tīrīsim sevi, savu au-ru, savu sirdi un prātu no sliktām domām, jū-tām, vārdiem un darbiem. Tīrīsim savu apt-kārtni, cik vien mūsu spēkos. Darīsim to lī-dzekļieni un paņēmieniem, kādi šeit aprak-stīti. Tā pārskaujosim savu domu uztveri un saņemsim tik pozitīvās juras plūsimas. Ne velti saka: kā sauc, tā atskan.

Piesliesimies kristīgam egregoram — spē-ka rezervju nodrošināšanai. Garīgā Latvija būs tikai kristīgs veidojums, jo nav vi-sā kosmosā citas pozitīvā principa sadzives

formas. Tā tad izpildīsim savus pienākumus pret baznīcu. Tīrā Latvijā arī baznīcas klūs tīras un to teurgi sava amata cienīgi. Zinā-sim arī to, ka nelabs mācītājs nespēj piegānīt baznīcu, ja tur pulcējas kaut nedaudz īsti ticī-gu. Bet ateisti mūsu laikos baznīcā nemaz neiet, izņemot oficiālus gadījumus.

Lūgsim Dievu rītos un vakaros, pusdienā un pusnaktī, lūgsim sniegt mums gaismu, no-vērst tumsu no Latvijas, lūgsim par drīzu at-dzimšanu, lai atveras acis un ausis, lai redzam un dzirdam īsto patiesību, debesu skāpas un krāsas.

Dievlūdzēji zin, ka no baznīcas paceļas gaišs auras stabs, kas redzams aizvērtām acīm. Savām lūgšanām celsim šādu stabu virs visas Latvijas! Piesliesimies ar tām jau ievestām teurģiskām stundām, kas minētas zemāk. Maģiski visiedarbīgākā ir Kristus, mums atstātā, viissvētā lūgšana — tēvreize. Līdzsvarosim sava gara, savas dvēseles stā-vokli, nomierināsimies, cik vien iespējams, tad iegrīsim lūgšanas stāvokli. Garīgo nomieri-nāšanos yeicina šāds rīcības veids: izpūst elpu, dzilji ieelpot, paturēt gaisu ap 5—10 sekundes. Pēc tām izelpot un elpot tālāk, cik iespējams, viegli, pat nemaz, tik nedrīkst sajust gaisa trū-kumu. Tad neviena mūsu fiziskā kustība ne-traucēs koncentrēšanos lūgšanai un arī vispār domām.

Izteiksim šo savas sirds svētumu turpmāk pievestiem vārdiem. Šī pati lūgšana un spoža

gaiša krusta zīme būs arī Jūsu visstiprākie ieroči pret dažādu, gara acīm redzamu, melnu un pelēku veidojumu un būtņu uzbrukumiem.

Izdevīgi tam ir lauku apstākļi. Tur trūkst domu no ārienes, tās nemomāc iekšieni un sargā no tagadnes rupjībām.

Izdevīgi ir pilsētas apstākļi. Tur redzama tagadne visneciešamākā veidā. Tas mudinās Jūs.

Lūgšanu stundas ir sekošas:

Plkst. 6. Šī stundā visiedarbīgākas ir veselības klišejas. Veselībai tā arī iesvētīta. Tēvreizē uzsverami vārdi: «Atpestī mūs no visa ļauna».

Plkst. 7. Vislielāko uzsvaru likt vārdiem: «Lai nāk pie mums Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes».

Plkst. 9. Šis ir sparīgākais punkts mūsu darbā: «Lai nāk Tava valstība» un «Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien».

Plkst. 12. Gaismas spēku kulminācija. Vis-svarīgākā stunda. Uzsvērt Visuma harmoniju, mūsu sakaru ar Visaugs-tāko, ar tēvreizes pirmiņiem diviem-teikumiem: «Mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs vārds!»

Plkst. 15. Šī stunda veltīta mirušo dvēseļu glābšanai. «Piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam sa-

viem parādniekiem» un «Atpestī mūs no visa ļauna».

Plkst. 18. Lūgt, lai materiālās grūtības no-vērstos un labklājības klišejas stātos tagadējā chaosa vietā: «Pie-dodi mums mūsu grēku parādus» un «Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien».

Plkst. 19. Tas pats, kas plkst. 7.

Plkst. 21. Lūgšana par būtnēm, kuņām uzbrūk ļauno kārdinājumi. «Neievēd mūs kārdināšanā».

Plkst. 24. Lūgšana, lai daimonu plānotās pla-šās katastrofas un nelaimes nenotiikt. «Atpestī mūs no visa ļauna».

Katrū mūsu tēvreizi, pēc vārda «Amen» noslēgšim ar teikumu: «Augsta is Dievs! Svētī mūsu gribētās garīgās Lat-vijas ideāla piepildīšanās!»

Jo svarīgāk par mūsu un citu cīņām un ciešanām stāv garīgās sadzīves parauga radīšana un rādīšana visai pasaulei. Šāds piemērs glābs miljonus, bez atklātas parādīšanas tiem, ka mēs viņiem palīdzam. Tas viņus atbrīvos no pateicības mums.

No minētiem ikdienas savrupējās teurgi-jas laikiem vissekmīgākais plkst. 12, tad plkst. 7 vai 19, tālāk plkst. 24 un tad pārējie.

Mūsu pārējā dzīvē, kas veltīta labklājībai un attīstībai, uzsklausīsim: mūsū vadoni K. Ulmani un viņa vārdu dzīļāko nozīmi. Viss pozitīvais uz zemes lodes ir Kristus mācības

sastāvdaļa. Domāsim līdzi mūsu labākiem gariem. Lолосим nākotnes Latviju savā sirdī ikdienas, domāsim, runāsim par to. Jo idejas briest, ceļas un piepildas tikai šādā kārtā! Bet darīsim to Jēzu Kristu pieminēdam, skatīsim to krusta zīmes gaismā.

Nedomājat sev kādu svešu nākošo Latviju. Dodat paši saturu šim ideālam. Iepildat viņā visu vissvētāko un visu visdzīļāko, ko slēpj un satur Jūsu sirds. Piedalaties Nākotnes Latvijas izveidošanā! Sargat savu gaišumu no necienīgo izsmiekla! Un sargaties no savtīgām tieksmēm! Tās nesīs Jums tikai nelaimi. Tas nespēs sabojāt mūsu sirds kodolu, mūsu cēlāko iegribu. Pretsitiens būs Jums briesmīgs.

Un Jūs, kas protat tikai tiekties uz labu un mīlēt visu skaistu, Jūs, debesu bērni — atveriet savas domas tik vienam vienīgam vārdam: Latvija! Sirdssķīstība tiek uzklaušīta vispirms.

Jūs, vīri! Daugava vaid visā Latvijā. Kas glābs, ja ne Jūs? Nevien mirt, dzīvot Latvijai! Dzīvot nav vienīgi strādāt. Jūs, meitas, palīdzat! Maza mūsu tauta un Jūsu ir puse.

Nemat palīgā simbolu spēku. Domājat par visu kristīgo emblēmu — krustu. Nostādat to šavu gara acu priekšā balti zeltītu, spīdošu kā saule un sakat: palīdzi reālizēties mūsu tautas ideālam! Domājat mūsu tautu tās geografiskā izskatā, vai tautu meitas veidā, kas

kaldināta mūsu naudā, vai mātes tēlā, kas drīzi celsies Brīvības gatvē. Domājat par Latvijas saulīti-ģērboni, kas pavadīja mūsu atbrīvošanas cīņas. Dzīvojat latviskās skapās, tēlojat latviskos tēlus. Izvēlaties, kas Jums vistuvāks.

Lūgsim Dievu, lai tīras mūsu sirdis un dysele. Lai vizmo mūsu aura debešķīgā balti-zeltīti-sārtā, zili-violēti krāsotā mirdzumā! Lūgsim to, lai virzītu šo pasaules varenāko spēku mūsu ideālu piepildīšanai!

* * *

Atkārtosim, kādi bij mūsu pienākumi mūsu dārgās dzimtenes labā.

1. Ik dienas, ja ne visos laikos, tad šinīs trijos: plkst. 7, 12, 19 un, ja nevarat, kaut vienā nometīsim parasto noskaņu. Koncentrēsim mūsu domas, iztēlosim sev nākotnes Latviju, viņas emblēmas, un lūgsim Dievu ar vārdiem:

Mūsu Tēvs debesīs!
Svētīts lai top Tavs vārds.
Lai nāk pie mums Tava valstība.
Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.

Mūsu dienišķo maizi dodi muims šodien.
Piedodi muims mūsu grēku parādus,
Kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.
Neieveid mūs kārdināšanā,
Bet atpestī mūs no visa jauna,

Jo Tev pieder tā valstība,
Tas spēks un tas gods mūžīgi mūžos. Amen.
Augstais Dievs! Svētī mūsu gribētās ga-
rīgās Latvijas ideāla piepildišanos!

Līdz ar to vērsīsim mūsu domu strā-
vu augšup — cik vien augstu varam sniegt,
aizmirīsim sevi, un iegrīsim debesu harmo-
niju, ar vēlēšanos pārmest to uz zemi. Pā-
rējās teurģiskās stundās piedalīsimies pēc ie-
spējas. Ja nolemtā stundā kādreiz esam aiz-
ņemti, pietiks ar augšup dvēstu iedomu: nav
laika, lai piepildas, ko parasti šīnī laikā mēdz
lūgt. Domu enerģijas strāvas jāsajūt savā
ķermenī un ārpus tā.

2. Jo bieži iztēlosim savu acu priekšā
ugunīgu, saules-gaišu krusta zīmi.
Domāsim to izplētušos pāri visai Latvijai.

3. Dievnamā pieminēsim un lūgsim
dievišķos spēkus, Svētā Gara spēku, reāli-
zēt mūsu sirds vēlēšanos. Darīsim to visdzī-
ļākā aizrautībā. Nekaunēsimies nedz asaru,
nedz prieka pārplūsmju.

4. Sapņosim, fantazēsim, tēlosim sev
savu Nākotnes Latviju, kad un kur
varam. Redzēsim tās tēlu visur un vien-
mēr. Darīsim savu darbu tai.

5. Labosim sevi, izaugsim garīgi,
nobriedīsim tikumīgi, atdarīsim savus garīgos
jutekļus.

6. Tīrīsim savu apkārtni un vir-
zīsim uz labu visus pozitīvi noskaņotus cilvē-

kus. Dosim šīs domas alkstošām sirdīm un
mūsu slāpstostiem draugiem.

7. Aizvien pārlabosim šeit izteiktās domas
un meklēsim patiesību, kas slēpjās aiz
tās vārdiem, jo vārdos ietilpināt patiesību ne-
iespējami. Tāds darbs vienmēr būs bezgalī-
bas izteikšana ar skaitli. Vislabākais izteik-
smes veids ir tas, kas rosina domas.

Tiem, kas attālinājušies no reliģijas, stipri
palīdzēs elpošanas vingrinājumi. Hatha jogā
rada ticību rokām taustāmiem paņēmieniem
un pamazām. Pietiekoši labi vadošie paņē-
mieni iespiesti latviski pat nedēļas žurnālos.
Nebīstaties briesmas no nepareizībām arī
 citas attīstības metodes pielietojot. Morā-
liski stingriem radīsies skolo-
tājs-vadītājs, kurš glābs no klūdām un brie-
smām. Tīrus mūs aizsniedz, mūsu, parasti
neredzamie, draugi. Uzklausīsim savus sarg-
garus — sākumā caur mūsu pašu klusām
iekšējām balsīm.

Var teikt pat vēl vairāk. Pasaulē laists
milzīgs vairums dažnedažādu mācību, skolu,
metožu sistēmu sevis attīstībai, bet tas da-
rīts no šīs attīstības pretniekiem, jauniem
elementiem. Nolūks — ierīkot katram indivi-
dam vispievilcīgāko slazdu un katram, no šī
cilvēka jau sasniegta, attīstības augstumam,
no kuja vairs nogāzt nevar, savu bremzi.
Mūsu pretinieku visaugstākais sasniegums ir,
ja izdodas mūs sagūstīt un pārvērst par sa-
viem karotājiem. Šādas metodes izplatas

karos pat fiziskā plānā, kur vien sastopami pietiekoši akli karotāji. Ja šis augstākais nav sasniedzams, tad, novirzot mūs uz aprobežotiem mērķiem, apturēt, vai vismaz palēnināt kustību uz augšu.

Un tomēr, derīgs būs katrs ceļš, ja apmal-dīšanās ir neviltota, pat tas visvairāk melno aizšautņu apkrautais, ja šo ceļu iesim no visas sirds un izpildīsim vienu noteikumu. Šis svarīgais noteikums šāds. Cilvēkam pirms ko darīt, jāuzstāda sev visaugstākais mērķis, kādu vien viņš spēj nojaust, jāizmeklē uz šo mērķi vislietderīgākie ceļi, kādus viņš spēj saskatīt. Tad ar pilnu spēku jāiet pa šo ceļu, neizlaižot izacīm, ne kad neaizmirstot sprausto visaugstāko mērķi. Ja vienmēr un visur gribēsat nokļūt Dieva paspārnē, tad atmetīsat visus maldus savlaicīgi, jo neviens daimons visā pasaule Jums to nespēs dot. Gluži citāds stāvoklis, ja gribēsat mazāk, piem., tikai i sakatīt auru, tikai redzēt astrālo pasauli utml. To Jums varēs rādīt arī pekles spēki. Tas pats, ja krāpsiet sevi, Jums būs, piem., neērti, nepatīkami sekot savai viscēlākai iekšējai balsij, sirdsapziņai, un Jūs «pārliecināsat» sēvi, ka esat darījuši diezgan, esat pietiekoši taisns. Vai pierakstīsat Dievam īpašību, kādu Kristus pie Viņa mums nav rādījis? Sirdsapziņa vienmēr pateiks, kas labs, kas nē un paklausību tai atalgoš ar iekšējo prieku un dziļu mieru.

Pieņemsim, nevarat piekrist mūsu domām, Jūs šaubaties. Labi. Bet padomājat, vai daudz zaudēsat piebiedrojoties mūsu lūgšanām, vērstām uz Vistaisnāko? Vai mēs Jūs piekrāpsim, vai izdarīsiet ko sliktu, lūdzot Dievu par savu tautu? Nē, Jūs gan iegūsiet, Jūs pēsonīgi! Dziļu mieru, pieaugošu neizbēgamu prieku jutīsiet jau trešā, ceturtā dienā. Saņemsiet spēku, tikko būsiet gatavi veltīt to labam mērķim. Bet Jūsu sirdsapziņas miers, vai to lai aizmirstam? Apziņa, ka esat darījuši visu, pat to, kam nespējat ticēt, tik daudz esat darījuši Latvijas un labo cilvēku labā! Ja nedarīsiet to, padomājat, kādām acīm Jūs saņemsiet Garīgās Latvijas dāvanas, ja mums, saucējiem, būs taisnība bijusi. Tas, ka šī grāmata piekļuvusi Jums, tikai izskatas gadījums. Patiesībā tas ir aicinājums, neredzamu būtņu darīts. Jums atliek izšķirties, sekot vai nē. Darīt, ko gribat, bet apzinaties loģiskās sekas, savu prātu Jūs apšaubīt nevarat. Ik atziņa zemes dzīvē nes pienākumus pret tiem, kam šo atziņu trūkst. Dzīve ir kustība. Kustība ir maiņa. Tā ir arī uzskatu, arī dzīves veidu maiņa. Nebūsim miruši, pāraudzēsim sevi. Cilvēks cieš jau pirms nāves, ja neseko savam dzilākam es. Izlasījuši šo grāmatu tiktāl, esat uzmanīgi. Interese pierāda dvēselu radniecību, bet tā uztāda prasības. Resns naudas vīrs nelāsīs šādu grāmatu.

Lai neviens nesauc sevi par latvieti, ko šīnīs dienās sasniedz šīs kliedziens, un kas jauj tam pāršalkt pāri galvai, kā nebijušam. Pat par labu cilvēku, labā principa piekritēju nedrīkst sevi turēt tas, kas nespēj atmosties rīta lūgšanai. Latvijas atmodas piemērs visdrīzākā laikā arī citās tautās inducēs strāvas, kas uzars visnezājainākās dvēseles. Tapēc, cittauteši, atbilstat mūs, kaut runājam mēs latviski. Pārāk labi apzināmies cilvēces tuvību un brālību, visas kristīgās pasaules vienību, labā kopējo ritumu, lai kaut mirkli to piemirstu.

Izņēmumi, kam šī grāmata lieka, ir apzinīgi jaunie, dievišķo fluidu paraziti. Viņiem tā nesīs jaunu — viņu izpratnē.

Ticīgie! Noskaidrojat līdz galam Jūsu ticību un pārnesat to no svētdienas arī uz darbdienu. Klausaties klusumā, vienatnē, dabā, saulē un mēnesī, ko runā Jūsu sirds. Sirds dod virzienu, prāts tik līdzekļus ceļa veikšanai. Darbs sevis attīstībai neātsvabina nodarba sabiedrības un apkārtnes labā. Glābjat sevi no elles, glābjat arī citus! Vajadzīgi tieštie, kas īsti reliģiozi un īsti patrioti reizē. Daudz pasīvo ticīgo. «Dievs vērtīgāks par zeltu (lai piedoti šie vārdi)» — tā saka viņi. Ja zelts būs Jūsu tuvumā, vai arī to atcerēsatiес vienīgi svētdienās?

Aprēķina ticīgie! Jūs cerat nodrošināt sevi ar nedaudz ticības pienākumiem. Bērniš-

kīgi ir ellē sagaidīt taisnīgumu, domāt, ka mazgrēcīgos tur arī mazāk mocīs. Tikai visu ūdeni pārpeldot nokļūst krastā. Slīkt var tikpat labi vidū, kā tuvu malai.

Godīgie, kas Jūs nezinat kapēc īsti esat tādi un joprojām paliekat! Turpinat to tagad apzinīgi, zinot morāles likumu dimanta īpašības: mirdzumu un cietumu.

Bezcerību izmisuma pārņemtie! Bezbēdīgie aiz izmisuma! Mēģiniet mūsu dzīves saturu!

«Dzīves baudītāji!» Jūs gan tā mēdz godāt, bet tiesības uz to Jums gluži tādas pat, kā ābecniekam uz profesora tituli. Mācaties reiz īstu baudu, pārejat uz pirmo laimes pakāpi.

Visu kalibru materiālisti un sociālisti! Atbildat sev uz pāris jautājumiem. Vai Jūsu Daba nav Dievs, citā vārdā saukts? Kam dzimstat Jūs, kas mirstat? Ar ko Jūs atalgojat Jūsu kritušos cīnītājus? Kāpēc mācat nenokaut otru cilvēku? No kuřienes Jūsu sirdsbalss, visas Jūsu domas? Kas elektrība, spēks, materija? Līdz šim tā bij atoms, tagad elektrons, bet rītu?

Sirdsdzījumi, taisnības sajūta, iedzimtais godīguma mugurkauls, gara alkas, gaismas ilgas, laimes nojaudas — visi mūsu dabīgie sabiedrotie. Radniecīgās dvēseles, jaunieši, Jūs, kas mūs vislabāk sapratīsat! Daudz maldu ceļu Jūsu izvēlei sniedz tagadne, technikas

dievināšana. Vai cirvis, svīra un lāpsta, lai ir Jūsu dievi? Kapēc mazliet sarežģītākām ierīcēm dot šo nozīmi? Vai līdzekļus uzskatiet par mērķi? Dziņa pēc labklājības izsaukusi šādu stāvokli, bet īstais ceļš uz to ir cits:

Vara un bagātība. Vai sasnieguši to būsat apmierināti? Sports un sacensība? Vai garīgā dzīvē Jūs nejaužat daudzkārt lielāku spraigumu, plašumu? Ertības? Vai gribat slīpkis klūt? Īsts cīnītājs nezin atpūtas, viļš ļīnas visās sfairās, dienu un nakti.

Godkāre, slava, spēka apziņa? Īsts spēks ir dāvana no augšas.

Zinātne? Grūti tai piedot tās īeikalus, bet nedomāsim par to. Zinātne pašreiz stāv bezspēcīga savu aksiomu priekšā, jo tās risināt nav prāta varā. Jāattīsta citi cilvēka gara sākumi, bet zinātnieki mūsu dienās pie mirst pat savu neapšaubamo pienākumu: faktu vākšanu. Tos slēpj, ignorē, tikko nespēj izskaidrot. Vēl nesen 10—15 Rīgas zinātnieku noklusēja 100% gaišredzības faktu. Telepatija, organismu izstarojumi tik pēc tam guvuši ievēribu, kad tos izdevies mērot. Tā jau kļūst instrumentu elkdievība! Pastāv zivju seksuālo krāsojumu zinātne, ir pīpu, marku kolekcijas, bet okultā doma stāv nevākta. Vai maldu vēsturei nebūtu nozīme? Labāk atkārtot tos bez gala? Jeb varbūt tas respekts pret vārdu «okults»? Okults nozīmē «slepens».

Pie visa tā, zinātne nespēj labot dzīvi un cilvēces kļūdas.

Māksla, Jūs jūtat, ir tikai cēš, tik līdzeklis uz kaut ko nezināmu, tālu, kuŗu Jūs īstenībā meklējet. Relīģija pašreiz atrāvusies no fiziskās dzīves. Tā neceļ dzīvi, bet pati norobežojas no dzīves. Tur glābj sāvās dvēseles. Jūs; gara bruņinieki, tā sašaurināties nespējat. Tāpat Jūs nespējat panest tādi radušos disharmoniju, vai pamest savus vājākos līdzcilvēkus. Tik viss dod harmoniju, bet daļa nav viss.

Bēdīga vilšanās visos virzienos draud novēst Jūs, dabīgie pozitīvā principa cīnītāji, komūnisma mācības elastīgos tīklos. Tur, liekas, ir viss: nākotnes solijums, sava bez dievju reliģija, darba rosme, vispārēja taisnība. Geometriski vienkāršota pasaule, nesaprotramis imagināros lielumus vienkārši atmet, noliedz to esamību. Genīali vienkārša izeja! Erta izvairīšanās no savas garīgās attīstības pienākuma, cilvēces labošana bez cilvēku pārveidošanas. Māksla, kas apņemas salikt melnas bumbīnas tā, lai rastos balta kaudzīte!

Tā ir komūnisma teorija, mācības stiprā puse. Praksē — zināmās tautas vislielākā uztvara. Pāreja no kustamās māntas uz politisko. Melu, noziegumu vairošanās bez mēra. Pat Dieva aizsardzība laupīta: vai tas nav sātanistu ideāls? Sātanam vajadzīgas dvēseles, viena alga, kapitālistiskas, vai komūnistiskas. Auriski aiz mūsu austrumu robežas redzams biezš čuguna jumts. Tam drūpot, sekas nav

pārredzamas. Jo tā ir mūra būve... no koka materiāliem. Kopsaimniecība, bez kopības sajūtas. Egoisms, iejūgts altruisma ratos, klieeldoša pretruna. Varas līdzekļu neredzēta kultivēšana.

Beidzot, atvērts Jums baudas un nevēribas ceļš. Visbiežāk alkohols, strausa politika. Dzer aiz lielības, dzer aiz vājības, dzer aiz izmisuma, aiz tukšuma un slimības. Mākslo spēku un jautrību, krāpj sevi, ka izbauda dzīvi. Vīns bez paģirām iespējams vienīgi apskaidrotā zemē. Tas saprotams burtiski. — Rupjās baudas ir īslaicīgs kāpinājums ar nesamērīgu kritumu pēc tam. Jo sāpīgāka šī vilšanās, neizdzēšami dzīli sajūtot, ka kaut kur pastāv un kaut kādos apstākļos iespējama pilnīgi nedziestoša, visapņemoša svētlaime.

Tā paliek mūsu zīmētie ceļi. Tie ir dabīgi. Bērni mums dzimst no kādas tīrākas pasaules. Tanī pasaulē, acīmredzams, nav melu, jo bērns ir nevarīgs pret tiem. Nav mūsu ierasto šķēršļu fantaziju reālizēšanai — domai daudz lielāks iespaids uz materiju, jo bērnam pasakas saplūst ar mūsu fizisko īstenību. Nav rupjību, jo bērna dvēsele glezna, jūtīgāka. Ir arī uzticība, jo bērni uzticas. Saprātīsim šo principu pārākumu dzīvē, labā principa pārākumu. Filosofiski egoisms un altruisms vienas saknes, bet cik dažādi ir rezultāti! Mēģinat konstruēt sadzīvi sabiedrībā uz konsekventi izvesta negatīvā principa pamatiem. Dzīvē egoisms dod pārestību, altruisms saskaņu, sāpes un

laimi, pārraudzības un konkurences izšķērdību pret uzticību un lietderību. Egoisms, kā dzenulis neveselīgs, altruisms — dabīgs, priecīgs un rosinošs. Dzimumu attiecībās tie rada: viens vaislas dziņu, otrs harmonisku mīlu.

Kā viss cits, arī tagadnes altruisms saganādēts, padarīts neskaidrs. Bez dvēseles nemirstības apziņas neviens godīgs cilvēks nevar pieņemt tādus citu cilvēku pakalpojumus, kuru, liekas, viņš nespēs atlīdzināt. No otras puses, tieksme pēc pateicības, t. i. otra pozitīvās auras, var izsaukt pārspīlējumus, tā tad negatīvu parādību. «Mili savu tuvāko, kā sevi pašu» pavism nenozīmē samazināt mīlestību uz sevi pašu. Kas nemil sevi, tiem retiem arī šī mīlestība jāaudzina, lai lielāka spētu kļūt viņu mīlestība uz saviem tuvākiem. Kas baidas, ka tomēr vairāk saņēmis, vai otrādi, lai paļaujas Visaugstākam, kas ir pati Taisnība. Lūgšanā izteiksim savu pateicību un sajūsmas arī tad, ja tās citu cilvēku izsauktas. Lūgšanās domāsim savas vajadzības. Tās sasniegs lielos Gaismas Garus vadošos centros. Viņi gādās par parādu nolīdzināšanu. Tā nepavedināsim nevienu uz mūsu pateicības starojumu iekārošanu.

Viss sacītais prasa sintezēt egoismu un altruismu kādā augstākās kāpes veidojumā, un tā, lai neviens no abiem neciestu. Ar to radīsies jauna, organiska, aristokratiska dvēseles harmonija, kas tālāk starojot, nekavējoši izveidos dvēselu harmoniju. Visa apkārtne ie-

klausies «ego» auriskā saturā, kā paša «ego» harmonisks piederums, tikpat «savs», kā piem., cilvēkam viņa ķermenis, ipašumi, svaigs gaiss, patīkams ūdens. Tikpat neaizkarami svēts, kā viss cits, īsti siks. Cik ļoti tagadējais cilvēks sargā savu fizisko galvu, tikpat garīgi apzinīgs cilvēks sargās visu to ietverošo, kurā viņš dzīvo. Tas tikai rupiš tūvinājums topošai īstenībai, jo neesam illūstrējuši, kā atbalsosies mūsos mūsu, tāpat garīgi cēlušos, līdzcilvēku kāpinātie starojumi.

Ne kopība, nedz «es» nav augstāks vai zemāks viens par otru. Tie ir lielumi katrs savā vietā. Prātošana par to, kuram pārsvērt, rodas no mūsu nesaskaņotās dzīves. No tās dzīves, kur dažās nozarēs uzsver vai vienīgi egoismu tagadējā nozīmē (piem., par privātsaimniecību, politiku šo atziņu varat lasīt katrā avīzē burtiski izteikt), citās tikai altruismu, kā to tagad mēdz saprast, piem., reliģiju, vai mūsu prasībās pret valstsvīriem u. t. t.

Jaunais jēgums, ko saucam vēl neskaidrā vārdā: harmonija, šis jaunais, kas dzims, tikko gribēsim, būs visaugstākais egoisms ar visām vislielākā altruisma īpašībām. Ir acīmredzams, ne mūsu cilvēciskie spēki nonesis to no debessim un reālizēs, bet gan dievišķais spēks, tā dzirkstele, kura kvēlo mūsos, lai briesmās un vajadzībās mēs viņu aizdegtu tik gaišu, ka tā sasniedz Dievību, un mēs gūstam spēku no Viņa. Šis mūsu stariņš, šis antenas galiņš, kas nav vēl nomākts, lai atmirdz-

mūsu lūgšanu svētbrižos, jo mērkis ir pūļu vērts un mērkis ir, garīgā Latvija vis-tuvākā nākotnē.

Godīgs cilvēks spēj laimīgs būt vienīgi tad, ja visapkārt yiz laime. Kopēja vajadzība prasa kopēju lūgšanu. Lūgšanas spēku nosaka auras, t. i. jūtu, domu izkopšanas pakāpe un mērķa iztēle, fantazija. Tās sekmē viena otru. Fantaziju nicinām, tai it kā nav robežu, tā nav reāla. Patiesība ir gluži pretēja. Mums trūkst fantazijas spējas. Iztēlojat savā priekšā zeltīti-baltu spīdošu krustu, vai trīsstūri ar stūri uz augšu. Bet tikai minētā stāvoklī, jo ci-tādā trīsstūris klūst par daimonisku emblēmu. Ja mēgināsiet to, tad drīzi ieraudzīsiet savas iztēles robežas. Būs tas pats, ja ar iedomātu gaišu, degošu lenu, stabu, vadu mēgināsiet sniegties debesu augstumos, tieksaties ar šo lenu uz bezgalību, Dieva valstību. Tā tad šī fantazijas nevarība jānovērš, šī iztēle mums jāizkopj. Un to sasniegsim tāpat, kā visu pā-rejo savā garīgā attīstībā. Ar to pierakstīta šī grāmata. Vai fantazijas nicinātāji zinās citu iemeslu tam, ka mūsu techniskie līdzekļi, mūsu auto un lidmašīnas un viss cits attīstās tikai pakāpeniski, kā vien tō pašu fantazijas nabādzību. Mašīnu «markas» uzlabo ik gadus. Vai ar to noniecinātā fantazija neiegūst jau tirgus vērtību, to, ko uzskatam par vislielāko reālitāti?

Nelīdzēs mums tomēr ne attīstītie pārnormālie garīgie spēki, ne aurredzība, ne iztēles

spēja, ne citas, bez pīlnas ticības spēka. Mēdzam teikt: «Ja zināšu — redzēsu, tad ticēšu.» Bet ticība ir pirmatnīgāka gara spēja par prātu. Pašas zināšanas bērnībā ieguvām tik pēc tam, kad ieticējām mūsu grāmatām, mūsu skolotājiem, vai saviem vecākiem. Kā ceļa gājēji, mēs solojam tik pēc tam, kad ticam, ka ceļš mūs novedis pie mērķa. Mērķi ir dzīlāki par saprātu, jo tōs mums dōd jūtās. Bēt labā vai jaunā virziens vēl dzīlāks. Tas iedzimts, to lemjām pirms dzīmšanas. Un tas veido jūtas. Esam brīvi savu ceļu izvēlē, bet to skaits mūsu priekšā ierobežots. Viss fatalais, liktenis, ir kādreizējās brīvās izvēles sekas. Mūsu ieteiktais ceļš pašreiz vienīgais neietais, kuļam jau tāpēc vien mūs vajag vest pareizi. Maldu ceļus esam izklejojuši visus un atgriezušies. Tādu esam jau ļoti daudz.

Domas attīstību no bezformīga kodola, no tikko jaušamas sajūtas, līdz fiziskai reālizācijai pazīstam no mūsu ikdienas, ja vien vērojam. Latvijas ideāls jau tālu pāri jausmām un nojaudām. Lūgšanas spēks nav mēģināts tautas apmērā. Pasaules kaŗā abas pusēs bij vienādi netīras. Nieviena nemeklēja sevī morālliku skaidrību, vai cēlus mērķus, bet gan sava tuvākā nelaimi un iznīcību. Vai Dievs, palikdaņs Dievs, varēja piepildīt šādas lūgšanas? Mēs lūdzam mieru, lūdzam par to, lai neaizskaram savus kaimiņus, jo gribam tikai plaukt kā tauta un augt kā cilvēki. Lūgšanas

piepildas, ja tās īstas un nerunā pretī Dieva būtībai.

Bet ticība mūsu personīgai attīstībai, vai tā ir bezcerību lieta? Jogi spēj daudz. To pasaule zin. Kā viņi to sasniedz? Dievs neliedz saviem bērniem spēku. Vai neesam cilvēki, vai negribam klūt Viņa bērni? Dieva žēlastība ir tēva žēlastība, to saņemt nav kauns.

Ticība un gaisma, nepieciešama ikviename, kas kustas tumsā. Saprāts ir tikai kājas, ar kuļām virzamies.

Varbūt, mūsu pārāk maz? Turēsim acu priekšā Sengrieķijas lielo piemēru. Niponu (Japanu) nodibināja 30 samurai. Sodomas glābšanai vajadzēja 10 ticīgo. Neaizmirstat, ka mūsu spēks vajadzīgs saņemšana i. Pārējo veiks Dieva labvēlība Viņa zemītei.

Visu Amerikas kultūru pasāka kuģīša «Mayflower» pasažieri.... Ja uzdevums būtu mums liels, neticams, nepārskatams, iekustīnāt planētu Gea citā virzienā, arī tad šis uzdevums tikko aizpildītu mūsu patreizējo dvēseles tukšumu mūsu tagadējā dzīvē.

* * *

Bieži skan vārdi: mūsu tautas misija, gan kultūras, gan vēstures. Dosim saturu tiem un mūsu cienīgu. Kāpēc Latvijai nebūt vietai, caur kuļu uz zemi dvēstu Dieva elpa? Varbūt mēs, latvieši, esam vienīgie ar gara uzņīvi, radītu debesu valsts formu parādīšanai

cilvēci? Iemeslu tā domāt mums netrūkst. Kaut vai mūsu tautas, nekad nepabeigtā, virzītāja loma krievu tautas egregorā, vēstures un aizvēstures laikos. Vismaz mums nav tiesību atbildēt nē. Mūsu teikās pāts Dieviņš mūs pārstaigā. Spēks mums dots, ceļu mēs redzam, mums jāstrādā! Daudz kā nezinam, aicinam uzzināt. Ja citi kļūs priekšā, priečāsimies, jo vedēja lomas mēs neskaužam. Bet ja citi kavējas aklumā, tad gan dzīsim sevi, ne viņus. Lausim taisnību cilvēkiem, kas saka: «Latvju tauta ir baltās rāsas egregora kroņa sefirotā.» Un tas nozīmē: mūsu noskaja var nogrūst visu planētu tuimā un iznīcībā, t. i. mūsu bezdarbība aizkavēs atpestīšanu, pārvilks miglu visai zemei un mākoņus. Bet tas arī nozīmē: ja pievilksim Kristus klišejas, mūs pārņems pozitīva, radoša aktīvitāte. Un darbs tik rāda mums, ka mūsu tēvi strādāt teica dzīvot! Cauri mums un mūsu zemei plūdīs tad dzīvinoša auriska strāva, kas nesīs Kristus kultūras tupinājumu cilvēci. Nāks Dieva svētība visai planētai, miers, labklājība, saticība, mīlestība. Cilvēki kļūs pārcilvēki. Mieriga būs tūkstots gadu miera valsts. Cīņa būs vērsta pret jauno, par labo, īsteno. Mūsu planēta mirs fiziski un ieslīgs astrālā.

Kas par to, ka kristīgas sadzīves nav vēl pie cilvēces? Arī naudas reiz nebija. Jo kaimiņš atpaliek, jo ātrāk jāiet mums. Tik sasnieguši radīsim iespēju sasniegt. Auras plūsma kers arī tizlos un aklos. Un ja mēs uz

laiciņu nošķirti, cilvēcīgā saliņa mežoņu jūrā, vai vairīties? Viens rāda ceļu baram. Un mazai ir jābūt vadošai tautai. Kas baudījusi verdzību, nekāro varas nekad. Spēsim uzņemt šīs domas kaut nākotnē — kļūsim Ziemeļu Hellada.

* * *

Pontius Pilatus ar tiesāšanu slavens kļuvis. Tagad garā vājo patiesi tik daudz, ka visvieglāk nesaproamo noraidīt kā vājprāta murgu. Šo domu uzrakstītāji tomēr ir pie pilna prāta un saprāta. Vispopulārāko žurnālu $\frac{1}{3}$ daļa tiek veltīta okultiem jautājumiem un aprakstiem. Bet tikdaudz gara slimī, būsim pateicīgi Dievam, mūsu zemē vēl nav. Un mūsu tautas tikumus mēs rādam daudz bālāk par tautas Vadoni K. Ulmani. Bālāk par viņa atdarinātājiem — vairumā godīgiem. Jo laiks ir runāt, laika gars to diktē, zīmes to rāda un domas karājas gaisā.

Lai neskunistam par nesaprotošiem, jo pieteiks ar saprotošiem!

Vāravīksne lai ir mūsu karogs,
mēs dzīvosim vispusīgu dzīvi!
Krusts mūsu ģērbonis, jo Dievs
mūs sargās!

Lai līgo lepnā dziesma!

Šī zeme ir mūsu, šīs pilsētas mūsu!
Mirdzi, kā zvaigzne,
Mūs' dārgā Tēvija!
Tā izskan Latvijas Gars.

Pēcvārds.

Jau iepriekš sajūtams un paredzams, ka liela cilvēces daļa, tiklīdz pieskārsies pie kosmosofijas, pārpildīsies pret šo mācību ar naidu. Šis naids būs viņiem pašiem neizprotams un, pa lielākai daļai, neapzinīgs. Tas būs tāds pats, kāds tagad daudziem pret Bibeli. Viņi Bibelē nemaz nav ieskatījušies, nekā nezina no tās, kas tur rakstīts, bet tiklīdz ierauga, vai dzird par to runājam, iekarst negantās dusmās.

Dusmoties, nopelt mācību, kuŗu it nemaz nepazīst, aplam. To, attiecībā uz citām lietām, atzīst arī paši Bībeles nīdēji, jo lielākā daļa starp viņiem ir, samērā, izglītoti un mācīti cilvēki. Tikai šeit vietās un lietās, kas saistītas ar svētumu, viņi dara, pašiem sev acīmredzamu, aplamību. Ar ko tas izskaidrojams?

Cilvēka ego, kad tas pazaudējis radioraiduztveres sakarus ar Dievu, nevarētu ne mirkli vairs dzīvot, ja viņš nesaņemtu dievišķās dvēsmas enerģiju no kādiem citiem avotiem.

Dievišķās dvēsmas dzīvības enerģija cilvēkam nepieciešama dzīvības uzturēšanai tāpat, kā radiouztvērējam raidstacijas strāva. Kā radiouztvērējs bez tās nevar darboties, tā arī ego bez dievišķās dvēsmas enerģijas nevar būt dzīvs.

Kā radiouztvērējs, pazaudējis sakaņus ar vienu raidstaciju, var ieslēgties otrā, tā arī cil-

vēka ego, pēc sakaru pārtraukšanas ar Dievu, var dzīvības dvēsmu dabūt no citiem avotiem. Šeit starpība tikai tā, ka radiouztvērējam, mai-not raidstaciju, nerodas nekāds jaunums, bet cilvēkam gan. Radiouztvērējs atdarina tikai skaņas, bet cilvēks arī kustības, kas saistītas ar lielu darbību un, līdz ar to, arī ar paša cilvēka likteni. Viņš, kas nav no Dieva, ir no elles. Tā tad no elles arī nāk tā dzīvības enerģija, kurā uztur ego pie dzīvības, kad tas atkritis no Dieva.

Engeli, pēc krišanas, kādū laiku var dzīvot ar dievišķās dvēsmas krājumiem, kuŗi pie tiem atrodas kā energijas rezerves. Kad tās izsikst, viņi sāk vampirizēt. Tāpat dara arī cilvēks, kuŗš atkrit no Dieva. Viņa ego automātiski pārslēdzas no Dieva raidošiem avotiem uz ellišķīgiem daimonu centriem. No turienes viņš saņem «gudrību», ka pagaidām jādzīvo ar savām uzkrātām rezervēm, bet tūlīt arī jāmācas un jāpierod «laupīt», t. i. ar varu nemit, vampirizēt dzīvības spēku no citiem ego. Atrasdamies tādu cilvēku vidū, kuŗi vēl, kaut padaļai, Dievu atzīst un, pateicoties tam, saņem no Viņa arī dzīvības dvēsmas enerģiju, atkri-tušie ego viegli no tiem «barojas». Pēdējie daudz nekā nenomana, jo nevar tiem ienākt prātā, ka dažādas «mazas kaites», kā piem, nejaušs spēku izsīkums, piepēšs smags pagurums, sirds vājums, mazi ģiboni, galvas reibšana, pēc tam sirds, nervu slimībās, mazasi-nība un tamlīdzīgas, var rasties no kāda

«mīļa», «laba», «nekaitīga» tuva cilvēka, kuŗš nekā jauna nedara, bet tikai neatzīst Dievu.

Šādā veidā iegūtā dzīvības enerģija un uztvertās dzīvinošās dvēsmas vibrācijas ir gluži pretējas dievišķai dvēsmai. Mīlestības vibrācijas šeit pārvēršas jaunā ienaidā, gudrības — negudrībā un ģekībā, spēka strāvas — glēvumā, slinkumā un kūtrumā. Šīs apstāklis rada to, ka ego, pēc pieslēgšanās šīm izķēmotām dievišķās dvēsmas strāvām, tūlīt nokļūst daimonisko egregoru dvēsmas iespaidā, un sāk apausties ar viņu auras formu. Šī forma, kā jau zināms, savā auriskā saturā ir rūda, melna, sarkana, gлотaina un tārpaina.

Bībelē ir iemiesoti augstākās, tīrākās, dievišķās dvēsmas auriskie lādiņi. Tie automātiski vibrē ar saviem auras izstarojumiem uz visām pusēm. Šie izstarojumi spiežas ikkatrā priekšmetā, kas vien pie viņiem pieskaras. Izrunāts Bībeles vārds uz tās pašas vietas automātiski rada dievišķās dvēsmas izstarojumu uzliesmojumus. Tiklīdz šādi izstarojumi saskaras ar pretējās, jaunās, daimoniskās dvēsmas izstarojumiem, un jauno — melno, rūdo, sarkanu auru, tūlīt to ārda, dedzina un iznīcina.

Visiem, kas Dievu noliedz, Viņu neieredz un lamā, apkārt ir šī melnā, rūdā un sarkanā aura. Bieži viņa ir ap cilvēku apaudusies kā liela, netīra, gлотaina vilna, kuŗā mudžēt mudž dažādas larviskas būtnes, visādu kukaiņu, tārpu un rāpuļu veidā. Tiklīdz pie šiem ellišķīgiem

robotiem pieskaras dievišķās dvēsmas auras starī un tos sāk dedzināt, viņi saceļ cilvēka auriskā ķermenī šausmīgu traci. Tie slēpijas no šiem stariem, liet dzīlāk aurā un visiem spēkiem cenšas izsaukt cilvēkā dusmas. Viņi cilvēkam auriski kož. Kodieni iespaidi izteicas neizprotamā, dzēlīgā baiļu sajūtā un sāpīgi uztraucošā nemierā. Tas rada, vai nu paniskas bailes, vai dusmas. Ja tās ir bailes, cilvēks vienkārši vairas un bēg no tās vietas, kur šie izstarojumi darbojas. Turpretim, ja tās ir dusmas, cilvēka auras organismis izsviež, izverd no sevis savādu sarkanu, eļļainu liesmu. Pēdējā, līdzīgi sarkan-melnam eļļainam tvai-kam, apkāj ķermenē auru un aizsedz to pret nevēlamo staru iespaidu. Pateicoties tam, au-ras vilnā atrodošies rāpuļi tiek paglābti no sa-dedzināšanas.

Šis izskaidrojums noder arī jautājumam, kuŗu bieži dzird no reliģijas pretiniekiem: «Es joka dēļ iegāju bažnīcā un mani pārnēma tāds šausmīgs nemiers, riebjums, sāka reibt galva, uzņāca jūras slimība, ka es metos pa galvu, pa kaklu ārā. Man likās, ka tur mājo pats nelabais. Ko tas nozīmē, ja patiesām Dievs ir un bažnīca svēta?»

Bieži tāds pats iespaids neticīgo pārņem kāda dziļi reliģioza cilvēka tuvumā. Arī šeit viņš brīnas un jautā: «Ja tas ir labs cilvēks, kāpēc tad no viņa nāk tāds noskaņojums?»

Tāda pati rūda, melna, sarkani-zaļa, glotaina un tārpaina aura ir arī liekulīgiem, nepatiessiēm

dievticīgiem. Pie viņiem tā ir vēl riebīgāka, nejēdzīgāka, jo meli, lišķiba un nodevība ir sliktāki par atklāto jaunumu. Tā kā viņiem ārēji jāizliekas dievbijīgiem, bieži jālieto Dieva, Kristus, Bībeles un citi svēti vārdi, kuŗi, izrunāti, izsauc dievišķās auras atspīdumus, tad viņu auras ķermenis, virs gлотainās vilnas, ir pārvilkts ar kaut ko līdzīgu pēlēki-balti-za-ļam uzvalkam. Šis uzvalks cilvēku apņem kā liels, nejēdzīgs maiss un, tāpat kā sarkanā tvaika eļļainā plēve, aizsedz un aizsargā zem viņa atrodošos tārpu mudžekli pret tiem svē-tuma aurisiem uzliesmojumiem, kas rodas no svētu vārdu izrunāšanas un pieskāršanās pie svētiem priekšmetiem.

Šī, otrā jaunā, tipa cilvēki pie visiem, līdz šim esošiem, svēto vārdu un simbolu istaroju-mu pieskārieniem ir «pieraduši». Viņu uzvalki savos auriskos audumos ir izaudušies par tā-diem, ka Dieva, Kristus, Bībeles un parasto svēto vārdu uzliesmojumu strāvas viņiem cauri netiek. Uzvalki plīst, ja tiem pieskaras tādas strāvas, kuŗas viņiem vēl it kā «jaunas», pret kuŗām nav izaustas «pretsienas». Ar laiku, protams, katra «jauna» strāva arī klūst «veca».

Jaunā cilvēka auriskā āda, kuŗš šīnī vir-zienā «trenējas», «pierod», pie šim jaunajām strāvām, apaug ar tik stiprām «pretburuļām», ka tās pilnīgi aizsedz viņa tārpaino iekšieni. Tāda ārējās dievbijības sega labi pasargā viņu tārus no dievišķās gaismas auras lādiņu iz-starojumu iespaidieim. Šo ādu-maisu, kas lī-

dzīgs arī pūslim, var pārplēst tikai sevišķi stipras svētuma auras strāvas. Tikai izcilus garīgi tīru cilvēku vidū šie, vilki jēru ādās, nespēj maskoties. Tur viņus pārņem neizprotāmas bailes, pat panika. Tos moca nemiers, reibst galva un viņi kļūst slimī. Parastos, cilvēcīgā svētuma, apstākļos tie laipo ļoti veikli. Uz ūsu brīdi tos gan sabaida kāda, vēl jauna veida, pozitīvas auras strāva. Tās pie-skāršanās viņus satracina, «izsit no sliedēm» un tie sacel kaķu, brēku pret jauno domu, bet tad aprod, metas tai klāt un sāk pielāgoties.

Kosmosofijas klišejas un jogas Inigaes Noimantagara vārdi no sākuma arī būs «jauni» minētā nozīmē. Viņiem nevarēs pielāgoties uz reizes tie pseudo garīgie, kuņi, parasti, viegli laipo pa tagadējās garīgās darbības strāvāni, netraucēti «sprediķo» un «māca», kā īsti ticīgie, godīgie, svētie, tīrie un šķīstie. Celsies lielas vētras, visāda veida izsmiekli un jauna kritika zem dažādām maskām. Tas radīs šīs mācības piekritējiem daudz kārdinājumu, grūtību, nepatikšanu un šaubu. Visvairāk uzbruks ar kliedzieniem: «Pierādīt!»

Esiet stipri, pacietīgi, varonigi un iegau-mējet, ka tikai tad būsiet laba cienīgi, kad jauno uzvarēsiet. Tikai tad Jūsu auras starībūs pietiekoši stipri, ja tie izturēs arī jauno kritiku. Nav nekāda nopelna uzvarēt to, kas ne-pretojas. Tādas uzvaras rezultāti izput tūlīt, tiklīdz uz tiem uzpūš mazākais pretestības vē-

jiņš. Uz pierādījumu pieprasījumiem atbildiet ar sekošiem paskaidrojumiem.

Nekas nav pierādams otram. Var pierādīt tikai sev. Otram var tikai palīdzēt pierādīt un, pie tam, tikai to, ko viņš grib. Ko negrib, to pierādīt nevar. Katrs cilvēks pierāda sev vēlamo patiesību pats.

Viss, kas mūsu pasaulē eksistē kā «pierādīts», ir tāds tikai tiem, kas to vēlas. Tiklīdz cilvēkam kļūst neizdevīgi ticēt kādai patiesībai, viņš tūdaļ meklē pierādījumus, kā tās nav.

Visām Dieva un, vispārīgi, garīgām mācībām, reliģijām, filozofijām, kādas vien pasaulē eksistē, ir tik pat daudz pierādījumu par, cik pret.

Guru jogas Inigaes Noimantagara misija ir šo mācību parādīt, izteikt un lievadīt viņas iedarbi to cilvēku dzīvē, kas to labprāt vēlas. Viņa skolnieku un visu kosmosofijas piekritēju uzdevums ir darīt šo mācību zināmu visai cilvēcei, bet ne pierādīt. Par pierādišanu lai gādā katrs sev, paši ieinteresētie un dzīve, kurā izveidosies no šīs mācības auriskā un idejiskā spēka. Tikai dzīves reālītāte, kas radīta no šo ideju pielietošanas praktikā, var to pierādīt, bet ne teorētiska plāpāšana.

Katram savā patiesība sev jā-pierāda. Polemiska spriedelēšana strīdus nolūkos ir pieskaitāma jaunām parādībām.

Guru Inigaes Noimantagara nevienu ne pašlaik eksistējošām, reliģiozām, garīgām, okultām, filozofiskām u. t. l. mācībām neno- liedz. Visas klišejas, kurās šīs mācības pauž, patiesi eksistē. Jautājums par viņu pieņemšanu savai dzīvei ir pilnīgi katra cilvēka brīva uzskata lieta.

Jāpierāda sev nevis tas, vai tādā patiesība, kādu dotā mācība sludina, patiesi ir, bet gan tas, vai viņas reālizēšana dzīvē dod vēlamo rezultātu. Nav tādas idejas, kuru nebūtu iespējams reālizēt. Viss atkarājas no laika, telpas un tā, vai cilvēks to grib.

Bez tam, garīgās mācībās neko nepierāda, neko nenozīmē vārdi un nosaukumi bez reālas parādīšanas, ko pravietis zem šiem vārdiem saprot. Izrunāt var skaistākos, milākos, labākos un dievišķīgākos vārdus, var sakombinēt no tiem dievišķīgu paradīzes mācību, bet tai ir vērtība tikai tad, ja cilvēks var aplūkot šos vārdus, kad tie pārvērsti reālās dzīves izteiksmē.

Aizbildināšanās, ka mācības reālā rezultāta parādīšana jāgaida līdz tam laikam, kamēr tā pārņems lielāku cilvēces vairumu, ne ar ko nav attaisnojama un ne uz kāda garīga likuma nav pamatota.

Ikkatrīs cilvēks savā vienskaitlī-personā var būt dotās mācības visuma paraugs un liecība par viņas patieso saturu. Kāds būs cilvēka tips vienskaitlī, tāds arī daudzskaitlī.

Patiessības īstenības pazīmes jāuzskata tos apstākļos, kur mācība reizē ar izteikšanos reālā dzīvē, rāda arī savu augļu garšu — rūgtu vai saldu.

Lai pierādītu vēlamās idejas lietderību, dotās mācības iespaids jāpārbauda reālā dzīvē. Reālā dzīve esam mēs paši ar savu personīgo iedzīvi un tās apkārtni.

Pirmā svarīguma vietā ir personīgs dvēseles spēks, kuļu cilvēkam dod pieņemtā mācība. Jāvēro, vai dotās idejas-domas iespaids uz psīchi dara cilvēku stiprāku, izturīgāku, gudrāku, dzīves cīņā spējīgāku, vai šī doma dod dvēseles mieru un mīlestības attaisnojumu.

Otrā svarīguma vietā ir tuvākā dzīvā apkārtnē. Pirmkārt, jāizpēta, vai dotās idejas domu strāva, ielaista tuvākā cilvēka psīchiē, rada to pašu, ko tevī. Otrkārt, vai tava tuvākā attiecībās ar tevi klūs nopietnākas, sirsniņākas un uzticamākas. Apskatī viņu visos dzīves stāvokļos no vēlamās idejas iespāida viedokļa. Vēro, kāds būs tavs tuvākais, kā laulāts draugs, tēvs, māte, māsa, brālis, bērns, darba biedrs, darba nēmējs, devējs u. t. t.

Apskatī visas cilvēku attiecību iespējamības un izpēti, par cik šīs mācības iespaids cilvēkus savā starpā padarīs godīgākus, taisnākus, uzticamākus, spējīgākus pildīt savus pienākumus un, galvenais, cik izturīgus pārvarēt grūtumus sava pienākuma vārdā.

Apskatī un izpēti, vai tie varēsti patiesi milēt, būt varoņi un nest vis-

smagākos upurus, jo dzīve kultivējamā joslā, un sevišķi uz mūsu zemes, bez tiem neiespējama.

Tikai pēc šādas, īsti reālas, aptveramas apskates uz vietas, katra cilvēka tuvumā un dzīvē, ir vērtējamas visas mācības. Pēc šādas pārbaudes ir uzzināma augļa īstā garša, redzams koks, uz kura viņš audzis un atklājams dārznieks, kas šo koku stādījis. (Tā jāsaprot arī Matteus evang. 7. nod. 15.—18. p. un Lūkasa evang. 6. nod. 43.—45. p.)

Šāda apskate un pārbaude nav izdarama teorētiski. Tā iespējama tikai praktiski reālajā dzīvē. Tāda dzīves praktika var būt tikai reālā, nopietnā sadarbībā un sadraudzībā, dotās idejas-mācības vārdā, ar šīs idejas domu biedriem.

Šis apstāklis izvirza nepieciešamību tūlīt šo mācību pielietot pie saviem tiešiem tuvākiem — savā ģimenē. Jāuzstāda jautājums: «Kāds klūs mans laulātais draugs, mani vecāki, bērni, brāļi un māsas, ja tie uzzinās par kosmosofijas idejām, sāks no tām vadīties savā dzīvē un attiecībās ar mani? Kāds klūs mans darba biedrs, darba devējs un ņēmējs, kungs, kalps u. t. t., ja tie uzzinās par kosmosofiju un sāks vadīties no tās idejiskā iespāida savā dzīvē, darbā un attiecībās ar mani? Kādi klūs mūsu dzīves vadītāji, valsts aparāta pārvaldītāji un dzīves kārtības regulētāji, ja tie iepa-

zīsies ar kosmosofiju?» Lai uz šiem jautājumiem dabūtu atbildi, ir tikai viens līdzeklis. Tas ir: gādāt, lai minētās personas ar šo mācību iepazīstas!

Protams, pie rezultātu novērtēšanas, jāņem vērā daudzi svarīgi apstākļi. Vispirms, jāredz, kādu nastu cīlēks nes un kādu pretestību pārvar ar, no šīs mācības, iegūto spēku. Var būt, ka no ārējā, paviršā skata, nesējs, vai cīnītājs tikko ar mokām kustas. Vieglprātīgs, paviršs spriedējs teiks, ka viņā esošais spēks nekur neder un ar to nodos par mācību iznīcinošu liecību. Tas būs gaužām aplam. Ir smagumi, kuļus zilonis elsdams, pūsdams un klupdamas ar mokām nes. Ir nastas, kuļas pašas nes savus «nesējus». Muša uz vērsa raņiem var «vilkta» lielu, smagu vezumu...

Kosmosofijas mācībā ir teikts, ka sadraudzība, sabiedrošanās, kopīgā domu izmaiņā ar idejas biedriem, radīs savstarpēju auras tīrišanu un garīgo spēju attīstību automātiski. Sadraudzības kopībā būs vienota auriska izplūsma, egregorisko spēku saites starp apvienības locekļiem. Viss tas sekmēs kosmosofijas klišejās paredzēto vērtību piepildīšanos dzīvē. Arī šīnī ziņā tūlīt nepieciešama reāla, praktiska pārbaude.

Visiem, kas vēlas šīs idejas aurisko spēku pārbaudīt un izpētīt minētā nozīmē, nekavējoši jārada attiecīgas reālas idejisko domu biedru sadraudzēšanās izteiksmes iespēja.

Mūsu patreizējos dzīves apstākļos šādu

iespēju vār rast attiecīgas biedrības nodibināšanā. Līdz šim, kamēr kosmosofija vēl nebija iespiesta, jau šim nolūkam, ir nodibinājušas divas biedrības. Viena no tām, kā pirmā, ir «Latvijas gara zinātņu biedrība», otra — «Kosmosofijas zinātņu veicināšanas biedrība Latvijā».

Pirmajā — L.G.Z.B. kosmosofijas klišēju izpausma tiek virzīta tieši latvisķā garā un tērpta latvisķā kultūrā, otrā — K.Z.V.B. tā paužas, piemērojoties krievu un vācu gara kultūrām. Abas biedrības atrodas Rīgā. Tur arī var griezties ar attiecīgiem jautājumiem, pēc tuyākiem paskaidrojumiem, sakarā ar interesi par šo mācību.

* * *

Loti «grūta zeme» pašlaik ir Dieva vārda sēklai mūsu pasaules daļā. Tomēr, lai ir zināmis, kadrausmīgs būs to liktenis, kas kosmosofijas klišēju sēklu vienkārši «apēdīs», kā putni ceļmalā kādreiz Kristus līdzības sēklas. Lai žēlīgs viņiem ir Visuvarenais Dievs! Lūdziet par viņiem! Nav labāks arī toliktenis, kas būs kā ērkšķi un dadži šai sēklai, un centīsies to nospiest, nomākt un «izkonkurēt». Tiem variet līdzēt ar pretciņu. Nelaujiet launda-

riem grēkot arī viņu pašu labā! Katrs novērsts jauns darbs glābj no pazudināšanas arī pašu laundari. Tām sirdīm, kurās vēl akmenainas, bez derīgas zemes augšanai, kurāskatruiestādījumu izpūš vējš, kas vienu brīdi ienes «par», otru «pret», tām palīdzēt iegūt prāta līdzsvaru un nopietnību. Nostādiet tās uz tādiem pamatiem, kuri neškobas. Uz jums, šīs mācības piekritējiem, kam sirdis jau kā «uzņēmīga auglīga zeme», ir zīmēti šie vārdi! Pateicaties Dievam, ka jūsu ausis dzird, acis redz! Esiet cienīgi Viņa vīna kalna darbinieki! Lai Visuvarenais Dieva Spēks Jūs pavada, dāra ūkīstas, tīras Jūsu sirdis, gaišu prātu, nelokamu, nesatricinamu Jūsu labo gribu! Lai dod Visuvarenais spēks Jums drosmi et pāri visiem bezdibējiem! Lai Jūsu kājas samin visus «skarpiju» un «odzes», lai satriec Jūsu roka visus elles nezvērus! Dieva Tēva gudrības gaišums, Dieva Dēla mīlestības un Svētā Gara spēks, lai Jūs piepilda un pavada kosmosofijas mācības vārdā!